

Lẽ Nào Em Không Biết

Contents

Lẽ Nào Em Không Biết	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	77
23. Chương 23	82
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	103
29. Chương 29	107
30. Chương 30	112
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	126
34. Chương 34	130
35. Chương 35	135
36. Chương 36	140
37. Chương 37	142
38. Chương 38	147
39. Chương 39	151
40. Chương 40	156
41. Chương 41	159

42. Chương 42	162
43. Chương 43	165
44. Chương 44	168
45. Chương 45	171
46. Chương 46	180
47. Chương 47	186
48. Chương 48	193
49. Chương 49	198
50. Chương 50	203
51. Chương 51	208
52. Chương 52	214
53. Chương 53	219
54. Chương 54	225
55. Chương 55	231
56. Chương 56	238
57. Chương 57	241
58. Chương 58	246
59. Chương 59	249
60. Chương 60	251
61. Chương 61	256
62. Chương 62	258
63. Chương 63	264
64. Chương 64	268
65. Chương 65	275
66. Chương 66	280
67. Chương 67	287
68. Chương 68	293
69. Chương 69	300
70. Chương 70	307
71. Chương 71 (end)	314
72. Ngoại Truyện #1	326

Lẽ Nào Em Không Biết

Giới thiệu

Để tôi kể bạn nghe, câu chuyện về hai chị em sinh đôi nhà họ Hà. Thể loại: Học đườngP/S: Lan Rua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-nao-em-khong-biet>

1. Chương 1

Chương 1: Chúng tôi là chị em sinh đôi

-”Chị ơi, nhanh lên nhanh lên...”

-”Anh Phong, đợi em với!”

Tiếng Hà Anh réo rất khẩn thiết gọi chị gái, rồi lại chạy thật nhanh sánh đôi với người trong mộng.

Đâu phải Hà Dương không muốn nhanh, chỉ bởi vì cứ ngỡ hôm nay vừa là chủ nhật, vừa là sinh nhật mình, nên tối qua cô đã thức tới 5h sáng để đọc thâu một cuốn truyện.

Định bụng hôm nay sẽ ngủ xuyên ngày luôn. Ai dè, lại phải làm quần sự cho cô em gái nhỏ này.

Thị xã này có ai là không biết hai cô con gái sinh đôi đẹp như hoa của Giáo Sư Hà Quốc Trung?

Hà Nguyệt Anh thì nổi tiếng không phải bàn rồi, với giọng ca thánh thót trong trẻo, năm ngoái, mới tròn 13 tuổi, cô đã lọt top 3 cuộc thi Tìm kiếm tài năng trẻ.

Cái tên Hà Nguyệt Dương tuy không vang như em gái mình, nhưng chí ít, với chỉ số IQ 154, nhiều năm liền trong top 3 Olympic Toán khu vực miền Bắc, học trò cưng của thầy cô, con cưng của bố mẹ cũng làm cô không hề tự ti khi bị người ta so đo với Hà Anh.

Ba mẹ nào cũng nói, họ yêu các con như nhau, họ luôn cố gắng thể hiện điều đó, nhưng ở lâu, làm sao giấu được?

Chỉ cần nhìn ánh mắt họ, Hà Anh liền biết. Họ chưa bao giờ phàn nàn về Dương, dù chị ấy có đọc truyện hay xem phim thâu đêm, dù chị ấy có đi chơi tới 11h, nhưng với cô, mọi chuyện khắt khe hơn nhiều!

Lần này sinh nhật, 14 tuổi, cô thấy mình lớn lắm rồi, nhưng với ba mẹ, xin đi chơi với một cậu bạn trai là chuyện gì ấy rất chi to tát. Chính vì vậy, cô phải dùng mọi thủ đoạn kéo chị gái đang co ro kêu gào, chỉ cần chị ấy xin đi, ba mẹ tất nhiên đồng ý.

Hà Anh mặt vấy sát thân màu đỏ nổi bật, Hà Dương chọn ình một chiếc áo sơ mi trắng kèm chân váy xanh, đó là phong cách riêng, cũng là điểm khiến người ngoài dễ phân biệt họ.

Hà Anh hướng ngoại, thích màu sắc sặc sỡ thì Hà Dương lại thích sự đơn giản, tinh tế. Nhưng nếu họ cùng mặc đồng phục trường, để cùng một kiểu tóc, chắc chắn trên đời chẳng ai có thể nhận ra, ngoại trừ ba mẹ, bởi vì thực sự, họ giống nhau như hai giọt nước!

Họ đến một công viên gần trung tâm thị xã, Phong dải bạt mang theo, Dương cũng chuẩn bị sắp xếp đồ ăn, Hà Anh thì nhí nhảnh khám phá xung quanh, hứng chí nằng nặc đòi Phong đi theo.

Lúc này chỉ còn lại một mình Dương, cô bắt giắc thở dài, tự nghĩ mình như mẹ của hai đứa trẻ này vậy? Phong, Dương, Anh học cùng nhau từ ngày mẫu giáo, nhưng Dương và Anh được giáo sư Hà Trung cho đi học sớm một năm, nên Hà Anh gọi Phong là anh.

Đồ mẹ chuẩn bị rất ngon, họ ăn tới no căng, cả ba cùng nằm thườn trên cỏ, đùa nghịch...

-”Anh Phong à, năm sau chị Dương em định thi chuyên Biên Hòa đấy!”

Hà Anh hứng chí khoe, con bé này, chuyện gì nó cũng có thể khoe ‘anh Phong’ của nó được. Kể cả cô là chị ruột, nhưng cũng chẳng thể sánh bằng...

Từ nhỏ tới giờ, cả ba cùng học trường quốc tế liên thông. Môi trường rất tốt, nhưng sang năm vào cấp 3, cô thực không muốn tiếp tục.

Lý do thực sự ...bảo cô xấu tính cũng được, ích kỷ cũng được, nhưng trong lòng, quả thật không muốn thêm một giây phút nào cứ phải sống cùng với hai con người này nữa, thực sự không muốn lúc nào cũng làm người thừa thãi, cô muốn, từ năm sau, sẽ là cuộc sống của riêng mình!

-”Tiếc quá, năm sau chỉ có hai anh em mình học cùng nhau thôi, chị Dương đi nơi khác rồi...”

-”Đã thi đâu, chắc gì đỗ”

Dương khiêm tốn.

-”Chị mà không đỗ thì ai đỗ?”

Phong cũng chen vào, rất bình thản.

-”Thực ra anh quên chưa nói với em, anh cũng nộp đơn dự tuyển vào chuyên Toán của Biên Hòa rồi...”

-”HẢ???”

Hai chị em gái tí sốc. Hà Anh sốc vì anh chị yêu quý bỏ rơi mình, cô lập tức đòi thi chuyên. Hà Dương còn sốc hơn, tưởng trốn tránh được, ai dè cuối cùng...vẫn là thế.

Cuối buổi, tiễn hai chị em về, cũng là lúc Phong đưa quà cho họ. Mọi năm thì chỉ đưa trên lớp, năm nay được đi chơi nên khác hẳn. Hà Anh nhận được con gấu bông to bự mà cô hằng ao ước.

Hà Dương nghĩ mà thấy tội cho cậu ta, chơi với Hà Anh, nhưng em ấy lại có chị gái sinh đôi là cô, đâm ra năm nào cũng phải mất thêm khoản tiền mua quà sinh nhật cho cô.

Phong đưa cho Dương, một gói giấy nhỏ xíu...Hà Anh quắc mắt:

-”Ặc, anh sao tặng quà chị ấy bèo thế?”

-”Thì dồn tiền mua hết quà cho em rồi còn gì?”

Tránh khó xử, Hà Dương dàn hòa:

-”Thôi thôi, có là tốt rồi, mình cảm ơn!”

Về tới nhà, Hà Dương hồi hộp mở, cô sững lại...quả là “người yêu” khác với “chị gái người yêu”, cô được Phong tặng, đơn giản là một con hạc giấy!

Phong cũng chưa bao giờ thừa nhận thích hay yêu Nguyệt Anh, nhưng người làm chị như cô chẳng nhẽ không hiểu, làm gì có thứ tình bạn trong sáng nào giữa nam và nữ, ngày nào cũng kè kè bên nhau?

Từ hôm ấy, Nguyệt Anh cũng ra sức học tập, biết mình chẳng thể đỗ chuyên Toán như anh chị nên đành phải ghi danh chuyên Anh. Cô từ trước xác định tương lai sẽ thành người nổi tiếng, đâm ra mấy chuyện học hành không bao giờ để ý, bây giờ, quả là vất vả.

Hà Dương dù có cố hết lòng, dậy bảo từng chút, giải thích từng tí, thì cô em gái vẫn mơ mơ màng màng, cuối cùng, một đêm cô đang gặm nhấm bộ phim yêu thích thì Hà Anh gõ cửa. Một hồi suy nghĩ, Hà Dương quyết định đồng ý.

Những ngày hè oi ả tháng 6 rồi cũng qua đi, thời khắc mà tất cả các học sinh lớp 10 chờ đợi là đây, kết quả tuyển sinh đã về.

Không nằm ngoài dự đoán, Vũ Huỳnh Phong thủ khoa khối chuyên Toán.

Nằm ngoài dự đoán, mặc dù điểm Anh chuyên có hơi thấp: 7 điểm nhưng điểm Toán chung: 10; Văn chung: 9 đã giúp cho Hà Nguyệt Anh thủ khoa khối chuyên Anh.

Ngoài dự đoán hơn nữa, thần đồng trong mắt các thầy cô, Hà Nguyệt Dương suýt trượt.

Chưa từng thấy một thí sinh nào có thể làm toán chuyên 10 nhưng thi toán chung lại có 3 điểm, văn chung thì 3.5. Cũng may môn chuyên nhân hệ số đôi, tổng Dương được 26.5; vừa hay đủ điểm vào lớp Toán 2.

Sắc mặt giáo sư Hà Trung khó coi hơn bao giờ hết, giọng nói như muốn chém người ta:

-”Con Dương lên phòng ta!”

Hà Anh sợ tới xanh mặt, từ bé ba chưa bao giờ có thái độ như thế với chị. Hà Dương bình thản, vào tới phòng, gặp ba, tự khắc biết điều quỳ xuống.

-”Con làm ba mất mặt, con xin lỗi”

-”Lỗi của con là gì?”

-”Dạ, lỗi của con là quá chủ quan, đi thi bất cẩn nên làm bài không tốt!”

Giáo sư Trung cười lớn, con bé này, ta để ra chúng mày mà lại làm trò mèo trước mặt ta?

-”Đấy không phải lỗi, ngồi ở đây quỳ tới khi khai ra thì đứng dậy!”

Tuy biết con cả ngoan cố, nhưng ông chưa từng thấy đứa nào lì lợm tới vậy, nếu như là Hà Anh, chỉ cần lườm thôi đã khiến nó van xin rồi rít, nhưng Hà Dương thì không...nó thì gan, quỳ tới tới với ông.

Ông biết, nó có thể thi gan tới sáng mai; đành đi tới, nhẹ nhàng khuyên bảo:

-”Ba không thích những người gian dối.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 2

2. Chương 2

Chương 2: Cuộc chơi mới thực sự bắt đầu

- “Ba, con không có gian dối gì cả...”

-”Không gian dối? Hai đứa tráo nhau đi thi là gì đấy? Hành động xảo trá như con nhà không có giáo dục? Lừa dối gia đình, nhà trường, bạn bè...”

-”Ba, không có mà, nếu thật như vậy làm sao có thể Toán chuyên 10 chứ, ba thừa biết Nguyệt Anh không có khả năng...điểm hai môn chung của con thấp là do hôm đó con bị mệt không cẩn thận thôi ạ”

-”Một con nhóc 14 tuổi mà cũng biết tính toán ghê gớm nhỉ? Xem ra chuẩn bị hết rồi...Ta đâu có nói các con tráo cả 3 môn thi...”

-”Sự việc không như ba nghĩ đâu...”

-”NGUYỆT ANH!!!”

Tiếng quát của Giáo Sư Trung vang cả nhà, Hà Anh run rẩy đi lên...

-”Ba gọi con ạ?”

-”Đợt này rất tốt, làm ba nở mày nở mặt...”

Hà Anh chưa kịp vui thì giọng ông đã trầm ảm:

-”Con về phòng lấy đề Toán chung ra đây giải rồi giảng lại cho cái đứa bôi do trát trấu vào mặt ba đi...”

Hà Anh toát mồ hôi hột, cuống quýt:

-”Con...con...lâu con quên rồi...”

-”Là quên hay căn bản là không làm nổi?”

Chỉ thấy cái lườm của ba thôi, đứa con bé nhà họ Hà đã toát mồ hôi lạnh, không kiềm được nước mắt lăn chã, cúi đầu nhận tội.

Hà Dương nhìn em gái thở dài, cứ chối đi thì ba làm gì được? Con bé này, phí công cô...nhìn nó suốt mướt thấy thương, Dương cất tiếng:

-”Là con, là chủ ý của con, không liên quan gì tới nó cả, con ép nó ba ạ!”

Hà Anh muốn lẩm, muốn cũng có gan mở to miệng nói với ba câu ‘Là chủ ý của con, không liên quan tới chị...’ ...cảm thấy mình thật nhát, nhưng biết làm sao, cô rất, rất sợ ba.

-”Chủ ý của ai ta không biết, nhưng con là chị, thân lại không làm gương, nên chịu phạt như nào?”

-”Con nguyện không ăn cơm”

-”Không ăn cơm? Không ăn cơm để ốm ta lại tốn tiền thuốc hả?”

-”Con...con...”

-”Con Hà Anh chép 100 lần lời giải đề Toán chung, không biết thì hỏi chị; còn Hà Dương, dọn nhà vệ sinh 5 tuần...”

-”Ba, con đã bảo chủ ý của con rồi mà, liên quan gì mà phạt nó, ba rất là không phân minh...”

Giáo Sư bật cười, cái lý sự của tuổi 14, đứa nào vẽ ra cái trò mèo đó, ông lại không biết?

Coi như bị chúng lừa, ông từ tốn giải thích:

-”Ta biết con là bị chị ép, nhưng ta muốn phạt để con nhớ, không phải ai sai khiến mình mình cũng làm theo...”

-”Còn con, làm như thế là hại em chứ không phải giúp...Hai đứa biết chưa”

-”Con biết rồi!” -”Con biết rồi...”

Buổi tối, Hà Anh lấm lét mò sang phòng chị gái:

-”Em xin lỗi...”

-”Không sao, mai ta đút tiền cho bác giúp việc, bảo bác ấy dọn hộ thôi, mi cứ yên tâm...”

Bị mắng một trận mà chị ấy vẫn bình thản xem phim như vậy, còn tính gian lận ba...khí chất này, cô quả không sánh bằng.

....

Ngày khai giảng

Nhìn thấy Phong đứng đợi trước cửa, Dương mới thực sự hiểu.

Lý do vì sao mà ba nói cho chú giúp việc chở đi, Hà Anh lại cương quyết không chịu, nó nhất định xin cô nói với ba nào là năm nay bọn con lớn rồi, nào là đi học có người đưa kẻ rước sợ không hòa đồng với bạn bè.

Nần nỉ mãi, cuối cùng ba mua cho hai đứa hai chiếc xe đạp điện mới cứng.

Và giờ cô cũng mới biết vì sao tối qua nó “quên” không nạp điện.

Phong chở Anh, Dương lăm lăm chạy đằng sau...quả thật cô thấy thương cho cái thân phận người thừa này, nhận lời với nó, cố làm Toán chuyên tốt cho ba đỡ nghỉ, trong lòng vẫn tin chắc trượng, xin quay lại trường quốc tế.

Có ngờ đâu, hai việc cô dự liệu hỏng hết.

Học sinh lớp 10 luôn là tâm điểm của cả trường.

Cuối buổi lễ khai giảng, nhà trường phát phần thưởng cho thủ khoa. Năm nay không khí sôi động hẳn, trên sân khấu chẳng phải hotteen Hà Anh, người lot top 3 Tìm kiếm tài năng trẻ hay sao? Trên đời sao có người hoàn hảo đến thế?

Cả người đứng cạnh cô ấy? Thủ khoa khối chuyên Toán, đẹp trai tới mức choáng váng?

Rất nhanh, Phong- Anh trở thành tâm điểm chú ý, kết được rất nhiều bạn...Hà Dương trong khi đó vẫn ôm điện thoại đọc truyện, cảm thấy thế sự xung quanh thực không gì hấp dẫn bằng.

...

Buổi học đầu tiên Dương nghỉ. Năm nào buổi đầu tiên cô cũng nghỉ cả, vì cô biết đó chỉ là buổi tập trung lớp, gặp mặt, dặn dò...chẳng mấy quan trọng, chỉ bằng ở nhà xem phim.

Buổi thứ hai, lững thững tới trường, dò vào sơ đồ lớp, cũng may, cô được xếp ngồi đầu bàn gần cuối.

Vừa đặt chiếc cặp xuống đã ngửi thấy mùi bạc hà nhẹ nhẹ, lúc đầu định cho qua, nhưng mùi đó quen quá, lạ quá, Dương đưa mắt lướt một vòng, rốt cuộc chết sững, Vũ Huỳnh Phong, cậu ta làm gì ở đây? Chẳng phải cậu ta học Toán 1 ư?

-”Cậu...nhầm lớp rồi...”

Phong nhìn Dương, cái con người hôm qua còn chẳng thèm đi, kết luận rất chi bừa bãi...

-”Sao dám chắc là tôi nhầm lớp mà không phải là cậu?”

Hà Dương hốt hoảng, 7h kém 10, thôi chết toi, có khi cô nhầm thật, vội vàng cầm cặp sách chạy. Cô nhớ là một lớp Toán tầng 1, một lớp tầng 3 mà? Lẽ nào xem nhiều phim quá loạn rồi?

Hùng hực chạy lên tầng 3, bên trên cánh cửa biển xanh trắng: Toán 1. Hả? vậy lớp cô ở đâu? Lại nhanh chóng xuống tầng 1, cẩn thận đi tìm, vẫn địa điểm này mà, lớp lúc này cô vào đây mà?

Nhìn biển: Toán 2 rõ ràng, cô tự tin bước vào, thở hồng hộc, quay xuống bàn dưới tốt bụng nhắc nhở:

-”Tôi nghĩ cậu mới là người nhầm...”

Vừa hay thầy dạy Toán bước vào, Phong thối, kiểu này mi không kịp về lớp là cái chắc, haha...

-”Lớp trưởng đâu, cho thầy xin danh sách...”

Cô nghe tiếng ghé cách, cậu ta điềm tĩnh đi lên, chết, thôi làm phúc một lần vậy! Hà Dương kéo tay Phong, làm bộ xua xua, nháy mắt đầy ẩn ý.

-”Cậu sao vậy?”

Cả lớp cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì dị...

-”Lưu luyện tố thể sao? Tố chỉ đi lên nộp danh sách cho thầy rồi lại về với ấy ngay...”

Mọi người cười ầm, cô ngại đỏ mặt, được, chị đây tốt thì mày không nhận, sau làm sao đừng có trách!

Thầy nhận danh sách, bắt đầu điểm danh, đúng là danh sách lớp Dương...chẳng nhẽ, cậu ta thực sự học lớp cô? Không thể nào???

Tiết học nhanh chóng trôi qua, lúc này, Hà Dương có quay lại, nhìn Vũ Phong bằng ánh đầy thắc mắc, nhưng lại quay lên, xem như không phải phận sự của mình.

-”Tôi xin chuyển lớp...”

Cũng không biết người bên trên có nghe thấy không, cậu nói thêm:

-”Cậu đoán là vì sao?”

Không có tiếng trả lời...Phong bực mình bước tới, lấy tay che màn hình điện thoại, cúi bần:

-”Tôi đang nói chuyện với cậu đấy...”

-”Hả?”

-”Thôi, bỏ đi...”

Hà Dương thấy bộ mặt tức tối của lớp trưởng đang đi ra ngoài mới từ từ nói:

-”Theo phân tích của tôi, có hai lý do chính dẫn tới vấn đề. Thứ nhất, vì tự ti vào bản thân, cậu sợ học Toán 1 không theo kịp. Thứ hai, lớp Toán 2 ngày sát Anh 1...”

Cô lại tiếp tục vui mình vào diễn biến truyện, Phong nhìn Dương, vãi cho cái IQ 154, thở dài ra ngoài.

....

Giờ Anh

-”Duong, next please...”

Hôm nay là buổi đầu tiên, cô giáo phát ôi đĩa tờ photo, ôn lại kiến thức và giao lưu là chính, tất nhiên Hà Dương với những thứ không có ích thì tâm niệm vẫn là làm việc khác còn hơn. Bây giờ bị gọi mới đỡ người.

Trong lớp căn bản chưa làm quen với ai, đành quay lại cầu cứu người bạn cũ...Cậu ta dơ ra nắm ngón tay; cô vội vàng mở mục 5, lướt qua đề bài: "sing out loud" ; bắt đầu hăng giọng, ngân nga trong trẻo:

- "Jingle bells, jingle bells, jingle all the way

- Oh! what fun it is to ride, in a one-horse open sleigh.

- Jingle bells, jingle bells, jingle all the way..."

Mọi người lúc đầu còn ngơ ngác, sau thì nín nhịn, sau dần một đứa không thể chịu được, bật cười, sau là hiệu ứng của những đứa khác, cười rộn ràng...

Hà Dương vẫn chưa hiểu.

Cô Diệp cười tới mức quên phạt cái đứa không chú ý trong bài giảng. Cô giáo lấy lại nghiêm trang, tiếp tục ...

- "Sit down, Phong, next please..."

Lúc này Hà Dương mới hiểu, thì ra là đọc mục 2, câu 5, chết tiệt!

Vậy là chưa hết buổi đầu tiên, Hà Nguyệt Dương cũng được nổi tiếng không kém cô em, tiếc là cái nổi này...không được vinh dự cho lắm.

Trong đầu người chị nảy lên những hận thù nho nhỏ... 'Vũ Huỳnh Phong...tôi mặc kệ sau này cậu có là em rể tôi hay không?...Hãy đợi đấy!!!'

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 3

3. Chương 3

Chương 3: Ai là chị ? Ai là em ?

Buổi chiều, học chuyên.

Hà Dương hốt hải, chỉ vì buổi trưa nay trên mạng phát hành How I Met Your Mother tập mới nhất mà cô cố kiết xem xong mới đi, tối lớp cũng may vẫn còn một chỗ trống, tiếc là người bên cạnh, không ai khác, chính là kẻ thù mới xác lập ban sáng.

Nhưng có sao? Vẫn trưng bộ mặt bình thản, vô tư ngồi vào chỗ.

Đối với bọn họ thì đó luôn là những buổi học thú vị nhất trong tuần. Khác với ban sáng, học chuyên thì Toán 1 và Toán 2 ghép thành lớp lớn.

Mỗi lớp ngồi một dãy, rất phân biệt giai cấp.

Xưa nay, tuy không chiến tranh ra mặt, nhưng hầu như giữa các lớp của cùng khối chuyên, luôn có chiến tranh ngầm, hai lớp Toán nào có ngoại lệ?

Về thành tích, năm nào Toán 2 cũng thua bết dí, nhưng về phong trào, hoạt động thì Toán 1 xách dép.

Năm nay tình hình có vẻ đổi mới, gần một tiếng rồi mà bài nào bên Toán 2 cũng có người dơ tay, bọn Toán 1 thậm chí cầu thầy cho bài thật khó, xem dãy bên kia chúng cầm cự tới bao giờ?

Quả thật, càng về sau, mức độ bài càng khó, số người làm được cũng ít dần, tiếc là ở Toán 2, dãy bàn thứ 3, có hai đứa ngồi cạnh nhau, chúng vẫn chiến đấu tới cùng...thành ra tỷ số vẫn là hòa.

Thầy rút cuộc cũng ột bài quyết định, bất đẳng thức, khá là khó nhai.

20 phút, hai bên vẫn yên lặng.

Hà Dương toát mồ hôi, nhưng cũng rất hứng, hiếm khi gặp bài nào hay vậy.

Phút thứ 30, trong đầu Vũ Phong lóe lên tia sáng, viết viết ra nháp, xong lại thấy có gì không đúng, nhưng không phát hiện được, đành đưa sang cô bạn bên cạnh:

-”Xem cái này xem...”

Bình thường thì cô sẽ quyết tới cùng, nhưng nhìn liếc qua lời giải của cậu ta khá là ngắn, có chút nghi hoặc, Dương cầm lên, xem xem cẩn thận, khéo môi khê nhếch.

-”Nào, ai làm ra chưa nào?”

Tiếng thầy, cả lớp vẫn lặng yên. Phong còn ngáp ngừng.

Hà Dương nhanh nhẩu:

-”Kìa dơ tay đi kìa, cậu phải làm nở mày nở mặt cho Toán 2 chứ...”

Được sự động viên của bạn, Vũ Phong không chần chừ, lên bảng trình bày dưới con mắt ngưỡng mộ của bao bạn bè, Toán 2 được thể rất vênh váo.

Thầy nhìn một lúc, cất giọng:

-”Có ai thấy vấn đề gì không?”

Ai cũng thấy lời giải của cậu ta rất hay, rất sáng sủa, chỉ có cô nữ bàn 3 bình tĩnh lên tiếng:

-”Thưa thầy ở bước thứ ba bạn dùng Cauchy nhưng bị ngược dấu.”

-”Tốt, chính xác”

Toán 1 được thể cười khinh bỉ, Vũ Phong hận không có lỗ chui.

-”Các em ai có lời giải?”

Cũng may lúc cậu ta lên bảng, Hà Dương thể nào lại nghĩ ra, lên gỡ lại danh dự cho lớp mình.

Cuối buổi, Phong còn ngồi lặng thinh.

Cô bạn khoác ba lô đi qua, xoa xoa đầu cậu, đúng cái kiểu chủ vỗ đầu chó vậy; đoạn, tỉnh bơ đi về.

-”Đứng lại!”

-”Tôi bảo cậu đứng lại...”

Cánh tay bị ai đó kéo, Hà Dương hơi nhú mày.

-”Cậu trả thù tôi vụ lúc sáng à? Lúc đó tôi đâu có cố ý, tôi dơ tay ý bảo cậu đang ở câu 5; tôi cứ nghĩ cậu ít ra cũng biết đang ở mục nào...”

-”Cậu nói gì vậy, tôi không hiểu? ”

-”Đừng có trả vờ...”

-”Trả vờ gì cơ, lúc này á? Là cậu dơ tay lên bảng mà? Liên quan gì tới tôi? Đến thiên tài còn có lúc nhầm, ngộ nhận tý thì sao đâu...cậu nghiêm trọng thế?”

-”Cậu đợi đấy...”

Mẹ kiếp, tên này, bao năm nay quen biết, luôn chung sống hòa bình, mà giờ lại thế này? Lẽ nào do bao năm, có Hà Anh bên cạnh, nên họ mới hòa bình được tới thế? Lẽ nào là giả tạo?

Chợt nhìn bạn học nữ đứng trước, Hà Dương cười mỉm, tiến lên nói thì thầm: “Cậu ơi cái cậu dưới kia thích cậu nhưng không dám nói”

Bạn nữ quay lại nhìn Phong bằng ánh mắt thẹn thùng, Dương bỏ về trước, hại cậu ta giải thích tới chóng mặt, cũng may mà lớp Hà Anh vừa tan, ra mặt đòi lại bạn trai, không thì khổ.

-”Anh Phong, về thôi...”

-”Ừ!”

-”Trưa anh ở trường có mệt không?”

-”Không, vui mà ...”

Nhà Phong xa nên trưa phải ở lại, Hà Anh hận nhà mình lại cách trường có 2 cây số.

Lúc chiều chở Hà Anh đi học, nên giờ Hà Dương theo thói quen đứng đợi em gái.

Đợi mãi, nó mới lê ra cổng trường, Hà Dương chợt thấy mình ngu, đợi làm chi, nó có người rước kia rồi mà, haizz...

-”Ê, làm gì mà đi nhanh thế, không đợi bọn tôi à?”

-”Tôi để hai người tâm sự còn gì?”

Hà Anh dường như quen rồi, cười nói:

-”Chị em tâm lý vậy đó...”

-”Vẫn còn sớm, ba người chúng ta đi ăn bánh gối đi!”

-”Tôi phải về trước, hai người đi đi...”

Hà Dương nhìn sang cô em đang lo lắng:

-”Yên tâm, ta sẽ bảo với ba là mi ở lại tập văn nghệ”

Hà Anh cười sung sướng:

-”Đi anh đi, thêm quá...”

Sắc mặt Phong xẹt qua một tia điện, nhưng vẫn bình thản:

-”Đi, chở Hà Anh của anh đi ăn nào...”

Nhìn hai con người ríu rít rẽ sang đường, tự dưng cô thấy quãng đường về nhà yên tĩnh đến lạ.

....

Cuộc sống của bọn họ cứ thế mà trôi, giữa cậu và cô em, tình cảm ngọt ngào, giữa cậu và cô chị, chiến tranh ngầm không dứt.

Lần đi tập văn nghệ đoàn trường, chỉ vì muốn hỏi han tình hình của anh Phong, Hà Anh đã làm quen với bạn Toán 1, lần là hỏi mới phát sốc, anh ấy học Toán 2, vậy là cùng lớp chị.

Sao chị không nói gì? Sao anh cũng không nói gì?

Lẽ nào...chị cũng thích anh, muốn giấu cô?

Nghĩ tới đây, lòng Hà Anh dâng lên một nỗi lo...

Vào phòng chị, tỏ vẻ nhăn nhó, cô la trời:

-”Mai lớp em kiểm tra Toán 1 tiết.”

-”Thế thì sao?”

Hà Dương vừa ăn ngô cay, mắt vẫn dán vào màn hình.

-”Tỷ biết mà, tỷ còn hỏi, giúp em đi mà...”

-”Haizz...muội cứ vậy, ít ra phải học tý chứ, đâu phải lần nào ta cũng giúp được”

-”Đi mà, nốt lần này thôi, mai chỉ cần tỷ giúp muội làm bài, sau đó các tiết sau có thể xin nghỉ ốm, còn muội sẽ đi học thay tỷ, ngồi ngoan ngoan 5 tiết.”

Giao dịch khá là lợi lộc, ngày mai cô cũng toàn môn phụ, theo như lời Hà Anh nói, cô chỉ cần vác mặt tới trường 45 phút buổi sáng, làm hộ nó bài thi, sau đó thì được về nhà luôn ư?

Sướng, đồng ý ngay tức khắc.

Hà Anh là muốn thăm dò ý chị, xem có phải cố tình giấu diếm không, thấy chị toe toét gật đầu, cô vui vui.

Bình thường chỉ thứ 2 bọn cô mới phải mặc đồng phục; mặc vào thì chẳng khác gì bản sao. Nhưng hôm nay là thứ 5, hai đứa đành phải đổi áo quần.

Ra tới cửa, gặp anh – từ ngày khai giảng thì cái xe của Hà Anh luôn hỏng, Phong cũng không hỏi nhiều, ngày nào cũng tới đón; lòng Hà Anh không kiềm được, đành lên tiếng:

-”Ê, Phong à, hôm nay tớ đau chân, cậu đèo tớ nhé, Hà Anh đi xe tớ...”

Dương ngó người, giờ mới phát hiện, mình đang là Hà Anh, đang định phóng đi thì Phong quay sang nói với Dương giả- tức Hà Anh:

-”Xin lỗi cậu, chân đau thì chẳng liên quan, cậu đi xe đạp điện mà, tớ chỉ thích đèo Hà Anh thôi...”

Hà Anh hơi thất vọng, nhưng thấy ầm ập, thì ra trong lòng anh ý, lúc nào cũng có mình; đành giật xe từ tay Hà Dương, tỏ dáng dấp người chị:

-”Thôi, mi ra Phong đèo đi, ta tự đi được, hai người tình cảm quá cơ...”

Hà Dương cứng lưỡi, thôi thì vì cái lợi lộc nghỉ 4 tiết cuối đành quay im lặng làm ngơ vậy.

Ngồi sau lưng cậu ta, cái mùi bạc hà thật đáng ghét.

Bỗng dưng, xe đi chậm lạ thường, cô em bên cạnh quan tâm:

-”Xe hết điện à cậu?”

-”Ừ, tối qua tớ quên không sạc...”

-”Thế để tớ nai Hà Anh cho”

-”Không cần đâu, tớ thích đi với em ấy, vẫn còn sớm mà, Hà Anh em sợ muộn không?”

Lại một câu nói khiến Hà Anh thấy ầm lòng.

Ọe, anh em, nghe buồn nôn...Dương đành thở dài:

-”Em đi với anh hay với chị cũng được...”

-”Thế thôi, em đi với anh, Dương cậu cứ đi trước đi, không phải đợi bọn mình! ”

Dương giả hạ tốc độ cho bằng bọn họ, dù sao vẫn là sáng sớm, tiết trời khá dễ chịu.

-”Hà Anh!”

Hà Anh theo phản xạ quay sang, sau đó lập tức nhận thức quay đi. Dương cố đè nén, dạ một tiếng rất ngoan.

-”Em ồm à, hôm nay không thấy em nói gì cả, thường ngày nói nhiều lắm cơ mà...”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 4

4. Chương 4

Chương 4: Ai Cao Tay Hơn

-”Dạ, em hơi nhức đầu ạ.”

Phong bỗng dừng xe, quay lại khẽ sờ lên trán Dương, thở nhẹ:

-”Không sao, em không sốt”

Hà Anh nóng cả mặt, nhưng nghĩ những hành động yêu thương ấy là dành cho cô nên cũng được an ủi.

-”Vâng, em có nói em sốt đâu...”

-”Anh chỉ lo cho em thôi...”

Dương :”Oe, mẹ ơi con nôn hết đây...”

Nghĩ lại, thực ra có người lo lắng ình cảm giác cũng hay đấy, em gái cô thật có phúc nha.

....

Cả buổi học, ngồi bên trên Phong, Hà Anh sung sướng vô kể, nhưng cái lớp Toán 2 này, khá là nhiều nữ, anh cũng được hâm mộ quá, điều đó làm cô không vui cho lắm.

Phải nói đây là buổi học ngắn nhất từ hồi đầu năm trở lại.

Bao nhiêu năm học chung, cô vẫn ngồi giữa anh và chị, tiếc là cấp 3 dừng một phát hai con người dở hơi lại đòi thi chuyên, hại cô không được cái niềm vui đó.

-”Em gái cậu đâu...”

Hà Anh muốn lắm, nói ra câu, em đây, em ngay trước mặt anh đây mà, tiếc là cô còn muốn nhân hôm nay, hỏi anh một chuyện, một chuyện mà trước kia, dù thái độ cô có rõ ràng nhưng vẫn không dám mở lời.

-”Nó ốm về trước rồi, chắc tôi đành đi nhờ cậu thôi.”

-”Ừ, thế ta về thôi...”

-”Phong này”

-”Sao cậu?”

-”Hôm qua nghe Hà Anh kể nó được một bạn trai ở lớp tỏ tình”

-”Ừ, em ấy nổi bật thế, nhiều người thích là đương nhiên...”

-”Thế còn cậu?”

-”Tôi rất quý em ấy...”

Hà Anh không dám hỏi thêm, chỉ sợ nghe được đáp án đau lòng, thôi thì cứ làm người anh quý trước vậy, rồi một ngày, cô hi vọng từ đó chuyển thành “yêu”.

Hỏi trên đời mùi mà Hà Dương dị ứng nhất là gì? Cô không ngần ngại trả lời, là mùi bạc hà của thằng bạn dưới.

Hỏi trên đời mùi mà Vũ Phong dị ứng nhất là gì? Cậu không ngần ngại trả lời, là mùi ly ly của con bạn trên.

Người Hà Anh có mùi hoa hồng đậm đà, quyết rũ, còn Hà Dương lại có mùi của ly ly sớm tinh mơ, tươi mát tới phát ghét.

Ghét tới mức, trong giờ học, cứ mỗi lần Dương dựa vào bàn học là Phong bực hết cả mình, cau kính.

Thế rồi, điên tới mức không kiềm được, cậu ta lấy một tờ giấy nhó, viết lên đó vài dòng chữ, lẩm lét dán lên lưng bạn học.

Ra chơi, cũng không thể ngồi đọc truyện mãi được, Hà Dương tuy cảm thấy đó là việc vui thú nhất trên đời, nhưng ít ra cũng phải ra làm quen, thân thiết với một vài đứa, kéo bè kết đảng, sau này có tội còn có đồng minh.

Chiến dịch đó cô áp dụng được vài tuần rồi, thành quả giờ cũng là có rất nhiều bạn thân!

Hôm nay, không hiểu sao đi tới đâu cũng được mọi người nhìn bằng con mắt rất ư là trêu mến, chẳng nhẽ cô được yêu quý tới thế?

Dưới sự nháy mắt ngằm của thằng ngồi bàn cuối cùng – cũng chính là thằng lớp trưởng, tất cả chỉ dám nhìn, dám thương mà không dám nói!

Nhận được tin nhắn của ba, nói ba mẹ đi hâm nóng tình cảm, trưa không về ăn cơm, cô cũng chưa vội suy xét về thái độ yêu thương của bạn bè, sang lớp bên cạnh bảo Hà Anh.

-”Ồ, ba cũng nhắn em thế...”

-”Ừ, biết rồi thì thôi”

-”Chị ơi...hay là mình bảo bác giúp việc mang cơm tới trường ăn đi...”

Hà Dương nhìn Hà Anh, lại đại trai rồi...

-”Trưa nắng thế này, muội cứ bắt tội bác ý... ”

-”Ặc, tỷ cũng bắt bác ý dọn nhà vệ sinh mà”

-”Chuyện đó khác, nếu ta không bị phạt thì việc đó cũng là của bác ý mà, đằng này bác còn được thêm tiền.”

-”Thôi, xin tỷ...tỷ xem, trưa tỷ ở lại, vừa có thời gian đọc truyện nhé, thời gian đi đường tỷ đọc được mấy chap liền ý chứ?”

-”...”

Hà Dương nghĩ ngợi, con bé nói cũng có lý...

-”Đi mà...đi mà...làm ơn,,, mai sau có thành, con chúng em xin nhận tỷ làm mẹ đỡ đầu”

Mẹ, con thằng Phong đó ư? Chắc chắn sẽ đáng ghét như nó rồi, ai thêm?

-”Đi mà...năn nỉ...”

-”Thôi được, ta về lớp đây...”

Dương chưa kịp đi, Hà Anh đã gọi lại, giật lấy tờ giấy sau lưng cô:

-”Tỷ, đứa nào láo toét thế này...trời đất...chữ này...chẳng phải của...”

Hà Anh đau lòng, chồng tương lai và chị gái không hòa hợp, cô biết làm sao?

Đại loại nội dung tờ giấy là:

“My name is Ha Nguyet Duong. I am a lonely blond dog...Please kiss me...”

Hà Dương giận tím mặt tím mày...

Nhưng không sao, chơi với bà hả con, đợi đấy!

-”Nguyệt Anh, dán lại cho tỷ, nhanh!”

-”Hả, tỷ có sốt không thế...”

-”Bảo muội dán lại thì muội cứ dán đi...làm gì phải xoắn...”

Hà Anh sưng sờ không hiểu, nhưng tỷ đã dặn, sao dám cãi.

Hà Dương hùng dũng bước về lớp, vẻ mặt thần nhiên ngây thơ, còn cười toe toét với các bạn, Phong bên dưới tha hồ đắc chí.

Mấy đứa bạn thân của cô thì thấy tội nghiệp thay, nhưng ai mà dám gây thù với lớp trưởng.

Giờ Địa Lý.

Theo thói quen, mọi khi cô giấu điện thoại dưới gầm bàn đọc truyện, nhưng hôm nay thì khác, dơ tay lên phát biểu rất hăng hái.

-”Em nào xung phong lên vẽ lại bản đồ cho lớp...”

Việc vẽ bản đồ trên giấy đã ngại, giờ ông thầy quái gở còn bắt vẽ bằng phấn, chẳng đứa nào chịu, vậy mà bên dưới Hà Dương nhiệt tình:

-”Em, em...thầy để em...”

Vũ Phong khá là dơ, không hiểu là con bàn trên ăn phải bùa gì nữa...đến khi cậu hiểu ra, tất cả đã quá muộn, cô ta đang cảm thức và phấn, thầy giáo đứng ngay bên dưới, vẻ mặt hơi nhăn lại.

Thầy tới gần cô học trò ngoan, giật một phát tờ giấy nhớ, giọng nghiêm trọng:

-”Là ai làm?”

Cả lớp im phắc, Hà Dương quay lại nhìn Phong, nở nụ cười gian trá.

-”Sao các em lên cấp ba rồi mà còn nghịch ngợm thế hả? Nếu là nữ, thật đáng xấu hổ, là nam, càng không chấp nhận được, sao có thể đối xử với bạn gái như này...”

-”Còn là người thì mau nhận tội, bằng không tôi tra ra, người đấy khó mà sống sót!”

Bàn cuối cùng, Vũ Phong từ từ đứng lên.

-”Là em hả, lớp trưởng mà không làm gương...Tôi không thể tưởng tượng nổi...”

Vũ Phong bị thầy chỉ trích một hồi, sau cùng thầy cho cậu ta hai sự lựa chọn.

Một là về làm một cái biển, ghi dòng chữ:

“My name is Vu Huynh Phong. I am a BD dog”

Đeo trong vòng 1 ngày.

Hai là dọn hố xí một tuần.

Cả hai việc đều không vinh dự chi, nhưng lớp trưởng đã dũng cảm chọn việc thứ hai.

....

Buổi trưa, bác giúp việc mang cơm, Hà Dương thân làm chị, tất nhiên ra cổng trường lấy.

Bác hôm nay mang ba hộp cơm, IQ của cô mách bảo, một trong ba hộp này là của kẻ thù.

Tuy buổi sáng hấn đã lĩnh một bài học, nhưng cô không nghĩ nên dừng lại, phải cho hấn chừa thực sự.

Cũng không khó để biết hộp cơm nào của Phong. Ngoài việc hai cái hộp hình Kitty chị em cô hay dùng, thì hộp thứ ba, có nhiều chả lá lốt hơn hai hộp còn lại, đó là món hấn thích ăn mà.

Nghe con em lải nhải nhiều, giờ cô cũng thuộc cả sở thích của hấn luôn.

Lập tức chọn một chỗ kín đáo, đem chả, trứng, rau liếm qua liếm lại, sau đó còn nhỏ tý bòn bọt trộn vào cơm.

-”Chị Dương, lại đây.”

Phong và Anh đã đợi cô ở căng tin trường, ba ly nước cũng được gọi sẵn.

Nhanh chóng đỡ cơm từ tay Dương, Hà Anh ngọt ngào:

-”Anh Phong, của anh này, ăn thôi...”

-”Oa, ngon quá, cảm ơn nhé!”

Hà Dương với Vũ Phong, dù có tức giận tới mấy, trước mặt Hà Anh vẫn là đình chiến.

Ba người bắt đầu ăn, khéo môi Dương khẽ nhếch, lòng không kiềm được sung sướng, đợi giây phút tên đó nôn ọe...

Tiếc là cậu ta ăn rất ngon lành, còn khen ngợi chứ, thật có chút thất vọng.

Đoạn cô với ly nước dâu tây, hút chụt chụt, thì lại để ý cậu ta nhìn mình, ánh mắt cười thâm hiểm...lẽ nào hẳn bỏ độc trong ly...không phải chứ, vẫn rất ngon mà!!!

Hà Anh nói chuyện với Hà Dương, Hà Anh nói chuyện với Phong, tuyệt nhiên anh chị không nói gì với nhau cả, căng thẳng quá, căng thẳng quá!

.....

Chuyện mà Hà Dương không biết.

Tan học, con bàn trên nhận điện thoại rồi chạy biến...

Cậu nhất định phải đuổi theo, dẫn cho nó một trận.

Ai ngờ, phát hiện nó nhận ba hộp cơm từ tay bác giúp việc lại lén lén lút lút đi vào chỗ khuất. Vũ Phong nín thở bám theo.

Ặc, hành động của nó là gì kia?

-"Anh Phong, làm gì đấy, hôm nay em được ở lại, ăn trưa với bọn em nhé..."

Vũ Phong dường như đã hiểu, dắt Hà Anh ra căng tin đợi, đồng thời cũng bảo mình đi lấy nước.

Anh uống ca cao, Hà Anh uống nước cam, Hà Dương uống nước ép dâu tây, trước nay vẫn vậy.

Phong nhìn ly dâu tây đỏ mọng, không thương tiếc nhổ một phát, sau đó lại dùng thìa khuấy đều...trông vẫn rất là ngon lành.

Ha...ha...ha...

Hà Nguyệt Dương, vẫn chưa kết thúc đâu!!!

Độc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 5

5. Chương 5

Chương 5: Dương thích Phong – cái này ai cũng biết !

-"Chị Dương ơi chị Dương....chị Dương yêu quý ơi..."

-"Màu mè...Quần áo trong tủ, mi đi nhanh đi cho ta yên..."

Ha, không phí công cô down 2G phim. Biết ngay mà, cả tuần mới có một buổi học tự chọn, do lớp trưởng quản. Mục đích của buổi học là giúp học sinh có những vấn đề gì thắc mắc thì trao đổi với bạn bè.

Đó, cái buổi vô nghĩa thế mà cũng điểm danh...haizzz...Nhưng ông trời quả thật công bằng, ban cho cô tiểu muội muội, cô chẳng cần nói nó cũng tự xin đi ý chứ...haizzz...dại trai, đại trai là chỉ có chết...

Lần nào nàng ta xem phim cũng vậy, bím bím, nước ngọt, thịt bò khô vung vẩy cả nhà....lúc khóc lúc cười, rất chi là đồng cảm với số phận nhân vật.

Quả là một câu chuyện buồn, nam chính ung thư, không tỏ tình với nữ chính mà ghép cô ta với người khác; nữ chính biết nam chính bị bệnh, trả vờ không biết, trả vờ yêu người khác, âm thầm làm cho nam chính thoải mái...

Cuối cùng, nam chính yên tâm nhắm mắt, ngày hôm sau, nữ chính cũng chết theo...

Hà Nguyệt Dương, công nhận là một người mạnh mẽ, nhưng cứ động tới các lĩnh vực “nghệ thuật” là cảm xúc thăng trầm, thế mới nói, em cô đại trai thì cô đại phim, đại truyện...

Dương còn đang tâm trạng, Hà Anh đã về từ lúc nào, mang theo bộ mặt hớn hở...

-”Mày bắt được vàng hả em?”

-”Không, hơn cả vàng...hí hí...”

Nguyệt Anh vừa kéo ghế, miệng vẫn ca hát.

-”Mặc áo ai thế kia?”

-”Áo anh Phong...”

-”Sao mặc áo nó?”

-”Thì là...thì là...hôm nay muối ngồi bàn tỷ ý, định tựa lưng tỷ; không biết thằng chó chết nào dán keo, làm muối dính chặt vào bàn anh Phong, không gỡ nổi...”

‘Còn thằng chó chết nào nữa??? ‘ Dương nghĩ thầm, lại hỏi:

-”Ặc, chuyện như vậy mà cũng vui được hả?”

-”Đó là khúc đầu thôi, khúc sau nha, rốt cuộc không thể gỡ được, cuối buổi anh Phong phải đi tìm kéo cắt áo...”

-”HẢ...hắn đã...thấy chưa, muối đại lắm...”

-”Thấy gì đâu, chỉ là cắt cái đoạn dính vào thôi, muối có mặc áo mỏng bên trong mà...”

-”Có nghĩa là...cái áo vàng yêu thích của tôi...bị anh chị HẮM HẠI à?”

-”Tỷ, vạ bắt đắc dĩ thôi mà, hôm nào muối đền...sau đó, anh Phong đưa muối khoác tạm áo thể dục của anh ấy đi về...trời ơi, thơm quá đi mất...muối về phòng đây, san sẻ tỷ niềm vui với tỷ thôi...”

Mịa nhà nó, vui vẻ quá gì? Thằng cha dính keo bẫy cô, mà em gái cô lại vào tròng, hắn lại còn được thể lợi dụng động chạm tiểu muối muối...

Răng nghiêng ken két, Hà Dương cảm thấy, cục hạn này, cô có nuốt như nào cũng không trôi!!!

....

Sáng thứ hai, chào cờ!

Nhiệm vụ trực tuần rất đơn giản, đi làm sao đó theo dõi các lớp, tổng kết sổ đầu bài; tới thứ hai tuần kế đó thì lớp trưởng lên tổng kết, xếp loại thành tích các lớp.

Tuần trước tới phiên 10 Toán 2.

Thảo nào hôm nay trông Phong lớp trưởng bảnh bao hẳn. Quần áo đồng phục sơ vin trắng hoàng, cà vạt kẻ sọc, đầu tóc bóng lộn. Bọn con gái cứ phải là mắt đưa mắt liếc, chỉ có một người than dài...nhìn ngứa cả đ...

-”Phong...”

Giọng Dương run rẩy.

-”Gì vậy?”

-”Hôm nay cậu đẹp trai lắm...quen biết bao nhiêu năm, hôm nay mình mới thấy được hết sự phong độ của cậu, thảo nào được nhiều người tỏ tình thế!”

-”Cái này đó là hiển nhiên rồi, chỉ trách cậu có mắt mà không thấy Thái Sơn thôi...”

Lớp trưởng sướng.

Hà Dương cúi đầu, gương mặt bẽn lễn ửng hồng.

Bàn tay cô bắt giắc đưa lên gương mặt điển trai, mân mê qua lại, người nào đó lồng ngực phập phồng, không thể kiềm chế nổi, đứng như chết lặng.

Chợt, như nhận ra mình hơi quá đà, Dương rút tay, lí nhí:

-”Mình xin lỗi...”

Lần đầu tiên có người dám bạo dạn như vậy, tim Phong cũng lạc mất một nhịp, cậu cầm tay Dương, cẩn trọng hỏi:

-”Cái này...là như thế nào?”

-”Như thế nào...tùy cậu nghĩ...”

-”Có thể hiểu là cậu thích tôi không?”

Hà Dương mím môi, mặt như cà chua đỏ cuối mùa, thì thầm:

-”Chào cờ xong, căng tin, chúng ta nói tiếp”

Đoạn, cô thẹn thùng chạy đi.

Vũ Phong ngẩn ngơ theo bóng dáng ấy, cảm thấy trời hôm nay nắng sao mà đẹp tới thế.

....

Bước lên bục báo cáo, Phong chậm rãi, giọng đọc giữ đúng tư cách nhà lãnh đạo.

Ở dưới một hai tiếng xì xào, to dần to dần...

Thực ra con gái hâm mộ vẻ đẹp của cậu, chuyện đó là quá quen thuộc rồi, cậu cũng chẳng quan tâm nhiều.

Mà lúc sau, nghe có vẻ đám con trai cũng quan tâm.

Sau nữa, thầy cô ở hàng ghế trên cũng nhìn lên. Mọi người đều có chung một khuôn mặt, mà cái biểu cảm này sao quen thế nhỉ?

Đúng rồi, là khuôn mặt mím môi, đỏ bừng như cà chua, tay che miệng, rất giống Hà Dương lúc nãy.

Sức quyến rũ của mình lan rộng sang cả giới tính khác, tuổi tác khác, điều này khiến cậu có chút xấu hổ!

Hoàn thành nhiệm vụ, giao lại mic cho thầy tổng phụ trách, giọng thầy trầm ấm:

-”Cảm ơn tập thể 10 Toán 2 đã làm rất tốt nhiệm vụ trực tuần, à, còn thêm một việc nữa, có người báo nhà vệ sinh trường mình gương mới hỏng, nhờ bạn Phong vào đây kiểm tra lại rồi báo cáo cho thầy!”

-”Dạ”

Một câu nói khơi mào, cái miệng khê nhếch của thầy như mồi pháo làm cả trường ầm ĩ...Cậu tò mò hơn bao giờ hết, nhưng vẫn nghe lời thầy đi làm nhiệm vụ trước, sau đó mới hòa vào cuộc vui kia sau.

7h 30 phút sáng...

Nhà vệ sinh nam, trường chuyên Biên Hòa.

Không có gương hỏng, chỉ có ai đó nhìn thấy chính mình, hai bên má, mỗi bên 3 vạch đen, thêm 1 vạch chính giữa chạy từ đỉnh đầu xuống mũi...UẤT...HẶN!!!

Đối phương chơi quá đẹp, không bằng chứng xác đáng. Muốn tố cáo ít ra cũng phải trả lời được câu, vì sao bạn ấy bôi được nhọ xoong lên mặt em? Mà trả lời câu đó, căn bản Phong không đủ dũng khí!!!

-”HÀ NGUYỆT DƯƠNG!!! TÔI GIẾT CẬU!!!!”

Tiếng hét vang vọng đất trời.

Trong mấy thành phần đang giải quyết nỗi buồn, khổ thân một bạn bị quả giật mình kinh điển khiến cầu không trúng đích...cầm giạn ra tìm thủ phạm thì nó đã biến mất từ lúc nào!

....

Nhớ ra “lời hẹn thề” căng tin, cậu trực sẵn ở đó.

Tới giờ học, không thấy tên nghịch tặc, đi lên lớp, nó đang ung dung đọc truyện.

-”RẦM...”

Tiếng tay đập mạnh vào bàn.

Dương ngược lên, nhìn cậu...rất chi là âu yếm...

-”Lớp trưởng rửa mặt mèo rồi hả?”

Xung quanh bắt đầu chỉ trỏ, tùm tùm...

-”Cậu...cậu...”

-”Thầy vào, thầy vào...”

Hậm hực về chỗ, một lúc lại hậm hực với giọng lên bàn trên:

-”Cứ đợi đấy!”

Huych!

Người bàn trên bất ngờ dựa rất mạnh, làm vết bút của người bàn dưới lặn từ đầu tới cuối trang, nhìn thành quả của mình, không hề hối hận, trái lại còn đắc chí:

-”Tại hạ lúc nào cũng nghênh đón!”

...

Bắt đầu từ hôm đó, chuyện bí mật lưu truyền trong nội bộ trường chuyên Biên Hòa.

Bao giờ người đi truyền tin cũng nói câu mở đầu với người nhận tin nhằm đánh giá độ tin cậy của đối phương:

-”Tôi nói cho cậu nhưng cậu hứa phải giữ bí mật, cấm nói ai!”

-”Ừ, tôi thề có trời cao chứng giám!”

Trời cao chứng giám cho bao nhiêu lời thề?

Chưa đầy hai ngày, bí mật lan hết từ khối Toán sang khối Văn, Văn sang Địa, Địa sang Lý, Lý sang Anh....tóm lại phát tán diện rộng!

-”Tỷ, tỷ muội với nhau sao tỷ giấu muội lâu thế?”

Hà Anh hỏi, bông nước ở mắt như chực phun ra.

-”Ta giấu muội cái gì?”

-”Muội biết hết rồi!”

-”Biết cái gì, rõ ràng ra xem...”

-”Tỷ thích anh Phong!”

-”HẢ, đứa nào bảo thế?”

-”Cần gì đứa nào bảo, cả trường đều biết, tỷ thích anh ấy, rồi tỷ sợ anh ấy đẹp trai, khiến các bạn khác để ý, nên tỷ bôi nhọ xoong lên mặt anh ấy, mục đích là muốn giữ anh ấy cho riêng mình, thế mà trước đây hỏi tỷ còn trả vờ...muội, muội thật không ngờ!!!”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 6

6. Chương 6

Chương 6: Tin đồn cao cấp

-”Mịa...đứa nào, cả trường là những đứa nào???”

-”LÀ CẢ TRƯỜNG ĐÓ!!!”

-”Làm gì mà gào lên như hùm vậy? ĐIÊN À?”

-”ĐIÊN ĐẤY! Sắp phát tiết rồi...”

Hà Dương nhìn cô em gái, con bé này, cứ đưng tới từ Phong là nó lại dở chứng như con điên...bực mình, cô quát:

-”Kiểu gì đấy? Ừ đó, tao thích thằng Phong đó, nói i biết, tao thích nó từ hồi mẫu giáo cơ, cái thời kì đi ị còn cỡi chuồng đấy, tao đã chết mê chết mệt rồi, sướng chưa?”

-”Chị...không nói nổi...”

SẦM!

Phòng hai đứa nằm tầng ba, đối diện nhau. Hà Anh ngúng nguẩy đóng cửa tự kỉ...

Hà Dương biết, lúc em gái mình khóa trái phòng khóc lóc, thân làm chị, tốt nhất là...cứ để cho nó khóc!

Không khí cơm tối nhà giáo sư Trung cũng không vì thế mà tụt giảm. Mọi người vẫn nói chuyện cười đùa, Hà Dương và ba mẹ tám đủ thứ, nào là đội tuyển quốc tế, nào là công ty mẹ cổ phiếu mới tăng, nào là cái cô dẫn chương trình trong tivi có hai nốt ruồi...

Nguyệt Anh xếp đĩa rồi xin phép ba mẹ về phòng, cũng chẳng ai nói gì.

Tối, bác giúp việc đem cơm lên, đồ dành.

-”Nào, ăn đi cháu, không ăn đói da dẻ xấu ra...”

Nguyệt Anh đang rầm rút, như gặp được đồng minh.

-”Chỉ có bác là quan tâm tới cháu thôi, cả nhà chẳng ai để ý cả, mọi người đều quý chị Dương, chị ấy chỉ cần lạnh mặt một tý là ba mẹ hỏi thăm tới tấp, đằng này... ba mẹ ghét cháu...”

Bác Vân thở dài, nào phải ba mẹ cô không thương cô. Thử hỏi một đứa con từ khi sinh ra tới khi lớn lên chỉ khoảng dăm ba lần buồn bã với một đứa kiến chưa cắn tới chân đã rơm rớm thì thái độ ba mẹ giống nhau được sao?

-”Thôi ăn đi cháu, ba mẹ nào chả thương con, đừng nghĩ linh tinh...ba mẹ là chiều cháu lắm rồi đấy!”

-”Cháu chẳng thấy chiều tý nào cả”

-”Khi nào lớn cháu sẽ hiểu!”

-”Cháu lớn rồi đây mà cháu chẳng hiểu nổi...”

...

Cốc cốc cốc...

3 tiếng 25 phút!

Hà Dương ngó đồng hồ, xem ra lần này dỗi lâu hơn, đúng là liên quan tới Phong có khác.

-”Cứ vào...”

-”Chị!”

-”Ừ!”

-”Em nói thẳng nhé!”

-”Ừ!”

-”Chị từng bảo, em thích cái gì chị cũng cho đúng không?”

Dương vừa cắn bóng ngô, mắt vẫn dán vào laptop.

-”Ừ!”

-”Chị nhường anh Phong cho em!”

-”Ừ!”

Hà Anh há hốc.

-”Sao có thể thế, chị cũng thích anh ấy cơ mà?”

-”Thế mi muốn sao? Nó có phải chủ sở hữu của tao đâu?”

Chị nói cũng đúng, Hà Anh suy nghĩ một hồi, rồi lại tiếp tục:

-”Vậy thì chị đừng thích anh ấy nữa...”

-”Ừ!”

Hix...dễ dàng quá mức tưởng tượng, cô cứ nghĩ phải năn nỉ ỉ ôi cơ...tình cảm kiểu gì vậy? Lẽ nào ...

-”Chị...lẽ nào....lẽ nào...”

-”Lẽ nào sao?”

-”Lẽ nào tin đồn là giả, chị không thích anh Phong à?”

-”Mi ngu lắm!”

Bị chửi là ngu mà gương mặt Hà Anh rạn rở hẳn ra, cuối cùng gánh nặng cũng được trút bỏ.

-”Tỷ, yêu tỷ nhất, thế mà không nói sớm...”

-”Ngay từ đầu mi đã không tin, nói vô ích!”

-”Mẹ, thằng chó chết, thằng hèn hạ nào tung cái tin đấy, muội mà biết muội giết nó!”

‘Còn thằng hèn hạ nào vào đây nữa’...Tiểu muội muội, quá ngây thơ rồi, tuy nhiên, để giữ thế giới mộng mơ uội, và lại nếu kể ra, có khi muội lại bệnh nó chứ chẳng bệnh cô, đành bỏ hòn làm ngọt, haizz!

-”Tỷ tính sao?”

-”Sao trắng gì...cây ngay đâu sợ chết đứng!”

-”Hi, em về phòng đây...”

-”Từ đã, lần sau mi đừng như thế...”

-”Sao cơ?”

-”Cứ giả sử như ta hoặc một đứa nào, thực sự thích Phong đi, thì mi hãy cố nhịn nhục đợi tới lúc nó công bố nó yêu ai, lúc đấy hăng khóc một thể, tiết kiệm nước mắt!”

-”Suy nghĩ được thế thì muội đã là Nguyệt Dương!”

....

Sáng.

Vẫn như mọi khi thôi, xe Hà Anh vẫn hồng, và Phong vẫn qua đèo cô.

Nhìn cái mặt công tử bột mà Hà Dương thấy hăm cả một ngày tốt lành, khổ nổi, cô đi nhanh thì hẳn đi nhanh, đi chậm thì hẳn cũng đi chậm.

Vâng, người ta nói đôi bạn thân, họ là “ba bạn thân”...sớm chiều cùng nhau đi học.

Lại một tin đồn khác lan truyền...

Cấu trúc ngữ pháp không hề thay đổi. Bắt đầu bằng cụm từ: “Này, tôi nói cậu nghe nhé, nhưng cấm nói với ai!” sau đó tới tin đồn.

Tin từ người thứ nhất:

-”Hôm nay tôi thấy lớp trưởng 10 Toán 2 đèo Hà Anh 10 Anh 1 đi học đấy, Dương đi cạnh.” -”Ừ, hôm nào chả thế, có gì lạ!”

Tin vòng qua người thứ ba:

-”Eo, kể à nghe, hôm nào Hà Dương cũng leo đèo đằng sau xe của Phong đấy, trông đau khổ lắm, mà Phong đèo em gái sinh đôi của cậu ta”

Tin bắt tới người thứ n và lan tỏa như bão cấp cao, thành đũa buồm đắt giá nhất căng tin Biên Hòa: Chuyện tình tay ba!

-”Nghe nói thực ra họ học với nhau từ mẫu giáo, Dương ôm mỗi tình đơn phương với Phong gần chục năm rồi, khổ nỗi lớp trưởng lại thích em gái cậu ấy”

-”Ừ, mình còn nghe nói đêm đêm bạn ấy thường ôm gối khóc lóc thảm thiết lắm:”Mình và em ấy có khác điểm nào đâu, sao cậu lại chọn em ấy?”...”

-”Cũng không trách được, Hà Anh vừa tài năng, vừa thủ khoa, đẳng cấp như thế, Hà Dương ở cùng một nhà chắc thiệt thòi lắm...”

-”Ừ, chị em gái vì thế mà cãi nhau đấy!”

-”Sao bạn biết?”

-”Nhà mình ngay sát vách mà!”

....

Hút cốc nước dâu chùn chụt, Hà Dương cười khẩy, vãi cả sát vách!!!

-”Tôi mời!”

Việt An đặt cốc dâu tây ép xuống bàn, mặt vẫn còn căng thẳng, Dương nhìn cậu ta, chắc lại muốn xin chữ kí đây mà?

-”Tôi không phải Hà Anh, nhưng thôi, đưa giấy đây, tôi về lấy chữ kí cho!”

-”Không phải, tôi...tôi biết cậu là Hà Dương...”

Miệng ngậm ống hút, mắt tròn ngây thơ tò mò...

-”Tôi, từ hôm học chuyên đầu tiên đã ấn tượng với cậu, cậu rất thông minh...nhưng tôi sợ, không dám làm quen. Mấy hôm nay nghe nói cậu gặp chuyện buồn, tôi không nỡ trông thấy cậu cô đơn một mình...”

Hà Dương bị hấn làm cho ngậy ngốc.

-”Có tôi ở đây, đừng nín nhịn trong lòng, có khóc thì cứ khóc thoải mái đi, rồi mọi thứ sẽ ổn, đừng mộng tưởng tới những gì không phải của mình nữa...còn nhiều người tốt mà...tiếc chi cái đứa làm bất đẳng thức còn ngược dấu!!!”

Khụ...khụ...khụ...

Cậu bạn này – đúng là một thành phần thú vị của xã hội.

Khẽ xua tay ra hiệu mình không sao, Dương đỡ bộ mặt nghiêm chỉnh:

-”Được, tôi sẽ cân nhắc những điều cậu nói!”

-”Quên mất, mình tên An, học Toán 1

Cậu ta giật lấy tay cô, viết từng con số lên lòng bàn tay:

-”Tôi sẽ không hỏi số của cậu vì tôi muốn cậu tự nguyện! Đây là số của tôi, nếu cậu thấy tôi đủ tư cách làm bạn với cậu hoặc buồn phiền thì nhắn tin nhé!”

-”Okie...”

Nhìn dáng chạy cute baby đó, cô không khỏi mỉm cười!

....

-”Làm gì đấy?”

-”Bạn Hà Nguyệt Dương, bạn trễ 5 phút!”

Mịa, như chó giữ cửa thế này???

-”Trời, thầy đã vào đâu mà cứ lăm chuyện, tránh ra!”

Thái độ rất khó chịu, mà lớp trưởng thấy còn khó chịu hơn.

-”Vừa đi đâu?”

-”Đi đâu hỏi làm chi? Liên quan gì?”

-”Thằng đấy là thằng nào?”

-”Thằng nào là thằng nào...”

-”Này, NGUYỆT, tôi không có thời gian đùa với cậu!”

Không kịp để cô đáp trả, Vũ Phong cầm chặt tay, dùng lưỡi liếm một đường...

-”Eo ôi kinh thế, cậu điên à?”

-”Kinh sao bằng đứa nào liếm chả liếm trứng liếm rau của tôi?”

Dương tái mặt, chẳng hề hấn ta biết.

-”Ặc, sao cậu còn kêu ngon...ăn ngon...”

Lớp trưởng hậm hực dùng đầu ngón cái, kì cọ lên bút tích kẻ lạ mặt.

-”Cậu làm thế có ý gì?”

-”Cậu nói xem, tôi làm thế này có ý gì? CƠM trộn nước dãi của cậu, tôi ăn vẫn ngon là ý gì?”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 7

7. Chương 7

Chương 7: IQ của bạn Dương

Hà Dương trầm ngâm.

-”Sao, thông minh lắm cơ mà? Không đoán ra à?”

-”Gớm, làm gì mà tôi không biết, cậu ăn cơm ngon vì cậu bệnh hoạn. Cậu xóa số điện thoại vì cậu sợ tôi hẹn hò được người mới, tin đồn bị đập tắt, cậu không trả thù được...nói cho cậu biết, hèn lắm, nói thêm cho cậu biết, tôi đã thuộc lòng số điện thoại ấy rồi, trong tim tôi, trong đầu tôi đây này, VÔ ÍCH!”

-”Cậu cứ thử hẹn hò với thằng đó xem, tôi thách”. Phong hắng giọng.

Dương nóng mặt.

-”Mẹ kiếp, việc gì phải thử, thật chứ thử gì...”

Hai bạn trẻ vào lớp, khí thế hùng hực!

....

Cách tốt nhất để dập tắt một tin đồn mà mình không thích là gì?

Là tạo ra một tin đồn khác có đủ sức hủy diệt tin đồn cũ.

Nhưng lẽ nào, phải hi sinh thân mình ư, thực sự phải hẹn hò với tên đó để xóa đi cái tiếng yêu đơn phương?

Nghĩ suy, nghĩ suy, nghĩ suy...

Cuối cùng cũng nghĩ ra cách...

Ra chơi...

Bọn con gái túm tụm bán dưa.

Sau khi đủ thứ chuyện được nói, Hà Dương làm ra vẻ mặt ngây thơ nhất có thể.

- "Này, các bà cho tôi hỏi cái này được không?"

- "Hỏi đi..." "Hỏi đi..."

Đám đông bắt đầu chú ý tới mình, cô dùng chiêu tiếp theo, ấp a ấp úng.

- "Mà thôi, ngại lắm..."

- "Có gì mà ngại, bạn bè với nhau, ngại gì chứ?"

Một bên càng tò mò thì bên kia thì càng lấp la lấp lửng...

Căn đúng thời cơ chín muồi, khi mà sự háo hức lên tới cực điểm, cô nàng then thùng nói:

- "Các bà biết bạn An lớp Toán 1 không? Các bà thấy bạn ấy sao?"

Vài người ậm à ậm ừ, vài người bắt đầu nhìn bằng con mắt nghi hoặc.

- "Tôi không có ý gì đâu, hỏi băng quơ thôi mà..."

Hoa a lên một tiếng, như phát hiện điều gì rất to lớn:

- "Nói mau, bà để ý hần phải không, không có ý mà lại tự dưng hỏi.... "

- "Đúng, đúng, Dương, bà mau khai ra đi, còn được khoan hồng..."

- "Không có mà, thề đấy, không có thật!"

Hà Dương rõ hơn ai hết, cái vấn đề nào mình càng chối thì người ta càng nghi!

Dọa nạt đủ kiểu mà không moi được tí tin tức nào, cuối cùng hội bà Tám phai củ Loan bà già, có vẻ thân tình với Dương nhất, đi khai thác tin tức.

Tan học...

- "Dương, đợi tôi với!"

- "Sao vậy bà?"

- "Có gì cứ tâm sự thật, tôi giúp cho..."

- "Ừ"

- "Nói đi mà...đi mà..."

- "Thật là ..."

- "Nói đi..."

Vẻ mặt của Dương đã ửng đỏ lên, làm như xấu hổ lắm.

-”Thôi được, tôi quý bà nhất đấy, nhưng mình bà biết thôi nhé, nói cho ai là tôi giận đấy!”

-”Ừ, mình tôi biết, tôi thề có bóng đèn!”

-”Chuyện là...xxoo...ooxx....đó, như thế....như thế...bà bảo tôi phải làm sao...bla...bla...”

Quả là IQ 154!

Không ngoài dự đoán, chỉ ngay sáng hôm sau, Hà Dương từ thứ nữ trong cuộc đấu tranh chị em đã được đổi đời lên “nữ chính” của câu chuyện tình đầy lãng mạn.

Nào là từ một bài bất đẳng thức đã khiến chàng đổ rập một cái trước nàng, chàng lãng mạn viết số điện thoại vào lòng bàn tay nàng, thứ bảy hàng tuần đều tới đèo nàng đi ăn, thi thoảng lại xuất hiện bất ngờ trước cửa nhà với bông hồng đỏ thắm,...v...v...

Phản ứng của người trong cuộc. Hà Nguyệt Dương: sướng phát điên! Lại Việt An: Tuy câu chuyện có vài phần hư cấu nhưng không sao, tôi thích thế!

Phản ứng của quần chúng: Khỏi mười năm nay rất máu, chân ướt chân ráo vào trường mà đã xì căng đồ yêu đương loạn xạ. Nhưng có chuyện hay, tội gì không hóng hớt!

Phản ứng của Hà Nguyệt Anh.

-”Tỷ với thằng An lớp Toán 1? Là thật hả?”

-”Mi cho là thật hay giả?”

-”Không care, tỷ nói thế nào tin như thế!”

-”Mi thấy sao?”

-”Tỷ vui em cũng vui...”

-”Ý ta không phải ý đó!”

-”À, tất nhiên tỷ không bị đồn thích anh Phong là em vui rồi, tỷ thích An không?”

-”Tao không ghét!”

Phản ứng của Vũ Huỳnh Phong: Là không có phản ứng gì cả! Nghe nói, khi tin đó tới tai, cậu ấy còn phán một câu rất thánh:

-”Rất tốt! Rất được! Khá lắm!”

Rất bình thản, thật đó! Bình thản lắm!

Chỉ là, con bàn trên mà chưa chép kịp bài có quay ngang quay ngửa thì chắc chắn nhận được một cái lườm nguýt.

Con bàn trên mà có dựa lưng một tý thì cái thước dài của thằng bàn dưới sẽ không nương tay!

Có loại con gái nào lì lợm tới mức bị ăn đánh mà vẫn cố tình dựa không? Tiếng vụt cứ tanh tách, rõ ràng là nó có đau...rõ ràng là thế, vậy mà người nó chỉ hơi rung thôi, rồi lại quay xuống cười, rất khiêu khích!!!

Họ thì gan, cuối cùng cậu thua, cậu không vụt nữa, nó dựa thì dựa!

Nhân lúc con bàn trên đi chơi, thằng bàn dưới dò dẫm điện thoại, lén lút xem trộm, khổ nỗi hình như nó xóa hết tin nhắn rồi, nên cậu chẳng khai thác được gì cả, chỉ là...bực mình xóa hết truyện của nó!

Con bàn trên biết vậy, nó vẫn cười đùa, nó là thế đấy, dù hoàn cảnh nào nó cũng cười được, làm người ta không biết nó tức để hả dạ!

Học chuyên, mỗi lớp một dãy là đúng rồi! Thế mà hôm nay, có thằng định vượt rào, may mà cậu tới sớm.

-”Xin lỗi bạn, mình là lớp trưởng Toán 2, mời bạn về vị trí, dãy này là chỗ ngồi của lớp mình!”

-”Ừ, mình biết, ình sang đây ngồi hôm nay thôi nhé!”

-”Không được!”

-”Đi, anh em tốt với nhau.”

-”TÔI ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG ĐƯỢC!”

Ai đó đành ngậm ngùi quay về dãy cửa mình, ai đó ngồi xuống cũng bực mình không kém!

Hà Dương vẫn đi học muộn – chuyện bình thường như cơm bữa! Toán 2 khác với Toán 1, sĩ số đông gần như gấp rưỡi, cũng là điều dễ hiểu, lớp chuyên số 1 bao giờ cũng chất lượng hơn, chú trọng bài bản, trong khi chúng nó kháo nhau, lớp chuyên thứ 2 chỉ là hình thức tăng thêm tiền học phí! Cái này cũng chỉ là lời đồn nha!

Hiển nhiên, đi học muộn thì chỗ ngồi là không được chọn rồi, dãy của Toán 2, chỉ còn chỗ bàn ba cạnh lớp trưởng với cái mặt lạnh tanh lạnh ngắt, cô nàng buồn bực lắm.

Nhưng bên kia, bên kia chiến tuyến, một bàn tay, một nụ cười như nắng ban mai đang vẫy gọi.

Hà Dương không ngần ngại mà tiến tới nụ cười!

-”Đồ phản quốc!”

Vũ Phong nói!

-”Thôi mà, lớp trưởng phải thông cảm chứ, so với người tình, tổ quốc là cái chi?”

Dân tình nói!

-”Cậu làm bài về nhà chưa?” -”Tớ làm rồi.” -”Eo siêu thế, xem nào!”-”Cách của cậu rất hay” -”Cách của cậu cũng hay mà”-”Cậu dùng diện tích chứng minh bài này á? Siêu vãi...”-”Ừ, dùng gì chả thế, ra là được...”

Đôi bạn trẻ nói!

-”Mầu mè!”

Lớp trưởng Toán 2 lăm bắm!

.....

Thấm thoát đã hết kì một, luật đã thành văn, thi cử xong là phải đập phá.

Theo thông lệ, các khối thường tổ chức đi chơi với nhau!

Không hiểu sao, năm nay hai lớp trưởng khối Toán đàm đạo kiểu gì mà lớp Toán 1 sẽ đi ghép với Anh 2, còn Toán 2 lại ghép đi chơi với Anh 1.

Người ta đoán rằng...

Lớp trưởng Nguyễn Bảo Toán 1 theo đuổi công khai Mai Hạnh Anh 2, quá rõ ràng!

Vũ Phong của Toán 2 và bí thư Hà Anh của Anh 1, có cái gì...người ta biết mà như không biết.

Mấy nhà lãnh đạo là thế đấy, mới có chức bé tý bé teo ở trường mà đã lợi dụng, bảo xã hội tiến bộ sao đây

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 8

8. Chương 8

Chương 8: Trúng tiếng sét ái tình của ác nam

-”Tỷ, bộ nào đẹp?”

-”Bộ nào muội mặc cũng đẹp, muội dáng người mẫu mà!!!”

-”Tỷ khen muội cũng là tự khen chính mình đấy!”

-”Ừa...”

-”Tỷ không chuẩn bị à?”

-”Xong rồi!”

-”Nhanh vậy, lần này, không biết sao lớp tỷ lại đi với lớp em nhỉ?”

-”Tỷ lạy muội, muội hỏi tới gần chục lần rồi đấy, để tỷ trả lời chốt điểm nhé. Vì Vũ Phong thích người nào đó lớp Anh 1, nên thay vì đi với Toán 1 như mọi năm nên đã thay đổi kế hoạch, vì Vũ Phong thích người nào đó lớp Anh 1,... Vì Vũ Phong thích người nào đó lớp Anh 1....”

Hà Dương nói một hồi, lặp lại đúng 15 lần.

-”Nghe vẫn thấy sướng tỷ ạ! Ha ha...”

-”Ặc!”

....

Hotteen trên xe, ai chả muốn ngồi cạnh, tiếc là cô ấy lại chọn ngay chỗ Vũ Phong. Cả hai nói chuyện khá vui vẻ, bao nam sinh ghen tỵ.

Hàng ghế dưới cùng, là con bé ham truyện.

Chả biết có phải do đường sóc hay không, bạn lớp trưởng Anh 1 lại dựa vai bạn Dương ngủ ngon lành.

Nghe Hà Anh kể, lớp trưởng lớp nó, tuy mang hình hài nam nhân vạm vỡ, nhưng thực chất, tâm hồn, bản chất, còn yếu đuối hơn cả nữ nhân, bao chuyện hài hước cũng vì thế mà ra.

Hôm nay tiếp xúc, bạn Dương mới thấy đúng thực, vì vậy, không những không khó chịu, mà thi thoảng lại còn ngồi thẳng dậy cho nữ nhân kia được dựa dẫm thoải mái, đằng nào cũng là “nền bà con gái” với nhau.X

Cũng vì vậy, chuyến đi chơi này, thủ quỹ là bí thư lớp Anh 1, lớp trưởng Toán 2 chịu trách nhiệm quán xuyến hoạt động chung.

Trách nhiệm cao cả là vậy, cho nên, cứ thi thoảng cậu ta “phải” ngó xuống bên dưới...Mỗi lần quay lên lại thấy không vui, rốt cuộc không nín nhịn được, quay lên lẩm bẩm:

-”Đời đâu có loại người, đi học thì theo một thằng, đi chơi ột thằng dựa, con gái con nứa...”

-”Anh Phong, anh nói gì cơ?” Hà Anh thắc mắc.

-”Không, không có gì...”

Du lịch kiểu núi rừng này rất rẻ; nếu như đi biển, mỗi phòng cùng lắm ở được tầm bốn người. Nhưng đi bản, chỉ cần thuê một cái nhà sàn cỡ đại có thể chứa tới năm chục người, ở đây tục lệ là thế, tới giờ ngủ, du khách tự lấy chăn và nệm trải ra nhà sàn, thích chỗ nào an giấc chỗ đó, la liệt như sâu bọ....nhưng ấy mới chính là cái hay.

Xuống xe, mọi người còn mải sắp xếp đồ đạc thì lớp trưởng Toán 2 đã cùng thằng bạn chí cốt chạy biến ra bụi chuối.

-”Ông chắc không thế?”

Phong thì thầm.

-”Tôi chắc trăm phần trăm, đợt thằng anh tôi dọa, tôi sợ tè cả ra quần”

-”Đâu đưa đây...”

-”Ông cố lên, nhất định phải phục thù vụ mặt mèo.”

Tuấn an ủi.

-”Anh em tốt, chỉ có ông là hiểu, haizz...ở ngọn núi phía sau phải không?”

-”Ừ, nhưng nó thông minh thế, ông nghĩ cách dụ rắn ra khỏi hang chưa?”

-”Yên tâm...ông cứ thế này...thế...”

Tuấn báỉ phục, Phong chỉ nhếch mép, cái kiêu, mà chết rồi con ạ!!!

.....

Cơm nước xong xuôi, đúng theo kế hoạch. Tuấn dứt lút mấy đứa, rủ Hà Anh đi chơi thật lâu, lại lấy có điện thoại hết pin để mượn máy cô.

Xong xuôi, ba tiếng sau, quay vào nhà sàn, chạy hốt hải gọi Hà Dương:

-”Dương ơi không xong rồi...”

-”Sao vậy?”

-”Hà Anh...Hà Anh...”

-”Nó làm sao?”

-”Hà Anh vào cái hang ở giữa núi Ngọc, mãi không ra, mọi người tìm mãi không được...”

-”Tự dưng nó vào đấy làm gì?”

-”Nghe nói ở đó thiêng lắm, vào đấy cầu được ước thấy, Hà Anh vào cầu mai sau sẽ thành diễn viên nổi tiếng, dặn bọn tớ đứng ngoài, đợi mãi không thấy, vào tìm cũng không được nên đành về gọi người...”

-”Điên à, không tìm thì cũng phải một người ở đấy canh chừng chứ, nhờ nó làm sao thì sao, mọi người về hết á?”

-”Xin lỗi...tại mọi người cuồng quá...”

Gọi cho em không được, Hà Dương không kịp nói thêm, vội vàng chạy ngay ra con đường đi tắt lên núi. Tuấn đi sau, gọi với gọi vọng:

-”Đừng đi, nguy hiểm lắm, giờ lên tới nơi cũng tối rồi, đợi tớ gọi người cùng đi...”

-”Không cần, tôi đi trước, cậu gọi người theo sau...”

Hà Dương mặt tái mét, chân tay luống cuống, chỉ biết đâm về phía trước, thật nhanh.

Vừa chạy cô vừa gọi thất thanh, vang lại chỉ có tiếng núi rừng, chẳng thấy giọng em gái, ngày càng sợ, mắt đỏ hoe.

Hơn một tiếng sau, cũng tới được cái hang ở giữa núi, trong đó tối om, người bình thường còn sợ nữa là một cô bé.

Mở đèn ở đuôi điện thoại, bình tĩnh bước vào.

-”Hà Anh, Nguyệt Anh...”

-”Muội ở đâu?”

-”Nguyệt Anh, trả lời mau...”

-”Muội bị ngã ở chỗ nào rồi, lên tiếng đi...”

-”Đừng sợ, tỷ tới đây...”

Bỗng có ánh lửa nhỏ bùng sáng, từ đâu tiếng cười hắc ám vang lên, bóng áo trắng cùng bộ tóc dài dài lập lờ...cảnh tượng điển hình của dòng phim kinh dị, giờ đây, xuất hiện giữa nơi núi đồi hoang vắng này, không làm con người ta sợ chết mới lạ.

Khi tiếng cười vừa dứt, tiếng Asaaaaaaaaaaaaa vang vọng cả bản làng. Cô bé đáng thương từ từ ngã xuống.

-”Dương, Dương, tỉnh lại, là tôi mà...”

- "Dương ơi, Phong đây!"

- "Tôi không tin, cái loại nhà cậu mà cũng sợ ma tới ngất ư?"

Nghĩ vậy Phong liền tát một phát thật mạnh, không động tĩnh.

Cậu cù nách, cù chân, không động tĩnh.

Mặt Phong méo xệch, cắt không còn một giọt máu, như chính cậu là người bị ma dọa.

Hoảng hốt công bạn trên vai, nhanh chóng xuống núi.

- "Nguyệt Dương, tỉnh lại chưa?"

- "Nguyệt ơi tôi xin lỗi, tỉnh lại đi mà..."

Người trên lưng vẫn yên lặng.

- "Đừng làm sao nhé, cậu làm sao thì tôi buồn lắm..."

- "Tôi sẽ không bao giờ trêu cậu nữa, cậu đừng chết nhé..."

- "Tôi không nghĩ cậu lại yếu tim như vậy?"

Cứ như thế, người công người, hai tiếng sau, cũng xuống tới chân núi. Chạy tần ăy thời gian, Phong gần như kiệt sức, đặt nhẹ Hà Dương xuống bậc gần đó, vừa thở dốc vừa trùu mền:

- "Nghỉ chút thôi, một phút thôi, rồi tôi đưa cậu tới bản tìm thầy thuốc, yên tâm, Nguyệt, có tôi ở đây!"

Lúc ngẩng mặt lên, cậu tỵ chết sốc. Bạn cậu đâu rồi?

Ngó quanh, bóng dáng bé nhỏ đang đường hoàng đi đằng trước, còn vẫy tay cười cười!

Phong vui vẻ đuổi Dương, hăng hái hỏi:

- "Cậu tỉnh rồi à?"

- "Không ngất thì có được gọi là tỉnh không?"

- "Cậu...cậu...là có ý gì?"

- "Cám ơn đã đưa tôi xuống núi, vốn còn đang ngại..."

Hà Dương nhìn Phong, nháy mắt.

Vũ Huỳnh Phong sau khi máu lên não kịp, mới nhận ra, mình bị lừa, không can tâm, cố hỏi:

- "Sao cậu biết? Tôi đóng đặt thể cơ mà..."

- "Chẳng có con ma nào hôi như thế!"

Phong tự nghĩ mình, đúng thật, vừa năy công Hà Dương, mồ hôi đổ nhiều, cậu ngại, chạy về nhà sà trước.

Dươn đứng đỉnh đằng sau...

....

Một mình, tự dừng lại năy sinh suy nghĩ lạ.

Cái cảm giác lúc ở trên lưng cậu ta là gì?

Cái mùi bạc hà đáng nguyên rửa, nhưng lại thích thích nghĩ.

Nguyệt, chưa ai gọi cô là Nguyệt cả, nhưng mà nghe rất lọt tai, rất thân thương...

Cái thằng cha dám dọa ma mình, nhưng lại không thấy ghét. Chả nhẽ giống truyện ngôn tình, cô là bị mùi hương của ác nam mê hoặc rồi sao???

Chuyện này còn đau đầu hơn cả hình học phẳng và bất đẳng thức!

Nghĩ nhiều, nghĩ nhiều, nghĩ tới độ cơm tối toàn đặc sắn: lợn mán, thịt chua, măng rừng... mà cũng không nuốt trôi.

Đêm ngủ, trần trọc.

Không được, nhất định cô phải làm gì đó, phải trả thù lại hắn, phải tiếp tục cuộc chiến này, không thì cảm giác này khiến cô điên mất!

Múc một ca nước, rón rén, rón rén, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng...

Hỏi tối thế, làm sao cô phân biệt được kẻ thù của mình? Dễ thôi, cái mùi đáng chết từ hắn, ám ảnh tới tận não, làm sao lại không biết!!!

.....

- "Trời ơi bà con ơi, lớp trưởng tè dầm..."

- "Trời đất!!!"

- "Mọi người nghe tôi nói đã, chắc chắn có đứa chơi ác, tôi thề...tôi xin thề, không phải..."

- "Đúng rồi, lớp trưởng không tè dầm, chúng mày trật tự, là có đứa đem đổ nước đúng vào chỗ ấy ấy của lớp trưởng..."

Hoa phân trần hộ Phong mà giọng điệu mỉa mai khiến cả lớp cười vỡ bụng. Hà Dương lặng lẽ tới, đưa cho cậu ta một miếng hình vuông vuông màu hồng:

- "Nè, dùng đi..."

Mặt Vũ Huỳnh Phong không khác đít nồi cháy là mấy!!!

.....

Chìm đắm trong dòng suy nghĩ tưởng tượng, Dương cười sung sướng, không ngờ, tay cầm ca nước đã bị ai đó nắm chặt.

Sau đó, cả miệng cũng bị bịt kín luôn.

Á, trời đất ơi, cô bị bắt cóc!

Kẻ đó đưa Dương tới chỗ để đồ, dừng lại một lúc, sau lại lôi đi.

Khẽ khẽ đẩy cửa nhà sàn, dắt cô bạn ngồi xuống những bậc gỗ.

- "Ra đây làm gì, có gì mai tính sổ một thể đi?". Dương thắc mắc.

- "Suýt, nhỏ thôi..."

Trăng ở bản thật sáng, gió thật mát, cậu đưa cô thanh nứa:

- "Ăn đi!"

- "Hả, điên à, tôi đã đổ được nước vào quần cậu đâu, tha cho tôi..."

Mặt Phong hầm hập, mịa nhà nó, may mà cậu vẫn còn thức!

- "Cơm lam đấy, sao mà cậu lạc hậu thế, không biết à?"

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 9

9. Chương 9

Chương 9: Trí khôn của Hà Nguyệt Dương

Hà Dương nhìn vật trên tay Phong, ngạc nhiên:

-”Cơm á, sao lạ thế? Mà thôi, tôi không ăn đâu...”

-”Sợ tôi bỏ độc à?”

-”Cũng có khả năng ấy lắm chứ!”

Vẫn còn kiên, ai ngờ bụng đã réo thành tiếng, Dương ngượng chín mặt.

Phong vừa dơ thanh cơm ra giễu, vừa độc diễn:

-”Những hạt lúa được trồng trên núi, hạt to, chắc khỏe. Người ta mang về, sát lát gạo, rồi ngâm gạo qua đêm nhé. Sau đó trộn với dừa cơm, vừng, đem đổ vào ống nứa, nấu với nước dừa tươi cho tới khi thơm phức...”

Dương nuốt nước bọt, Phong càng kích:

-”Hạt cơm vừa bùi, chấm muối vừng, ăn vào...ngon ơi là ngon...”

Không thể chịu được, Dương giành:

-”Đưa đây!”

-”Không sợ tôi bỏ độc à?”

-”Thôi, sợ gì, thà chết vì độc chứ không chết vì đói, không ăn chắc đêm nay tôi không ngủ được mất!”

Hà Dương giắt thanh nứa, dùng tay moi moi từng hạt cơm, lớp trứng bột cười, giắt lấy từ tay bạn, móc trong túi con dao nhỏ, cạy khe tách rồi lấy ra.

-”Xòe tay ra!”

-”Làm gì?”

Phong không nói, cạy chỉ bắt lấy tay bạn, thành thực đổ túi vừng lạc ra.

Hà Dương cầm một miếng cơm, chấm chấm.

Ngon thật, ngon chết mất.

Hết thanh thứ nhất, Dương hỏi:

-”Còn không?”

Phong cười, lôi cái túi để trên bậc cầu thanh xuống.

-”Đầy, tha hồ mà ăn nhé ...”

Hai bạn trẻ ngồi tìn tìn ăn hết cả túi.

Cái bụng hai đứa không khác cái trống là mấy.

Đột nhiên, lớp trứng cầm cổ tay, tim Dương loạn một nhịp, lăm bắm:

-”Cậu...cậu...định làm gì?”

Cậu ta liếm qua liếm lại, cười hề hề:

-”Ăn hết chỗ vừng, tiếc...hehe...sao, cậu nghĩ tôi định làm gì?”

-”Không có gì...mà sao cậu để dành nhiều cơm làm thế?”

Phong nhìn Dương, lại quay đi:

-”Tôi định để đêm đói ăn thôi, cái đây là tôi mua ăn ba đêm đó, hôm nay cậu ăn hết phần hai đêm kia của tôi rồi...”

-”Ặc, cậu mời tôi mà...thôi được, mai tôi mua trả...”

-”Trăng đẹp thật...”. Phong nói to.

-”Ừ...rất to tròn...”

Dương đồng tình.

Cậu vừa đi bộ xuống bậc cầu thang, vừa nói rất khẽ:

-”Nguyệt đẹp như trăng vậy!”

Khẽ tới nỗi, có lẽ chỉ mình cậu và trăng nghe thấy, Dương hỏi:

-”Hả, Cậu bảo gì cơ?”

-”Không có gì, tôi bảo cậu rất ngu! Hà Nguyệt Dương, cậu là đứa con gái ngu nhất trên đời, vừa xấu vừa ngu, vừa đều cả!”

Phong hét!

Mịa kiếp, chửi bà hả con?

Cũng may, bao nhiêu thổn thức, cũng vì câu chửi này, mà hận thù trong lòng Hà Dương lại trỗi dậy, khí thế phùng phùng, thoát khỏi kiếp nạn bị cậu ta ám ảnh ...

Dương chạy xuống cầu thang, tay cầm dép, miệng nghiến răng:

-”Cậu đứng lại, khôn nạn thật...”

Phong vừa chạy, vừa làm mặt quỷ.

-”Lêu lêu...lạch bạch thế mà đuổi được tôi á?”

Người cứ chạy, người cứ đuổi, lớp trưởng còn khiêu khích:

-”Hà Nguyệt Dương, nếu cậu đuổi được tôi trước khi tới Suối Tơ Hồng nhất định tôi sẽ giả làm chó sủa ba tiếng trước mặt cả lớp...”

Nguyệt Dương có biết Suối Tơ Hồng là cái đêch gì, ở đâu đâu? Chỉ có lời hứa hẹn khiến cô phẫn khích cực độ, cố gắng chạy thật nhanh...nhất định, nhất định, ngày mai cả lớp sẽ được nghe cậu sủa!!!

Tầm hai chục phút, Vũ Phong bỗng dừng lại, Dương sung sướng, chạy tới tóm cổ:

-”Ê, bắt được rồi...”

Đợi cô bạn cười ngoác miệng xong, Phong hát hàm:

-”Trước mặt là Suối Tơ Hồng rồi!”

Nhìn vẻ mặt bạn Dương tiu nghỉu, bạn Phong cười, hỏi:

-”Đẹp không?”

Dương lúc này mới để ý, cảnh vật ở đây, như cõi tiên vậy...thác nước trắng xóa, chảy róc rách, suối nước trong vắt, nhìn rõ từng đàn cá bơi lượn...

-”Đẹp, chạy tới đây cũng đáng!”

-”Cậu thích không?”

-”Cậu hỏi tôi thích không làm gì? Mai dẫn Hà Anh ra đây chơi, nó thích lắm đấy!”

Phong gật đầu, đoạn vẫy tay Dương:

-”Cậu ra đây một tý, ngồi gần đây có cái này hay lắm!!!”

Hà Dương tò mò, lẻo đẻo đi theo lớp trưởng tới gần bờ suối. Phong giật tay cô, rồi cắn một phát rất mạnh vào ngón trỏ, một giọt máu đỏ chảy ra. Cô cũng thấy tay cậu ta chảy máu từ bao giờ...

- "Á, đau, cậu làm gì đấy?"

Cậu ta không nói gì, dí hai ngón trỏ với nhau rồi cùng nhúng xuống dòng nước. Xong xuôi, mặt cậu ta đỏ bừng, rời khỏi.

- "Vũ Huỳnh Phong, đứng lại cho tôi, cậu vừa làm gì hả, ai muốn kết duyên với cậu hả!"

Bị một chiếc dép ném trúng đầu, cậu quay lại, ánh mắt đăm chiêu:

- "Hả, kết duyên gì cơ???"

Dương tức tím tái mặt mày.

- "Cậu ...vừa...đấy còn gì..."

Lớp trưởng cười lớn.

- "Cười cái gì mà cười..."

- "Xem ít phim thôi, tưởng bở, hay là, cậu đã có ý với tôi, nên rất mong..."

- "Im đi, thế cậu giải thích sao về hành động vừa nãy..."

Phong vừa đi vừa từ tốn:

- "Cái tuổi đấy ý, nếu người con trai lấy máu ở ngón trỏ của người con gái, hòa cùng rồi nhúng xuống dòng nước, người con trai sẽ được thừa hưởng hết sự thông minh của người con gái..."

Dương bực:

- "Mẹ kiếp, cậu lấy trí thông minh của tôi làm gì, cậu cũng thông minh lắm rồi còn gì?"

Lần đầu tiên được Nguyệt Dương "nhờ mồm" khen mình thông minh, lòng Vũ Phong như có trăm đóa hoa đua nở, chậm rãi giải thích:

- "À, huy chương vàng toán quốc tế ý, là khát vọng của đời tôi, nhất định tôi phải giành được, mà chỉ có trí thông minh của tôi thì vẫn chưa đủ."

- "Nhưng mà tôi cho cậu trí thông minh, thì tôi ngu đi hả..."

- "Không, tôi chỉ thông minh thêm thôi chứ cậu không bị ngu đi..."

Hà Dương tạm thời hạ hỏa:

- "Thế có cách nào người con gái lấy được sự thông minh của người con trai không? "

- "Có, nhưng ở Tuổi khác, phải đi ngược lại cách đây mấy cây số cơ, sao, cậu cần không, mình đi?"

Cô cố nhin cười:

- "Thôi, tôi thấy mình đã thông minh lắm rồi, còn cậu, tôi ăn cơm của cậu, cậu lấy trí thông minh của tôi, không ai nợ ai nhé, mai tôi cũng không phải mua cơm trả nữa, từ giờ, có trí khôn của tôi rồi, cậu cố mà sử dụng đúng nơi đúng chỗ..."

- "Ừ, tại hạ nhất định ghi nhớ!"

Hà Dương tung tăng đằng trước về nhà sàn, nụ cười thâm hiểm: "Tưởng thế nào, lớn rồi mà còn mê tín, hehe, chắc học nhiều nên ảo tưởng rồi, khổ thân..."

Vũ Phong theo sau, nhìn bóng dáng cô nàng, người ta nói những người có chỉ số IQ cao thường ngu tới bất ngờ, có lẽ đúng!

"Nguyệt, đồ ngốc!!!"

.....

Sáng hôm sau, hai lớp tập trung đi chơi rừng Trúc.

Họ đi từ sáng sớm.

Rừng trúc rất đẹp, mỗi lần gió thổi, như có trăm bản nhạc cùng hòa tấu.

- "Tỷ, tay tỷ sao thế kia?"

- "Tại thằng cha khốn nạn khát huy chương vàng chứ còn sao?"

Dương buột miệng.

- "Hả?" Hà Anh ngạc nhiên.

- "Không có gì, tỷ không để ý, muội hỏi gì cơ?"

- "Muội hỏi tay tỷ sao thế?"

- "À, tỷ không cẩn thận để xước thôi..."

Hà Anh quay lại, cố đợi anh Phong, nhìn tay anh, cũng bị y hệt tay tỷ. Cô biết, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, bởi tối qua, cô đã kê nệm của mình rất gần nệm anh, còn tỷ thì nằm tận góc bên kia, nhưng lòng vẫn hơi khó chịu.

Buổi trưa, họ trải chiếu, làm bữa liên hoan đồ nướng trên rừng, chạy đuổi cười đùa, vui tới phát mệt.

Vũ Phong nổi tiếng đẹp trai thì ai cũng biết, nhưng sự thân thiện dễ thương vui tính của cậu ta, hôm nay, bọn con gái lớp Anh 1 mới thấy được.

Mặc dù, xung quanh cậu ta có vài lời đồn thổi, nhưng chuyến đi này cho thấy, giữa cậu ta và Hà Anh, cũng không có cái gì quá bất thường.

Mà kể cả có bất thường, thì đã cưới đâu mà sợ!!!

Phương châm là thế, đâm ra cả quãng đường, lớp trưởng Toán 2 luôn "được làm phiền" không thương tiếc!

Gọi là cùng nhau đi về, nhưng có lẽ chỗ Phong vẫn có nhiều người hơn.

Chỗ Hà Anh cũng vậy, đám con trai đi theo nói chuyện cũng không phải là ít.

Đám con gái chết tiệt...

Bực, Hà Anh chạy nhanh lên đằng trước, định bụng đuổi theo anh, chẳng may, mắt chỉ để trên người Phong, đâm ra, vấp mạnh, người theo quán tính ngã dúi dụi.

Hà Dương theo phản xạ giữ lấy em, kết cục cả hai tỷ muội lăn xuống hố.

Chiếc hố không sâu, bạn học lo lắng đỡ hai người dậy. Phong nghe tiếng động cũng đi tới.

Hà Anh đã nước mắt ngấn dài:

- "Anh Phong..."

- "Em có sao không?"

Cô méo mếu:

- "Chân bị đau, em sợ không đi được..."

Phong nhìn xuống, quả thật chân Hà Anh bị sưng tím rất to. Đảo mắt sang Dương, vết máu chảy dài khiến cậu sợ toát mồ hôi:

- "DƯƠNG!"

Cô xoa tay:

- "Tôi không sao, nhờ cậu đưa Hà Anh về với..."

Phong nhìn Dương tươi cười đang bám vào mấy bạn học đi lên, lại nhìn Hà Anh đang khổ sở khóc lóc...

10. Chương 10

Chương 10: Nụ cười của Vũ Phong

Lớp trưởng Anh 1 – Hiếu vội vàng lấy khăn tay, cậu ta xoa xoa rồi buộc cho Dương, cô nàng toe toét.

– “Có cần đường này tha về không?”

Hiếu lên tiếng.

Dương lắc đầu, cậu ta ngúng nguẩy, thăm thì:

– “Muội ngại gì chứ, coi như cảm ơn muội lúc trên xe cho ta dựa đi...”

Cái giọng nói thỏn thển phát ra từ đấng nam nhi to cao này, khiến cô không nhận được mà cười khúc khích, rốt cuộc mặc kệ cho “tỷ tỷ” mang về.

Trong khi đó, bạn Phong đã công em Hà Anh theo sau, ánh mắt đầy u uất!

– “Nặng không anh?”

– “Em thì được bao nhiêu cân mà nặng...”

Tim Hà Anh gần như muốn rớt ra ngoài, hạnh phúc, hạnh phúc quá!!!

– “Tiên sư cha nhà mày...”

Giọng Hiếu the thé, Hà Dương đang buồn đưa lê nghe tiếng hét cùng bộ dạng loạng choạng của “tỷ tỷ” cũng giật mình.

– “Sao vậy tỷ?”

– “Mẹ nhà nó, thằng lớp trưởng lớp muội, nó...nó...nó...”

– “Nó dám làm gì?”

Dương sốt ruột.

Hiếu rơm rớm:

– “Nó ngáng chân ta...may mà ta có bản lĩnh, không thì tỷ muội ta rằng cũng không còn!”

Nguyễn Dương nghiêng răng ken két, đằng trước, là ai đó đang quay lại, nháy mắt, nhe nhe nhớn nhớn rất trên người.

Đột nhiên, Hiếu thả cô xuống, thở gấp gấp. Dương lo sợ cuống quýt hỏi thăm.

– “Tỷ tỷ sao vậy...tỷ tỷ...”

– “Muội muội...ta không qua khỏi rồi...”

– “Tỷ sao thế, để muội gọi các bạn nhé, bình tĩnh, hít sâu vào...”

– “Ta...ta không thể, ta...muội à, hình như, hình như ta trúng tiếng sét ái tình rồi...”

Dương tỷ sặc.

– “Hả?”

– “Cái người vừa mới ngáng chúng ta ý, tại sao ta lại không phát hiện ra sớm, nụ cười của hắn đẹp tới mê hồn...muội, muội nói xem, có phải hắn để ý tới ta nên mới ngáng chân ta không?”

Nếu không vì “tỷ muội tình thân”, hôm nay nhất định Hà Nguyệt Dương sẽ gặt đầu lia lịa, để cho tên Phong chết không chỗ chui luôn, mỗi tội, cô khá là có cảm tình với Hiếu, đành an ủi:

-”Tỷ, con người đó chỉ được cái vẻ bề ngoài thôi, lòng dạ thâm độc ác hiểm, tỷ đừng có dại...”

-”Lên lưng đi...”

Dương ngoan ngoãn nghe theo, ai ngờ bị Hiếu công chạy một mạch, gần tới bìa rừng mới đe dọa:

-”Muội muội, bây giờ muội nói thật hoặc ta sẽ vứt muội xuống”

-”Tỷ sao vậy, ngộ tình à? Có gì bình tĩnh nói...”

-”Lời muội nói vừa nãy là vì muội thích hắn, không muốn ta cướp đi phải không? Khai...”

-”Muội hận còn không hết! Xin thề!”

Hiếu nghe giọng điệu quả quyết, tạm thời tha, vừa công cô về, vừa tính toán:

-”Hình như Hà Anh nhà muội thích hắn thì phải, mà đẹp trai như thế, không nhiều người thích mới lạ, muội xem, liệu ta có cơ hội không?”

-”...”

-”Muội à, giữa muội muội ruột và ta, muội chọn đứng về phía ai???”

-”....”

-”Tất nhiên chắc là muội ruột của muội rồi, nhưng mà ta chẳng quen ai lớp muội cả, hay muội cứ giúp cả hai đi, ta sẽ trả công xứng đáng...”

-”...”

Cả đoạn đường tới lúc về nhà sàn, Hà Nguyệt Dương ghen cả cổ, không thốt lên lời...

Hiếu thì cứ bám riết cô nàng, nhờ quân sư tình yêu, gấp rút tỏ tình, đánh nhanh thắng nhanh. Ngay cả bữa cơm cũng không được tha.

-”Ăn cái này đi, thịt gà rừng ngon lắm...”

-”Cả thịt lợn nè...”

-”Xôi gấc nè...”

Đang gấp dở cọng su su xào sang bát Dương, đôi đũa lại bị đũa ai đó chặn lại.

-”Đủ rồi, còn phải để cho người khác ăn nữa chứ!”

Hiếu nhìn Phong, mặt đỏ như cà chua chín, thẹn thùng sung sướng, chả nhẽ, chả nhẽ, bạn ấy, bạn ấy thực sự quan tâm...

Sự vui mừng ấy làm cậu ta cả tối bám Nguyệt Dương dữ tợn, nắn nỉ ỉ ôi:

-”Muội, hình như Phong để ý tới ta đấy...”

-”Muội muội, từ giờ ở lớp, muội phải để ý nhất cử nhất động rồi báo tin cho ta...”

-”Đừng để đứa nào động vào Phong huynh của ta...”

-”Muội, muội bảo ta có nên viết thư tỏ tình không...”

Đứa đằng trước cứ chạy tập tễnh, đứa đằng sau mè neho không chịu rời, bất ngờ nhìn phía trên nhà sàn, người ấy đang nhìn cậu ta với ánh mắt phùng phùng, làm cậu ta thẹn muốn chết...

-”Anh Phong...”

-”Hà Anh, chưa ngủ à?”

-”Em chưa ...cảnh ở bản đẹp quá!”

Hà Anh hơi co ro, Phong liếc nhìn, đưa chiếc áo khoác mỏng của mình cho cô, dặn dò:

-”Mặc vào không cảm lạnh, ra ngoài mà phong phanh thế...”

Anh vẫn luôn quan tâm tới cô như vậy, từ bé họ đã chơi thân, nhưng mỗi lần nhận được sự quan tâm, cô đều không thể không xao xuyến.

-”Chị Dương lại mắc nợ gì nàng Hiếu thế kia, hix...”

Cô nhìn hai người chạy đuổi dưới sân, không nhận được mà thốt lên. Phong nghe vậy sững sốt:

-”Em vừa bảo gì cơ?...nàng...nàng Hiếu...cậu ta...?”

-”Ồ, Hiếu là....Anh không biết à?”

Hà Anh không nói cụ thể, nhưng cái nháy mắt của cô cũng khiến Phong hiểu. Cậu nở nụ cười tươi nhất từ trước tới giờ, làm tan chảy không chỉ trái tim của người đối diện mà còn của ai đó đang nhìn lên dưới kia.

-”Dương, đứng lại, đứng lại ta bảo...”

Giọng Hiếu càng ngày càng bé:

-”Bắt được muối rồi, nói uội biết, cậu ấy vừa nhìn ta cười đấy...cậu ấy đứng cạnh muối của muối mà ánh mắt chỉ dán lên ta thôi, Dương à, muối nghĩ kĩ đi, chúng ta sinh ra là để dành cho nhau rồi...”

Nguyệt Dương: ‘Vũ Phong, tôi hận, tôi hận’!!!

Thứ hai, một học kì mới bắt đầu...

Phong vẫn qua chỗ Hà Anh đi học, hôm nay lại không thấy của nợ đáng ghét kia đâu, cậu hỏi hững hờ:

-”Dương lại ngủ dậy muộn à?”

Hà Anh mặt ỉu xiu:

-”Không phải, hôm đi chơi chị ấy bị ngã đấy, không để ý bị nhiễm trùng, giờ về nhà chân sưng mủ phù lên rồi, không đi được, chị ấy nghỉ luôn, ba mẹ em cũng không nói gì cả...”

Nói tới đây, tự nhiên cô ầm ức:

-”Em mà bị thế có sai mười người khiêng thì vẫn phải đi học...”

-”Thế là ba mẹ em quan tâm tới em hơn còn gì”

Phong an ủi. Hà Anh cũng nguôi ngoai!!!

Tuyệt vời, quá tuyệt vời!

Hà Dương tập tễnh ra khép cửa phòng, nhét đĩa phim tình cảm lãng mạn vừa ra vào ổ đĩa, kết nối máy chiếu, đoạn bò lên giường, vừa đắp chăn vừa thưởng thức.

Đối với cô, không có thứ hạnh phúc nào hơn thứ hạnh phúc này...

Đúng là phim đoạt giải, chưa tới một tiếng đã làm cô tốn cả hộp khăn giấy, nữ nhân vật chính số phận khắc khổ, mà nam nhân vật chính lại lạnh lùng quá, đúng là ngược tâm, ngược tâm mà...

Đúng đoạn nam nhân vật chính xuất hiện, hành hạ nữ nhân vật chính thì Dương nhìn thấy khuôn mặt mình cảm hận nhất trên đời...cô cố gắng chớp mắt liên hồi, vẫn không đổi, vẫn là hấn...chẳng nhẽ cô bị ám ảnh tới vậy???

-”Bạn Hà Nguyệt Dương, bạn trốn học ở nhà xem phim thế này à, đồ đốn quá...”

Cô giật bắn.

Bật điện, nhìn đồng hồ, mới 9 giờ, cậu ta làm gì ở đây?

-”Tôi thay mặt lớp tới thăm cậu...”

Phong dơ dơ túi thịt bò khô, có ai đi thăm người ốm mà mang thịt bò khô bao giờ? Nhưng mà Dương lại rất thích...vừa hay cô hết đồ ăn vặt, mà ngại đi bộ xuống nhà.

-”Được rồi, để thịt bò khô ở lại, người về ...”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 11

11. Chương 11

Chương 11: Đồng hồ đôi

-”Này, có cần thiết phải mất lịch sự thế không, nước còn chưa mời...”

Hà Dương hất cằm:

-”Bình đây, bên góc phải, ở trên phòng chỉ có nước lọc thôi, tự rót, uống nước ngọt thì xuống tủ lạnh dưới nhà, nhân tiện cầm tôi lon nước dâu lên đây!”

Lườm lườm, nhưng lớp trưởng vẫn nể mặt người bị bệnh, xuống lấy hai lon nước ép dâu.

-”Đây!”

-”Hai lon cơ à, tốt thế”.

-”Một lon của tôi!”

Hà Dương đã tẩm tẩm gói thịt bò khô từ lúc nào, vừa ăn, vừa uống, mắt vẫn dán màn hình.

-”Tôi mang vỏ cho cậu mượn nữa này...”

-”Để lên bàn học đằng kia...”

Còn không được nổi lời cảm ơn, hix. Biết vậy đã không trốn tiết thực hành tới thăm cậu ta, sự đã rồi, đành dầy mặt:

-”Phim gì đây...”

-”Phim hay”

-”Tôi xem với nhé, người ta bảo xem hai người hay hơn đây...”

-”Tùy.”

Chưa hạ được mông xuống giường, cậu đã bị quát.

-”Ai cho ngồi trên đây, ghế đằng kia, xem thì ngồi đó, không thì về!”

Phong lằm lũi nghe lệnh, vẻ mặt rất là đáng thương.

Dương chỉnh lại máy tính.

-”Không cần, cứ xem tiếp cũng được”

-”Thôi, tôi cũng muốn xem lại, có vài đoạn chưa được thấu”

Hai bạn trẻ ngồi xem phim.

Vũ Phong xưa nay ghét nhất mấy thể loại sườn mướt này, thỉnh thoảng liếc nhìn cô bạn, thấy cậu ta khóc lóc sụt sùi, trông rất thương tâm.

Hiếm thấy Hà Nguyệt Dương khóc.

Thành ra, cậu tò mò, cũng cố dùng cả bộ não để tập trung xem một lần. Nhân vật nam chính diễn trai chết người, nữ chính bình thường.

Nữ chính làm người vợ hờ của nam chính.. Giữa họ hiểu nhầm chồng chất chồng, ngày ngày, nam chính không đánh thì chửi, không chửi thì đập...

Nhưng nữ chính với tình yêu gốc gác, vẫn ở lại bên cạnh nam chính.

Kết thúc phim, nữ chính mất, nam chính lúc này nhận ra thì đã muộn, sống cả đời còn lại trong ân hận...

Bản nhạc du dương, ai oán vang lên, Nguyệt Dương vùi đầu vào chăn, khổ não cùng nhân vật.

Một bàn tay nhẹ nhẹ đặt trên lưng cô, vỗ về nhẹ nhẹ...

- "Đừng buồn nữa, kiếp sau chị ấy sẽ tìm được người xứng đáng hơn..."

- "Nhưng mà chị ấy chỉ yêu anh ấy mà..."

Nước mắt chảy, vô thức, cô dựa vào vai ai đó...

- "Cái loại đó không đáng để yêu..."

Hả? Hà Dương giật mình, tuy nam chính có nhấn tâm, nhưng cũng chỉ là hiểu lầm thôi mà, ai lại dám chê bai anh ý – thần tượng lâu nay trong lòng cô cơ chứ.

Ngẩng đầu lên, Vũ Huỳnh Phong? Cậu ta ngồi đằng kia cơ mà? Mò tới đây từ lúc nào?

Nhưng khoan đã, gì vậy chứ? Mắt mũi cậu ta, đỏ hoe hết cả, gương mặt kieu mọi khi ủy mị ủ rũ khác thường. Hà Dương không nhận được mà cười phá lên.

Phong ngượng thối mặt, lấy gối đập vào con bé đang lăn lộn trên giường, không nói không rằng, bỏ về.

Buổi tối, Hà Dương vào bàn học, bắt đầu chép bài. Giờ mới nhận ra, cảm thấy khác khác cái gì đó.

Ngó trái ngó phải, quay ngang quay dọc, mới nhận ra, hộp đồng hồ của mình bị mất một chiếc. Đó là đôi đồng hồ cô mua khi đi thi Olympic Toán năm ngoái, nài nỉ mãi mà bán hàng không bán lẻ chiếc của nữ, nên đành mua một đôi.

Thích lắm, nhưng khi mua về, thấy đẹp quá nên lại không nỡ đeo, định mộng mơ, đợi tới ngày có người yêu thì đeo cùng cho vui... Ấp ủ, ủ ấp... thế mà, giờ đã mất toi chiếc đồng hồ nam.

Mất, mất từ bao giờ cơ chứ, là ai lấy???

Nghi ngờ nghi ngờ, cả một đêm mất ngủ, bực bội, khó chịu...

Sáng, nóng lòng tới lớp từ sớm, hỏi hộp đợi chờ. Đúng như dự đoán của cô, thủ phạm chẳng phải là người xa lạ, còn hơn hơn, hôm qua ăn trộm, hôm nay đã đeo ngay được, mỉa, rất mất dạy.

- "Hey, khỏi nhanh thế?"

Phong vừa nói, vừa tươi cười về chỗ, thật không ngờ, tay đã nhanh chóng bị giữ lại, tim cậu nhảy lên một nhịp.

Hà Dương nhìn chiếc đồng hồ, hất hàm, Vũ Phong vẫn không nói gì.

- "Đừng làm bộ nữa, trả đây..."

- "Trả cái gì?"

- "Màu mè quá"

- "Cậu nói gì tôi không hiểu?"

- "Đồng hồ, trả đồng hồ cho tôi..."

Phong ngẩn người...

- "Cái này á? Cái này của tôi mà, đồng hồ nam rõ ràng, sao có thể là của cậu?"

Giằng co một hồi, kết quả chẳng được như mong đợi, cô nàng ghen cả người... Vũ Phong, lần này cậu chết chắc rồi!!!

1h30 chiều

Nhìn em ý trong tay, Hà Dương tiếc đứt ruột, mà thôi, không việc gì quan trọng bằng trả thù cả.

Chạy ngay sang lớp Anh 1, ngó ngó nghiêng nghiêng.

Hiếu thấy Dương, mừng như bắt được vàng.

- "Sao rờng lại tới nhà tơm thế này, thế nào, suy nghĩ kĩ chưa, Phong huynh có động tĩnh gì không?"

- "Tỷ...tỷ..."

Giọng Hà Dương run run, Hiếu nhìn thấy vật thể đẹp tuyệt vời trong tay cô, mắt lóe sáng, nhanh chóng giật.

- "Oa, đẹp quá..."

- "Tỷ thích không?"

- "Tất nhiên là thích..."

- "Vậy cho tỷ..."

- "Thật á?"

- "Là muội cho đây, không phải ai khác cho đâu..."

- "Ừ"

- "Tỷ nhất định phải ghi nhớ, là muội tặng"

- "Ừ..."

- "Nhớ đây..."

Đoạn, Hà Dương chạy biến về lớp, tỷ tỷ, muội xin lỗi! Chỉ lần này thôi!

Hiếu lúc đầu có được đồng hồ đẹp, thích vô cùng, nhưng nghe giọng Dương rất nghi, liệu có phải...? Mới nghĩ thôi mà mặt cậu đã ửng hồng.

Cậu cứ thế, đứng đợi ở hành lang.

Cho tới khi lớp trưởng Toán 2 tới, đi ngang qua cậu, tay đeo chiếc đồng hồ giống hệt của cậu, chỉ có khác màu thôi...cậu như nổ từng khúc ruột, nhanh chóng chạy về lớp.

Cả giờ học hôm đó, cứ cầm đồng hồ xoa xoa, hôn hôn.

Hôm sau, hôm sau nữa cũng vậy.

Chiếc đồng hồ, bảo vật, của quý của lớp trưởng Anh 1, ai ai cũng biết.

Rồi một ngày, có đứa tình cờ phát hiện, lớp trưởng Toán 2 cũng có chiếc đồng hồ y hệt.

Tin đồn mới bắt đầu lan truyền...

Người ta tiếc, khi nghe bạn nam tuần tú lớp Anh 1...người ta đã đứt ruột...

Vậy mà giờ đây, lớp trưởng Toán 2 ư? Bao nhiêu trái tim tan nát.

Đời đã ít trai đẹp, vậy mà khi có, chúng nó lại yêu nhau.

- "Tán được em Linh Sinh 2 chưa ông?"

- "Ôi đang tiến triển tốt lắm ông ạ..."

- "Chúc mừng, chúc mừng."

- "Cũng may, nếu em ấy không biết thằng Phong đó bê đê có khi ôm mộng cả đời mất..."

- "Ừ, may cho chú, mà trông da dẻ thế, ai ngờ..."

-”Trời, Hiếu Anh 1 cơ bắp cuộn cuộn, cũng có ai ngờ...nghe nói còn đeo đồng hồ đôi đấy! Lãng mạn lắm.”

Hai đứa cười phá, người nào đó lại một lần nữa hét vang cả nhà vệ sinh: “Hà Nguyệt Dương, TÔI GIẾT CẬU!!!”

Hai lần giật mình, hai lần trúng quả, lúc ra thì đã không thấy thủ phạm, mặt Tùng méo hơn cả dít chảo cháy, tự ghi nhớ cái tên Hà Nguyệt Dương, được, từ giờ, ai là kẻ thù của Hà Nguyệt Dương, cũng chính là kẻ thù của Bùi Trọng Tùng này!!!

.....

Chưa từng thấy Vũ Phong nổi giận như hôm nay, cậu ta giận tới lạc giọng:

-”NGUYỆT!!!”

-”Sao?”

Nguyệt Dương vẫn nhai kẹo cao su, tóp tép tóp tép.

-”Cậu tự biết, tôi không hiểu kiếp trước tôi gây tội gì với cậu nữa...”

Xem ra là đã biết bản thân BD rồi, Dương khẽ cười.

Phong bực mình, lôi cậu ta xềnh xệch ra khỏi lớp, Dương vừa đi vừa hét, khổ nỗi sức cô so với cậu, còn kém xa.

Không tìm được cách nào, Dương lè lưỡi.

-”Có nhìn thấy cái gì trong miệng tôi không?”

-”Cao su hử, có gì mà hay?”

Dương thò tay vào túi áo, lấy thêm năm chiếc nữa bỏ miệng.

-”Cậu không bỏ tay ra, đừng trách tôi ác!”

-”Tôi xem cậu làm được gì...”

Dứt lời, đầu cậu đã bị bàn tay kia của Dương phủ kín, vò lên vò xuống điên loạn, lúc nhận thức được thì tóc đã thành một mảng dính chồng chất.

Tức này cộng tức kia, không thể giữ được bình tĩnh, tóc cô cũng bị tay cậu túm từ lúc nào, dùng hết sức dí chặt lên đầu cậu, xoa qua xoa lại.

Cuối cùng, kết quả của ngày hôm đó, một đứa cạo đầu ba phân, một đứa cắt tóc tém ngang vai.

Sáng, Phong vẫn tới rủ Hà Anh đi học.

-”Dương đâu?”

-”Chị ấy đã thề cả đời không nhìn mặt anh rồi, anh không để ý à, từ bé tới giờ, mái tóc suôn mềm dài thẳng luôn là bảo bối của chị ý, đã bao giờ để tóc ngắn đâu...”

Hà Anh thở dài, lần này, chị chưa giết anh là may rồi.

Chị gái, chồng tương lai, hai người bao giờ mới đình chiến cho cô nhờ???

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 12

12. Chương 12

Chương 12: Nhà bác học mới nổi

- "Cậu ta tưởng đời này anh cần gặp cậu ta chắc?"

Giọng Phong chắc nịch, tay xoa đầu ba phân trọc lóc cay cú.

- "Thôi mà anh, tính chị như thế rồi, anh cứ nhịn đi có phải hay không?"

- "Có phải anh không muốn nhịn đâu..."

- "Anh tính sao?"

- "Sao là sao..."

- "Thì cái tin...tin...giống...Hiếu...ý"

Phong càng giận.

- "Bê dê chứ gì, em cứ nói thẳng..."

Hà Anh cười.

- "Thực ra em thấy vậy cũng tốt, từ ngày tin đó được tung ra, em đỡ phải lo lắng, haizz..."

- "Lo lắng gì cơ?"

- "Không...không có gì..."

Vũ Phong tới lớp, đập cặp tới rung cả bàn, con bàn trên vẫn không nhúc nhích.

Hôm nay nó đi sớm sớm, một Hà Nguyệt Dương chưa thấy trống thì không thấy mặt, nay lại chễm chệ đến trước cả cậu, phải nói, mỗi hận trong lòng nó cao tới mức nào.

Mình nó hận chắc? Cậu thì không?

Mái tóc tém của nó, cài hai chiếc nơ màu tím, trông ngứa mắt không chịu được!

Cậu đưa chân, với tới ghế nó đang ngồi, đá qua đá lại...

Con bé vẫn yên như tượng.

Cậu bước lên, cầm giẻ lau đi giặt, xóa bảng, sau đó "vô tình" ném trúng điện thoại nó đang đọc truyện.

- "Xin lỗi, nhờ tay..."

Nó gạt, giẻ lau rơi ra, tiếp tục đọc truyện. Một câu cũng không nói!

Cậu lấy tay, véo nhẹ má nó, sau rồi mạnh dần. Mặt nó đỏ ửng vì vết cấn, nhưng mắt nó vẫn dán vào điện thoại.

Mịa nhà nó, nó gây sự, cậu lôi nó ra nói chuyện, rồi nó gây sự tiếp, cậu chỉ là trả đũa đôi chút, nó lấy cái quyền gì ra, lấy tư cách gì mà dám coi cậu là không khí thể hổ?

Càng nghĩ, cậu càng bực, BỰC, BỰC, BỰC!!!

Trống tan trường, cậu chạy thật nhanh ra lấy xe.

- "Đi thôi anh!"

Hà Anh lên tiếng. Cậu cũng lấp lửng:

- "Đúng, đi thôi, không lại phải gặp cái đứa xấu xa đó!!!"

Hà Anh hơi buồn, cô hỏi:

- "Anh ghét chị lắm à?"

- "..."

Vũ Phong trong một khoảng lặng, đã trả lời:

- "Hơi ghét!"

- "Chị em thì hận anh lắm...sao hai người cứ bất hòa mãi thế, từ hồi vào lớp 10 ý, trước kia có sao đâu..."

- "..."

- "Anh không phải lo, chị ấy hôm nay ăn trưa ở trường, chúng ta sẽ không gặp đâu..."

- "..."

Mặt Vũ Phong toát ra tia lạnh hiem có!

.....

- "Dương!"

- "An!"

- "Bạn cũng ở lại à, sao ít khi thấy?"

An chạy vội đi lấy một ly nước dâu ép.

- "Mình cảm ơn, vài hôm thôi, nhà mình vốn gần mà..."

- "Sướng thật, nhà mình xa lắm, hôm nay lớp bạn học gì..."

- "À, học phụ đạo Hóa"

- "Thế à, chiều nay lớp mình học Anh..."

Đôi bạn ăn xong, họ rủ nhau lên lớp Dương ngồi, nhường chỗ căng tin cho các bạn học khác.

Đúng là học sinh trường chuyên, cùng nhau lấy Toán Tuổi Trẻ, giải lần lượt các bài, thời gian này, mọi khi Dương hay đọc truyện, nhưng có bạn cùng học, cũng thú vị.

Việt An rất thông minh, bây giờ cô mới phát hiện ra, trang báo giải toán qua thư, bài nào cũng có tên cậu.

- "Giải cái này có được tiền không?"

- "Không, tất nhiên là không..." An đáp.

- "Sao cậu còn giải, còn mất công gửi thư..."

Dương thắc mắc.

- "Đây là bảng vàng danh dự, cuối tháng còn được ghi tên vinh danh, bạn đọc cả nước, ai cũng biết, cái đây còn quý hơn cả tiền bạc..."

Dương ngẩn tò tè, vẫn chẳng hiểu.

- "Dương này, số báo tháng này có bài hình này khó quá, tớ giải mãi chưa ra..."

- "Ừ, đưa đây..."

Họ cùng nhau vùi đầu suy nghĩ...

Khó quá, quả là khó, toát cả mồ hôi.

Bỗng tiếng đập cặp PHỊCH khiến cả hai giật mình, lớp trưởng Toán 2 khí thế phùng phùng:

- "Cậu kia, ai cho cậu ngồi đây, nhảm lớp rồi!"

- "Này bạn, sao bạn xấu tính vậy?"

An hỏi lại.

Phong lúc này, tự thấy mình đứng chẳng khác nào kẻ tiều nhàn bỉ ổi, mà mặc kệ...

-”Tôi không cần biết, buổi trưa biết bao bạn học để đồ lại, cho kẻ lạ mặt vào nhỡ mất trộm cái gì thì sao, tới lúc đấy cậu chịu trách nhiệm nhé...”

Tên này, An quả thật không hiểu nổi.

Nguyệt Dương ấn điện thoại, màn hình chờ hiện lên, cô tưởng mình nhầm, mới 12h30, tên này tới lớp làm gì cơ chứ? Điện.

Cô quay sang, thủ thủ với An, hai người dọn đồ sang lớp Toán 1 ngồi.

Để lại Vũ Phong...chưa bao giờ cậu thấy lớp mình lại rộng lớn tới vậy!

Bài toán càng khó nhai, càng thách thức đôi bạn trẻ, hôm đó, Nguyệt Dương cùng Việt An, chui tận xuống dãy bàn cuối cùng, quyết không bỏ cuộc.

Thành ra, có người nào đó trốn học.

Còn có người nào đó, trong giờ luyện tập tổng hợp, đầu óc đã treo tận mây xanh.

Khi cho học sinh làm bài, cô Liên thường không ngồi nghịch điện thoại, chấm bài hay làm việc riêng như nhiều giáo viên khác, cô thường đi dạo quanh, xem xét tình hình các trò, nếu trò nào gặp khó khăn, cô sẽ tận tình chỉ bảo.

Mỗi lần cô đi qua lớp trưởng, đều là mỉm cười rồi đi tiếp, đó là cậu bé khá thông minh, tuy học Toán, nhưng môn Hóa cậu ta cũng khá chẳng kém dân chuyên.

Đời không ai nói hết được chữ ngờ, tận mắt thấy học trò cứng cân bằng phương trình trong vở, cô tỷ nữa chết sốc.

Cô nhẹ nhàng lấy vở trong tay cậu, sai lớp phó học tập chép lời giải của lớp trưởng lên trên bảng. Cậu ta vẫn mơ hồ, chẳng hề biết gì.

Tấm bảng đen của Toán 2 dần dần hiện những dòng cân bằng kì quái.

$H_2+O_2 \rightarrow$ Đanh đá cá cày

$FeS_2+O_2+SO_2+Fe_2O_3 \rightarrow$ Xấu xí ngu xuẩn

$Fe(OH)_3+Fe_2O_3+H_2O \rightarrow$ Mặt căng căng chơi bựa

.....

.....

1Đanh đá cá cày + 2Xấu xí + 3Lì lợm + 4Ngu xuẩn+ 5Bẩn bựa $\rightarrow$ Moon

-”Đây, mời cả lớp nhìn sáng kiến của bác học mới nổi!”

Lời cô nhẹ như gió bay.

Cả lớp choáng, cười như nắc nẻ.

Phải mất nhiều phút sau, bác học mới phát giác ra cái sự việc đang tiếp diễn trong lớp của “bác”!

Hối hận đã không kịp.

Từ đó, trở thành truyền thuyết chuyên Biên Hòa, phương trình hóa học nhà bác học Vũ Huỳnh Phong sáng tạo, mãi đi vào sử sách.

Tất nhiên, trong hàng vạn người chỉ biết cười, vẫn có một người nhìn ra ý nghĩa “khoa học” to lớn mà nhà bác học ẩn chứa.

Giận tím mặt mày, Nguyệt Dương cũng lấy quyển sổ nhỏ, tự cô sáng tác một phương trình khác:

1Đáng ghét+2Đáng hận+3Đáng giận+4Đáng chửi+5Đáng đánh $\rightarrow$ Wind

Độc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 13

13. Chương 13

Chương 13: Sự tích công chúa và con chó

Trong căn phòng xanh nhạt, Hà Anh nét mặt đầy cầu mong, Hà Dương vẫn đứng đưng.

-”Tỷ, muội xin đó...”

-”Muội không tập trung mà học hành đi, mấy cái đó tốt nghiệp rồi tính”

-”Không được, tỷ biết đó, cơ hội đóng phim này ngàn lần có một, lại là phim si nữa, sẽ là thời cơ muội khẳng định mình...”

-”Sẽ tốn rất nhiều thời gian của việc học.”

Dương giải thích.

-”Tỷ, tỷ biết mà, tỷ giỏi giang, sau này làm nghề gì cũng được, mà muội đâu có như thế, muội không có nhiều sự lựa chọn, mới cả đây là đam mê của đời muội...”

-”...”

-”Đi mà, sau này nổi tiếng nhất định nhớ ơn tỷ, chả nhẽ tỷ muốn mai sau tỷ thành người phụ nữ thành đạt còn muội thì thất nghiệp đi quét rác à...”

-”Làm gì đến nỗi, ba sẽ không để muội thế đâu...”

-”Nhưng tỷ biết mà, ví như giờ tỷ không được xem phim tỷ sẽ khó chịu như nào, giống muội, đam mê của muội là ca hát, vũ đạo, đóng phim...”

Mất một hồi lâu nần nỉ, cuối cùng Hà Anh cũng thành công.

Hà Dương ình mười phút định thần rồi cùng em gái xuống phòng giáo sư Hà Quốc Trung.

Dương bình tĩnh lý giải cho ba, thế nào là đam mê, thế nào là nhiệt huyết tuổi trẻ, thế nào là cơ hội, thế nào là tư tưởng sống, mong giáo sư cho Hà Anh một cơ hội.

Giáo sư Hà Trung cười thầm với cái lý luận con trẻ, nhưng vẫn nghiêm mặt. Hà Anh đứng một góc, run rẩy, cũng chỉ có tỷ, chỉ tỷ mới dám đối diện lời lẽ với ba như vậy...

-”Con thực sự muốn dẫn thân”

-”Dạ”

Hà Anh đáp.

-”Sẽ có nhiều chông gai, vất vả, con không sợ chứ?”

-”Dạ, không.”

-”Được, một năm, ba cho con một năm, nhưng con vẫn đảm bảo lấy một giải học sinh giỏi tỉnh năm sau về cho ba, nếu năm sau giành giải thì tiếp tục đam mê của con”

Hà Anh mừng huỳnh.

-”Còn nữa, con nên tự lập dần đi, có việc gì thì lần sau tự mình nói, đừng dựa vào chị nữa, chị không thể đi theo con cả đời được, hiểu không?”

-”Dạ...”

-”Là con thấy nó xuống nên xuống tò mò xuống hóng hớt cùng thôi mà, ba làm gì phải khắt khe thế...”

Giáo sư quát mắt lườm Hà Dương, nó còn cười, nhe nhớn khoác vai Hà Anh lên phòng.

.....

Tình hình chiến sự giữa Hà Dương và Vũ Phong vẫn khá căng.

Nếu có Hà Anh, đội Dương nguôi nguôi có thể viện cớ rửa này rửa nọ, nhưng giờ Hà Anh còn bận rất nhiều dự án, cuối tuần đóng phim, hằng ngày ngoài giờ học không tranh thủ đi chụp ảnh mẫu cho báo, thì cũng ở trong phòng tập nhảy, rất cần mẫn.

Hai tuần trôi qua, Nguyệt vẫn không hé nửa lời với cậu.

Mua một ly nước dâu, đặt xuống bàn học của Hà Nguyệt Dương.

-"Này!"

Con bé lặng lẽ đem cho đĩa ngồi cạnh, cậu phát điên.

-"Tôi cho cậu..."

-"Ê, cậu điếc à?"

-"Đồ bẩn xấu tính kiêu căng, đồ con gái xấu xa..."

Phong gần như gào lên, vậy mà nó thản nhiên vãi cả đạn, ước chi nó đứng dậy chửi nhau với cậu, cậu còn đỡ bực.

Trống điểm, Nguyệt Dương xuống hành lang chơi nhảy dây với mấy người bạn, Vũ Phong viết viết cái gì đó vào một tờ giấy, khê khằng lên chỗ cô, tùy ý lấy một quyển sách, định bụng nhét vào.

Gì vậy? Cậu giật mình...quyển sổ đó rất đẹp, có khóa, chả nhẽ là nhật kí của Nguyệt Dương...

Tò mò trong lòng trĩu nặng, nhẩn nha cả những bản tính tốt đẹp, cậu lén lút quay về, đút vào cặp mình.

Đêm khuya vắng lặng, hồi hộp hồi hộp...

Khóa nhật kí, có gì khó, chỉ một cái đầu bút là có thể mở.

Nằm trên giường, run run giở trang đầu tiên, toàn hình vẽ, công nhận Dương vẽ rất đẹp, từ tranh phong cảnh cho tới người, hoạt hình...cậu ta đều làm cho sống động vô cùng...

Hơi thất vọng, Phong giở nhanh, cuối cùng cũng thấy chữ...

‘Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có một cô công chúa nhỏ, tên là Moon.’

Bên dưới có hình vẽ một cô công chúa rất đáng yêu. Cậu cười sặc, người bình thường đọc chưa chắc hiểu, nhưng cậu thì khác, Moon- Trăng- Nguyệt... không ngờ, tinh thần tự sướng của cậu ta cao vậy.

‘Công chúa có một người chị em sinh đôi, là Star, hai cô công chúa giống nhau như hai giọt nước, đều xinh đẹp tuyệt trần, họ rất yêu thương nhau...’

Bên dưới là hình vẽ hai cô bé nắm tay nhau, gương mặt phúng phính.

‘Kính thật, cậu ta cũng làm nhà văn cơ đấy...’ Phong tò mò giở tiếp.

‘Một ngày rất rất lâu rồi, hai cô công chúa đi vào rừng chơi, bắt gặp một con chó nhỏ, con chó trông cũng có vẻ đáng yêu...’

Hình con cún đang ăn xúc xích, rất chi ngộ nghĩnh.

‘Star rất thích con chó đó, thường xuyên bám lấy nó, tên nó là Wind. Nó là giống chó vẻ ngoài nhìn thì dễ thương, nhưng thực chất lại là con chó khốn nạn nhất trên đời, vừa bẩn thỉu vừa hay cắn trộm...’

Hình vẽ công chúa Star ôm Wind âu yếm, nhưng chú ta cùng công chúa Moon nhìn nhau đầy căm phẫn.

Phong vẫn chăm chú đọc, Dương viết văn rất có hồn, vẽ cũng đẹp, không ngờ lẩm cẩm tới vậy... nhiều sự tình diễn ra giữa công chúa Moon và con chó.

Từng dòng chữ khiến cậu cười sặc sụa, có khi lại thấy tội nghiệp cho Moon...

Chó Wind giả ma dọa công chúa...

Chó sửa linh tinh làm hại uy tín của bốn công chúa...

Chó già đòi ăn trí thông minh của cô bé...

Nàng công chúa đáng yêu nhất trên đời bị con chó mất dạy cắn nát cả mái tóc.

.....

Càng đọc, cậu càng thấy quen, sao quen quá cơ...

Rốt cuộc máu lên não kịp thời, tự trách mình sao có thể ngu muội?

Cậu lật rất nhanh về trang đầu tiên, mẹ kiếp, con chó...con chó...con chó...tên là...Wind...wind...wind...gió...Phong...

“HÀ NGUYỆT DƯƠNG!!! CẬU ĐI CHẾT ĐI!!!”

Cố nén hận để đọc tiếp, để xem, ranh con kia còn viết những gì...

‘Rồi một ngày, có hoàng tử đẹp trai cực phẩm đến từ vương quốc Mathematic xa xôi, hoàng tử rất thông minh và tốt bụng, chỉ tiếc hết lần này tới lần khác bị chó Wind điên cuồng làm khó...’

Thế rồi dưới ngòi bút sinh động của Nguyệt Dương, hoàng tử ra hoàng tử, anh hùng đẹp đẽ như cổ tích vậy, công chúa thì đúng là mỹ nữ...hiền thực ủy mị...còn con chó, nó đúng là con chó!!!

Điên, điên, điên...

Có vẻ cậu ta vẫn chưa viết xong câu chuyện của mình, Phong giở trang trống cạnh đó, phùng phùng diên vào...

‘Tất cả mọi chuyện, chẳng qua chỉ vì hiểu nhầm. Hoàng tử kia vốn là một mục phu thủy xấu xa, mục ta đã biến hoàng tử thực sự thành chó, còn tự mình hóa thành hoàng tử, con chó – chính là hoàng tử thực sự, làm vậy cũng chỉ là muốn bảo vệ cho công chúa...’

Cậu viết rất dài, rất chăm chú, kết truyện là hoàng tử trở về đúng hình hài, mục phu thủy bị chết, công chúa cùng hoàng tử kết duyên.

Ngồi ngằm nghiền đọc lại, cậu lại thấy không được thỏa mãn, thế là xé trang đó đi, nghĩ ngợi nghĩ ngợi, cuối cùng chỉ viết đúng vài dòng, miệng cười đầy đắc ý.

Ngày hôm sau, nhân lúc chủ nhân vắng mặt, trả sổ về vị trí cũ.

Thỉnh thoảng ngồi học còn phấn khích giật áo con bé.

Ra chơi thì cướp điện thoại, xóa hết truyện, danh bạ.

Hà Dương bực lắm, mà trước nay cô chưa bao giờ làm trái lời thầy, đành nhẫn nhịn.

Buổi tối, về nhà lấy sổ ra, cô phải kể tội thằng cha đáng ghét cho bố tức.

Giở trang mới nhất, Nguyệt Dương chết sốc, là ai thay cô tiếp diễn câu chuyện???

Nét chữ này, mịa nhà nó, tên đó đúng là trộm chuyên nghiệp mà...

‘Một ngày, công chúa Moon cùng hoàng tử rủ nhau lên núi chơi, tình cờ bị ngã xuống đồng phân chó, hoàng tử vì sặc phân mà chết, công chúa gặp may, thoát chết, nhưng lại hóa thành chó. Từ đó trở đi, công chúa Moon – giờ đã là chó Moon, dần dần thấu hiểu chó Wind nhiều hơn, hai con chó lấy nhau, đẻ ra một bầy chó con, sống hạnh phúc đến cuối đời...’

“VŨ HUỲNH PHONG...KHỔ NẠN...”

Tiếng la hét uất nghẹn của Hà Nguyệt Dương vang tận ba khu phố!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 14

14. Chương 14

Chương 14: Nguyệt, lấy lại danh dự cho tôi

Vội vàng xé sổ, ước hận tống vào thùng rác...mà Hà Nguyệt Dương không hề hay biết, câu chuyện của mình, đang được lay lan trên mạng, với tốc độ chóng mặt.

....

Valentine...

Nguyệt Anh đã chuẩn bị một hộp thủy tinh trong suốt, to bự, tranh thủ từng phút gấp sao, hạc giấy, bày trí rất lung linh.

Nguyệt Dương hỏi, năm nay có gì khác không? Nguyệt Anh nghĩ hồi lâu, cuối cùng lại chần chừ. Sau rồi quyết định, vẫn như mọi khi; gửi bưu phẩm, cũng không đề tên.

Cô sẽ đợi, tới một ngày, anh ấy tỏ tình với cô trước, anh đường đường chính chính tặng quà cho cô.

Lúc đó, cô sẽ nói anh biết tất cả, rằng cô, đã thích anh, thích từ rất lâu rồi...

Cuộc đời Nguyệt Anh có hai giấc mơ lớn, giấc mơ lớn thứ nhì, là trở thành diễn viên nổi tiếng, và giấc mơ lớn thứ nhất, ấy chính là làm cô dâu của anh!

Va linh tinh có khác, cả lớp nhộn nhịp, cái hộp thủy tinh to sụ của lớp trưởng là thứ thu hút nhất, bàn dân thiên hạ chỉ trở bàn tán.

Chẳng rõ ai gửi cả, làm người ta phải đoán già đoán non.

Liếc thấy trên bàn để hai chiếc hộp đẹp dễ ngay ngắn, Hà Dương thở dài, trong đầu thầm nghĩ ‘Lại bắt tội con phải đi trả...’

Quan điểm của cô xưa nay rất rõ ràng, nếu không thích người ta, nhất định không nhận quà Valentine.

Hộp thứ nhất, liếc tấm thiệp ký Việt An, cô chạy một mạch tới lớp Toán 1, trả lại, kèm theo lời giải thích cùng xin lỗi rồi rít. Cũng may, bạn An là người lịch sự hiểu chuyện, nên cũng không làm khó cô.

Về lớp, giải quyết nốt món quà thứ hai.

Dương với lấy tấm thiệp, vốn muốn xác định chủ nhân của cái hộp, thì lại đập vào mắt dòng chữ in:”Trong đây là tuyển tập 50 truyện ngôn tình nổi tiếng nhất và 10 đĩa phim chất lượng HD mới ra rạp !”

Là ai?

Là ai cũng không quan trọng.

Quan trọng là đã làm cho Hà Nguyệt Dương nuốt nước miếng hừng hực, không cam lòng mà rút chiếc nơ, mở nắp...Lần này thì cả người choáng váng, phải nói là sướng, quá sướng!!!

Bên trong đúng như quảng cáo bên ngoài, cộng thêm quả táo đỏ rực khuyến mại.

Sách thơm mùi sách, táo thơm mùi táo! Quyển rữ quá à!

Hà Dương nghĩ tới nghĩ lui, chẳng đề là ai tặng cả, thiệp thì đánh máy, không xác định được nét chữ, muốn trả cũng không được, haizz...Mà hơn thế, cô thích phát điên...

Dùng cả hai tiết học để suy tính.

Ra chơi...

Đang còn lẩn tẩn thì bụng réo, mới nhớ ra, sáng chưa ăn.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, rốt cuộc lần đầu tiên nguyên tắc của Hà Dương bị phá bỏ, cũng đâu phải tại cô, biết ai mà trả, bỏ đi thì phí...

Cắn một miếng táo, gỡ một trang truyện, phải nói, tâm trạng của cô hôm nay là cực tốt.

-”Dương...eo ôi sao bà phũ phàng thế...”

Tiếng Hoa réo rắt, bọn con gái xúm lại, Dương vẫn ngạc nhiên chưa hiểu.

Loan bà già cướp lấy quả táo từ miệng cô:

-”Người ta tặng bà thứ này để bà ăn à?”

-”Bà...bà biết...người tặng tôi...”

Cô bắt đầu thấy hối hận.

-”Không, nhưng bà nhìn này, quả táo đẹp thế này, trơn bóng, đỏ rực, là táo Mỹ, bà chỉ ít cũng phải để ngắm tý chứ...”

Dương thở phào, buồn cả cười.

-”Đằng nào chả ăn...”

-”Đứa nào thâm ý thế không biết, bà quả là có phúc nhé!”

-”Thâm ý gì cơ?”

Dương ngẩn ngơ.

Bọn con gái nhao nhao.

-”You are the apple of my eyes...bà không biết à, hân muốn nhấn với bà thế đó...”

-”Ừ, đúng rồi, người này chắc chắn say như điên đổ trước bà rồi...”

-”Ôi, tôi cũng muốn nhận được táo đỏ thay vì hoa hồng...”

-”Bà được voi đòi tiên...”

Ở bàn học nào đó, có người khẽ cười, hạnh phúc.

Ở bàn học nào đó, Hà Dương thanh minh:

-”Ôi dào, suy luận vớ vẩn, chắc quả táo này người ta mua về, sắp hết hạn sử dụng, ngại ném vào thùng rác nên tiện tay để vào hộp quà thôi...”

Ở bàn học nào đó, có người mặt xị như bị.

.....

Nhà để xe

Tâm tình Phong hôm nay cũng khá là vui vẻ, đang dắt xe thì cậu lại gặp chuyện cậu không thể ngờ tới nhất.

Con bé đáng ghét nhất quả đất vụt tới, để lại giỏ xe cậu một gói giấy sặc sỡ, rồi lại vụt đi.

Chỉ thế thôi cũng khiến cậu ngây người.

Về nhà, vít xe ngoài ngõ, lao lên phòng mở quà, với tốc độ nhanh nhất.

Là áo phông, cậu mặc thử ngay, chiếc áo phông rất đẹp, rất hợp với cậu, trên áo còn in hình hai trái tim ngộ nghĩnh, có lẽ là áo đôi.

Đêm đó, Vũ Phong thấy rất khó ngủ, mong sao trời nhanh sáng.

Ngày hôm sau, dậy thật sớm, mặc áo mới, chải kiểu tóc khác, tự thấy mình trông cũng khá đấy chứ, háo hức tới lớp!

-”Hey!”

Phong đỏ mặt chào Dương.

Cả đêm qua Hà Anh ở phòng cô, khóc lóc rầm rứt, người cần tặng quà thì chẳng tặng, người không cần thì cứ tặng, xếp đồng cả góc phòng. Thành ra, sáng sớm tâm trạng cô cũng có chút bị ảnh hưởng.

Nhưng từ giây phút nhìn thấy lớp trưởng, Dương phấn khích tới ngất người. Miệng không tự chủ mà ‘Hey’ lại, rất nhỏ thôi, nhưng cũng làm ai đó xôn xang...

Hôm qua Hiếu năn nỉ ỉ ôi mãi cô mới đồng ý tặng hộ tỷ, thực ra cô cũng đâu biết là gì, sáng nay thấy tỷ mặc áo đó, giờ lại thấy hẳn...Nhanh chóng cúi xuống, cười thầm...

Tiết một trôi qua, chưa có gì cả.

Vào tiết hai, nghe nói lúc này có đứa trông thấy lớp trưởng Anh 1, bắt đầu xì xào.

Tiết ba, rất nhiều đứa ban này đã chạy sang kiểm chứng, về lớp nhìn nhau, bàn tán qua lại, gật đầu gật cổ khẳng định. Thôi, thế là rõ năm rõ mười rồi...thật tiếc, thật tiếc...

Với tốc độ của công nghệ thông tin cộng điện thoại trên tay, trên Group chém gió của trường đã tràn ngập hình ảnh chụp trộm hai bạn nam mặc áo in hình trái tim, giống hệt nhau... ngay sau Valentine.

Rất nhiều ment mang tính chất xây dựng đóng góp cho topic:

-‘Nhiều nàng lần trước còn không tin, bây giờ thì sáng mắt rồi...’

-“Đẹp đôi thật, cùng to khỏe cường tráng...”

-“Hiếu Phong, rất hay”

-“@Conchuaxinhxan, @TieuLinh, @Hoa huong Duong,...Các bà vào đây mà tỉnh ngộ, vào mà xem thần tượng của mình...”

....

Dòng dưới cùng, hơn 100 like, là ment cực phần nộ:

-“Tình cảm là chuyện riêng tư, mình mong các bạn tôn trọng mình và Phong...Còn bà nói cho thẳng chủ thớt biết nhé, bà mà phát hiện ra mày là thằng nào thì gặp là bà xé xác...P/S: Hiếu.”

....

Ngồi trong căng tin trường, chậm chậm, chậm chậm đọc từng dòng, lại chậm chậm, chậm chậm ngẩng mặt lên, bao ánh mắt lăm lét nhìn trộm, mặt Phong phùng phùng sát khí, phải nói, giới hạn của sự chịu đựng đã tới vạch kết!

-“HÀ NGUYỆT DƯƠNG!”

Uất nghẹn gọi cái tên đó, uất nghẹn xách cổ cậu ta ra sân vận động.

-“Bỏ tôi ra...”

-“Chịu nói rồi cơ à?”

Dương bực.

-“Điên rồi, cậu bỏ tôi ra...”

-“Tôi đã rất nhẫn nhịn cậu rồi, nhưng lần này cậu quá đáng lắm, không xử không xong...”

Hà Dương mạnh mẽ không kém.

-“Chuyện gì, cậu nói cho rõ ràng vào...chuyện gì cũng là cậu tự chuốc, tôi không liên quan...”

Vũ Phong cười khẩy...

-“Xem cậu không liên quan tới đâu...”

Đoạn, cậu ép cô vào góc tường, môi cậu từ từ tiến tới, chạm lấy môi cô, một tay đã nhanh chóng dùng điện thoại chụp liên hồi.

-“Haha...ảnh đẹp ảnh đẹp...”

-“Khốn nạn, cậu định làm gì...”

-”Nguyệt, tôi cho cậu ba ngày để xin lỗi tôi, một cách chân thành nhất, và tìm cách lấy lại danh dự cho tôi, nếu không, những tấm hình này sẽ ghim lên trang đầu Group của trường!”

Nguyệt Dương, méo xệch! Vũ Phong, nhe nhớn nhe nhớn!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 15

15. Chương 15

Chương 15: DMM – Wind

Tối đó, về nhà, có người nằm trên giường mơ màng, tay sờ lên môi, cười tủm tỉm.

Lại có người, đứng trước gương dùng khăn mặt chà sát qua lại, tưởng tượng ra lúc đó, mặt đỏ bừng bừng, ức, ức, ức muốn chết...

Nụ hôn đầu đời, first kiss thiêng liêng của cô.

Ruột đau như cắt, nước mắt tràn trề.

Nhưng từ đã, thế có tính là nụ hôn đầu không? Làm gì mà tính chứ, người ta hôn, môi lưỡi quấn quýt, nồng nồng thắm thắm, đây chỉ làm chậm nhẹ thôi mà.

Ví như là đi xe buýt đông, xóc, tự dưng chạm vào một người lạ, môi cũng chạm vào, thế đâu gọi là hôn?

Tự an ủi, cuối cùng Nguyệt Dương quyết định – một quyết định cực sáng suốt, nếu mai sau có người yêu, cô sẽ vẫn bảo với anh ý, nụ hôn với anh ý mới là first kiss...còn hôm nay, coi như là bị chó đại cắn thôi.

Ngoáy qua mấy bài lượng giác, đặt bút xuống, cô khê thở dài, rốt cuộc phải làm sao...nếu không vì Nguyệt Anh thích hần, thì hần có tung ảnh nóng cô cũng không sợ.

Công chúa Moon bóp trán, cố gắng nghĩ ngợi, phân tích, bây giờ phải nịnh chó già Wind như nào đây, xin lỗi ư, buồn nôn quá, nhưng mà có cách khác không???

-”Tỷ, tỷ ơi...haha...”

Tiếng Hà Anh cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

-”Làm gì mà cười như con điên thế?”

-”Tỷ đọc truyện này chưa, buồn cười lắm...”

-”Truyện gì?”

-”Tình yêu của công chúa và con chó”

Tự dưng thấy giật mình, Dương hỏi ngập ngừng:

-”Chưa...hay...lắm à?”

-”Cực hay, cực buồn cười, cực hot, mới đăng tải trong thời gian ngắn mà cán mốc một triệu view trên Wat rồi, các trang đọc truyện cùng fanpage liên tục chia sẻ...”

-”Làm gì mà hay thế, truyện “Chi Na” hả? ”

-”Không, truyện nước mình mới bá đạo chứ...nổi tiếng tới mức, đang có một cuộc săn lùng tìm kiếm tác giả, mà người này vẫn kín tiếng lắm...chưa lộ diện”

-”Nghe có vẻ hay ho nhỉ?”

-”Vâng, buồn cười nhất là đoạn kết, công chúa lại không về với hoàng tử, mà kết hôn cùng con chó...”

Tới đây thì Dương hoàn toàn chết sững, giật lấy điện thoại trên tay con em, ngấu nghiến xem, rất giống với những gì cô viết, bớt đi nhân vật công chúa Star, còn cái tên công chúa Moon cũng không đổi.

Chỉ có điều, suốt cả quá trình, chú chó Wind trở nên đáng yêu, hài hước vô cùng, can đảm nghĩa hiệp, luôn luôn bảo vệ công chúa.

Còn hoàng tử đẹp dễ anh tuấn mà cô sáng tác, bị biến thành tên béo phì trăm kí cùng ba nốt ruồi trên mặt, thêm cả cái tính ken bon xấu xa dễ tiện...

Thảo nào...độc giả cả nước lại ủng hộ con chó đến thế!!!

Kéo xuống phần cuối, bút danh Hà Vũ....

Uất này cộng ức kia, máu dồn hết lên đỉnh đầu.

-”CHÓ CHẾT....”

Tiếng la của Hà Dương làm muội muội hốt hoảng:

-”Tỷ, tỷ sao thế?”

-”Lấy ta cốc nước!”

Nguyệt Anh vội vàng xuống nhà lấy chai nước dâu ép, vừa đưa tỷ uống vừa vỗ vỗ lưng, hiếm khi thấy tỷ mất bình tĩnh như vậy, cô nghe tỷ nói ngắt quãng:

-”Muội, nói uội biết, truyện đó là do ta sáng tác đấy, nhưng thằng Phong dở hơi đó đã mô li phê, phá hỏng tinh hoa tác phẩm văn học ngàn vàng của ta...thật không ra sao cả...”

Muội muội ngạc nhiên, mắt chữ O, mồm chữ A.

-”...Còn nữa, đợt này, ta mặc kệ hấn trong lòng muội quan trọng như nào, nhưng từ hôm nay, đất này có hấn, thì không có ta, và ngược lại... muội thích đứng về phía ai cũng được, ta hoàn toàn thông cảm...”

Nguyệt Anh rơm rớm, lâu lắm, đã chẳng đi học chung với tỷ rồi, ít ra lúc trước tỷ chỉ lạnh mặt thôi, giờ lại càng thêm một bậc rồi.

Em gái vừa ủ rũ lê bước về phòng, cô liền vào Group trường, lẳng lặng thực hiện kế hoạch.

Xong xuôi đầu đó, cầm điện thoại, gửi một tin nhắn!

....

Lòng đầy khấp khởi, cổ gù mà không được, chỉ tưởng tượng, Nguyệt Dương kiêu cao tự phụ thường ngày lại khúm núm với cậu mà Phong nở từng khúc ruột.

“Tít...tít...”

Tiếng tin nhắn, cầm điện thoại mà cậu dường như không thể tin nổi, nhanh vậy ư? Hà Nguyệt Dương đã đàm phán nhanh tới vậy, công nhận hôm nay thời tiết tốt.

Mở ra xem, không có từ xin lỗi, cũng không có năn nỉ ỉ ôi, chỉ vồn vện vài chữ:

“Vào group post ảnh lúc sáng lên đi cưng!!!”

Dám chơi liều ư? Cô tưởng cậu không dám chắc. Xem ai sợ ai?

Bực mình, cậu mở ngay sang group, định đính mấy tấm ảnh lên, thì đập vào mắt một topic đang được tranh luận cực nóng, mà chủ thớt, để tên thật, rất to, rõ ràng, còn viết hoa HÀ NGUYỆT DƯƠNG TOÁN 2.

“Chào cả nhà, mình có chuyện khó nói quá. Chả là, mình có cậu bạn thân, là người đồng tính. Cậu ấy luôn tự ti với điều đó, cho nên, thời gian này, khi bị mọi người phát hiện, đã rất hoảng và sợ sệt. Cậu ấy còn nhân lúc mình không để ý, chụp một bức ảnh chúng mình chạm môi. Lúc này cậu ấy có nhắn tin xin phép mình cho công khai bức ảnh, để mọi người không nghĩ cậu ấy bóng bẩy nữa. Mình băn khoăn quá, một bên là bạn thân, bên kia lại là danh dự của mình...Cả nhà ỉnh lời khuyên nhé!!!”

Comment

-”Không được, bạn điên à, danh dự con gái, kệ cậu ta...”
-”Đúng đấy, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi, không lộ hôm nay thì lộ ngày khác, có gì mà”
-”Bạn động viên bạn bạn nhé, bóng thì gì đâu, cũng là người...”
-”Mình thấy bạn kia nói đúng đó, họ có khi còn giỏi hơn bọn mình...”
-”Bạn của bạn chắc đang trong tình trạng khủng hoảng thôi, hãy cố khuyên giải...”
-”Là ai vậy...”
-”Có phải là...cặp đôi đang hot đó không?”
-”Nói vớ vẩn, người ta công khai mặc áo đôi đeo đồng hồ đôi, cần gì phải sợ, chắc là người khác...”
-”Ai mà biết được...”

....

Kéo mãi, kéo mãi mà không đọc hết nổi bình luận, cái trường chuyên này, chuyên khỉ gì chứ, chuyên hóng hớt là chính!

Chiếc điện thoại đáng thương bị khổ chủ ném xuống góc giường...

Cũng may, cũng may mà cậu chưa post ảnh, nếu không, chẳng khác nào, một lần nữa, khẳng định giới tính của mình...

‘Hà Nguyệt Dương, cậu được lắm!!!’

Ngày hôm đó, Vũ Phong đã không đăng tải ảnh nào cả.

Nhưng sáng hôm sau, hòm mail của Nguyệt Dương nhận được một bức ảnh, là ảnh cưới, lúc đầu cô còn ngần ra, thằng này bị dở hơi...xong nhìn kĩ, mới thấy mặt mình và mặt hấn bị ghép vào mặt cô dâu và chú rể.

Cũng chẳng vừa, cô ghép lại, chỉnh mặt Phong vào người con gái mặc váy cưới, e lệ thẹn thùng đi bên Hiếu tỷ tỷ.

Hôm sau cô lại nhận được, một bức ảnh bạo lực gia đình, mà người trong tình trạng bị hành hạ, bị chồng đánh cho hộc cả máu mồm, ấy chính là cô, còn thằng cha Phong thì đứng cười nhe nhớn.

Quá bức mình, Nguyệt Dương ghép mặt hấn vào con chó, làm mũi tên chỉ từ ánh mắt thèm thuồng của hấn tới đứa bé đang ngồi bò đằng xa.

Không lâu, cô được gửi trả bức ảnh hai con chó ngồi ngóng c...Mà con chó kia cũng được ghép mặt cô.

....

Cuộc chiến ngầm cứ thế diễn ra, cho tới một ngày, từ phong.huynhvu@gmail gửi tới duong.nguyetha@gmail hình ảnh scan một bức vẽ rất đẹp, nét vẽ chì thanh mảnh, bên góc tường, có đôi trai gái hôn nhau, đầy ngọt ngào, kí tên: DMM – Wind.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 16

16. Chương 16

Chương 16: Anh ở nơi đâu, anh đang làm gì ?

Tay cầm bức vẽ mà run run, phải mất cả tối hôm qua, cậu mới hoàn thành tác phẩm, và cũng phải đắn đo mấy tiếng mới dám kí tên DMM – Wind.

Không biết Nguyệt Dương đã nhận được bản scan chưa?

Thông minh như vậy, những lần trước, cậu hỏi, không đoán được, chứ lần này, chắc phải nghĩ ra chứ, rõ ràng như thế mà!!!

Hi vọng, lần này sẽ mở ra một trang mới cho hai người.

Có thông báo mail mới, Vũ Phong nín thở click vào hòm thư đến, hồi hộp hơn bao giờ hết.

Mặt cậu ngẩn tũn...

Hà Nguyệt Dương cũng vẽ, mà là 6 bức tranh nhỏ lồng ghép thành một câu truyện. Bức đầu giữ y nguyên bức của cậu.

Từ bức thứ hai, thằng con trai bị đâm, đá, tát...chà đập không thương tiếc.

Tới cuối cùng, là hình ảnh đứa con gái kiêu ngạo, còn thằng bé thì quỳ gối van xin, khúm núm ôm lấy chân con bé.

Bên dưới kí:"D... Me May...P/s: Lần sau chữi thì chữi thẳng, không phải viết tắt, hèn!!!"

Đất trời cái IQ154...lại một lần nữa khiến cậu méo cả mặt. DMM...ngọt ngào như vậy mà với Hà Nguyệt Dương, thành một câu chữi mất dạy như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, phải, chắc chỉ có cậu ta mới hoang tưởng đến mức đó được thôi!

Quá là chán, cậu gõ gõ, gửi tới hậu thư cuối cùng tới Nguyệt Dương:

‘Nguyệt, tôi xin lỗi về thời gian vừa qua

Giỏi, công nhận cậu rất giỏi, tôi chịu thua

Uẩn khúc của chúng ta, tạm gác lại đi!!!’

Hà Dương nhận thư, lúc đầu liếc qua, cảm thấy hơi ngui ngui, nhưng chỉ chưa đầy một phút sau, đã điên cả người...

‘Vũ Phong, dám chơi chữi hả?!’

Ba chữ cái đầu tiên của mỗi câu...N...G...U...mja!!!

Dám chữi xéo ngay trong thư xin lỗi.

Ngay lập tức, ăn miếng trả miếng, dùng lại chiến thuật của cậu ta, cô làm một bài thơ con cóc, tựa là:"Hãy nói cho em biết, Vũ Huỳnh Phong, anh ở nơi đâu? Anh đang làm gì???"

“Phương trời xa

Hồ nước lạnh, trong vắt

Ong bướm vo ve

Nhiều lúc cảnh vật làm em nhớ anh

Gào thét tên anh trong vô vọng

Đời đời kiếp kiếp,

Anh có biết?Anh có hiểu?

Nỗi niềm này?

Gió thổi, chim bay, đàn lợn kêu

Ỉn ỉn, ỉn ỉn, làm em nhớ anh

Anh đang ở nơi đâu? Anh đang làm gì?

Điệp điệp trùng trùng nỗi nhớ nỗi mong

Ừn ừn bay về trong lòng, đau đau đón đón...

Nói cho em biết, anh đang ở đâu, đang làm gì...?

”

Có người xúc động, tim tưởng chừng muốn rơi ra ngoài. Nhưng cảm xúc đó chỉ được vài tích tắc thôi...Thật tiếc!

Trên đời này, chắc chỉ có Hà Nguyệt Dương...chỉ duy nhất cô mới đưa được máu diên lên tới đỉnh đầu của Vũ Huỳnh Phong, nén giận, cậu rep lại ngay lập tức:

“Dù sao anh cũng cảm động

Em chửi anh, anh biết, nhưng vẫn là cảm động

Anh cũng nhớ em

Rất rất nhớ...

Mình đừng cãi nhau nữa nhé, đó không phải là cái anh muốn!

Yên tâm, trận này anh sẽ nhường em, em thắng

Mưa nhẹ, gió thổi, mây trôi, trên cánh đồng

Ong bay, bướm lượn

Oải hương thơm mát

Nguyệt đẹp như Nguyệt....”

5 phút, 10 phút, 30 phút...

Cả tiếng sau, Hà Nguyệt Dương vẫn ngây ngô...thường thì cô cũng chỉ gây sự khi người ta gây sự với cô.

Nhưng tên Phong này, gửi cái của khỉ gì vậy, dùng cả kính lúp soi cũng không thấy ý tứ xia đều ở đâu cả.

Còn các chữ đầu dòng, chả nhẽ đây mới là DMM mà hần viết lần trước... không phải chứ...nghĩ tới mà Dương đỏ bừng.

Không, nhất định là cậu ta cố ý làm cô mất tập trung mà ra đòn hiểm, cũng may là cô lí trí. Tuy nhiên, lần đó Nguyệt Dương cũng không gửi gì lại nữa, chuyện đó cứ thế mà qua.

....

Tháng tư, ngoài việc các đội tuyển của trường, học sinh lấy từ khối 11, 12 tập trung thi Quốc gia, thì khối 10 cũng sôi nổi không kém bởi kì thi Olympic duyên hải Bắc Bộ.

Mỗi khối chuyên chỉ chọn ba người, chính vì vậy, cạnh tranh rất khắt khe.

Thầy phụ trách khối chuyên Toán nói, tổng điểm tất cả các bài kiểm tra từ trước tới nay nhân hệ số 1, còn một bài quyết định, thi 4 tiếng thứ ba tuần tới, nhân hệ số 5.

Đây cũng là cơ hội cho các học sinh cùng nhau cố gắng.

Vũ Phong rất chăm chỉ, cố gắng, không phải vì cái suất đi Hải Phòng, mà bởi một lý do rất củ chuối, cậu muốn điểm của mình, vượt trội điểm của con bàn trên.

Cậu với người khác chưa từng quan tâm tới điểm chác, xếp hạng, nhưng lúc nào cũng mong, so với Hà Nguyệt Dương, cậu giỏi giang hơn một chút...

Mà khổ nỗi, điểm của cậu và cô, xưa nay, trừ đi, lấy trị tuyệt đối luôn nhỏ hơn hoặc bằng 0.5...haizz...

Cho nên, rất mong chờ vào bài kiểm tra lần này!

Ngày thi...

Đề ra rất sát, độ khó tăng dần, lần này có bài hình học cuối cùng rất hiểm, muốn làm được phải thực sự xuất sắc, chính vì vậy, không khí kiểm tra cũng khá căng thẳng.

Còn hai mươi phút mới hết giờ, vậy mà Vũ Phong đã đặt bút. Thật không ngờ!

Tới tận phút thu bài, Hà Dương vẫn viết chưa xong, nài nỉ xin thầy thêm một phút nữa, lớp trưởng Toán 2 thấy vậy, không khỏi cười thầm trong bụng!

Chiều thứ năm

Biết học sinh hồi hộp đợi chờ kết quả, thầy giáo cũng chấm điểm rất nhanh, thời khắc trả bài, đứa nào đứa đó nín thở.

Con 10 đỏ chói được phát cho Vũ Phong làm mọi người kính nể, cũng có nghĩa, chỉ còn hai chỗ trống.

-"Thầy, lớp nhiều bạn được 10 không ạ?"

-"Chỉ một thôi..."

Các bạn học càng thêm trầm trồ, khoe môi ai đó khẽ mỉm cười, bài này hệ số 5, vậy là, cuối cùng cũng có ngày hơn được con bé đáng ghét đó!

Cổ đứng lên liếc sang bài Dương, xa xa nên chỉ nhìn thấy số 1 rất to...mà cả lớp học chuyên chỉ có mình cậu được 10, vậy chả nhẽ...trời, không thể nào!!!

Thành tích học tập của cậu ta sao có thể giảm đáng kể vậy!

Chẳng nhẽ có gì uẩn khúc???

Từ bé tới lớn đều học chung, năm nào tổ chức thi Olympic, cũng là hai người đi thi cùng nhau, lần này, là lần đầu tiên Phong ra chiến trận một mình, nghĩ ngợi, trong lòng thật không thoải mái.

Tự nhiên lại thấy thương thương.

Vừa muốn xem con bé thế nào, vừa sợ quay sang, bắt gặp nét buồn trong mắt nó... ai đó trầm tư hẳn, khẽ thở dài!

Lương lự một lúc, mới dám từ từ liếc sang.

Bắt gặp nó vẫn đang toe toét với thằng An đó, từ thương thành bực, thật bực...kết quả kém như thế mà vẫn có thể vui được, đúng là yêu đương lãng nhăng chẳng để ý tới học hành, đáng đời!

-"Ok, mọi người đều nhận được kết quả rồi... "

Tiếng thầy giáo trầm ấm.

-"Bây giờ, tôi sẽ đọc tổng điểm của 10 bài kiểm tra từ đầu năm tới giờ, 9 bài hệ số 1, bài cuối hệ số 5, chúng ta sẽ bắt đầu từ cuối lên..."

Thầy rất hay, đôi khi chỉ cần kết nối máy tính vào máy chiếu là được, lại còn đem đọc từng đứa, từng đứa một, làm chúng sinh nhột tim muốn chết.

Thói quen là kết quả luôn được công bố từ thấp nhất tới cao nhất. Theo nhẩm tính của Phong, lần này Dương chỉ được cộng vào điểm tổng 5 điểm, chắc chắn vinh dự được đọc gần đầu rồi...

Chỉ có điều, Hà Nguyệt Dương trước giờ luôn luẩn quẩn trong top 5, không biết hôm nay thì rớt xuống tới tận chỗ nào???

"75. Nguyễn Thế Hiển Toán 2. Tổng điểm: 79

74. Nguyễn Tiến Lập Toán 2. Tổng điểm: 80.5

73. Trần Văn Quỳnh Toán 2. Tổng điểm: 85

.....

.....

35. Nguyễn Thị Tố Uyên. Toán 1. Tổng điểm: 103

34. Nguyễn Thị Dung Toán 2. Tổng điểm: 105

33. Lê Hương Như Huệ Toán 1. Tổng điểm: 109

....”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 17

17. Chương 17

Chương 17: Con gái nhà lành và kẻ xấu

Nghe mãi, mãi mà không thấy tên Dương, cậu quả thật sốt ruột...

“10. Trần Như Quỳnh Toán 2. Tổng điểm: 125

....

Đã chuẩn bị vào top 5, không thể chứ, không thể nào nó lại lọt top 5 được, chắc chắn lúc này thầy đọc cậu đã lơ đãng không nghe thấy rồi!

“5. Kiều Huyền Trang Toán 1. Tổng điểm 120

4. Lại Việt An Toán 1. Tổng điểm 123

3. Hoàng Nguyên Bảo Toán 1. Tổng điểm 127

2. Vũ Huỳnh Phong Toán 2. Tổng điểm 132

– “Và người thứ nhất là người chưa được đọc tên!”

Thầy giáo nở nụ cười triu mến, lần này được 10, Vũ Phong cũng không ngờ mình vẫn xếp thứ hai, quả thật bây giờ cậu rất tò mò về người thứ nhất bí ẩn kia?

Toán 2 thì cậu biết tên hết, vậy là người này phải thuộc Toán 1 rồi.

– “Cuối cùng....Hà Nguyệt Dương Toán 2. Tổng điểm 141.”

Thầy nhìn học trò cưng triu mến, phía dưới có đứa chết sốc!

– “Ok, vậy là ai đi thi thì mọi người cũng biết rồi nhé, năm nay Toán 2 học rất khá...”

Toán 2 được bữa nở mày nở mặt!

Tan học, không kìm nổi tò mò, lớp trưởng chạy thật nhanh sang giật bài bạn. Hả? Hóa ra nó được 12 điểm, bài hình cuối giải bằng ba cách khác nhau, khiến thầy rất hài lòng, thưởng thêm một điểm ối cách...

Thảo nào lại nộp bài muộn tới vậy!

Thầy cũng chỉ nói, lớp có duy nhất một người được 10, cũng đâu có nói, cao điểm nhất là 10...hix...

Thầy ơi là thầy, nếu thầy nói sớm, 20 phút cuối cậu đã không ngồi chơi!

– “Đừng buồn, cậu cũng cố gắng hết sức rồi!”

Dương mở lời, thản nhiên như không.

– “Tôi chẳng có gì phải buồn...”

Phong chối.

– “Cậu luôn muốn hơn điểm tôi!”

Có người càng sốc, con bé nhìn ra từ lúc nào vậy chứ, đối diện ánh mắt nó, không thể phủ nhận, cậu chỉ nói:

-”Đúng, nhưng không phải vì so đo thứ tự, cũng không phải tôi hiếu thắng hay ích kỉ, nói chung, sau này cậu sẽ hiểu!”

Đoạn, cậu bỏ về.

Câu nói đó, quả thật phải mất 9 năm sau, Hà Nguyệt Dương mới hiểu rõ!

....

Việc anh chị đi thi Olympic với nhau không còn xa lạ gì với Hà Anh nữa, dù gì cũng chỉ hai ngày một đêm, với lại, cô cũng bận với dự án phim mới, không muốn lỡ dở.

Tuy nhiên, lần này họ đi đúng vào sinh nhật cô, quả thật rất buồn...hai người mà cô vô cùng vô cùng yêu quý.

-”Sao hôm nay trầm tĩnh vậy em?”

Phong hỏi, Nguyệt Anh chỉ nói bằng quơ:

-”Nhớ mua quà cho em, ở đó có đặc sản gì khuôn hết về cho em.”

-”Ừ, làm quà sinh nhật luôn nhé!”

Cô khẽ cười, thì ra anh vẫn nhớ sinh nhật cô.

-”Anh hứa nhé!”

-”Tất nhiên.”

Đi được một đoạn, Hà Anh lại hỏi dò.

-”Anh Phong này, nếu có người tỏ tình với anh thì sao, bây giờ ý....”

-”Chẳng sao cả!”

-”Cũng đúng, thực ra trước giờ cũng có nhiều người tỏ tình với anh rồi nhỉ, chỉ từ khi tin đồn về giới tính đó mới ít đi thôi...đúng là số phận của họ rất thảm, tự đứng thấy thương họ quá...”

-”Nè, em không thương ông anh này thương gì họ...mà nếu...”

Phong ngập ngừng, Hà Anh sốt ruột.

-”Nếu gì anh?”

-”Nếu là người ấy, anh sẽ rất vui!”

Trời, anh đã có người mình thương...từ bao giờ vậy? Sao ngày ngày cô đi học với anh, về cùng anh, mà không biết gì cả, người ấy là ai? Anh nói nếu người ấy tỏ tình anh sẽ vui ư? Liệu cô có nên liều?

-”Vậy là cái người mà anh thích tỏ tình với anh, anh sẽ nhận lời...và hẹn hò hả?”

-”Tất nhiên...”

Tim cô tự dưng đập rất nhanh, đang lưỡng lự thì anh lại bảo:

-”Nhưng mà anh thực sự không thích cô ấy tỏ tình trước với anh lắm, bởi vì anh không muốn sau này người ta hỏi, lại gán ghép cho cô ấy cái mác cộc đi tìm trâu...Như thế nào nhỉ, nói chung là anh không muốn cô ấy bị chịu một chút thiệt thòi nào cả, hãy cứ để anh cư xử, tán tỉnh, chiều chuộng cố ấy...để cô ấy có thể tận hưởng mọi ngọt ngào...”

Ngồi sau lưng anh, trái tim xao xuyến, cái người này, đã thích anh giờ lại thích nhiều hơn.

-”Hà Anh của chúng ta sao tự dưng hồi thế, em thích đứa nào rồi hả?”

-”Đâu có, bé tí mà, yêu đương gì...”

Hà Anh vội vã thanh minh.

-”Ừ, nếu thích đứa nào cũng đừng tỏ tình vội, cứ bảo với anh để anh gợi ý cho thằng đó, yên tâm, em gái anh xinh đẹp giỏi giang như thế, ai mà từ chối nổi...”

Không biết Hà Nguyệt Anh nên buồn hay vui? Anh nói, sẽ không đứa con trai nào từ chối cô, nhưng anh lại nói...đây là lần thứ hai, cô nhớ rất rõ, cái chữ “em gái”...sao như dao cứa qua tim gan, hận mà không làm gì nổi!!!

-”Nếu em không lấy chồng, anh sẽ chăm sóc em cả đời chứ?”

-”Ồi dào, còn phải hỏi, anh trai đây và chị gái em sẽ chăm em sung sướng béo tốt cả đời luôn, thách đứa nào bắt nạt...chỉ sợ trong ba đứa mình, em là người xuất giá trước thôi...”

Lại thêm một chữ “anh trai”...mắt mũi đỏ quạch hết cả, được, thích thế thì cô cũng sẽ lợi dụng cái chữ “anh trai” này vậy!

-”Anh, em mệt quá, mượn lưng anh tý nhé...”

Vũ Phong một hồi yên lặng.

-”Tưởng anh trai tốt với em cơ mà, anh trai em gái thì có gì mà ngại...”

-”Ừ, sợ thiệt thòi cho em thôi, dựa đi...”

Hà Anh dựa vào anh, mùi bạc hà của anh rất thơm, rất ấm áp, một cảm giác thoải mái nhẹ nhàng bao phủ trái tim cô!

Từ phía xa, có người chị nhìn thấy cảnh tượng đó, cô cũng không ngờ trong mình lại dâng lên hai cảm giác, đầu tiên, là hạnh phúc cho tiểu muội muội, rồi cuộc ước mong của nó cũng thành hiện thực...nhưng sau đó, lại là một cái gì đó hơi khó chịu, cố lý giải mà không ra!

.....

Vì cái thói lười, ham phim, hay ăn vặt nó ngấm vào máu, nên khác với muội muội phòng một màu hồng gần nắp gọn gàng thì phòng của Hà Dương chẳng khác gì tổ chuột cả, trước tối đi Hải Phòng cô mới cuống cuống vợ vét áo quần, sách vở, bút mực và đồ cần thiết.

Trong lúc tìm kiếm, điều thú vị nhất là Hà Dương thấy chiếc đồng hồ nam trong bộ đồng hồ đôi cô mua nằm dưới góc tủ, gần bàn học, nó rơi xuống đây từ lúc nào?

Vậy cũng có nghĩa Vũ Phong không lấy trộm đồ gì của cô cả...Bao nhiêu ân ân oán oán, là cô đổ tội nhầm sao?

Mà tại sao cậu ta lại có chiếc đồng hồ giống hệt cô? Rõ ràng chỉ chỗ thi Olympic năm ngoái mới có mà...giờ mới nhớ ra, thì ra năm ngoái cậu ta cũng đi thi, mua cũng không có gì lạ cả.

Trong lòng tràn ngập cảm giác tội lỗi.

.....

Buổi sáng khai mạc, buổi chiều các thí sinh vào phòng thi.

3 rưỡi chiều, sau hai tiếng chiến đấu cực nhọc, Hà Dương mệt mỏi định về phòng ngủ một giấc thì chuông điện thoại reo.

-”Tỷ, làm bài tốt không?”

-”Không tốt lắm, ta bỏ ý cuối...”

-”Tỷ mà bỏ thì chắc chẳng đứa nào làm được”

-”Không biết, cũng nhiều bạn học giỏi mà!”

-”Tỷ này, đừng giận muội nhé!”

Hà Anh giọng run run...

-”Có chuyện gì?”.

Hà Dương vừa ngáp vừa hỏi.

-”Thực ra...thực ra...lúc sáng, có phóng viên tới phỏng vấn, chị ấy hỏi nhiều quá...lại còn hỏi, muối ngoài học, ca hát, vũ đạo, đóng phim còn tài lẻ gì không...muội lúc đó cuống, muối đã nói truyện đang nổi tiếng trên mạng là do muối viết...muội không muốn tỷ biết việc đó qua báo nên...”

-”Được rồi, không sao!”

-”Tỷ không giận?”

-”Nếu muối thấy tốt thì ta không sao, vả lại cũng không hoàn toàn là ta viết...nó bị biến chất đi nhiều rồi...”

-”Đó, đấy mới là muối lo nhất, tỷ tỷ...giúp muối đi...”

Hà Anh run rẩy.

-”Được, phía thằng Phong ta sẽ giải quyết uội!”

-”Trời, yêu tỷ nhất, bye nhé!!!”

Khổ thân Hà Nguyệt Dương, lưng suýt nữa là chạm được vào thành giường rồi, giọng Hiếu lại the thé:

-”Muội muội, giúp ta, giúp ta mau...”

Giọng cô nàng thều thào:

-”Có gì, tỷ nhanh lên, muối mệt muốn chết đây!”

Hiếu từ từ gior ra hai cái quần đùi, hai cái áo may ô, thỏ thẻ:

-”Muội bảo ta mặc bộ nào đẹp?”

Mắt đã sắp díp lại rồi, vẫn phải cố mở ra thẩm định, nhìn qua nhìn lại, soi xét kĩ càng, cuối cùng thì chịu, ngẩn ngơ:

-”Ồ...muội có thấy khác nhau chỗ quái gì đâu?”

Hiếu đồng đánh:

-”Sao lại không khác, cái áo may ô tay bên trái so với cái áo may ô tay bên phải cổ trễ hơn 1cm...cái quần đùi tay bên phải dài hơn cái quần đùi tay bên trái 0.5cm...”

Có ai đó há hốc, vò đầu bứt tai...mẹ ơi, con đi chết đây!!!

-”Muội ngẩn cái gì mà ngẩn, nói mau...”

Bị hỏi dồn, đành đáp bừa cho xong việc:

-”Tỷ nên mặc cái nào càng ngẩn càng tốt, như thế mới khoe được hết đường nét quyến rũ của tỷ...”

-”Ý muội trùng ý ta quá...thôi, ta về đây, không chàng lại đợi!!!”

Cô vừa ngả người, tỷ tỷ yêu quý không tìm được vui sướng mà quay lại khoe:

-”Đợt này ta ở cùng huynh ấy...Phong huynh ý...”

Miệng tỷ cười đã không ngậm được! Bây giờ cô mới nhớ ra, nhà trường xếp hai người một phòng, mà Hạnh phòng cô đâu rồi, chắc lại hẹn hò cùng Nguyễn Bảo chăng?

Tỷ tỷ và Vũ Phong một phòng ư? Thầy phụ trách cố ý hay vô tình vậy? Thảo nào tỷ ý lại trau trau chuốt chuốt tới thế!!! Quả này hẳn chết chắc, nghĩ vậy mà có người sung sướng vùi đầu vào chăn, khóe môi khẽ nhếch đắc ý!!!

Người ta dạy, con gái nhà lành, đi ngủ phải đóng cửa cẩn thận, quả không sai.

Hôm đó, có người cứ thế mà ngủ, rốt cuộc, bị kẻ xấu lợi dụng không thương tiếc!

Kẻ xấu lấy đuôi tóc, chọc chọc lên mũi.

Kẻ xấu cù nách.

Kẻ xấu véo mặt.

Vậy mà vẫn ngon được, khiến kẻ xấu tức điên.

Kẻ xấu cứ thế mà nhìn, chẳng hiểu sao, nhìn một lúc, lại không thấy bực, đáng ghét chuyển hết thành đáng yêu...

Tay mân mê từng đường nét trên khuôn mặt, rồi ai đó từ từ, rón rén vén những lọn tóc, đặt một nụ hôn nhẹ trên trán.

Có người cựa mình, khiến kẻ xấu sợ hãi mà ngã chổng vó, đập cả mông!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 18

18. Chương 18

Chương 18: Chỉ hai đứa mình thôi

P/S: Giáng sinh của các tỷ muội thế nào, vui không? Dưới đây ~ chap 18 ~ là quà ta tặng mọi người, chúc tất cả chúng ta cùng hạnh phúc!!! Love u!!!

Hà Nguyệt Dương bị tiếng động mà thức giấc.

Mặt mày vẫn còn nhăn nhó.

-"Hey!"

Có đứa đang ngồi ở tư thế "rất đẹp" ở chân giường vẫy cô. Chẳng lẽ cô mơ sao? Bị ám ảnh tên đó tới thế sao? Ngủ còn mơ thấy...

Người mệt lả ra, mắt lại dúi vào, miệng bé xinh chớp chớp, công chúa Moon thần thờ tiếp tục vục đầu vào chăn.

Để chó Wind ngồi dưới sàn, mặt mày tiu nghỉ!!!

Chứng kiến toàn bộ quá trình Nguyệt tỉnh, rồi nhìn mình khinh khỉnh phát, sau lại lăn ra ngủ, Vũ Phong tức điên, cố lê cái mông đau lên giường, đánh thức nó bằng được.

-"Nguyệt!"

-"Dậy đi tôi bảo..."

-"Nguyệt ơi..."

'Mịa, cậu không phải Nguyệt, cậu là lợn mới đúng!!!'

Bực mình, cậu kéo chăn, cúi xuống, má cậu chạm má cô, tim như muốn rơi ra ngoài...

Cố gắng bình tĩnh, ai đó hít thật sâu, dùng hết sức lực, hét vào tai người trên giường, với công lực mạnh nhất có thể:

-"DẬY!!! ĐI!!! CON!!! NHỢN!!!"

Nguyệt Dương đang ngủ say, giật nảy mình, Phong nhìn cô, trông cậu ta lúc này ngây thơ ghê gớm...cậu trả vờ vội vàng:

-"Nguyệt ơi, dậy đi, mau lên, sắp đọc giải trao thưởng rồi..."

Nguyệt Dương cuống cuống.

-”Hả, sao nhanh thế?”

-”Ừ, nhanh lên, thầy mắng cho bây giờ!”

-”Tôi ngủ từ hôm qua tới giờ hả? Trời đất ạ, tối qua mọi người đi ăn tối không rủ tôi à?”

Phong cố nín cười, đáp:

-”Thì cậu ngủ ngon quá, ai dám gọi, mau đi thôi, đi thi có mỗi cái giải lại không lên nhận là sao?”

-”Ừ, thế tôi được giải gì...cậu nữa...chết...tôi còn chưa đánh răng rửa mặt, trời ơi, đầu tóc bù xù...trời ơi, từ sáng qua tới giờ tôi còn chưa tắm...”

-”Tôi cũng chưa biết, tôi ra tập trung rồi lại về đây gọi cậu luôn, nhanh một chút...hay thôi tôi đi trước nhé, cậu chuẩn bị xong thì đi cũng được...”

-”Đừng, đợi tôi với, hôm qua đi về cùng mấy bạn chuyên Địa, hôm nay tôi sợ không nhớ đường ra đó...”

Hà Dương rôi hết cả, buột miệng nài nỉ.

Lần đầu tiên, cô nài nỉ cậu, đã nở mày nở mặt, ai đó còn kiêu:

-”Ừ, được rồi, nhưng phải nhanh lên đây...không nhanh là tôi đi trước đây!”

-”Biết rồi...”

Nhìn bộ dạng con bàn trên cuống tới mức đi đi lại lại quanh phòng khách sạn, ra nhà tắm, rồi lại cuống vào tủ lấy đồ, vội vội vàng vàng mà Phong phát sướng...

Mãi về sau, đó là một trong những kỉ ức cậu không thể quên, lúc đó, cậu đã thầm nghĩ...trên đời có thể có người đáng yêu hơn được nữa không???

Cậu cứ khoanh tay, ngồi lặng lẽ trên giường mà thưởng thức.

Thật tiếc, cuộc vui nào rồi cũng có phút tàn, đang vui vẻ, thì lại bị “người yêu tin đồn” của mình phá đám, mặt Phong không khác cái bị rách!

-”Muội muội, có thấy Phong huynh của ta không? Ta tìm mãi...”

Hiếu chớp lấy Nguyệt Dương, thở hổn hển. Cô cũng hást hàm về phía trong, ra điều là vật tỷ cần tìm kia kìa.

Nhìn thấy Phong, mặt cậu ta đỏ ửng. Hiếu, suy cho cùng là mẫu người khá truyền thống, cậu ấy có tôn nghiêm của mình, mặc dù, trước mặt Dương, cậu không hề che giấu cảm xúc dành cho Phong, nhưng trước mặt Phong, thì cậu vẫn giữ đúng chừng mực.

Nguyệt Dương thấy thái độ tỷ tỷ khác hẳn, chợt nhớ lại, hình như trước kia, có lần tỷ đã nói với cô:”Đàn ông ý à, phải để họ theo đuổi mình chán chê, mới được gặt đầu, chứ cái loại phụ nữ dễ dãi quá, chúng sẽ chán ngay...”

Nhìn Hiếu, nhìn Phong, cố nén cười.

Chỉ vài tích tắc, lại hoảng loạn:

-”Tỷ, tỷ sao còn ở đây, mau về thay quần áo đi, sắp trao giải rồi...nhanh lên”

Lớp trưởng Anh 1 nhìn muội muội mà không nói lên lời.

-”Tỷ nhé, tối qua đi ăn chẳng gọi muội gì, để muội ngủ quên tới sáng nay...tỷ tính sổ tỷ sau!”

Hiếu chết sững, kéo Nguyệt Dương lại, tay sờ mặt, rồi lại sờ trán.

-”Muội sốt à, ngộ độc bánh canh Hải Phòng hay say xe tới giờ chưa tỉnh?”

-”Hả...”

-”Mẹ Dương ơi, con lạy mẹ, giờ mới 5 giờ chiều, mẹ ra đây ma nó trao giải ẹ hả? Hay mẹ định nhận giải con điên của năm??!”

-”Hả, 5 giờ chiều...???”

Thấy muối vẫn ngây ngốc, Hiếu đành dơ chiếc đồng hồ yêu quý chỉ thẳng vào mặt nó.

Hà Nguyệt Dương sau một hồi đã trở về thông minh như ngày thường, lao về phía ai đó đang cười lăn cười bò, ánh mắt đầy căm hận:

-”Thằng kia, hôm nay không giết mày không phải là bà...”

Cứ thế mà đi, dù hôm nay không đánh được, dù sức lực hèn mọn, cô cũng quyết cùng hắn một trận sống chết rõ ràng. Tiếc là phúc hắc lớn, tỷ tỷ lại lo cho người trong mộng, ôm chặt cô không buông.

-”Tỷ, thả muối ra...chó Wind kia, đừng có mà dắc chí, ta tới đây...”

-”Muội muội bình tĩnh...có gì từ từ nói!”

-”Nếu hôm nay tỷ không thả muối thì chúng ta đoạn tuyệt...”

-”Đừng, con gái con nứa, muội hiền lành dịu dàng tỷ đi, thế này ai mà yêu cho được...”

Hai đứa trước mặt, một đứa cứ vùng vẫy, một đứa lại ôm ấp can ngăn, dù biết rõ Hiếu, nhưng trong lòng ai đó vẫn có tia khó chịu, xen vào:

-”Thả nó xuống đi, tới đây, xem nó làm được gì...”

-”Đúng, tỷ thả muối ra...nhanh lên...”

Thấy muối muội máu ngày càng nóng, “tình yêu” cũng sẵn sàng nghênh chiến, lo lắng hai người mình yêu quý sẽ gặp thương tích, một phát, lớp trưởng Anh 1 vạm vỡ đã bế phúc Nguyệt Dương trên vai, đi về phòng khóa chặt cửa.

Phong thấy vậy cũng vội chạy theo, đập rầm rầm.

-”Hiếu, mở cửa ra...đây cũng là phòng tôi đấy!”

-”Tỷ, thả muối ra...”. Dương nài nỉ.

Hiếu nói vọng ra:

-”Phong à, yên tâm đi, cái con ranh ương bướng này, tôi sẽ ném nó ra ngoài cửa sổ trả thù cho cậu...”

-”Tỷ, tỷ vì trai mà quên tình nghĩa...”

Phong ở ngoài sợ tái xanh mặt:

-”Này, lỗi là tại tôi, đừng có ném nó xuống, tội nghiệp nó...”

Hiếu thấy vậy, quay lại nhìn Dương, ánh mắt triu mến:

-”Muội thấy chưa, Phong huynh là người có tình có nghĩa, không biết hai người có ân oán gì, nhưng hôm nay, vì muội huynh ấy đã xin ta, muội cũng nghe thấy rồi đấy...”

Hà Dương vừa tức vừa buồn cười, lời nói của tỷ, so với lời thoại phim kiếm hiệp không khác là mấy nha!!!

-”Muội à, muội có quý tỷ không? Muội biết tỷ thương Phong mà, cả muội muội của muội cũng thương Phong, nếu Phong làm sao, cả hai chúng ta sẽ cùng thấy rất đau...muội coi như nể mặt đi, có chuyện gì cho qua đi mà...”

Cô chưa kịp đáp lời tỷ thì cửa phòng bị mở, có người quá sốt ruột đành phải chạy xuống mượn chìa khóa phụ của khách sạn, giây phút nhìn thấy cô, cậu mới thở phào, xoắn lấy hờn han:

-”Nguyệt, sao không Nguyệt...”

-”Sao trắng gì, biến!”

Nguyệt Dương bực mình, đứng dậy về phòng! Bao nhiêu sự hối hận ăn năn cô dành cho cậu về vụ chiếc đồng hồ, tới giờ phút này, tan sạch theo mây khói!

....

7h

Vũ Phong đã đặt đĩa, thúng thỉnh đứng dậy, tay xỏ túi quần, miệng mời chào:

-”Có ai muốn đi dạo phố thăm thú, ăn thử quà đêm Hải Phòng không? Tôi mời!”

Mọi người chưa kịp phản ứng thì Hiếu đã lên tiếng:

-”Có, có, tôi, tôi...”

Bao nhiêu ánh mắt đổ về, lớp trưởng Anh 1 ngượng thối cả mặt...trời đất, còn ra thể thống gì nữa, đành chữa ngượng:

-”Tôi đi, cả muội muội cũng đi...”

Hà Dương sắc cả canh chua đang húp dở, gì chứ, điên hả?

-”Không...”

Tiếng không rất nhỏ thôi, vì bên dưới eo đang bị tỷ tỷ cầu tới đau đốn, tỷ gì mà tỷ cơ chứ, toàn lấy mạnh đề yếu...Dưới con mắt lăm lờ đe dọa của Hiếu, cũng chẳng ai dám lên tiếng đi thêm.

Vậy là, tối đó, bộ ba Phong Dương Hiếu cùng dắt tay nhau, dung dăng dung dẻ đi ngắm cảnh đêm Hải Phòng.

Không khí có vẻ ngượng ngập, Hiếu đành đánh tiếng:

-”Muội này, sao nhìn muội phờ phạc mệt mỏi thế, cả lúc chiều về cái là ngủ, muội ốm à...”

Còn chưa kịp phản ứng thì đã bị tên xấu xa cướp lời:

-”Ốm gì mà ốm, hôm qua nó lại đọc truyện thâu đêm là cái chắc...”

Có người bực, mà hần nói đúng quá, chẳng làm gì được, sao hần biết hay vậy nhỉ?

-”Con gái đừng thức khuya quá, phải giữ gìn nhan sắc, thức khuya nhanh già lắm, muội cứ thế này ai nó rước...”

Nhìn sang Vũ Phong đang cười rất đều, Hà Dương đành đánh trống lảng:

-”Hôm nay tỷ làm bài có tốt không?”

-”Ta á, đề dễ ẹc, ta phải cố gắng nán lại trong phòng thi đó, sợ về trước các bạn ý lại bị áp lực tư tưởng...haizz...làm người tốt đúng là khổ mà...thế còn Phong?”

-”Tôi cũng được, Hà Dương thì sao?”

-”Lần này cậu thỏa mãn rồi, tôi bỏ con cuối...”

Dù sao ý cuối cũng có 1 điểm thôi, nhưng khóe môi ai đó khẽ nhếch...cuối cùng, cuối cùng cũng có ngày này!!!

Đi được một đoạn, lớp trưởng Toán 2 gợi ý cậu ta biết một Spa rất khá, phục vụ từ A tới Z, xả stress rất đã, hai đứa kia nghe thấy, mắt sáng lên, gạt đầu lia lịa.

Tới nơi, đúng là tiệm uy tín, khách khứa đông nghịt. Phong xếp hàng, Dương và Hiếu ngồi ghé chờ.

Một lúc, cậu đi ra, tay giơ giơ ba cái vé, đầu tiên đưa cho Hiếu:

-”Cái này của cậu, tôi mua cho cậu vé đặc biệt, xông hơi, tắm thủy lực, matxa, đắp mặt nạ...cậu thích làm gì thì tùy, nhưng vào nhanh lên, vào mà xí chỗ tốt không hôm nay đông lắm...”

Phải nói, lớp trưởng Anh 1 cảm động tỷ rơi nước mắt, vẫy chào hai người trước mặt, lập tức đi hưởng thụ.

Dương nhìn Phong, ánh mắt tò mò, không biết cậu ta mua mình loại vé gì, họ ân ân oán oán như thế?

-”Còn lại cũng là hai vé đặc biệt...”

Có người chưa kịp sung sướng thì ai đó đã nói thêm vào:

-”Nguyệt, nhưng tôi đổi ý rồi.”

Đoạn, cậu ta không thương tiếc xé hai chiếc vé trên tay, bộ mặt nham hiểm:

-”Minh đi chơi đi! Chỉ hai đứa mình thôi!”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 19

19. Chương 19

Chương 19: Mối tình đầu của chúng ta

-”What???”

Mịa, Vũ Phong này, ngứa đòn hả?

Đá một phát thật mạnh vào chân kẻ thù, Hà Nguyệt Dương tức tức bỏ đi.

Hắn chạy theo, kéo tay cô:

-”Sao vậy?”

-”Bỏ ra, tôi ghét cậu lắm...”

Mặt ai đó tiu nghỉu:

-”Sao lại ghét tôi? Tôi làm gì?”

Có người ức nghẹn cả cổ, quay lại chém một tràng:

-”Đứa nào lúc chiều phá hoại giấc ngủ ngon của tôi?”

-”...là tôi...”

-”Thằng khốn nạn nào trả vờ đi tập trung khiến tôi vội vàng?”

-”...là tôi...nhưng...”

‘Cậu lúc đó đáng yêu lắm!’ Tiếc là chưa kịp nói, đối phương đã cướp lời:

-”Vì ai mà nhẽ ra tôi ở nhà đọc truyện thì lại phải đi ra đây?”

-”...tôi...”

-”Con chó nào mời mọc đi Spa khiến tôi sướng hết cả người, sau đó xé vé trước mặt khiến tôi ăn cả rổ dưa bở...”

-”...tôi...”

Bực mình, nói một hồi, Dương phăng phăng bỏ đi.

-”Nguyệt, đợi tôi với...nếu cậu thích thì tôi mua lại vé cho cậu!”

-”Không cần, cậu muốn trả thù tôi, thỏa mãn rồi nhé, tôi đang tức điên đây!”

Có người vừa đi vừa hậm hực, tự hỏi, sao mọi khi mình bình thản tới vậy, mà hôm nay lại dễ nổi nóng thế, người ta nói trẻ con không ngủ đủ giấc sẽ hay cáu, chả nhẽ...cũng đúng với cô sao.

-”Nguyệt!”

-”Nguyệt!”

Tiếng Vũ Phong đằng sau gọi với.

-”Cậu nghĩ tôi làm tất cả mọi việc chỉ vì trả thù cậu sao?”

-”Sao không nói gì?”

-”Tôi nói cho cậu biết, IQ cao khỉ gì chứ, CẬU LÀ CON NGU!!!”

-”HÀ NGUYỆT DƯƠNG, CẬU NGU LẮM!!!”

-”HÀ NGUYỆT DƯƠNG, VỀ NHÀ TỪ GIỜ ĐỪNG ĂN CƠM NỮA, ĂN CÁM LỘN ĐI...”

Chưa hôm nào Nguyệt Dương máu nóng như hôm nay! Mà chả nhẽ giữa đường giữa chợ lại quay lại chửi nhau với hân.

Cái tên lẩm mồm, có gì tốt đẹp giỏi giang mà cả tỷ tỷ lần muối muối đều say như điều đồ...điên cả người!!!

Bực quá, quá bực...chỉ ước ao về khách sạn tắm cho xả stress thôi...

Đi mãi, đi mãi, mà chẳng tìm nổi khách sạn ở đâu cả, rõ ràng là nó rất to mà, nằm ở ngay trung tâm mà, bây giờ biết làm sao?

Bốn mươi phút, toát cả mồ hôi hột...

Lại có đám thanh niên đi chơi tối, nhìn thấy bé con, buông lời trêu ghẹo:

-”Này cô em, đi với anh không?”

-”Cô em, sao lại một mình thế này...”

...

Cô thừa hiểu, chúng chỉ trêu cho vui, vả lại đường thì đông người, chúng cũng chẳng làm gì được mình, nhưng một cô bé ở tuổi trăng rằm, gặp cảnh này, dù lí trí có mạnh mẽ tới mấy, vẫn theo phản xạ chạy mà thôi...

Chân thì chạy, đầu thỉnh thoảng quay lại, bảo sao không “hôn” ổ gà?

Cố gắng đứng dậy mà vô ích, đau quá!

Ngồi giữa phố phường hoa lệ, tự dưng thấy chạnh lòng!

Trong truyện hay trong phim, nữ chính mà ngã kiểu gì cũng gặp nam chính khí chất phi phàm hoặc nam phụ đẹp trai tuấn tú...còn cô, vẫn ở chỗ này, một bóng ma cũng không có?

Nhưng cũng vì thế, kí ức đẹp dễ nhất lại hiện lên, mối tình đầu ngọt ngào của cô...

Nhiều năm về trước...

Khi đó, có một cô bé con, bé lắm, bé thế nên là vừa ngã đã khóc toáng lên.

Một bàn tay bụ bẫm xòe ra:

-”Nín đi ...”

Mắt cô bé long lanh nhìn lên, đó là một cậu bé rất mập, rất đáng yêu.

-”Đau lắm...”

-”Nín đi rồi tớ cho đằng ấy cái này...”

Cậu bé lấy ngay cái kẹo mút đang cắn dở, đưa về phía trước, cô bé không ngần ngại, lập tức nhận lấy.

Kẹo rất ngọt, vị dâu tây, ngon lắm! Đó cũng chính là lý do, mà từ đó, cô thích mọi thứ liên quan tới dâu tây!

Bàn tay bé xíu của cậu bé lau nước mắt cho cô bé, sau đó cậu bé cõng cô bé trên lưng, đi những bước đi chậm chạp.

Có lẽ cậu bé chỉ nghĩ, đó là hành động bình thường, giúp đỡ kẻ gặp khó khăn. Nhưng đối với cô bé con, đó lại là cả thế giới nhỏ, thế giới màu hồng tràn ngập yêu thương...

Cô bé lên mẫu giáo bé, mẫu giáo lớn, lớp một, lớp hai...và tới nay, là lớp mười...vẫn không thể quên được ngày hôm đó! Chỉ tiếc là chi tiết quan trọng nhất, mặt mũi cậu bé ra sao, thì chẳng thể nào nhớ nổi...

-”Trời ơi tôi tìm cậu đứt cả hơi...đi đâu mà mò tận ra chỗ này...”

Ai đó vừa thở vừa trách, cắt ngang cái quá khứ ngọt ngào, ngẩng mặt lên, lại là...Vũ Phong, chỉ có thể là cậu ta mới vô duyên tới vậy được.

-”Sao ngồi đây?”

Phong hỏi.

-”Chân tôi đau lắm...”

-”Mắt lại trợn lên trời chứ gì...đưa đây tôi xem”

Chưa kịp kháng cự thì đã bị tên xấu xa lần mò nghiên cứu.

-”Sưng tím hết lên rồi này, đi mới chả đúng, cậu là chẳng được cái tích sự gì hết, đã ngu lại còn vụng...”

Nếu có cậu ấy, mối tình đầu của cô ở đây thì tốt biết mấy, sẽ không như tên này, cậu ấy sẽ cho cô một cái kẹo ngọt ngào, dỗ dành cô...Kiếp này, nếu có thể gặp lại cậu ấy, thật là tốt!

Tự dưng, một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má.

Vũ Phong phát hoảng, Hà Nguyệt Dương, cứng đầu nhất nhì quả đất... vội vàng lau nước mắt cho bạn, dỗ:

-”Thực ra tuy vậy nhưng cậu rất xinh...”

Đoạn, cậu quay người lại, ngoảnh đằng sau, nhắc nhẹ:

-”Lên đi...”

Hà Dương vẫn không nhúc nhích.

-”Hay cậu thích tôi bé hử?”

Người nào vẫn còn kiêu căng lắm.

-”Thôi được, tôi về đây, mặc xác cậu, ấy thẳng nghiệm tới nó chích cho cậu vài phát, xử cậu một hồi rồi vứt xác xuống ao...”

Hà Dương run cả người, ngậm ngùi vòng tay ra trước, để mặc cậu ta công mình...Đi một đoạn, mới thủ thỉ:

-”Sao cậu quay lại tìm tôi?”

-”Còn phải hỏi, tại đứa nào sinh ra đã đốt phương hướng cơ...”

-”Ai bảo cậu là tôi đốt phương hướng...tôi cực kì giỏi, chẳng qua tôi không để ý thôi...”

Nguyệt Dương cãi.

Vũ Phong bật cười, buồn cười tới mức không nói gì nổi.

-”Cậu cười gì chứ, mà này...lúc này tôi khóc, không phải vì đau đâu.”

Phong biết, tính Dương kiên cường, nhưng vẫn muốn trêu:

-”Khóc thì khóc, có gì mà phải xấu hổ!”

Cô gằn cổ:

-”Thật mà...tại tôi nhớ cậu ấy thôi...mối tình đầu của tôi...”

Có người tức nổ bong bóng mắt, suýt nữa thì đem của nợ trên lưng ném ra đường.

-”What? Mối tình đầu? Mọc ra cái mối tình đầu từ bao giờ thế? Sao cậu quá đáng thế? Thế đã hôn nhau chưa? Quen từ bao giờ? Vì sao mà quen? Sao tôi không biết thế?”

Vũ Phong xả một tràng, Hà Dương cứng cả lưỡi, ngây ngô:

- "...cậu sao vậy...?"

Cố lấy bình tĩnh, cậu cười xuề xòa:

- "À, tôi chỉ muốn biết xem đứa nào mà sức chịu đựng giỏi thế thôi!"

Ngay lập tức, bị vật thể đằng sau véo tai rõ mạnh.

Tay cô rất mát, chạm vào tai cậu, rõ là cô véo cậu, mà sao cậu không thấy đau???

Một đoạn đường tim đập, một đoạn đường yên lặng.

- "Thực ra, tôi quên mặt người ấy rồi, cũng chẳng thể trách tôi được, khi ấy tôi còn rất bé..."

- "Bé là mấy tuổi?"

- "Ba tuổi rưỡi hay bốn tuổi gì đó..."

Phong hậm hực:

- "Tôi chấp, chấp hết..."

- "Cậu chấp gì cơ?"

Người đằng trước khẽ cười mỉm:

- "Không có gì, tôi cũng vậy đó, nhưng tôi chưa bao giờ quên mặt cô ấy cả..."

- "Ừ, trí nhớ cậu tốt thật, nhỏ như vậy mà vẫn nhớ, thế sau đó cậu có tìm cô ấy không?"

Lớp trưởng trầm ngâm, sau đó đáp:

- "Không phải tìm, cô ấy luôn ở bên tôi!"

Với IQ cao vật vờ, Hà Nguyệt Dương có thể đoán ra ngay, 99.99% mối tình đầu của cậu ta là muội muội yêu quý của mình, nó mà biết chắc sướng điên mất! Cô cũng chẳng dám hỏi nhiều, Nguyệt Anh đã cấm cô không được để hé nửa lời việc nó yêu đơn phương Phong.

- "À, Phong này, cái truyện cậu đọc trong quyển sổ của tôi ý, là của em tôi viết, quyển sổ đây của Hà Anh..."

Tính bổ sung thêm mấy chi tiết để cậu ta tin tưởng, vậy mà bị chặn lời luôn:

- "Nguyệt nói như nào thì sẽ là như thế!"

- "Ừm..."

- "Cậu lấy hộ tôi một vật trong túi áo được không?"

- "Cậu không có tay à?"

- "Tôi còn đang công cậu đó!"

Nguyệt Dương cũng bất đắc dĩ lấy vật thể ra cho lớp trưởng, đang định đưa thì cậu ta nói luôn:

- "Quà sinh nhật đấy!"

Ánh đèn đường mờ mờ...là một con hạc giấy.

- "Sao lúc nào cậu cũng tặng hạc giấy cho tôi vậy? Sợ tốn tiền mua quà thì không phải tặng đâu, chúng ta cũng đâu có thân..."

Có người tức sặc máu.

- "Muốn ném cậu xuống biển cho cá mập ăn thịt quá Nguyệt ạ, cho nó ăn bớt bã đậu trong óc cậu đi..."

Mồm miệng không giữ được, thành ra bị đứa đằng sau véo tai mạnh.

Họ cứ thế đi, nói chuyện phiếm, có lẽ từ khi quen biết, đây là lần họ nói chuyện nhiều nhất.

Có người nhiều năm về sau mới tự nhận ra khả năng xác định phương hướng của mình quả thật rất ngu, chỉ mất mười phút đi từ chỗ ổ gà tới Spa; vậy mà, lại bị ai đó công đi lòng vòng tới cả tiếng đồng hồ!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 20

20. Chương 20

Chương 20: ương bóc quýt cho Phong ăn nhé

Tỷ tỷ say mê chăm sóc sắc đẹp, giờ vẫn chưa ra. Phong để Dương ngồi ở ghế chờ, chạy biến mất.

Một lúc sau, cậu ta về, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tay cầm lọ cao.

Đoạn, quỳ xuống trước mặt cô, không nói không rằng giật cái chân sưng về phía mình, nhẹ nhàng xoa bóp.

-”Ê làm gì đấy!”

Dương hốt hoảng.

-”Làm thế này mới hết đau...”

-”Không cần đâu, tôi tự làm được”

Phong cau có:

-”Vụng thối vụng nát làm cái gì mà làm, tránh ra...”

Ai đó chẳng nghe lời, giành giật chủ quyền, cái thằng này điên, chân cô chứ chân cậu ta hả?

Nhưng mà tay nghề cậu ta khá lắm nha, rất là thoải mái, cũng đỡ đau hẳn.

-”Nguyệt, thích không?”

Hà Dương ngượng, đỏ bừng, chẳng thể nói dối:

-”Ừ, cũng được...”

-”Sau này tới nào tôi cũng sẽ matxa cho cô ấy, như thế này này...”

Phong buột miệng, có đưa tò mò:

-”Ai vậy?”

-”Mối tình đầu của tôi...”

Dương để ý thấy mặt cậu ta hơi hồng, thắc mắc:

-”Chắc gì nó đã lấy cậu?”

-”Không lấy cũng phải lấy!”

Cô nghĩ ngợi, cậu ta tự tin cũng có cơ sở thôi, Hà Anh thích cậu ta như vậy, kể cả nó không nói thì chắc Phong cũng cảm nhận được.

Đoạn, tự cảm thấy mình rất thông minh, có người lân la ra giao hẹn:

-”Này, người ta bảo nam nhân tốt ý, thì không chỉ tốt với một mình vợ đâu, mà lo cho cả gia đình vợ nữa đấy, thế cho nên là, mai sau cậu hàng đêm matxa cho vợ, giả sử chị vợ mà có sang chơi, cũng nên hầu hạ tận tình...”

Phong há hốc, bã đậu này, lại dở chứng gì không biết, tự dưng lại nói mấy điều giáo lý đầu đầu, tuy vậy, cậu vẫn trả lời:

-”Nếu đó là điều vợ tôi muốn thì tôi sẽ làm...”

Muội muội bé nhỏ đáng yêu, nói gì muội ý chả nghe, chút việc nhỏ này làm gì có chuyện muội ấy từ chối, môi khẽ cười, có người sung sướng tới đờ đẫn...

-”Sao vậy, thấy tôi đẹp trai quá à...”

-”Hả?”

Cậu ta vẫn đang dùng một lực rất đều nắn chân cho cô, cảm giác rất sáng khoái; Dương nhìn Phong, trước đây chưa từng nhìn kĩ cậu bao giờ...

Thì ra cũng đẹp trai như vậy? Vầng trán rất cao, hàng lông mày đen rậm, mặt nam tính chứ không kiểu baby cute...thảo nào nhiều em chết là phải!

Thái độ chăm sóc người khác của cậu ta cũng rất cẩn thận, chân thành, cười cũng rất có duyên.

Bỗng, cô giật nảy, Vũ Huỳnh Phong, kẻ thù không độ trời chung với mình, sao lại có ngày, ngồi trước mặt mình, tay thì nhẹ nhàng, mắt thì triu mến, miệng cười ấm áp thế này...hổng, hổng rồi...nhất định là có ý đồ...

Người nào đó theo phản xạ nhanh chóng thu chân về, miệng quát lớn:

-”Tên kia, haha, đừng tưởng ta không nhận ra bộ mặt thật của ngươi nhé, có gì mờ ám, mau, mau khai ra...hahaha...”

Ai đó hận muốn bóp chết ngay con ranh trước mặt, mới tốt với nó tý mà nó đã xù lên, không biết một ngày mà tố tình chắc nó chạy mất dép!

-”Chắc chắn cậu bỏ gì vào trong lọ cao đúng không? Cậu muốn hại tôi, giờ thì cảm thấy dễ chịu, nhưng ý đồ là càng thấm vào da càng đau nhức không ngủ được...”

Vũ Phong ném luôn lọ cao vào thùng rác, bực mình tu chai nước khoáng ừng ực, nói ngắn gọn:

-”Cậu im đi...”

-”Nếu không đúng thì chỉ có thể là cậu đang có việc gì rất cần tới sự trợ giúp của tôi thôi, phải không, thôi nói luôn đi, đừng màu mè làm gì...”

Chán chẳng muốn đòi co, ai đó chỉ buông một câu rất nhẹ, rất thâm:

-”Nguyệt, hôm nào đi kiểm tra lại IQ đi!”

Nguyệt Dương tức tím mặt, đang định ném dép vào mặt cậu ta, tội là nhìn thấy Hiếu tỷ tỷ, đành thu hồi, mắt vẫn lườm nguýt.

-”Ấy da, vắng ta tỷ là hai người lại cãi nhau rồi...mà Phong này...cảm ơn cậu nhé, rất tuyệt vời, ở đây họ làm tốt thật đấy...mọi người sáng khoái không?”

-”Không cần khách sáo, ít ra còn được lời cảm ơn, không như cái loại vô ơn bạc nghĩa nào đó!”

Nói xong, lớp trưởng Toán 2 giận dùm dùm, bỏ về trước.

Nguyệt Dương lúc này mới ngược lên cầu cứu tỷ tỷ, giải thích ngọt lịm với tỷ là mình vừa bị ngã cầu thang, tất nhiên, có tỷ tỷ nào mà bỏ muội muội đâu?

Lưng tỷ cũng rất rộng rãi, êm ái, mà chẳng hiểu sao, cô lại thấy thiếu thiếu cái gì đó...

.....

Đêm ấy, trong phòng khách sạn, có kẻ lấy gối, chặn làm vạch ngăn giường, then thùng đi ngủ...Lại có kẻ bên cạnh, lúc nghĩ ngợi thì tức tới điên người, lúc mừng tượng ra mùi ly thoang thoang lại bản thân, ngây ngô...rất cuộc chẳng thể ngủ nổi.

Tầm 12 giờ, đang đọc truyện thì Nguyệt Dương nhận được tin nhắn, rất dài:

-”Muội muội, Phong huynh khi thì ánh mắt trù mẩn, khi lại hầm hầm khí nóng, ta đoán huynh ấy bị ta mê hoặc, nhưng lại khó chịu bởi hành động chia giường của ta, nhưng mà ta cũng khó xử lắm, ta không muốn trong mắt huynh ấy ta là người dễ dãi, với lại, huynh ấy còn chưa chính thức ngỏ lời...ta phải làm sao???”

Là người bình thường chắc ghen mắt, nhưng cô cũng coi như được rèn luyện, nhấn lại ngắn gọn:

-”Đá hấn xuống đất!”

Hiếu nhấn lại, cũng ngắn không kém:

-”Muội ác độc!”

Dương khẽ cười, cũng chẳng rõ, hôm ấy tỷ xử lí ra sao!!!??? Tỷ thanh cao là vậy, xem ra Vũ Phong có đổi ý định rồi muốn ăn thịt cũng khó nha!!! Haha!!!

.....

Giây phút hồi hộp nhất với mỗi thí sinh trong cuộc thi Olympic rồi cũng tới. Năm nay trường chuyên Biên Hòa thành tích khá tốt. Duy chỉ có đội Toán là khiến thầy giáo có tý nuối tiếc.

Ý cuối cùng là ý khó nhất, trong tất cả các học sinh dự thi chỉ có một người làm được; tuy nhiên, ở câu số học đầu tiên dễ nhất, bạn mắc một sai lầm nghiêm trọng: dùng modulo nghịch đảo nhưng không xét tính nguyên tố cùng nhau!

Đó là một lỗi vô cùng cơ bản, vậy mà rất nhiều thí sinh mắc phải. Một điều cực kì đáng buồn!

Để giúp các học sinh nhận ra một bài học thích đáng, mãi mãi đừng bao giờ chủ quan, ban tổ chức quyết định, câu một năm điểm, những ai bỏ quên trường hợp sẽ bị trừ bốn điểm.

Riêng học sinh làm được ý cuối cùng, mọi người cũng muốn thảo luận cộng thêm điểm cho cậu ta, thật không ngờ rằng, chính thầy lãnh đội tuyển Toán của cậu ta lại nhất quyết không đồng ý.

Lý do của thầy rất đơn giản, mỗi cuộc thi, quan trọng nhất là những điều mà học sinh học được, chứ không phải giải thưởng, vẫn là mong cậu ta cả đời đừng bao giờ quên.

Rốt cuộc, kết quả của đội Toán là, Hà Nguyệt Dương: 19 điểm, Huy Chương Vàng; Hoàng Nguyên Bảo, Vũ Huỳnh Phong cùng nhận Huy Chương Đồng.

Đó là nỗi nhục nhã lớn nhất từ trước tới giờ với Vũ Huỳnh Phong. Nghe được lý do mình bị trừ điểm, còn thấy nhục hơn nữa, cả ngày hôm đó gần như bị cấm khẩu.

Ngồi ăn, nhìn “người thương” đau lòng mà Hiếu cũng không nuốt nổi, lặng lẽ tháo Huy Chương Vàng đang đeo cất vào túi quần...

Cơm nước xong xuôi, tầm hai giờ chiều, chuyển xe về quê của các sĩ tử cũng chuẩn bị khởi bánh, đúng lúc này, điện thoại của Nguyệt Dương đổ chuông, là muội muội yêu quý.

Cô kể qua tình hình với muội, cái con bé này, diên mà, chẳng chúc mừng được chị nó câu nào đã sốt sốt xằng xằng:

-”Tỷ ơi, tỷ an ủi anh Phong đi, xin tỷ đó, chắc anh ấy buồn lắm, bao lần thi Olympic anh ấy đã bao giờ bị Huy Chương Bạc đâu, lần này thì chắc anh ấy sốc lắm...”

-”Mịa, nó ngu thì chết, liên quan gì tới ta?”

-”Ặc, con người ai chả có lúc bất cẩn, ngu gì chứ, tỷ quên IQ anh ý còn hơn tỷ à, 157 đó...”

-”Kệ nó!”

-”Thôi, tỷ không an ủi thì thôi, nhưng trước mặt anh ấy thì đừng cười cười nhé, kéo anh ấy đau lòng..., cái huy chương của tỷ, cũng đút vào balo đi, đừng để anh ấy nhìn thấy...”

-”Thế thì ta lại càng phải đeo...”

-”TỶ!”

Bực mình đập máy, muối mới chả muối, mất cả hứng!!!

Chưa dừng lại ở đó, ngay cả tỷ tỷ cũng không tha, vừa lên xe đã bị ai đó tóm lại, ra lệnh:

-”Muội, nhờ muội xuống kia ngồi cùng huynh ấy, nói vài lời động viên”

Nguyệt Dương giãy này:

-”Tỷ lo thì xuống đó mà ngồi, liên quan gì tới muội?”

-”Ặc, còn ra thể thống gì nữa...”

-”Tỷ sợ mất thể diện thể muội thì sao...”

-”Muội khác ta, muội không thích huynh ấy...hay là ...đừng nói là muội...”

Hà Dương ức:

-”Không, tất nhiên là không, tỷ tìm người khác đi ...”

Hiếu đành thỏa thuận:

-”Vé xem Titanic 3D, hàng ghế Vip...”

Hà Dương chau mày, tính toán, rốt cuộc món lợi lớn quá, đành nhận lời.

-”Nếu muội làm được huynh ấy cười, bánh gato dâu tây, đãi muội ăn thoải mái một tháng...”

-”Phải là bánh tỷ làm đó!”

-”Được...”

Ặc, chưa gì đã thềm chảy cả nước miếng...cái bánh tỷ làm, nó xốp ơ là xốp, thơm ơ là thơm, ngon ơ là ngon, không đâu sánh bành, mà tội tỷ ít khi làm lắm...

Nghĩ lại, cái nhà này, tỷ tỷ, muội muội, toàn đại trai nha!!! May mà còn có Hà Nguyệt Dương ta đây giữ gìn thể diện cho phụ nữ ...haizz.

.....

Xe bắt đầu tụt còi, các bạn học vội vã lên tìm chỗ...

Có đứa ôm một bụng âm mưu, xuống hàng ghế cuối cùng!

-”Hey!”

Hà Dương mỉm cười, Phong chỉ gật đầu nhẹ, cậu ta vẫn đeo tai nghe, mắt nhìn xa xăm phía ngoài cửa kính...

Nhiệm vụ khó khăn quá, cô chưa bao giờ biết an ủi ai cả, ngay cả con em ở nhà, mỗi lần nó khóc, cô cũng cho nó “tự sướng” tới chán thì thôi...

Ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ... ‘Vé xem phim, bánh gato...làm thế nào để đưa các em về đội của chị đây???’

-” Con người ai chả có lúc bất cẩn, cậu không hề ngu tý nào, IQ cao hơn cả tôi...”

Hà Dương nhại lời em mình một cách trắng trợn! Người kia vẫn không ngoảnh đầu lại. Làm sao đây?

Bỗng, cô nhìn thấy chiếc Huy Chương Đồng được vít không thương tiếc dưới chân, tự nảy ra ý định mới.

Vội vàng lục cặp, lấy Huy Chương Vàng của mình ra, cũng hơi tiếc, nhưng thôi, không sao, cái này cũng có ăn được đâu? Đoạn, đeo lên cổ Vũ Phong.

-”Cậu buồn vì cái này sao? Đây, tôi cho cậu đấy, hết buồn nhé!!!”

Ai đó đã tức nay còn lộn cả tiết, giật lấy huy chương, ném vào đĩa bên cạnh:

-”Tôi đã biết là cậu chẳng có ý tốt đẹp gì mà, bực cả mình, tránh ra đi...”

Ặc, cậu ta buồn vì không được Huy Chương Vàng, giờ cô rộng lượng cho cậu ta cái của cô, tưởng sướng chứ, ai dè cấu nặng xì ngầu, con người này thật khó hiểu?

Nhưng Hà Nguyệt Dương là ai?

Đã lâm trận quyết không bỏ cuộc, hít một hơi, lại ngồi xuống, cười hì hì:

-”Không thích thì thôi, tôi ngồi lại với cậu cho vui...”

Xe chuyển bánh hồi lâu rồi mà hấn vẫn chưa mở lời, đường tới gato đầu tây của cô xa quá, chông gai quá...haizz...

-”Phong ơi!”

-”Gì?”

-”Phong mệt không?”

-”Bình thường!”

-”Phong uống sữa không?”

Cậu ta tháo tai nghe, nhì

n cô như thể vật thể ngoài hành tinh mới rơi xuống chỗ mình, sau lại tỉnh bơ đeo lại. Hà Dương vẫn kiên trì:

-”Uống sữa nhé...uống sữa bổ lắm, để Dương lấy sữa cho Phong uống!”

Có đứa cầm ống hút vào hộp sữa, rồi cầm đưa tới miệng đứa kia.

Vũ Phong mở mắt to tròn, ngạc nhiên còn hơn cả cái tin trừ bốn điểm bài một cậu nghe được lúc sáng, chân tay rụng rời, đỡ lấy hộp sữa từ tay con bé ngồi cạnh.

-”Phong ăn quýt không? Dương bóc quýt cho Phong ăn nhé! Ăn xong Phong hết buồn nhé, vui lên, rồi cười thật tươi cho Dương nhìn...Phong cười là đẹp trai nhất!!!”

Chưa bao giờ toàn thể các nơ-ron thần kinh trong bộ não của Vũ Huỳnh Phong lại phải hoạt động hết công suất như hôm nay, rất cuộc, rất cuộc là vì sao? Lẽ nào...

Đọc tiếp Lẽ nào em không biết? – Chương 21

21. Chương 21

Chương 21: Nguyệt, cậu béo chảy mỡ ra rồi !

P/S: Happy new year!!! ~Lan Rùa~

Lập luận, phân tích, lý giải...

Cuối cùng cậu cũng hiểu ra.

Là thế, nhất định là thế!

Thực ra Hà Nguyệt Dương tuy cứng đầu nhưng cũng là con người khá tình cảm đấy chứ! Cô ấy thấy cậu buồn nên mới quan tâm lo lắng như vậy.

Chúng tớ trong tim cô ấy, cậu cũng gọi là có chút địa vị...

Trong lòng như nở hoa...biết thế, biết thế này các năm trước cứ được Huy Chương Đồng có phải tốt không?

Cậu nhìn sang cô, tròng mền.

Cô cũng nhìn cậu, ánh mắt long lanh, ngây thơ một cách quá đáng!

Cậu khẽ gật đầu!

Thành công, vậy là sắp thành công rồi, cảm giác cận kề chiến thắng tuyệt vời quá, cô lấy tay, tách một múi quýt, đưa tới miệng cậu, cậu không từ chối, ăn ngon lành.

- "Quýt ngọt quá!"

Cuối cùng trông cậu cũng khá lên, cô tự thưởng ình một múi, tiếc rằng chưa nhai được xuống họng đã phải nhè ra.

- "Ặc, chua loét, thế này mà cậu kêu ngọt hả?"

‘Ừ, thấy rất ngọt...’

Cậu chỉ nghĩ thôi chứ không nói.

- "Chúng ta ăn cái khác nhé, lúc này liên hoan hoa quả còn thừa tôi lấy về nhiều lắm"

- "Ừ!"

- "Dương gọt táo cho Phong ăn nhé!"

- "Ừ!"

Khê liếc sang, Nguyệt dùng con dao bỏ túi, rất nhỏ, cẩn thận gọt táo cho cậu, trông cô rất giống con thỏ non chăm chỉ, rất đáng yêu, có người cảm động tới cay cả mũi...

Hai đứa ngồi tìn tìn đánh chén!

Cảm thấy tâm trạng cậu ta đã rất khá, Nguyệt Dương mới lí nhí:

- "Phong ơi, Phong cười lên Dương xem nào, Phong cười đẹp trai lắm..."

Có đứa mồm vừa ngồm ngoàm nhai vừa không tin:

- "Thật hả?"

- "Ừ, chưa ai nói với Phong à? Phong đẹp ơi là đẹp ý, đôi mắt đen láy, vóc dáng cao ráo, cung cách lịch thiệp mang phong thái của một đấng quân vương, từ đầu tới chân đều toát ra khí chất tinh anh ưu tú..."

Vũ Phong nghe xong, sốc mà sặc.

Nguyệt Dương đưa chai nước khoáng cho cậu ta, tay vỗ vỗ lưng:

- "Từ từ thôi..."

- "Nguyệt, cậu đọc trong quyển truyện ngôn tình nào ra đấy?"

- "Làm gì có, đấy là những cảm nhận thực sự của tôi về Phong mà..."

- "Thôi đi, tôi thừa biết âm mưu của cậu rồi!"

Có người giật mình, cậu ta biết rồi sao? Biết rồi thì hổng, hix ...

- "Cậu là muốn an ủi tôi chứ gì, tôi quên sạch chuyện lúc sáng rồi...dù sao cũng cảm ơn cậu, nhưng không nhất thiết phải phóng đại sự thật lên như vậy..."

Nguyệt Dương thở phào, bộ mặt làm nũng:

- "Thế Phong cười lên đi xem nào, thấy Phong cười rồi Dương mới yên tâm..."

Cô tốt với cậu quá, thật cảm động mà, cậu cố nở nụ cười tươi đẹp nhất có thể.

Trong khoảnh khắc ấy, Hà Dương đã nhanh chóng cầm điện thoại, chụp lại tấm hình quý giá!

- "Yêu quý tôi tới mức lưu cả hình nữa cơ à?"

Cậu trêu.

Cô đột nhiên đổi thái độ, mặt lạnh tanh đứng dậy:

- "Vũ Huỳnh Phong, tạm biệt!"

Còn nháy mắt một phát rất đều, khiến cậu ngỡ người!

Cầm chiến lợi phẩm, có đứa tung ta tung tăng định lên khoe tởn tởn. Ai dè tởn ngủ mất rồi.

Định là lên bên trên ngồi nữa, mà các bạn học ai cũng mệt, lăn ra ngủ la liệt, đành ngậm ngùi quay về vị trí.

Vũ Phong đứng dậy, Hà Dương ngạc nhiên:

- "Trên kia hết chỗ rồi..."

Ặc, con người này, cái giọng ngọt như mía lúc nãy, bây giờ đã chuyển thành cục mịch lạnh lùng rồi, thật không thể hiểu nổi? Cậu đáp:

- "Tôi cũng đâu định lên đó!"

- "Thế cậu định làm gì?"

- "Chẳng phải cậu thích ngồi gần cửa sổ sao? Vào đi..."

Dương há hốc, nhưng vẫn thản nhiên ngồi xuống, một đoạn, thắc mắc:

- "Sao cậu biết nhiều thứ về tôi vậy?"

- "Đoán xem..."

- "Nguyệt Anh kể?"

- "Không?"

Nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cô reo lên:

- "A, tôi biết rồi, thế mà nghĩ không ra, người ta bảo con người hiểu kẻ thù của mình còn hơn chính mình!"

Vũ Phong khẽ cười.

- "Thế chắc cậu hiểu tôi lắm!"

Dương ngại không nói, quả thật, giờ nghĩ lại mới nhận ra, cô cũng biết khá nhiều thứ về cậu ta.

- "Nghĩ linh tinh gì thế, ngủ đi..."

- "Ngủ hay không là chuyện của tôi..."

Dương gân cổ.

Vũ Phong trầm nghĩ, chắc cậu chỉ nhận được đặc ân lúc buồn, giọng nhẹ nhàng.

- "Theo hiểu biết của tôi thì chắc chắn tối qua cậu đọc truyện rất khuya, nếu giờ không ngủ, sẽ rất dễ bị say xe..."

Phong lấy một tai nghe, đeo cho Dương, cô nhìn cậu, tự dưng lại thấy hết ghét:X

- "Beautiful in White?"

- "Ừ..."

Phong đáp.

Dương kể hào hứng:

- "Tôi thích bài này, thích cái cách anh ý bảo muốn đưa con gái sau này có đôi mắt giống chị ý..."

Phong nhìn Dương, ánh mắt ảm áp khó tả.

Một đoạn, cô hỏi:

- "Sáng tác mới à?"

Nếu nói tới một học sinh chuyên Toán có thể viết nhạc, chắc ít người tin, nhưng với Phong, Dương, Anh, chuyện cũng chẳng có gì là lạ.

Họ học trường quốc tế từ bé. Ở trường cũ của họ, tất cả mọi thứ đều được dạy một cách đồng đều, từ thể dục, hội họa, thanh nhạc tới kịch nghệ,...các học sinh đều nắm được cơ bản.

Do vậy, việc viết một bản nhạc chẳng có gì to tát cả, muội muội cô cũng từng viết, chỉ có điều không được ưa chuộng như những tác phẩm của Phong. Năm kia, nhờ bài hát của cậu ta, Nguyệt Anh an toàn lọt qua vòng sơ khảo Tìm kiếm tài năng trẻ.

-”Ừ, nghe được không?”

Dương thất thần, phải công nhận rất hay, rất da diết, cố tìm chỗ đề dìm hàng:

-”Cũng tạm, nhưng mà nhân vật chính trong bài hát này đáng thương quá, sao anh ý không nói thẳng với chị ấy là anh ấy yêu chị ý đi?”

Phong trả lời, theo phản xạ.

-”Con ngu ấy nó hiểu sao được...”

-”Hả?”

Dương hình như không nghe rõ, hỏi lại.

-”Không có gì!”

-”Bài này tên là gì?”

-”Lẽ nào em không biết?”

Dương cãi:

-”Này, cậu sáng tác thì tôi biết thế quái nào được ...”

Phong chậm rãi nhắc lại từng từ:

-”Lẽ nào em không biết!!!”

Cô càng bực.

“Bỏ cái kiểu em em ấy đi, nghe dị ứng chết đi được...chỉ gọi thế với Hà Anh thôi...”

-”Cậu kém tôi một tuổi, mà em làm gì?”

-”Kém thì kém, tôi không thích...”

Cậu phì cười:

-”Ừ, cậu tưởng bỏ...”

-”Tưởng bỏ gì?”

-”Tôi bảo bài này tên là Lẽ nào em không biết?”

Cô ngẩn người, lát hiểu ra, tiếp tục tận hưởng giai điệu, từng câu từ thật chan chứa, tình cảm, một lúc lại hỏi:

-”Cái chị này ngốc nghếch nhỉ, cũng chẳng nhận ra tình cảm của anh này...”

-”Ừ, đần độn lắm...”

Phong đáp. Dương thầm nghĩ nếu có một người cũng yêu cô như vậy, thật tốt quá nha, cô nhất định cũng sẽ không ngốc như chị ý, IQ của cô 154 cơ mà, cô và người ấy sẽ rất hạnh phúc!!!

Hôm đó, Hà Nguyệt Dương đã ngủ rất ngon, cô mơ thấy mặt mình được matxa rất nhẹ nhàng, cả người cũng được bao bọc trong chiếc chăn mùi bạc hà dễ chịu, cảm giác ngủ trên xe mà thấy còn êm ái hơn cả ngủ đệm ở nhà!!!

....

-”Các sĩ tử của tôi ơi, dậy thôi, về quê rồi...”

-”Dậy thôi...”

Bác tài xế phải gọi khản cổ còng bấm còi inh ỏi mới đánh thức được lũ nhóc.

Hà Dương mơ màng thức giấc, đập vào mắt là tỷ tỷ đang vươn vai đứng dậy, phần khởi quá, không ngần ngại mà ném vật thể đang choàng trên người mình xuống đất, lao ngay ra chỗ tỷ.

Bỏ lại ai đó, lồm lũi nhặt lại áo khoác, mặt mày ngẩn tũn.

-”Tỷ tỷ, tỷ tỷ...đợi muội”

-”Hắn cười rồi nè, muội có bằng chứng...”

Hà Dương dơ dơ điện thoại khoe hàng.

Hiếu xem xét, gật đầu:

-”Được rồi, bắn ảnh sang máy ta, vé xem phim mai ta đưa, còn bánh gato thích ăn lúc nào nhắn tin cho ta trước một hôm là được!”

Phải nói mặt Hà Dương lúc này sướng hơn bất được vàng, khổ nỗi có người đứng cạnh cô không xa lại đen thui, sẫm sì...

Hóa ra cô lợi dụng cậu?

Diên, Phong vút túi đồ đang cầm trước mặt Dương:

-”Mang về cho Hà Anh”

Cô liếc nhìn, nào là cơm cháy, bánh mì cay, nem cua bể đông lạnh...cậu ta cũng tâm lý ra phết!

-”Cái này là cho Hà Anh hiểu chưa, cấm cậu động vào!”

Cô tức, có gì mà ghê gớm:

-”Một miếng tôi cũng không thèm!!!”

Nói thì nói thế thôi, cô có ăn cậu ta biết được chắc? Haha!!!

.....

Kết thúc kì thi Olympic, hai chị em nhà họ Hà trở nên hot hơn bao giờ hết.

Hot girl Hà Nguyệt Anh chính là tác giả bí ẩn được tìm kiếm lâu nay. Cô chị Hà Nguyệt Dương thì rước về chiếc Huy Chương Vàng cho đội Toán. Phải nói số người thần tượng và muốn làm quen tăng theo cấp số mũ.

Trong khi Hà Anh hằng ngày vẫn nhận được thư cũng như tin nhắn của “người hâm mộ” thì cuộc sống của Hà Dương lại khá lặng lẽ.

Muốn trách chỉ có thể trách, nàng ta lại dùng ngay ngày sinh mình, làm mật khẩu facebook.

Dẫn tới, facebook nàng ta đã bị đột nhập, bởi một kẻ tiểu nhân xấu tính. Kẻ tiểu nhân đấy cũng chẳng làm gì to tát cả, chỉ là, có tin nhắn làm quen, là xóa sạch.

Có nhiều bạn vẫn kiên trì, không làm quen được trên mạng, đành chơi trò gửi tình ý qua thư. Khổ nỗi, hòm thư của một lớp, là ai cầm chìa khóa?

Lớp trưởng Toán 2 vẫn như thường lệ, đến sớm một chút, qua lấy thư trước. Một bức, hai bức, ba bức....mười bức....Tất cả đều đề tên người nhận Hà Nguyệt Dương.

Suốt một tháng rồi, quả là bực mà. Lũ này dai thật.

Vẫn là không thương tiếc ném chúng vào thùng rác. Cậu tự hỏi, liệu mình có quá xấu tính? Cậu lại tự trả lời, có gì mà xấu tính, chỉ là giải quyết chút phiền toái ẹ của các con mình thôi mà!!! Nên làm, nên làm!!!

Chạy lên lớp, nhìn thấy cái mặt kia là lòng trào dâng...thấy ghét!

Hôm nay con bàn trên lại không đọc truyện, tay cầm điện thoại nhắn tin lịa lịa, miệng còn cười tủm tỉm; từ bàn dưới, có đứa rướn cái cổ lên, tò mò đọc trộm:

-’Dương nói chuyện có duyên quá, mình đâu có giỏi như vậy.’

-’Bạn cũng giỏi mà, nghe nói đề Lý năm nay khó, Huy Chương Bạc là quá cao rồi...’

-’Nhưng mình lại dốt Toán lắm, hôm nào nhờ bạn kèm nhé!’

-’Đừng có xạo!’

-’Thật đấy, cái phần bất đẳng thức mình ngu lắm, hôm nào kèm mình đi, mình mời Dương đi ăn nem chua rán...’

-’Đươ...’

Chưa nhấn được nốt chữ ‘c’ cuối cùng đã thấy bị rung mạnh, thì ra có kẻ đằng sau đá ghế, Hà Dương cúi, quay xuống:

-”Dở à? Mới sáng ngày ra...”

Vẫn là quên lấy trộm điện thoại chặn số lạ mà...tắc trách, tắc trách quá!!! Vũ Phong mặt hầm hầm, lắm bầm:

-”Bắt bao nhiêu cá vẫn lọt lưới một con...”

-”Cậu bảo gì cơ, có gì thì nói to lên xem nào, li nhí li nhí thế...”

Ai đó tiến thẳng lên lau bảng, sau đó mới bình tĩnh xuống, véo vào má đứa đáng ghét một cái rõ mạnh.

-”Vũ Phong, diên à, tay vừa cầm khăn lau bảng, bầm...”

Hà Dương hét.

-”Cái loại con gái con nứa, chết vì miếng ăn, nói cho cậu biết, cậu béo tới nỗi chảy cả mỡ ra tay tôi rồi đây này, xấu chết đi được...ăn ít thôi...”

Đoạn, cậu cười một cái rất đều, về chỗ ngồi. Để lại cô tự dùng tay kiểm tra eo, mặt, chân, tay...ngây ngây ngơ ngơ...chẳng phải chứ, mình vẫn gầy xinh thế này cơ mà??? Hix ...

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 22

22. Chương 22

Chương 22: Nguyễn thấy sao ?

Nếu hỏi học sinh trường chuyên Biên Hòa, các bạn ấy thích ngày nào nhất trong năm, thì câu trả lời tới 90% là một ngày hè phượng đỏ rực cả sân trường!!!

Không thích sao được, ngày ấy là ngày phát phần thưởng, mà học sinh chuyên, hiếm có học lực loại trung bình, nên hầu như ai cũng có giấy khen và phần thưởng.

Lý do đặc biệt hơn nữa, với khối 12, đó chính là ngày mưa nước mắt, đối với khối 10, 11, sau hôm ấy, là kì nghỉ hè đáng được mong chờ...

Là ngày mà tất cả bọn họ cùng được thỏa sức quây phá!

Vâng – đó chính là ngày tổng kết!

Vẫn giữ vững truyền thống, mỗi lớp khối 10 chuẩn bị một tiết mục văn nghệ.

Để tránh tình trạng người xem ngủ gật như năm ngoái, năm nay, thầy tổng phụ trách thả lỏng tiêu chí, chỉ cần có một thành viên lớp tham dự vào tiết mục là được, đối tượng còn lại tùy ý mượn, thuê,...

Giải nhất, nhì, ba đều có cup lưu niệm và tiền thưởng. Riêng lớp về nhất còn được miễn các buổi làm vệ sinh kì một năm sau.

Không khí các lớp phải nói là sôi sùng sục.

Toán 2 tất nhiên chẳng ngoại lệ.

Chễm trệ kê chiếc bàn học ra giữa, trèo lên, lớp phó văn nghệ giọng to rõ ràng:

-”Toàn dân có nhìn thấy ta không?”

Bọn ở dưới phì cười:

-”Ở đâu đấy!”

-”Eo ơi, cao quá không thấy...”

-”Ông phải kê thêm cái ghế trên cái bàn đó, rồi trèo lên cái ghế, thế mọi người mới nhìn rõ...”

...

Huy e hèm:

-”Thôi được rồi, nói thế là các người nhìn thấy ta hết rồi, được sự ủy thác của các người cũng như đã bàn bạc kĩ lưỡng với các thành phần chức cao vọng trọng trong lớp, ta xin tuyên bố chính thức, để chuẩn bị cho buổi tổng kết, chúng ta sẽ đóng kịch Tấm Cám!”

Cả lớp vẫn ngơ ra, bỗng Tuấn lên tiếng:

-”Kìa, chúng mày, nó phát biểu xong rồi đấy, vỗ tay đi cho nó sướng!”

Một tràng pháo tay rầm rầm như ngô nổ, đập bàn đập ghế rõ khí khái.

-”Xin đa tạ. Tuy nhiên tại hạ vẫn còn chưa nói xong. Sau đây là bảng phân vai. Xin lưu ý kết quả phân vai là sự nghiên cứu và làm việc vất vả của rất nhiều bộ não xuất chúng, vả lại lúc trước đã nhất trí ai có ý kiến thì ở lại họp, cho nên, bây giờ tôi đọc tới ai vai gì xin mời lên mà miễn phần nà.”

-”Được rồi, lắm nhời quá, đọc đi...”

-”Ai mà phản đối là cả lớp tẩy chay luôn!”

Lớp trưởng thêm vào, mắt nheo lại rất nguy hiểm. Ấy vậy mà cả lớp quyết chí đồng tình:

-”Đúng, đúng, tất cả tinh thần đồng đội...”

-”Bắt đầu đi, tò mò...”

Huy trịnh trọng:

-”Ừ, đọc từ nhân vật phụ rồi sẽ tới nhân vật chính nhé! Kiểu trao giải Ôt sờ Ca ý...”

-”Biết rồi, màu mè, đọc...”

-” Thế Hiển trong vai cây cau!”

Bạn Hiển hùng dũng bước lên, cả lớp trố, trời đất, sao lại chọn nắm lùn di động của lớp đóng vai cây cau thế này!!! Hài quá a, dù sao thì vẫn một tràng pháo tay!

-”Dung trong vai cá bóng...”

Cô nàng đồng đánh đi lên, trong bao tiếng reo hò.

-”Lập trong vai lính gác một”

-”Hương trong vai tỳ nữ một”

....

....

....

-”Vâng, và nhân vật độc ác số một của câu chuyện...”

-” Loan bà già trong vai dì ghẻ, xin mời bạn...”

-”Tất nhiên, nam chính, Đức Vua, vai này chỉ có một người lớp ta đủ khí chất để đóng, đoán đi đoán đi???”

Chẳng đứa nào buồn nói, ai mà chả biết, lớp này cũng có nhiều người đẹp trai, nhưng mà khô ngô bảnh bao tới mức làm người khác choáng váng chỉ có lớp trưởng thôi.

Mặc dù cậu ta có dính một vài tin đồn ái tính với lớp trưởng Anh 1, nhưng thế thì cũng chẳng sao, đây chỉ là kịch thôi mà, giả vờ “chuẩn men” có gì là khó...cả lớp gật gù!!!

Vâng, Đức Vua đang khoác tay dì ghẻ, đi lên rất tình tứ!

-”Vậy còn người trong mộng của đức vua, là ai đóng?”

Cái này mới tò mò nha, thi nhau tranh luận:

-”Huê à?”

-”Loan bà già phải không?”

-”Con này đàn, Loan bà già vừa là dì ghẻ rồi còn gì?”

-”Quỳnh?”

-”Trang?...”

-”Dương???...”

-”Nói đi, sốt ruột cái thằng lớp phó kia...”

-”Vâng, vâng, bà con bình tĩnh, em nói, em nói, cô Tấm của chúng ta...chính là bạn Nguyễn Hoàng Diệu Mai, xin một tràng pháo tay...”

Cô Tấm hiền lành đi lên, dưới sự ngưỡng mộ của bao người.

Đủ chưa nhỉ? Hình như vẫn thiếu cái gì đó!!!

-”Cuối cùng, người vinh dự nhất, được hóa thân vào nhân vật có tính cách đồng đánh nhất, cũng có kết cục bi thảm nhất, xin chúc mừng cô Cẩm Hà Nguyệt Dương!”

Hà Dương há hốc, mắt tròn tròn nhìn lớp phó văn nghệ nhưng cậu ta lại dấm dúi chỉ trở về phía lớp trưởng, nháy mắt, ra điều ‘cái này là anh ấy chỉ đạo, chị tha cho em...’.

Cả lớp cùng nhận vai vui vẻ, cô cũng không thể màu mè đùn đẩy ngượng ngượng được, nhìn vào cái mặt rất đều giả của Vũ Phong, cố nén giận mà tươi cười đi lên.

Nếu như người khác phân vai, là chuyện rất bình thường, nhưng là cậu ta, chắc chắn đem thù riêng nhúng vào kịch bản!

Chẳng ngoài dự liệu...

Từ buổi chiều hôm đó.

Mỗi lần tập kịch là một lần điên.

Mọi thứ vẫn giữ đúng nguyên tác, trừ cảnh trước buổi dạ hội, có lần Đức Vua mặc thường dân đi du ngoạn bên hồ, trong khi Tấm đang mò cua bắt cá thì Cám rong ruổi bắt bướm, tình cờ thấy người đẹp trai quá, lại không biết là Vua, cứ lao vào đòi hôn.

Mấy lần lăm le ý đồ nhằm cắt cái cảnh thừa thãi ấy đi, mà cô bị toàn dân phản đối, mọi người cùng đồng quan điểm với lớp trưởng, có cải biến tý mới thu hút người xem.

-”Cảnh 3: Cám đòi hôn Đức Vua. Dương Phong sẵn sàng chưa?”

Như một đạo diễn thực thụ, Huy chỉ đạo.

-”Rồi!” -”Bắt đầu đi!”

Một đứa có vẻ rất hào hứng! Một đứa lại rất oải, chỉ muốn nhanh cho xong.

OK! ACTION!!!

Hà Nguyệt Dương thở một cái thật dài là trong lòng, hít hơi thật là sâu!!!

Vũ Phong trông rất có phong thái Vua nhé, nhìn dáng đi của cậu ta mà xem, ung dung trầm ổn, rất khoan thai.

Cố gắng thật nhập tâm, Hà Dương tự nói với mình, mình không phải là Dương nữa, mình là Cám đồng đẳng.

Thế rồi, cô cũng trưng ra bộ mặt hám trai, diễn y như thật, nhìn thấy người đằng xa mắt long lanh, mặt ngây ngốc.

Nhanh chóng chạy đến ôm chặt, giọng lả lướt:

-”Người kia, người đẹp trai quá chừng, cho ta hôn một cái, nhé!”

Đức Vua giật mình, từ chối:

-”Người là ai, mau tránh ra...”

Cám vẫn ỏn ẻn:

-”Đi mà, làm gì mà nhà người kiêu thế, hôn một cái thôi...”

Miệng Cám chu choa, kiễng chân, cố hôn Đức Vua cho được.

Hà Dương diễn tốt thật, Huy gật gù khen ngợi, cảnh này có khi chỉ một lần là được, thề mà, bỗng dưng, lớp trưởng đáng ra phải đẩy cô Cám ra thì lại dùng tay ôm chặt vào người, một lúc mới gỡ đầu gỡ tai:

-”Dương làm tôi mất tập trung quá, thôi làm lại nhé!”

Huy tươi cười:

-”Không sao, không sao...hai người nghỉ đi, chúng ta cứ làm hết một vòng rồi các cảnh không đạt sẽ tua lại lần hai!”

Phong đi qua Dương, cậu thấy cô lườm mình, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ!

Quái lạ là lớp trưởng hàng ngày thông minh tuyệt đỉnh, trí nhớ siêu phàm, các cảnh khác đều diễn ngon ơ, không hiểu sao, cứ tới cảnh số 3 là lại quên thoại, mất tập trung, làm hỏng be hỏng bét cả!

Thế là chiều nào, cô Cám cũng phải chạy tới ôm, rồi ẻo lả, rồi cưỡng hôn Đức Vua một cơ số lần.

Mỗi buổi chiều tập kịch lại là một cơn ác mộng với cô, nhìn bộ dạng nhe nhe nhớn nhớn, cái mặt rất đáng đánh mà tức tới tím tái, Vũ Phong, tên cầu hoàng đế, hãy đợi đây!!!

Trái ngược hoàn toàn với Hà Nguyệt Anh, mỗi buổi từ 6-8h ở lại tập nhảy với anh Phong là thời gian đẹp nhất trong ngày.

Lớp Hà Anh giao toàn bộ trách nhiệm cho cô. Cũng là cơ hội tốt, cô ngỏ lời với Phong, lấy lý do dạo này mình rất bận, không nghĩ ra tiết mục mới, mong anh có thể cùng cô hợp sức biểu diễn lại bài nhảy năm ngoái họ đã từng phối hợp ở trường cũ.

Nịnh nọt năn nỉ với tư cách cô em gái đáng yêu, tất nhiên anh đồng ý. Anh còn phối lại nhạc, nghĩ thêm vài động tác mới, rất sáng tạo, hôm nào hai người cũng tập tới ướt đầm mồ hôi, nhưng mà cảm giác rất hạnh phúc.

Cùng biểu diễn với Phong, cô vẫn cảm thấy có cái gì đó đặc biệt, mà tất cả các hotboy cô từng hợp tác, chẳng thể sánh bằng.

Một ngày, tập kịch tan, Nguyệt Dương lấy xe đi về.

Những tưởng sung sướng lắm vì thoát khỏi cái địa ngục đáng ghét. Mà tự dưng cô thấy đường rất vắng, có vắng gì đâu nhỉ, có chăng chỉ là thiếu cái bóng hai người xa xa đằng trước...

Cô nhớ lại hôm đó ...

Vũ Phong đưa cô chai nước dâu, đợi cô làm một hơi, cậu ta mới hỏi:

- "Bực lắm hả..."

- "Còn phải nói, cậu bị làm sao thế, có vài lời thoại cũng không nhớ được!"

Phong vỗ vỗ sau lưng, sợ cô ức mà sặc:

- "Xin lỗi, tôi cứ đứng trước cậu là sợ run cả người, quên hết cả..."

Hà Dương nhìn, nói nghe cũng được.

- "Biết sợ là tốt, nhưng mà tôi có ăn thịt cậu đâu, lần sau chú ý hơn!"

Phong khẽ cười, tay cậu lướt qua trán cô, vén vén những sợi tóc dính mồ hôi, sửa sang gọn gàng.

- "Nguyệt này!"

- "Nguyệt!"

Hà Dương mãi xem các bạn học, cậu gọi mãi mới ừ!

- "Hà Anh nói tôi tập nhảy cùng em ấy, mỗi ngày hai tiếng!"

- "Ừ!"

- "Nguyệt thấy sao?"

- "Ừ!"

- "NGUYỆT!!!"

Cậu cầm lấy cổ cô, vịn về hướng mình, vẽ mặt hậm hực. Hà Dương cười:

- "Nhảy thì nhảy chứ sao, đừng có bảo bắt tôi tới xem nhé, miễn đi..."

Lớp trưởng dồn hận, búng một phát rõ mạnh vào tai cô, đi thẳng!

Lúc đó cô mãi vui, mà bây giờ mới nhớ, rốt cuộc là vì sao cậu ta bực tới thế?

Và cô, cũng rốt cuộc là vì sao? Mà cô lại thấy trống trải tới vậy???

Hai câu hỏi này, thật quá khó.

Tối hôm đó, Hà Nguyệt Dương đã phải xem phim tới 7 tiếng liên tiếp để xóa đi những suy nghĩ vẩn vơ!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 23

23. Chương 23

Chương 23: Tìm Moon

Ngày tổng kết, bộ ba Phong Dương Anh đều được lên bục vinh quang, Dương và Phong thì được khen thưởng vì thành tích Olympic.

Còn Hà Anh được vinh dự nhận giải học sinh có đóng góp nhiều nhất trong các hoạt động của trường năm vừa rồi.

Một năm trôi qua, ba người họ vẫn gắn bó với nhau, và đặc biệt, vẫn luôn nổi bật như vậy!

Kết thúc trao giải, phần mà ai mong ngóng nhất cũng tới...

Mọi người không ngồi ghế theo hàng nữa mà đua nhau xếp bao quanh sân khấu.

10 Lý 1 mang tới vở kịch Cây Khế.

10 Hóa 2 là tiết mục song ca ngọt ngào ca khúc Yêu em, ngọt tới tận xương.

Không hẹn mà gặp, thật bất ngờ, 10 Toán 1 cũng diễn kịch Tấm Cám, tiếc cho 10 Toán 2 phải ra quân sau, coi như một bất lợi.

10 Địa 1 biểu diễn vẽ tranh cát.

....

....

Và tất nhiên, không nói thì ai cũng biết.

Tiết mục được mong chờ nhất là của 10 Anh 1, Hà Nguyệt Anh nổi tiếng như vậy, ai chẳng biết, dù em ấy có hát hay diễn, thì cũng đều tuyệt vời cả.

Màn dạo nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Là hai người xuất hiện, một người lộng lẫy như công chúa, một người hào hoa, lịch thiệp trong bộ vest màu đen, trông như một bức tranh hoàn hảo.

Công chúa kia thì ai cũng biết là Hà Nguyệt Anh rồi, còn người bên cạnh bạn ấy, như nam thần thể kia, trông quen quá!

Mất vài giây định hình, nhận ra lớp trưởng lớp mình, bọn Toán 2 cay cú hậm hực, đã biết là thi đấu trao giải mà còn đi giúp địch thế này đây, hơn bốn mươi mấy cặp mắt oán hận, chỉ muốn cầu xé tên phản quốc!

Ở bên Anh 1, Hiếu cũng gần như tức nổ đom đóm.

Nhạc đầu du dương, trầm bổng, hai người cầm tay nhau, bước những bước uyển chuyển, cảnh tượng nhanh chóng làm dao động bao trái tim, quá đẹp!

Từng cú xoay người mềm dẻo của Hà Nguyệt Anh, điểm tựa vững chắc từ người Vũ Phong, tất cả đều thu hút mọi ánh nhìn.

Phần cao trào nhất chính là, chỉ mất chưa đầy ba phút đổi nhạc, hai người họ cũng nhau chóng đổi trang phục trên người thành những bộ đồ hiphop thời thượng, chuyển từ nhảy cổ điển dịu dàng thành nhảy sôi động.

Phía dưới phấn khích, hò reo cực độ.

Phe nam thì dán vào Hà Anh, phe còn lại để ý người bên cạnh cô ấy. Có một số thậm tiếc, ước gì cậu ta không phải... Có một số vẫn không sợ, kiên trì theo đuổi, không tin mấy tin đồn vớ vẩn, đem thần tượng giấu sâu trong tim.

Bản nhạc kết thúc, hai người cúi chào khán giả, toàn thể kích động tới nổi, hò hét đòi biểu diễn lại lần nữa, MC phải ra khuyên giải, để dịp khác, vì còn rất nhiều tiết mục chưa ra sân khấu.

Khổ thân Vũ Phong, chẳng hiểu thế nào hai lớp Anh 1 và Toán 2 lại biểu diễn sát nhau, cho nên, mồ hôi đổ ra như mưa, mà cậu ta vẫn phải nhanh chóng quay về phía cánh gà thay đồ để diễn kịch.

Toán 2 ra quân.

Mọi việc đang tiến triển hết sức thuận lợi. Chỉ có điều, lại ngay cảnh 3, lớp trưởng lúc tập tành luống cuống mà lên diễn cũng vẫn sai.

Lúc Cám kiểng chân chu môi đòi hôn Đức Vua, đáng nhẽ trong kịch bản Đức Vua phải tránh, mà cái này, tất cả các lần tập cậu ta đều tránh rất quy tắc.

Không hiểu sao, hôm nay diễn thật, mặt cậu ta lại không chuyển động, cứ thế tiếp nhận nụ hôn của Cám.

Tay cô vẫn còn đang vòng qua “cường ôm” cậu. Môi cậu đã nhanh chóng bao lấy môi cô, cả người Nguyệt Dương nóng bừng, rất may, cậu ta phản ứng nhanh, tiếp tục lời thoại:

– “Mau tránh ra, người hỗn xược...”

Vở kịch được tiếp tục bởi những cảnh khác, mặt lớp trưởng Toán 2 lúc này cũng không khác cà chua chín là mấy.

Tuy nhiên, ngoài cảnh Cám với Vua là sáng tạo ra, thì toàn bộ dựa y theo truyện cổ tích, mà Toán 1 đã diễn trước đó, bởi vậy, không tránh khỏi nhàm chán, phía dưới sân trường, cơ sở bạn học đã bắt đầu làm việc riêng.

Vở kịch đi được một phần ba, nửa trường mất tập trung, nói chuyện rôm rả, làm cho cả người diễn cũng nản.

Lớp phó văn nghệ nhìn mà xót cả ruột, ngay lúc đó thì lớp trưởng thủ thủ vào tai cậu ta cái gì đó.

Tới cảnh Cám giặt áo cho Vua.

Hà Nguyệt Dương bê chậu thau, giặt giặt áo như đúng rồi. Trong cảnh này, diễn cùng cô sẽ là con chim Vàng Anh.

Ấy vậy mà Vàng Anh vừa thò cổ ra, đã bị Đức Vua tóm lôi vào trong, bù lại, ngài ung dung tiến về phía cô.

Hà Dương còn chưa kịp hiểu gì, mắt tròn xoe, Đức Vua thấy vậy, giọng đầy uy lực:

– “Nhìn gì mà nhìn, ta mà không xuất hiện kịp thời, nàng tính giết Vàng Anh hay sao?”

‘Mịa kiếp, cái này làm gì có trong kịch bản, Vũ Phong, sốt à???’

Thần nghĩ thế thôi, mà bao nhiêu ánh mắt phía dưới bắt đầu tò mò nhìn lên, cũng may là cô thông minh, đáp lễ gọn gàng:

– “Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp đâu dám, thần thiếp vốn hiền lành nhân hậu, với cả...với cả...”

– “Với cả sao?”

Cô e hèm, nói bằng bằng cả câu, nhấn mạnh từ cần nhấn mạnh:

– “Hoàng Thượng...Hoàng Thượng... có mỗi một con chim yêu quý...”

Phía dưới cười nghiêng ngả.

Vũ Phong nóng mặt, đã biết chơi Nguyệt Dương chẳng dễ thế mà, cố nén, giọng trầm ổn:

– “Nàng có gì mà không dám, tới chị mình mà còn dám giết cơ mà!”

Cám ngược lên:

– “Hoàng Thượng nói gì thiếp không hiểu?”

– “Đừng vờ vịt nữa, chuyện mẹ con nàng ám sát Tấm của ta, ta đã biết cả. Bay đâu, mang thuốc độc ra ban chết cho Hoàng Hậu.”

Tức thì hai tên lính mang theo bát nước đen đen bần bần, ép Cám quỳ xuống, uống thuốc.

Nguyệt Dương nhìn Vũ Phong nháy mắt, trong lòng trào dâng giận giữ. Là hắn ép cô phải uống thứ nước này ư? Trả thù cô ư?

-”Mau uống đi, người dám kháng lệnh?”

Chỉ cần cố nhắm mắt uống, rồi sẽ lăn ra chết, kết thúc phần diễn của mình, sau đó tính sổ với Vũ Phong sau.

Nhưng Hà Dương đã không làm vậy, cô chọn cách thứ hai.

Hất tung bát nước ra, sau đó trả vờ run rẩy.

-”Hoàng Thượng, người tha tội, tiện nữ xin khai thật, thực ra chị Tấm không chết, tất cả chỉ là vở kịch mà chị ấy nhờ mẹ con thiệp dựng lên, bởi vì nghe đồn người là Gay, nên chị ấy mới không muốn tiến cung, vờ chết để trốn đi theo anh Thóc. ”

Cơn thịnh nộ của Đức Vua tăng cao:

-”Ai nói, là ai dám đồn...”

-”Dạ, muôn dân, là cả nước đồn ạ!”

Vũ Phong tức tím mặt, nhưng trận này, ai sẽ là người thông minh hơn? Lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh, cậu nói:

-”Vậy sao nàng lại vào cung? Ta nhớ không nhầm thì nàng chính là người ta gặp năm đó...”

Đức Vua lại gần, khẽ nâng cằm Hoàng Hậu:

-”Có phải nàng đã thăm mền ta từ lâu rồi không? Chính bản thân cũng không tin những tin đồn đó...”

Tên diên dỏ này, Hà Dương chỉ dám rửa thềm, bởi phía dưới, gần như mọi người đã tập trung trở lại với vở kịch của lớp. Rất nhanh trí, cô cầm chiếc sào, vốn là dụng cụ phơi áo quần, chĩa thẳng vào Phong, lớn tiếng:

-”Người nằm mơ đi, ta tới đây là để trả thù cho cha ta, người chính là hôn quân ai ai cũng căm ghét, cái chết của cha ta cũng là do người mà ra...Hôm nay, ta phải kết liễu người...”

Chẳng ngờ, cậu giật cây gậy, ôm cô vào lòng, giọng đầy thê lương:

-”Cha nàng tham những của dân, ta không thể không trừng trị, nàng phải hiểu...”

...

Cứ thế, đứa này một câu, đứa kia một câu, tung hứng khiến khán giả cười lẫn cười bò.

Kết thúc, tất cả diễn viên cùng nắm tay chào khán giả. Hà Dương đứng giữa Huy và Phong. Tay trái Huy nắm, cô thấy rất tự nhiên, mà sao tay bên phải lại đổ mồ hôi như nước, cả mặt cũng nóng ran.

Tiết mục của Toán 2 là cuối cùng, sau đó cũng thông báo kết quả, giải Nhất thuộc về Anh 1, Nhì thuộc về Văn 2, giải Ba của Toán 2.

Cũng may là có giải, nếu không hôm nay chắc chắn Vũ Phong bị trừng trị. Mọi người ai cũng phấn khởi, sung sướng về lớp lấy đồ, tiền thưởng được quyết định sẽ mang ra “biểu” bác chủ quán Lẩu ngay gần trường, coi như bữa liên hoan chia tay.

Trong lúc các bạn học hào hứng chuẩn bị, lớp trưởng cau mày, hỏi lớp phó:

-”Hình như còn thiếu mấy bạn nữ?”

Lớp phó liếc một hồi, vui vẻ đáp:

-”À, mấy bà ấy đi trả phục trang biểu diễn, tôi đã dặn rồi, tập trung ở quán cạnh trường, bọn mình cứ đi trước, lớp mình đông, phải ra chiếm chỗ...”

-”Ừ...”

Dân tình quả là tò mò, lớp trưởng lạ vậy nha, vừa giành giải Nhất cùng Hà Anh, lại giải Ba của lớp, vậy mà mặt mày cứ nghệt ra, lẽ nào cậu ta biểu diễn mệ.

Tầm hai mươi phút, thấy bóng dáng mấy bạn nữ đi trả đồ về, khỏe môi ai đó khẽ cười, chẳng được bao lâu, cậu lại sốt ruột hỏi:

- "Cám đâu?"

Loan bà già cầm cốc nước ngọt của Huy, tu một hồi:

- "Tôi không biết"

- "Nó không đi trả đồ với các bà à?"

- "Không..."

Liếc một hồi, sĩ số lớp còn thiếu mỗi Dương, cậu gọi điện thoại, chỉ thấy những tiếng tút tút...

Thế rồi, không nói không rằng, lớp trưởng Toán 2 vội vã đứng dậy, chạy thẳng về phía trường học.

Cậu lên lớp, nghe tiếng điện thoại đổ chuông, thì ra Nguyệt để quên điện thoại trong ba lô. Thế này làm sao mà biết để đi ăn với lớp?

Cậu chạy quanh trường, cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Đồ vẫn để trên lớp, xe vẫn gửi ở trường, rốt cuộc là cậu ta đi đâu?

Nghĩ ngợi một hồi, Phong cười thầm, lao thẳng ra quán nem chua rán gần trường.

Tiếc là cũng không có, đi hết mấy quán quà vặt và truyện tranh đều không thấy.

Bí quá, cậu đành gọi cho Nguyệt Anh.

- "Anh Phong à, em đang ăn liên hoan với lớp..."

- "Không có gì, Dương đi với em không?"

- "Không anh ạ."

- "Ừ, em đưa điện thoại cho Hiếu!"

Hà Anh đưa điện thoại cho Hiếu, cậu ta cũng không biết Nguyệt Dương ở đâu cả.

Biết đâu trong thời gian cậu đi tìm, cô cũng biết đường mò ra quán Lẩu rồi? Nghĩ vậy, Vũ Phong quay về quán.

- "Lớp trưởng đây rồi, thôi thế bắt đầu ăn nhé..."

- "Còn Hà Dương nữa mà".

Loan lên tiếng.

Mai bực:

- "Bà này làm cái quái gì thế nhỉ, vừa nãy còn gấp ở phòng thay đồ mà..."

Đúng rồi, còn phòng thay đồ, vẫn còn phòng thay đồ ở trường là cậu chưa vào? Mà từ nãy tới giờ đã bao lâu rồi, nếu Nguyệt cứ ở trong phòng thay đồ, chắc chắn là có chuyện rồi!

Lòng cậu nóng như lửa, chỉ kịp nói mọi người ăn trước, mình lại một lần nữa ra trường.

Đứng trước khu thay đồ nữ, Phong cố hít thở. Phải thôi, nếu bắt gặp ai bây giờ, chắc cậu bị đánh tan xác, có nhảy xuống sông cũng không gột hết tội.

- "Nguyệt ơi..."

- "Nguyệt..."

Cậu đi cả khu thay đồ, chỉ có một phòng còn đóng cửa, giọng càng trở nên mất bình tĩnh.

-”Nguyệt ơi, Nguyệt ở trong đây à, có sao không?”

-”Lên tiếng đi...”

Đúng là Hà Dương đang ở trong phòng thay đồ, mà hoàn cảnh xấu hổ gần chết, không dám mở lời.

-”Nguyệt, lên tiếng đi, mà nếu không phải Nguyệt cũng lên tiếng đi, nếu không tôi p

há cửa đây...”

-”Nguyệt...”

-”Nguyệt ơi cậu sao vậy?”

Những tiếng đập cửa ngày càng mạnh, cứ thế này, Vũ Phong chắc phá cửa thật mất thôi, Hà Dương lí nhí:

-”Tôi đây, tôi không sao...”

Cậu như trút được tảng đá nặng, quát:

-”Không sao thì vác cái mặt thối ra đây xem nào...”

-”Tôi, tôi không ra được....”

-”Trong đó có vàng hả?”

Phong cầu.

-”Cậu gọi Hà Anh tới đây cho tôi, không thì Hiếu cũng được...”

Có người càn bực:

-”Gọi gọi cái gì, lớp đó đi ăn liên hoan ở tận Ba Sao cơ. Có gì tôi không giúp được à?”

Bên trong không một tiếng động.

-”Hà Nguyệt Dương, điên rồi đấy, bây giờ cả trường vắng tanh, chẳng còn ai đâu, cậu cứ ngoan cố tôi mặc cậu đó, cho cậu thành xác thối luôn!”

-”Được, tôi không cần, cậu đi đi...”

Úc nghẹn cả người, con gái con nứa, bướng như ranh!!! Cậu gằm gừ:

-”Ok, vậy tôi đi đây, tạm biệt, ngồi chết trong đây đi!”

Đọc tiếp Lẽ nào em không biết? – Chương 24

24. Chương 24

Chương 24: Sự chăm sóc tận tình của kẻ thù

Hà Dương nghe tiếng bước chân đi ra. Cũng tức, Vũ Phong, cậu ta thật quá đáng nha, bảo gọi người cũng không gọi hộ.

Mà thực sự mọi người về hết rồi sao. Lẽ nào cô ở đây thành xác khô thật sao?

Tự dưng thấy hối hận quá, biết thế muối mặt nhờ vả cậu ta cho rồi.

Bụng đói réo thành tiếng, cảm thấy tủi thân ghê gớm!

Bỗng có tiếng thở dài, lời nói nhỏ nhẹ:

-”Nguyệt sao vậy, không nói cho Phong biết được à? Ghét Phong đến thế sao?”

Nghe được giọng cậu lúc này, quả thật cô thấy rất mừng.

-”Tưởng cậu đi rồi?”

-”Muốn đi lắm, nhưng không nỡ thấy cậu chết...”

Lấy hết sức can đảm, Nguyệt Dương mới bèn lên;

-”Cậu có thể nào, lên lớp...”

-”Ừ...”

-”Ở trong ba lô của tôi, có áo, lấy xuống cho tôi...”

Phong cười lớn, thì ra trốn trong đấy, là vì quên không mang áo xuống phòng thay đồ hả? Không ngờ Nguyệt Dương cũng có ngày hôm nay.

-”Đợi tôi tý!”

Nguyệt Dương mặt đã đỏ bừng hết cả, trời ơi, trời ạ, Vũ Phong sẽ nhìn thấy áo bé của cô ư? Ấc ặc, sao cô có thể đăng trí tới mức chỉ mang váy mà quên mang áo? Nhục quá, quá nhục.

Một lúc, Phong lại tới, thở hồng hộc:

-”Nguyệt, không có, ba lô cậu không có áo?”

-”Cậu đừng có xạo, mau đưa cho tôi!”

-”Tôi thề!”

Giọng Phong quả quyết như vậy...Chết, thế là không phải cô quên rồi, lúc này Loan bà già bảo mọi người vắt phục trang trên chóc, bạn ấy qua lấy, lẽ nào bạn ấy vợ luôn cả áo thường ngày của cô đi rồi sao???

Mặt Nguyệt Dương méo xệch:

-”Thôi được, cảm ơn cậu nhiều lắm, về đi!”

Phong cười, Hà Nguyệt Dương, biết xấu hổ cơ đấy!

Cậu ném chiếc áo của mình qua thành cửa, nói;

-”Đây là áo phong tôi mặc nhảy hiphop lúc này, có hơi nhiều mồ hôi, nhưng mặc tạm đi, còn ra ăn liên hoan nữa...”

Hà Dương nhận lấy, cũng chẳng còn cách nào!

Cô khẽ ngửi, mùi bạc hà rất dễ chịu. Mặc xong mới rón rén đi ra.

Phong nhìn cô, chân váy hoa màu xanh, cộng áo phong của cậu, Nguyệt thì bèn lên, mà cậu cũng ửng đỏ không kém, vội vàng quay đi, tay mò vào ba lô lấy thêm cái áo sơ mi:

-”Mặc thêm vào ...”

Nguyệt Dương ngay lập tức phản ứng:

-”Điên à, nóng chết!”

-”Nóng cũng phải mặc, cậu lớn rồi...”

Cô vẫn ngây ngốc, nhất định từ chối. Cậu bực, quát:

-”Tôi thấy tất nhiên không sao, nhưng tôi không thích người khác thấy...”

Máu dồn lên não, Nguyệt Dương nhìn xuống phía dưới, chết lặng, giờ mới nhớ ra, hix.

Mặt phải gọi như cà chua chín, giật áo sơ mi của cậu ta, chạy vội vào phòng thay đồ.

Lần hai này xem ra Vũ Phong khá hài lòng, một lớp áo phong, cộng áo sơ mi dày, an toàn tuyệt đối, cô còn nghịch ngợm buộc vắt áo của cậu hình thất nơ, trông rất cá tính.

Phong cười, vỗ vỗ vai cô:

-”Xinh lắm, đi thôi, lớp đang đợi ngoài quán lẩu kia kìa...”

Một đoạn, Nguyệt Dương hỏi:

-”Tôi là tù nhân à ?”

-”Gì cơ?”

-”Thì tay cậu cứ đặt sau lưng tôi, như áp giải tù nhân ý!”

Phong cười, đoạn cậu đưa bàn tay mình xuống dưới eo cô, nheo mắt trêu trọc:

-”Không thích làm tù nhân à, thế thích làm tình nhân như thế này chẳng?”

Không hiểu sao khi nghe thấy câu đó của cậu, tai cô lại đỏ bừng, vừa mới lúc này thằng cha hâm dở khiến hai người phải “hôn” nhau xong, giờ lại đùa đùa cợt cợt, bực!

Cô cầm lấy tay cậu, cắn một phát thật mạnh, rồi nhanh chóng chạy trước. Vũ Phong thấy vậy, cũng chạy theo, vượt cô.

Hà Dương hiểu thắng, cố lấy hết sức đuổi, một lúc đuổi được cậu, lè lưỡi trêu người.

Vũ Phong mặt xị, chạy theo, vượt qua cô, còn láo toét búng tai.

Họ cứ vượt qua nhau như vậy...

Cảm giác mỗi lần vượt lên trước khiến Dương rất phấn khích mà không bao giờ biết được rằng, có người cố ý nhường mình, ở đằng sau mình, họ còn nở nụ cười thực sự mãn nguyện!

Liên hoan lớp thật vui.

Món lẩu thắm cảm cũng ngon tuyệt, Hà Dương đói rụng rời, ngồi xuống là ăn, ăn lấy ăn để...

Thịt bò thì ngọt lịm này, rau cần cũng giòn ngon, thịt gà cũng được nha...đậu phụ ngậy quá, nấm rơm thơm phức...

Phải tới hai chục phút sau, ngẩng đầu lên thấy ai đó đang nhìn , cô mới giật mình. Từ này tới giờ, Hà Dương chỉ gấp thức ăn từ bát lên miệng, chẳng thèm để ý thức ăn vì sao lại bay được vào bát mình?

Nhìn sang bát Vũ Phong, vẫn còn sạch tinh. Đũa cậu còn đang cầm dở miếng bò nhúng chưa kịp đưa sang cho cô...

Mất một giây yên lặng, cuối cùng Hà Nguyệt Dương cũng lấy nửa phong mì tôm, một ít rau, ít đậu, ít thịt, ít nấm, nhúng nhúng vào nồi lẩu, sau đó múc ra cái bát sạch đó, lặng lẽ đẩy về phía bên cạnh.

Có người sướng không nói nổi lên lời, lặng lẽ ngồi ăn, còn khen ngợi mì tôm quán này ngon thế, dân tình phát sắc, mọi khi cậu ta kể cả là Omachi cũng chê ổng eo, nay mì ba chục phong một gói, không nhân mác lại khen tằm khen tấc!!!

Hà Anh đi ăn liên hoan xa, đường đi về chỉ có Dương và Phong. Họ đi cạnh nhau, ngại ngùng ít nói, bỗng Dương hỏi:

-”Phong à, sao lúc này lại đi tìm tôi?”

Cô còn thắc mắc nhiều lắm, sao cậu ấy lại hai lần chạm môi cô, là tình cờ hay ý gì? Sao thích gọi cô là Nguyệt? Sao trong cái lúc chẳng ai nhớ ra cô khổ sở chết dí ở đâu mà cậu ấy vẫn biết, trước giờ chưa từng ai gấp cho cô ăn từ đầu tới cuối như thế...

-”Theo Nguyệt thì sao?”

Nguyệt Dương một hồi suy tính, sau đó cũng nhận ra:

-”Ừ, tôi thực ra cũng nghĩ thông rồi, tôi hoàn toàn ủng hộ cậu!”

Vũ Phong giật mình, Nguyệt Dương ủng hộ cậu ư? Nghĩa là...mặt ai đó sáng lên những tia nắng...

-”Tôi thấy cậu làm thế cũng đúng, dù sao thì chúng ta cũng không nên suốt ngày đối địch nhau, cũng sắp lớn rồi, cậu muốn làm hòa cũng phải thôi, tôi cũng sẽ tốt với cậu như cậu tốt với tôi...”

Méo cả mặt, lớp trưởng Toán 2 thở dài:

-”Cậu chẳng bao giờ làm được...những gì tôi đối với cậu, chỉ cần cậu trả lại một phần một trăm là tôi đã thấy mình sinh ra có ý nghĩa lắm rồi!”

-”Hả?”

Hà Dương ngậy người.

Vừa hay tới cổng, cậu vòng xe lên trước, chặn để cô không vội vào nhà:

-”Nguyệt này, tôi hỏi týt!”

-”Ừ, hỏi đi!”

-”Nhà cậu có bao giờ mua cá về ăn không?”

-”Có!”

-”Thế có bao giờ mua nguyên con không?”

Hâm hả? Nhưng cô vẫn trả lời:

-”Có!”

-”Ừ thế gà, có bao giờ mua nguyên con không?”

-”Có!”

-”Tôm cua thì chắc chắn phải nguyên con rồi, còn lợn...à mà lợn thì không mua được nguyên con nhỉ, thế mẹ cậu có bao giờ mua thủ lợn không?”

Phong hỏi nhanh, Dương cũng cuống trả lời theo:

-”Mẹ tôi không mua, nhưng bác giúp việc nhà tôi thì thoải mái mua...”

Cậu nghiêm túc:

-”Ừ, được rồi, thế Nguyệt nghe Phong dặn này, từ giờ mọi người trong nhà ăn thịt thì Nguyệt cứ lấy phần đầu mà ăn nhé, nhất là chỗ óc ỷ, ăn nhiều nhiều vào!!!”

-”Ừ!”

-”Được rồi, nghỉ hè vui vẻ! Tạm biệt.”

-”Tạm biệt!”

Đoạn, cậu xoa xoa đầu cô, phóng thẳng. Hà Dương một lúc mới ớ ra, mẹ kiếp, dám chửi đều???

Mà hôm nay cô cũng ngu thật cơ, bị nó xỉa xối như thế mà mãi mới nhận ra!!!

-”PHONG....ĐỪNG...LẠI...CHẾT VỚI TÔI...”

Cậu quay lại, để cho cô một cái nháy mắt, sau đó đi thẳng.

Một lúc, điện thoại rung, Hà Dương thấy báo tin nhắn:

“Tôi lúc nào cũng sẵn sàng chết vì Nguyệt!!!”

Tối đó, Hà Dương lần đầu tiên tâm trạng thất thường, gõ cửa phòng Hà Anh, hỏi:

-”Muội, nếu một người thích người khác nhưng lại nhắn tin và có những hành động hơi lạ với một người khác nữa là sao?”

Hà Anh đang luyện nhảy, týt thì ngã vỡ mặt...phải thôi, lần đầu tiên tỷ tỷ yêu quý gõ cửa chủ động tới nhờ cô tư vấn mà, trước giờ toàn cô nài nỉ tỷ ấy...

-”Sao tỷ tham thế?”

-”Không phải ta...”

-”Thế đối phương tham, mà thằng này chẳng đáng mặt đàn ông...”

Hà Dương xua tay.

-”Giả sử không phải như thế?”

Hà Anh nghĩ ngợi một hồi:

-”Thế người khác và người khác nữa tỷ nói có quan hệ với nhau không?”

-”Ừ thì cũng có...”

-”À thì đơn giản, thích một người thì nịnh nọt hết những người xung quanh thôi...”

Câu trả lời này, Hà Dương cũng có phần đoán ra, nhưng nghe đáp án, trong lòng cảm thấy có gì đó hụt hẫng!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 25

25. Chương 25

Chương 25: Hạnh phúc quá đơn sơ

Lại một mùa bằng lăng tím trôi qua, cô bé cậu bé ngày nào của chúng ta giờ đã là học sinh lớp 11.

Bắt đầu từ năm này, họ sẽ có tư cách tham dự ba kì thi cực kì quan trọng. Đầu tiên, sẽ là thi học sinh giỏi cấp tỉnh; sau đó tới thi vòng hai chọn vào đội tuyển Quốc Gia, và cuối cùng, nếu có cơ may lọt vào đội tuyển, sẽ vinh dự đại diện cho trường thi Quốc Gia!

Tất nhiên, nếu giỏi giang hơn nữa, sau khi đỗ vòng thi Quốc Gia, nếu đủ điểm, sẽ có tư cách tham dự thi chọn đội tuyển học sinh giỏi Quốc Tế, cơ hội trở thành một trong những đại diện của đất nước tham dự vào đấu trường lớn.

Ai mà không ham hố? Tuy nhiên, việc lựa chọn sẽ là bình đẳng với khối 11, 12. Khối 12 thì kiến thức hơn hẳn một năm, cho nên nếu học lớp 11, muốn vào đội tuyển thì phải thực sự xuất sắc và nỗ lực.

Nguyệt Anh, Nguyệt Dương, và cả Vũ Phong, ba người họ đều dùng cả mùa hè, nỗ lực cho những giấc mơ của mình.

Lại nói về Hà Nguyệt Anh, tất nhiên cô muốn thành người nổi tiếng, nhưng điều kiện đặt ra từ lúc cô nhờ Dương xin ba, năm nay không có giải tỉnh thì sẽ phải dừng hết các công việc liên quan tới nghệ thuật. Khủng khiếp!

Nếu giờ bỏ thời gian ôn tập, đi thi cũng có thể cô sẽ được giải Khuyến Khích bởi tuy viết luận kém nhưng cô lại nói tốt, ngữ pháp ổn.

Khổ nỗi, Hà Anh có thói ưa sự hoàn hảo, trong mắt fan hâm mộ, cô đã là một giọng ca xuất sắc, diễn viên, vũ công tốt, viết truyện cũng hay...Nếu bây giờ mà thêm cái giải tỉnh cao cao thì không hiểu còn tuyệt vời như thế nào?

Thế mới bảo, lòng tham con người là vô đáy, tới đó, có người bê hai chai nước dầu cộng một chiếc bánh ngọt lên gõ cửa phòng chị gái, ngọt nhạt trình bày, lý giải.

Hà Dương ăn miếng bánh cuối cùng, kết luận:

-”Tóm lại ý mi là muốn ta thi học sinh giỏi tỉnh hộ mi hả?”

-”Vâng, vâng đúng rồi...”

-”Mi hâm à, mi học chuyên Anh một năm rồi, mi đi thi chắc chắn cao hơn ta, với lại bao năm học trường quốc tế, mi lại sợ bọn chúng à? ”

-”Tỷ không hiểu, muội viết luận kém lắm...tỷ đi thi hộ đi mà, muội tin tưởng tỷ”

-”Ta đi thi hộ mi thì ai đi thi hộ ta?”

Nguyệt Anh nhanh nhẩu:

-”Muội...”

Hà Dương tỷ thì phun nước dâu ra giường:

-”Mi? ”

-”Đi cho ba đỡ nghỉ thôi mà...,nha tỷ nha... tỷ cần cái giải tỉnh đây làm gì, ở nhà bao nhiêu huy chương giấy khen rồi, cái tỷ muốn là thi Quốc Gia thôi mà...đi mà...không muội chết mất...muội sợ ba lắm, ba nói là làm đó...””

-”Mi tưởng ba ngốc chắc?”

-”Thế phải làm sao giờ???”

Nước mắt ngấn dài, cuối cùng Nguyệt Anh cũng nhận được sự trợ giúp từ tỷ. Nguyệt Dương nói, ngày đó cô cứ ở trong phòng tỷ đắp chăn trả vờ ốm là được!

Chẳng ngoài dự tính của cô, Hà Nguyệt Dương thi cử chơi bởi mà cũng vác về giải Nhất tỉnh.

Mà cái giải Nhất đó chính là mang tên cô rồi. Từ khi tin này lan rộng, một lần nữa danh hiệu hotgirl học đỉnh của cô lại một lần nữa được khẳng định, lượng fan trên face cũng tăng ầm ầm.

Một tin vui nữa là anh Phong yêu quý của cô cũng được giải Nhất.

Hạnh phúc chẳng được bao lâu; buổi chiều đầu tiên của hai tuần sau khi biết giải, cô đã nghe được tin sốc. Vội vàng chạy sang lớp tỷ, tiếc là 11 Toán 2 được về sớm 1 tiết.

Cả bữa tối hôm đó, cô sợ tới run người, cứ lăm lét nhìn Nguyệt Dương, rồi lại nhìn ba.

Rốt cuộc, tắm giặt xong xuôi, mới rón rén gõ cửa phòng, lí nhí:

-”Tỷ, muội xin lỗi, đừng giận muội...mà thôi, có giận thì tỷ cứ giận đi, đánh mắng cũng được...”

Hà Dương mắt dán màn hình, vẫn bình thản:

-”Thôi, chuyện đã thế rồi, không sao! Là do ta quyết định, không liên quan tới mi.”

Có thể không sao được chứ? Khi mà cả kì nghỉ hè tỷ ấy đã dừng mọi hoạt động phim truyện chỉ để tập trung ôn tập. Oái ăm năm nay có quy định mới, học sinh được giải tỉnh mới được tham dự kì thi chọn vào đội tuyển Quốc Gia.

Nhìn tỷ xem phim mà lòng cô thấy xót, nếu là cô, nếu ước mơ của cô bị dập ngay từ trong trứng nước thế chắc cô phát điên mất, mắt Hà Anh rơm rớm.

-”Mi hâm à, có gì đâu, ta càng nhàn...”

Hà Dương vừa cười vừa nói.

-”Thật à?”

-”Thật, ta lại được xem những bộ phim yêu thích, mi nhìn này, thấy thoải mái đã man...Eo hay thế...Có xem với ta không?”

Thấy thái độ tỷ vẫn rất phớt, Hà Anh lau nước mắt, vui tươi hẳn lên, về phòng tập võ đạo.

Lúc cánh cửa xanh nhạt khép lại, chỉ còn mình Nguyệt Dương, cô mới gấp laptop, lặng lẽ vùi đầu vào chán.

Một lúc, điện thoại kêu, cô nặng nề thò tay ra lấy.

“Mai tôi lên nói chuyện với thầy giáo xem thế nào nhé, xem có xin được không?”

Từ CW – ChoWind.

Rất nhanh, điện thoại của Phong cũng nhận được reply từ MM – MyMoon:

“Quyết định là của sở giáo dục chứ có phải của trường đâu mà xin thầy, tôi không sao, chúc cậu thi tốt!”

“Đừng buồn nhé, hay là tôi cũng không đi thi nhé!”

“Sao cậu lại nghĩ tôi buồn nhỉ, có gì mà buồn, càng nhân, việc cậu cậu cứ thi, liên quan gì?”

“Tôi biết là tuy cái mặt cậu càng càng kiêu kiêu nhưng trong lòng đang rất khó chịu. Có gì thì cứ nói với tôi, giúp được tôi sẽ giúp.”

Chẳng hiểu sao cô lại thấy tâm trạng khá lên một chút, soạn một tin nhắn giọng điệu đùa cợt:

“Tốt quá, bác Phong ơi bác trả lại em cái áo với, áo bác em giặt thơm tho trả đàng hoàng rồi mà áo em bác lấy từ chỗ Loan bà già sao vẫn ế hàng thế?”

“Làm mất rồi:X”

“Đền đi!”

“Đền gì? P mua cho N cái áo mới nhé!”

“Khỏi, thôi tôi ngủ đây...”

“Đừng có trốn mà khóc một mình...Tôi mới đạo nhạc bài này, muốn nghe thử không?”

“Ai thèm khóc, cứ như cậu hiểu tôi lắm ý”

“Nghe không?”

“Hát thử đi!”

“Gọi nhé!”

“Ừ!”

Hà Nguyệt Dương cầm tai phone, chui cả người vào chăn, lắng nghe tác phẩm của tên bàn dưới...

Ngày xưa có con chó nó tên là Vũ Phong

Ngày nay có công chúa dễ thương ngọt ngào Nguyệt Dương

Con chó rất men lì (manly) và rất là đẹp trai

Công chúa thì thật ngu nhưng rất là đáng yêu

...

Rồi một hôm công chúa buồn!

Công chúa bảo chó sủa chúa nghe...

Rồi công chúa hết buồn,

Công chúa cười thật xinh tươi!!!

...

Hạnh phúc quá đơn sơ, mà con chó đâu có ngờ!!!

Là la lá la là, là la lá la là....

Cậu vừa đệm đàn, vừa hát rất hồn nhiên! Cô nằm vẹo hết bên nọ tới bên kia, cười chảy cả nước mắt, ôm bụng lăn qua lăn lại.

-”Hay lắm, hát lại đi”

-”Ừ, hát lại...”

Phong cất tiếng hát, chưa được vài từ Dương đã cất:

-”Cậu bảo con chó tên là gì cơ, nhắc lại xem nào, không nghe rõ...”

Phải ngày thường chắc cậu điên mất, nhưng mà hôm nay Nguyệt đang buồn nên đành nhường:

-”Tên là Phong, Vũ Phong, Vũ Huỳnh Phong, được chưa, hát tiếp được chưa?”

Dương đắc chí:

-”Ừ, hát tiếp đi...à, nhưng sửa đi, sửa câu đó thành...Công chúa rất xinh đẹp và IQ thật là cao...”

Phong bật cười, mà vẫn nghe lời, tùy ý sửa theo lời cô nói. Đêm đó, cứ nghĩ sẽ phải trải qua thật khó khăn, thì cô lại nằm nghe cậu hát, cô cũng không rõ là mình ngủ từ lúc nào?

Còn cậu, sau khi nghe tiếng thở đều đều, gọi Nguyệt nhẹ nhàng, không thấy trả lời mới cất đàn, thủ thi: “Nguyệt, ngủ ngon!”, sau đó tắt máy, khoe môi khẽ cười!

...

Đột đó, giáo sư Hà Quốc Trung tất nhiên biết chuyện, nhưng lần này, ông quyết định làm ngơ, ông muốn, Hà Nguyệt Dương cuối cùng phải hiểu ra, giúp người, phải tùy hoàn cảnh, đôi khi không đúng lúc, tự mình sẽ phải trả giá.

Mà cái giá này, đắt như vậy, ông tin từ lần sau, nó sẽ cân nhắc kĩ hơn.

.....

Kì thi chọn đội tuyển Quốc Gia rồi cũng qua đi. Tình cờ thế nào, năm nay, Toán, Lý, Hóa, mỗi đội 6 thành viên đều có 5 người 12 và 1 từ khối 11, đặc biệt, là ba anh khối 11 cực kì to cao đẹp trai.

Khỏi phải nói, giờ ở trong trường ba anh hot như thế nào!

Mà hot nhất chắc phải là anh lớp trưởng Toán 2. Hiên nhiên thôi, anh ấy đẹp trai nhất, nhảy cũng đẹp, cười rất duyên. Mà khối 10 mới vào, đâu có nghe được những xì căng đan giới tính năm ngoái của anh đâu.

Và lại, gần một năm chẳng có gì bất thường, kể cả những người có nghe về những tin đồn đó, cũng bắt đầu nghi ngờ. Rốt cuộc là anh vẫn trở nên rất hot.

Ngay khi kết quả công bố một tuần, để ôn luyện, tất cả các học sinh trong đội tuyển quốc gia sẽ tách lớp học riêng trong vòng hai tháng. Nghĩa là các thành viên trong đội tuyển nào sẽ chỉ học môn đó thôi, chương trình học bình thường trên lớp được miễn.

Vậy là trong gần hai tháng hàng năm, trường có thêm một khu mới, khu vực học dành riêng cho những đứa con cưng – nơi luôn được mọi người nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thềm muốn.

....

Hà Nguyệt Dương tới lớp, là lần đầu tiên cô thấy lớp học yên ắng tới vậy.

Vũ Phong đi rồi, trong thời gian tới chắc cô không bị làm phiền nữa! Thật sướng!

Ngồi cả buổi, chẳng ai đá ghế, chẳng ai chọc bút bi sau lưng, cũng thỉnh thoảng không ai giật tóc trên người, nói vài câu vớ vẩn...

Trong lòng bỗng trào dâng cảm giác nao nao, tâm trạng rất uể oải.

Thấy bạn mình trầm ngâm khác thường, giờ ra chơi thay vì đọc truyện lại nằm gục xuống bàn, mấy bà già trong lớp rủ nhau lôi kéo xuống căng tin.

Mua một đồng hướng dương, thịt bò khô, củ đậu, mấy bà bắt đầu tám đủ thể loại.

-”Lớp trưởng đi mới có một tý mà nhớ thể chúng mày nhỉ...”

-”Ừ, mọi khi học mệt mệt quay xuống ngắm cái mặt đẹp trai cũng đỡ buồn chán...”

Mai nhanh nhẩu.

-”Thế rốt cuộc lớp trưởng có phải Gay không?”

Đúng là hội bà tám, chủ đề này lần nào cũng tám.

-”Mày đúng là, chuyện năm ngoái như thế còn không biết...”

-”Tao đoán không phải đâu, lần trước tao hỏi thẳng lớp trưởng mà!”

-”Thế hần trả lời sao?”

-”Hần bảo tao có thích kiểm tra không, cho tao đích thân kiểm tra!”

-”Thế mày bảo sao?”

-”Tất nhiên từ đó tao tin bạn là man chính hiệu!!!”

Hoa khẳng định, chắc như đinh đóng cột.

Dương bấy giờ yên lặng mới cất lời:

-”Lớp trưởng học lớp khác mà các bà cũng thấy nhớ sao, liên quan gì tới các bà?”

Mọi người đồng thanh:

-”Bà này hâm, bạn bè học lâu phải có tình cảm chứ, với lại bình thường lớp trưởng quan tâm tới chúng ta mà, ai nhờ gì cũng làm!”

Hà Dương chống tay lên cằm, nghĩ vẩn vơ. Ừ nhỉ, bạn bè mà, cả lớp nhớ lớp trưởng chứ riêng mình cô đâu? Thế cho nên trạng thái của cô là rất bình thường.

Thế là cũng ổn định trở lại, tham dự đội ngũ bán dưa.

Một lúc, thấy An 11 Toán 1 đi tới, các bà biết ý lập tức chuyển bàn, để đôi uyên ương ngồi cùng nhau tâm sự.

-”Hey”

-”Hey...”

-”Ng

he nói cậu bị ốm không được thi tỉnh à?”

Dương cười nhạt:

-”Ừ, chúc mừng cậu đạt giải nhé...”

-”Mừng gì chứ, có giải Ba thôi mà.”

An đáp.

-”Có giải là thích rồi!”

-”Đợt thi vòng 2 đề khó lắm, hihi, tớ làm được có mỗi một bài, mà tớ đang định mượn vở mấy người học đội tuyển để học dần, đăng nào năm nay mình cũng nhàn mà...”

-”Cũng hay đấy!”

An tươi cười:

-”Ừ, sau đó chúng ta cùng học nhóm nhé!”

Dương đang thời kì tâm trạng, liền đồng ý. An nói:

-”Mà tớ không quen ai khối 12 trong đội tuyển cả....không biết có mượn được không nữa....”

Một lúc, mặt cậu sáng lên:

-”Kia có phải lớp trưởng lớp cậu không? Đúng rồi, chúng ta có thể mượn cậu ta...”

Hà Dương ngẩng lên, đang bước vào cửa căng tin, đúng là Vũ Phong. Người bên cạnh cậu ta, chính là Diệu Linh- hoa khôi Khối 10 năm nay, nổi tiếng chỉ kém em gái cô một chút xíu.

Có vẻ như cậu cũng nhìn thấy cô, chẳng hiểu hôm nay ăn cái gì mà đi cạnh hotgirl mặt cậu ta vẫn sầm xì vậy, dở hơi mà.

Họ chọn bàn ngay cạnh của Dương và An.

Phong cầm bút, chỉ dạy tận tình, bài này em phải làm như này, như này....Hà Dương nhìn mà phải bùm miệng, anh thì dạy bài nhiệt huyết, em thì đâu có nhìn bài, thấy nhìn tóc anh không à?

-”Em hiểu chưa?”

Diệu Linh ú ớ gật đầu, lúc này, An mới lên tiếng:

-”Phong này, tôi và Dương đang định mượn vở đội tuyển của cậu, chúng tôi muốn nhân thời gian rảnh rỗi cùng nhau ôn tập tý...được không?”

Các cụm từ “tôi và Dương”, “chúng tôi”, “cùng nhau”...đi qua đi lại trong đầu Vũ Huỳnh Phong, tạo nên một luồng khí nóng cực độ, Hà Dương cũng ngoảnh qua như đợi câu trả lời của cậu, mà chỉ thấy người này như đang muốn bóp chết mình!!! Nguy hiểm quá!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 26

26. Chương 26

Chương 26: Nếu chúng ta cùng thích một thứ ?

Ngó qua ngó lại, bao nhiêu cặp mắt trong căng tin đang nhìn về phía mình. Hơn nữa những lần trước còn lý do bảo vệ quyền lợi cho lớp, lần này thì không kiếm được cớ gì hết, có người đành ngậm ngùi:

-”Ừ, nhưng mà mượn từng ngày thì bất tiện, thôi cứ để học xong rồi tôi ượn tất cả photo một thể, tý tôi sẽ ghi sách tham khảo, cậu cứ thế mà mua, học mấy kiến thức cơ bản trước”

-”Cảm ơn cậu!”

An tươi cười, đoạn quay sang Dương:

-”Thế chúng mình bắt đầu học nhóm từ ngày mai nhé.”

Hà Dương chưa kịp phản ứng, lớp trưởng đã cướp lời:

-”Thực ra tôi thấy học nâng cao thì tốt nhất là nên học một mình, độc lập tư duy mới hiệu quả...”

An phản bác:

-”Nhưng tôi lại thấy học với Dương rất thú vị!”

-”Dương ngu như vậy, có gì mà thú vị?” Phong gần giọng.

-”Cậu đùa hả?”

-”Không, đùa gì...Tôi nói thật, Nguyệt Dương đây vừa ngu vừa hay cần nhân xấu tính, mặt thì kèn kiệu, nói chung là rắc rối lắm, cậu nên suy nghĩ lại...”

Diệu Linh liếc sang, khẽ cười thầm.

-”Này, cậu ăn nói cần thận...”. An nóng cả mặt.

Hà Nguyệt Dương tức điên:

-”Bỏ đi cậu, bây giờ người ta trong đội tuyển, người ta giỏi, nói gì chả được, mình đi thôi...”

Vậy là cô nàng Toán 2 thông dong cùng anh chàng Toán 1 đi về phía lớp học, để lại người nào đó ức phát ghen.

.....

Thể dục hôm nay tiết cuối, nên mọi người cũng chuẩn bị cặp, ra sân vận động học xong sẽ về luôn.

Đang trong nội dung đá cầu, học qua các kĩ thuật cơ bản, thầy giáo phát ỗi người một quả cầu tự luyện. Luật là cứ 30 quả hai chân liên tiếp thì được 10.

Hầu hết với mọi người trong lớp, ba chục chứ năm chục, bảy chục cũng chơi tắt. Nhưng riêng với Hà Nguyệt Dương, 5 quả thôi cũng thành vấn đề.

Thế cho nên, cô đành phải luyện tập hết sức chăm chỉ, ai bảo điểm thể dục dưới 6.5 là mất học sinh giỏi cơ chứ!

Trong lúc Nguyệt Dương lủi thủi một mình ở gốc xà cừ, hội bà tám Toán 2 đã hét điên loạn, hội “ông tám” cũng phấn khởi không kém. Lớp trưởng được chào đón y như cán bộ cấp cao về bản nghèo vậy!!!

Quần chúng nhao nhao.

-”Lớp trưởng tưởng đi học hai tháng mà?”

Hoa thắc mắc!

-”Hay ông học dốt quá bị đuổi về rồi à?”

-”Không sao, về đi, cả lớp lúc nào cũng hoan nghênh...”

-”Các bà hâm, lớp trưởng của chúng ta mà bị đuổi thì ai còn ở đó nữa...”

Huy cười hề hề.

-”Lớp trưởng đem quà gì cho chúng em không?”

Loan bà già nhiệt tình:

-”Khổ thân quá này, học hành vất vả quá cơ...nào nào, vào đây ngồi...”

-”Ủ, có gì khổ sở cứ giải bày với các bố các mẹ đây con, con là niềm tự hào của chúng ta, nhất định phải giành thắng lợi trở về...”

-”Ở trên đó có ai bắt nạt không?”

-”Hôm nay học đội tuyển được nghỉ sớm à?”

Bla...bla...bla...

Các lớp khác đang học thể dục, thấy “cán bộ” xuất hiện cũng ngóng sang hóng hớt.

Mỗi người nói một lời, phải khổ sở lắm, Vũ Phong mới thoát ra được để tới chỗ gốc xà cừ.

Hà Nguyệt Dương đang tập cầu, cậu ta lóng nga lóng ngóng, quả cầu sang chân trái, qua chân phải, nhưng chẳng bao giờ về lại được chân trái...

Trước lúc nó rơi xuống đất, Phong nhanh chóng đỡ lấy, nhẹ nhàng như không cũng được mấy chục phát, Hà Dương liếc qua, có phần thán phục, nhưng nhớ lại chuyện lúc sáng lại khinh bỉ bỏ đi.

Khổ nỗi, chưa kịp bước, đã bị ai đó kéo lại.

-”Bỏ ra, cậu hâm à, bao nhiêu bạn học kia...”

Cậu kéo cô vào giữa khe tường góc sân vận động, cười thâm hiểm:

-”Sẽ không ai thấy nữa!”

-”Lúc sáng chửi tôi còn chưa sưng mồm hả, được, giờ tôi đứng đây, cho cậu chửi thoải mái...”

Một tay cậu giữ cô, tay kia khẽ đưa lên trán xinh, lau đi những giọt mồ hôi, sửa soạn lại tóc mái gọn gàng mới thì thầm:

-”Nguyệt, xin lỗi nhé!”

Cậu và cô thật gần, mùi hương bạc hà này, đã từ bao giờ, cô thấy nó rất thơm...con người này, đã từ bao giờ, cô không thể ghét nổi nữa??? Hà Nguyệt Dương phát hoảng, cố gắng vùng vẫy.

Nhưng Phong rất khỏe, quả thật là vậy.

-”Cậu hứa không đi học cùng thằng đó tôi sẽ thả ra.”

-”Bạn ấy có tên, là An, bạn ấy không phải “thằng đó”!”

Dương cãi.

Phong bực:

-”Tôi không cần biết, với tôi chúng được xếp chung cùng một loại!”

-”Loại gì?”

Dương hỏi, Phong bỗng nhiên đỏ bừng, thở dài:

-”Nói cậu cũng không hiểu, nói chung cậu phải hứa mau!”

Điên khùng không cơ chứ? Vũ Phong này ăn phải bả chuột hả? Mà Nguyệt Dương dạo này đang tâm trạng, chán chường thêm tranh luận.

-”Được rồi, bỏ ra.”

-”Thề đi!”

-”Thề, bỏ ra được chưa?”

Mặt ai đó cười không ngấm được, trước khi đi còn bỏ lại cậu xanh rờn:

-”Từ mai, giờ ra chơi xuống chỗ gốc cây bàng khu nhà A2, tôi ượn võ đội tuyển.”

....

Chuyện đó, đại loại Nguyệt Dương cũng chẳng để trong đầu, vậy mà đúng giờ ra chơi hôm sau, điện thoại đã kêu.

-”Nguyệt, cậu quên lời hẹn hôm qua à?”

Ai hẹn cơ chứ? Là cậu ta tự nói mà, cô đã đồng ý đâu?

-”Bây giờ cậu xuống đây hay tôi phải lên lớp lôi cậu xuống?”

Hà Nguyệt Dương thở dài, lầm lũi xuống “điểm hẹn”. Vũ Phong đưa cho cô một tập photo, dặn dò:

-”Đây là bài học từ trước tới giờ, còn từ mai, mỗi ngày tôi sẽ đưa một bài.”

Dương ngẩn người:

-”Sao cậu bảo An là hai tháng mới cần photo, đỡ phiền hà?”

Phong cười:

-”Người ta thông minh thì học như thế, cậu ngu thì cứ học dần dần cho thấm...”

Dương nhìn thấy đồng tài liệu quý, tạm thời quên lời xỉa xối, vui vẻ cầm về lớp.

Đúng như tính toán của ai đó, mang tiếng cho tài liệu, mà toàn chỉ chép đầu bài, lời giải thì viết được ba gạch đầu dòng, cho nên, IQ 154 nhưng đọc vẫn phát mệt.

Vậy là mỗi buổi, ngoài việc trao đổi tài liệu, toàn phải hỏi lại cậu ta chỗ này chỗ nọ, Phong cũng chỉ giảng rất tận tình.

Hà Nguyệt Dương ngoài hàng ngày tiếp thu thêm kiến thức Toán học quý báu, thì cũng dần trở nên nhạy cảm, cô nhận ra, buổi học trên lớp rất chán, cô cũng nhận ra, hàng ngày cô cực kì mong tới giờ ra chơi...

Cô nhận ra, mỗi lần nhìn dáng cậu ấy đang ngồi đợi cô, lòng cô thấy xao xuyến...

Và hôm nay, khi lần đầu tiên cô tới trước đợi cậu ấy, cô thấy rất hụt hẫng.

Ngồi từ xa, thấy có em khối 10 dí hộp quà vào tay cậu, cô thấy có gì đó khó chịu. Hôm nay là Valentine nhỉ, người xuất sắc như cậu ta chắc quà chất thành núi mất thôi.

- "Hey..."

Phong tươi cười.

- "Hey..."

- "Hôm nay nhận được nhiều quà không?"

Cô trả lời thành thật:

- "Tất nhiên là không nhiều như cậu, nhưng tôi trả hết, ai như cậu..."

- "Tôi từ chối rồi đấy chứ nhưng em ấy bảo là quà cảm ơn tôi dạy học thôi, không có ý gì..."

Dương cười khẩy, Phong lại tra hỏi:

- "Mà cậu có dám thề là cậu trả hết quà không?"

Cô đáp ứng:

- "Ừ, thì...có một món quà không đề tên, chẳng biết ai mà trả..."

- "Sao cậu không ném đi? Cậu thích đúng không?"

Phong vặn. Dương đỏ mặt, thú nhận:

- "Ừ, phải nói, đó là người rất hiểu tôi, năm ngoái và năm nay đều vậy..."

Ai đó trong lòng như nở từng khúc ruột...

Kết thúc mười phút trao đổi bài vở, cậu hỏi:

- "Nguyệt, tôi giúp cậu nhiều thế này mà không có quà cảm ơn à?"

Nguyệt Dương ngớ người.

- "Cậu tự mình giúp đấy chứ, tôi có yêu cầu đâu..."

- "Nhưng mà cậu cũng phải có tí đền đáp chứ?"

- "Thế cậu muốn sao?"

- "Nguyệt cười đi!"

- "Đơn giản thế thôi hả?"

- "Ừ!"

Nguyệt Dương cười, Vũ Phong mau lẹ dí đầu mình sát đầu cô, chụp lại khoảnh khắc đó.

- "Này, không được làm thế!"

- "Yên tâm, tôi không đăng lên đâu cả, cất làm của riêng..."

Trống trường điểm, Vũ Phong vui vẻ bước về khu học đội tuyển, Nguyệt Dương cũng lặng lẽ về lớp, trong lòng nhiều cảm xúc khó tả.

....

Hà Nguyệt Anh nổi tiếng cả nước, Valentine, khối lượng quà về cứ gọi là chật cả nhà. Cô cũng chẳng đủ hơi sức để đi trả từng người...Ấy vậy mà buổi tối vẫn bê chân gối sang phòng chị gái, khóc lóc sụt sướt:

-”Tỷ, anh ấy vẫn chưa tặng...muội phải đợi tới bao giờ!!!”

Hà Nguyệt Dương cũng chỉ biết thở dài.

Cô chẳng giỏi an ủi, cũng không thể an ủi...Đành mở bộ phim cùng xem.

Bộ phim nói thật trùng hợp, thế nào lại nói về hai chị em gái, luôn tranh giành với nhau từ thứ nhỏ nhất, cái gì cũng tranh, tranh tới sứt đầu mẻ trán.

Hà Anh xem xong, cười đắc chí:

-”May mà nhà mình có tỷ luôn nhường muội...không thì chết...hehe”

Hà Dương bỗng buột miệng:

-”Nguyệt Anh này, nếu sau này có một thứ, ta và muội cùng thích thì sao?”

Hà Anh phụng phịu:

-”Sao gì nữa, tỷ hứa bất cứ thứ gì chỉ cần muội thích tỷ sẽ cho còn gì...”

-”Nhưng thứ này, đột nhiên ta không muốn cho thì sao?”

Hà Anh suy nghĩ một lúc, hồn nhiên đáp:

-”Ngoài anh Phong là ngoại lệ, còn mọi thứ lúc đó chúng ta sẽ thương lượng...”

Hà Dương cười lớn:

-”Muội nói linh tinh gì vậy, tự dưng lời hấn vào...”

-”Bởi vì anh ấy rất quan trọng, muội nghĩ đi nghĩ lại, là thứ quan trọng nhất với muội, thật đó...”

....

Đêm ấy, Hà Nguyệt Dương bắt đầu trăn trở. Quả thật, nếu muội ấy thích, thì cô sẽ cho...cô đã hứa! Và lại, thứ ấy, bản chất đã thuộc về muội ấy, cô có không cho cũng chẳng được...

Từ sáng hôm sau, cô cũng không xuống học cùng Phong nữa, tất cả những nơi có khả năng gặp cậu, cô đều cố gắng tránh triệt để!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 27

27. Chương 27

Chương 27: Quan hệ thăng cấp

Là người trong ngành, giáo sư Hà Quốc Trung tất nhiên nắm được lịch, kì thi Quốc Gia đang tới gần, và tâm trạng cô con gái cả cũng không được tốt là mấy.

Hà Nguyệt Anh, Hà Nguyệt Dương, hai cô con gái rượu của ông, giống nhau như đúc nhưng tính cách thì hoàn toàn trái ngược. Hà Nguyệt Anh hay khóc lóc, phụng phịu, làm nũng, nhưng mỗi lần như vậy, nó sẽ được giải tỏa, vui lên rất nhanh.

Còn Hà Nguyệt Dương, nó rất hay cười, nhưng nếu ai đó thực sự quan tâm tới nó sẽ dễ dàng nhận ra, ánh mắt luôn phản bội nó, chỉ cần để ý qua là biết.

Và nó luôn cất giấu nỗi buồn rất chặt, tích tụ sẽ rất lâu...

Buổi tối, ông gõ cửa phòng con gái.

-”Ba vào nhé...”

Hà Dương trả lời to rõ ràng, giọng điệu còn đùa đùa:

-”Vâng, ba, sao hôm nay rỗng lại tới thăm chốn của tằm thể này...”

Giáo sư nhìn mà xót xa, nhưng ông không nói gì, cũng cười đùa theo:

-”Mẹ đi họp hội đồng quản trị giờ vẫn chưa về, Hà Anh đang chụp ảnh cho tạp chí, ba thấy buồn chán quá...”

Hà Dương ngây thơ:

-”Ba mà cũng có lúc buồn à, buồn thì nghiên cứu đi ba...”

-”Thôi, nghiên cứu lắm cũng chán, thêm một hai bài báo thì có được gì đâu? Có phim gì không, bật lên ba xem với...”

Hà Dương thật thà lục đồng đĩa, mãi mà chẳng tìm được phim gì hợp với ba cả, toàn yêu nhau sống chết, xem cùng ba chắc cô ngạt mất...hix...

Ba cô thấy vậy, ông liền xuống nhà, một lát cầm hoa quả, thịt bò khô, đặc biệt là mấy lon nước dâu cùng DVD lên.

Hai cha con ngồi xem phim, cô dựa vào lòng ba, cảm giác như trở về thuở ấu thơ.

Thực ra cũng chẳng phải phim gì mới lạ cả, là phim cô bé Lọ Lem, ngày xưa, mẹ bận, ba thì nghiên cứu hay ở nhà, cô cùng Hà Anh đã xem với ba rất nhiều lần rồi, đĩa còn xước đi rồi.

Mà hôm nay xem lại, vẫn mang những cảm xúc khác lạ...

Ba cô cầm quả táo, cắn, rồi nói băng quơ:

-”Dương này!”

-”Sao ba?”

-”Khi con có 10 ngàn, nếu cho thì chỉ nên cho người khác 9 ngàn thôi, ít nhất hay giữ 1 ngàn cho riêng mình...”

Hà Dương bỗng dừng khác hẳn, cô nói:

-”Con nghĩ nếu đó là người rất quan trọng với mình thì cũng không thành vấn đề...”

-”Đối với mỗi con người, bản thân mình là quan trọng nhất...”

Giáo sư là vậy, chỉ cần hai câu là cũng có thể điểm đúng huyệt, cô con gái bản thân nằm xuống. Ông lại bên, cù nách nó.

Hà Dương cười phá:

-”Ba, con buồn....haha...”

-”Ba đấm lưng đi ba...”

-”Ừ, đấm lưng...”

...

-”Ba, ba làm kiến bò cò mỗ đi...”

-”Ừ, kiến bò, cò mỗ...”

-”Ba, chậm thôi, con nhột chết mất...”

-”Haha...ba, chậm thôi ba...”

....

Giáo sư muốn một đứa con gái của ông phần chấn lên, ông lại không ngờ, mình vô tình làm một đứa con gái khác, đứng ở cửa, nước mắt tuôn rơi!!!

.....

Sau hai tháng luyện tập vất vả, cuối cùng lớp trưởng cũng về. Cậu được cả lớp chào đón rất nhiệt tình, thậm chí còn có bữa liên hoan nhỏ.

Tất cả cùng xúm lại chỗ cậu, xoài cóc ổi vừa nhai vừa tám.

Tiếc là, cái thể loại cậu muốn trông thấy nhất, thì lại ngồi tận bàn ba dãy bên kia, đang nghịch điện thoại, có vẻ chẳng quan tâm. Chưa bao giờ đi học mà cậu lại mong nhanh vào lớp như hôm nay.

Đợi mãi...

Chờ mãi...

Ba tiếng trống cũng vang lên.

Lạ thay, vật thể kia không hề di chuyển...Còn tên lớp phó văn nghệ thì cứ ngồi lì lì trước mặt cậu.

Không thể nhẫn nhịn được, Phong gõ gõ Huy, hỏi:

-"Sao ông lại ngồi đây?"

Hắn toe toét:

-"Ồ hay, lớp trưởng không biết à....ó, quên mất, ông thời gian qua vắng nhà nhỉ, Hà Dương với tôi xin thầy đổi chỗ cho nhau, cậu ấy thích ngồi cạnh cửa sổ..."

Tức! Tháng trước, cậu có nhận được tin nhắn, cô nói dạo này có bộ truyện mới ra, nhiều phim hay, muốn tạm thời ngừng học, cậu khi đó gần tới ngày thi, các thầy bố trí lịch học đội tuyển kín, có hôm không được ra chơi nên không để ý.

"Đi xa", lâu ngày về giờ mới giật mình, dám chuyển hẳn lên đây!!! Rất láo!

Ra chơi, Vũ Phong vờ vịt lên vị trí nào đó tám chuyện, bắt gặp Hà Dương, cũng tươi tươi cười cười "Hey" một cái, vậy mà nó còn chẳng thèm liếc lên nhìn cậu.

Bực chỉ muốn đập tan cái điện thoại nó cầm!

Hà Nguyệt Dương, là tại người cả, đừng trách ta ác!!!

.....

.....

Sáng!

Đập vào mắt Hà Nguyệt Dương là cái balô to màu đen, quen không tả nổi.

Đập vào mũi là cái mùi bạc hà chết tiệt.

Tiếp theo, đập vào mắt là cái mặt nhe nhe nhớn nhớn, thần nhiên yên tọa ngay cạnh chỗ cô.

Trợn tròn, há hốc xong lại ngồi xuống. Cô đợi một lời giải thích.

Tiết một, tiết hai, tiết ba...

Cậu tám bàn trên bàn dưới, bên phải...nhưng không hề đá động một lời nào với cô, việc này có vẻ ngoài dự tính, Vũ Phong trước mặt cô, có bao giờ như thế?

Lúc về, Dương đuổi theo Loan bà già, giọng tới tấp:

-"Sao tự dưng bà chuyển chỗ thế, không nói gì với tôi cả..."

Loan cười:

-"À lớp trưởng bảo đợt vừa rồi học đội tuyển nhiều mất kém, nên tôi cùng bạn ấy xin thầy đổi cho nhau..."

-”Hâm à, mắt kém thì lên bàn đầu chứ...”

-”Thôi thôi tôi xin, bao nhiêu người muốn ngồi cạnh còn chẳng được, bà trốn như tà ý, tôi biết, bà và bạn không ưa nhau, mà cả lớp thì đoàn kết thân thiện, thôi nhân dịp này cải thiện quan hệ đi...”

Dương bực:

-”Thiện thiện cái khi...”

-”Bà đừng xin thầy nữa nhé, thầy mắng cho đấy, lần trước bà đã cố sống cố chết đổi chỗ rồi, lại chưa được bao lâu...”

Loan không phải nói, Dương cũng biết. Thở dài, đau lòng, xem ra số rồi, có tránh cũng không nổi.

....

Vậy là, quan hệ của Vũ Phong và Hà Dương đã tiến hẳn thêm một bậc, từ “bạn cùng lớp” nay thành “bạn cùng bàn”.

Tiếc là đôi bạn ấy không bao giờ nói chuyện với nhau, dù chỉ một câu.

Ba tuần sau kì thi, kết quả được báo. Năm nay đề Toán khó, cả nước có 22 giải, chuyên Biên Hòa được 2 giải Khuyến Khích, một của Nguyễn Viết Xuân 12 Toán 1, một là Vũ Huỳnh Phong 11 Toán 2. Mặc dù không được vào đội tuyển Quốc Tế, nhưng thành tích như vậy cũng đủ để hai anh luôn ở trong các chủ đề nóng!

Được giải, tất nhiên phải liên hoan. Cả lớp ăn khao, xúm năm tụm bảy vào chỗ lớp trưởng, vừa ăn vừa chém, vừa ăn vừa chúc mừng.

Không khí rộn ràng biết bao, chỉ có điều, người cậu muốn nhận được lời chúc nhất, thì vẫn thản nhiên đọc truyện, còn chẳng thèm ăn lấy một miếng đồ cậu mua...

Toán 2 từ đó cũng tấp nập hẳn, cứ tới giờ ra chơi là các em đua nhau vào hỏi bài.

Lớp trưởng ở giữa mà toát cả mồ hôi, em này ra ắt có em khác vào...mấy tuần liền cậu không có giờ nghỉ nào.

Cả lớp tới hơn bốn chục mem, ai cũng có thể giải cả, nhưng cũng chẳng ai dám lên tiếng, người ta đang tiếp cận đối tượng, bao đồng là chỉ có chết.

Hà Nguyệt Dương ngồi bên cạnh, cũng không thể chú tâm đọc truyện nổi. Cái gì mà anh ơi, định lý Talet là gì, em quên rồi, nào là anh ơi, bất đẳng thức Cauchy dùng như nào, anh ơi, sao hệ phương trình này em quy đồng lại sai, anh ơi, bài lượng giác này sao tính ra âm thế, anh ơi, anh ơi, anh ơi...

Trước khi thi vào trường có thi Toán chung cơ mà nhỉ? Chả nhẽ trường chọn nhầm hết một thể rồi hay sao? Hay là chất lượng giáo dục có vấn đề?

Giai đoạn này, cũng may Hà Nguyệt Anh đóng phim triển miên, cô giúp hình ảnh của trường nhiều nên được ưu ái, chứ cô mà ở nhà học, chắc ỨC mà chết!!!

....

Giờ luyện tập Vật Lý, thầy giáo phát ỗi người một tờ bài tập trắc nghiệm khác nhau, mỗi đề 100 câu rồi ngồi chấm bài.

Hà Dương làm được một phần ba, bắt đầu ngáp ngáp dài, khổ, đề thì không khó, nhưng tính toán, chán cả người.

Bỗng màn hình điện thoại dưới bàn lóe sáng, bộ truyện cô yêu thích vừa có thông báo ra chap mới, không ngần ngại, cô bỏ bút, lén lút đọc.

Tiếc là cô quên mất, ngồi cạnh cô là một con cáo già truyền kiếp...là cán bộ cấp cao nhất của tập thể...

Bàn tay cậu đưa xuống, che lấp màn hình, nhẹ nhàng đẩy dần chiếc điện thoại, năm ngón tay cẩn thận đan vào năm ngón tay của cô.

Nguyệt Dương mồ hôi như nước, hận không dám kêu thầy, bởi một nửa chiếc điện thoại vẫn kẹp giữa tay hai người, cô tố cáo cậu khác gì tố cáo mình...

Ngó sang, Vũ Phong vẫn bấm máy tính điên loạn, nhấp nhấp, khoan khoan, thản nhiên như không có việc gì.

Điên, điên quá thôi!

Vất kiệt cả bộ não, cuối cùng cũng nghĩ ra cách. Ai đó khê cười, tự nhiên thấy vui quá, bộ móng tay cô để, giờ cũng có ích ghê!!!

Cả bàn tay nắm cái móng gọt tĩa sắc bén đâm vào tay kẻ láo toét, vừa đâm cô vừa nhìn cậu.

Mà cậu vẫn lạnh tanh, đọc đề, làm bài, vãi cả lớp trưởng...

Mức độ đâm của cô tăng dần, mắt cô không rời khỏi mặt cậu, ngoài trên trán có vài giọt mồ hôi, ngược lại, cậu ta chẳng hề có động tĩnh gì.

Rốt cuộc, sự kiên trì của Vũ Phong cũng thắng, Hà Dương chán nản bỏ cuộc. Rút tay, định lấy bút làm tiếc bài tập, cô mới phát hiện, năm ngón tay của mình, một màu đỏ.

Giật mình cúi xuống, thấy máu chảy lên màn hình điện thoại, rơi xuống cả tay kia của cô. Hà Dương phát hoảng, cả người run rẩy...

Cô lồm lét nhìn cậu, cậu thì vẫn vậy, tập trung cao độ vào đề Lý.

Cô cuống cuống lục balô, hết balô mình tới balô cậu, không có lấy một mảnh vải hay khăn gì cả. Cô hỏi bàn trên, bàn dưới, mọi người đều ậm ừ không có rồi lại bò ra làm bài...cũng phải, 100 câu, không làm nhanh sẽ không kịp.

Máu từ tay cậu, vẫn tiếp tục rỉ ra, theo năm đường, như lời tố cáo sự ác độc của cô.

Không còn cách nào khác, Hà Dương đành lấy tay kia của mình, khê đặt lên tay cậu, giữ chặt, giọng cô hơi lạc đi:

-”Đau không?”

Có người khê cười, cậu vừa hay khoan tới con thứ 100 trong đề của mình, bỏ sang một bên, lấy bài của Nguyệt Dương, tiếp tục làm!

Còn 45 phút nữa, chắc sẽ kịp, nhưng mà, sao hôm nay cậu không muốn tiếng trống trường kia vang lên một chút nào hết, cứ thế này đi...mãi thế này có phải tốt không???

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 28

28. Chương 28

Chương 28: Moon thích người búi tóc cho Moon

Tùng...Tùng...Tùng...

Mặc dù rất luyên tiếc, nhưng lớp trưởng vẫn phải đứng dậy thu bài. Người ngồi bên cạnh cậu nhanh chóng lủi mất.

Dân tình đưa bài cho cán bộ, phát hoảng...nhìn tay cậu, nâu nâu đỏ đỏ bám thành cặn, trông rất là khủng khiếp...vì đâu ra nông nổi ấy???

Là ai làm gì lớp trưởng của họ?

Là ai?

Mà không, mặt lớp trưởng tươi như hoa thế kia, ai làm gì nổi, trước giờ học vẫn không sao...

Vậy...Lẽ nào...

Không thể thế chứ...có 100 câu trắc nghiệm thôi mà? Chẳng nhẽ lớp trưởng học nhiều, tẩu hỏa nhập ma, tự mình hành xác???

....

Lúc Vũ Phong kiểm bài xong xuôi, Nguyệt Dương cũng vừa hay trở lại, tay cầm túi ni lông nhỏ, đưa cho cậu:

-”Tôi vừa lấy ở phòng y tế, cầm đi...”

Cậu lặng thinh lấy sách vở bỏ vào cặp, coi lời nói của ai đó như gió bay.

Có người tức! Từ trước toàn cô chơi trò im lặng với cậu thôi, đây là lần đầu tiên cậu chơi trò đó với cô, điên mà...

-”Nguyệt Dương...”

Huy gọi.

-”Ừ, sao bạn...”

-”Tôi lướt lớp mình trang trí bảng tin nhé, lớp chỉ có mấy người vẽ đẹp nhưng mấy lần trước các bạn ấy làm rồi, lần này bạn phụ trách nhé!”

-”Okie, không có gì!”

-”Nếu sợ nhiều quá thì tớ ở lại cùng cũng được, sợ bảng lớn, vẽ hơi lâu...”

-”Ồ, vậy thì tốt quá...”

Tiếc cho Nguyệt Dương là, lớp phó văn nghệ đã bắt gặp ánh mắt khủng bố của cán bộ cấp cao...Cậu đành trả vờ cầm điện thoại đọc đọc, rồi lấp liếm:

-”Chết mất bạn ơi, mẹ tôi nhắn về có việc, bạn làm một mình nhé!”

Hà Dương bật cười:

-”Không có gì đâu, vui vẻ nhé!”

-”Ừ, bye...”

Chào Huy, cô lúc này mới quay người, giọng lí nhí:

-”Cầm đi, tôi xin lỗi, mà cũng tại cậu...”

Nhìn ánh mắt Nguyệt Dương, long lanh như sao sáng, cả cái mặt nhận tội cũng đáng yêu như cún con, lòng Vũ Phong như nổ tung ra, phải cố gắng lắm cậu mới giữ vững thái độ...

Tự nhắc nhở mình, phải nhin, phải nhin...bao nhiêu công, không thể một giây phớt lờ mà đổ xuống sông xuống bể.

Hà Dương ức nghẹn cả người, nói ra một câu rất vô tình: “Kệ cha nhà mi!”; đoạn, cô nhét vật đang cầm vào balô, đi thẳng xuống bảng tin.

Để lại ai đó đằng sau, nở một nụ cười thật đẹp!

....

Cầm hộp phấn màu, Nguyệt Dương bắt đầu vẽ...

Vẽ vẽ vờ vờ, một lúc mới nhận ra, phát sốt...bảng to như này, vẽ tới mùa quýt nào cho xong??? Còn phải nắn nét chép các thông tin xếp hạng, thành tích nữa chứ?

Cố hít thở, tập trung lại công việc...

Bất chợt liếc lên những chiếc móng của mình, cô lại nhớ tới cái tay của Vũ Phong, không biết cậu ta còn đau không nữa???

Trời ơi, từ xưa tới giờ cô thề cô có đùa cũng không bao giờ làm tổn thương tới thân thể người khác tới thế...tự dưng thấy hối hận quá!

Mà lần này, chắc cậu ta giận thật rồi, chẳng thêm nói chuyện với cô nữa, cậu ta chắc ngứa mắt với cô lắm rồi!!! Không vì cô là chị của mối tình đầu thì chắc cậu ta đập cho cô một trận mất...hix...hix..

Cô lại ngửi thấy mùi bạc hà.

Tự nhủ, chắc mình vẽ nhiều tới chóng cả mặt rồi chẳng? Mà không, mùi bạc hà càng lúc càng mạnh, má cô cũng cảm nhận được hơi thở nhẹ nhẹ.

Ngước lên, thấy tay cậu đang vẽ thoăn thoắt.

Sau khi quan sát, đánh giá, Hà Nguyệt Dương rút ra được kết luận vô cùng thâm sâu: “Vũ Huỳnh Phong bị điên!”

Đúng rồi, đúng là bị điên rồi. Diện tích dài như thế, muốn giúp sao không chia mỗi người một nửa, đằng này lại đứng ngay sau cô, cái thân khốn khổ của cô, sắp bị Vũ Phong và cái bảng chèn cho chết luôn rồi.

Cô vẽ hoa, cậu thêm lá, cô vẽ những chiếc nấm bé xinh màu nâu, cậu lại thêm chiếc khác màu vàng, cô vẽ mặt trời, cậu điểm tuyết những đám mây...

Cậu dùng tay trái, vâng, cô biết cậu thuận cả tay trái, nhưng cô cũng biết cậu vẽ tay phải đẹp hơn nhiều, và tay trái của cậu còn đang bị đau...thế này không là điên thì là gì?

Hà Nguyệt Dương thở dài, rồi lại chép miệng, có lẽ đợt vừa rồi, Phong học quá nhiều, nên là thần kinh hơi bị ảnh hưởng rồi...

Xót cảm trào dâng trong lòng, cô kéo lấy tay cậu, giọng nhẹ nhàng:

-"Ngồi xuống đây týt..."

Vũ Phong nghe cô, ngồi xuống.

Nguyệt Dương lấy ra cái túi ban nãy, dùng bông và cồn cẩn thận lau sạch cho Phong, cậu chăm chú nhìn cô, ánh mắt trĩu mến...cảm giác đạt được mục đích, nó sung sướng quá!!!

Dùng một miếng băng dán lên tay cậu, cô yên tâm trở lại công việc, dặn dò:

-"Phong về nghỉ đi, tôi làm một mình cũng được!"

Nhưng cậu không nghe lời.

Cô lại bảo:

-"Thế dùng tay phải vẽ đi..."

Tim ai đó tới giờ phút này phải gọi là mềm nhũn, chẳng thể đóng kịch được nữa, đưa tay lên véo má cô, phì cười.

Và cậu cũng vẽ bằng tay phải thật.

Dưới cái nắng oi bức của mùa hè, có hai con ong chăm chỉ làm việc. Hai con ong đứng cạnh nhau, đã nóng nay còn nóng hơn...

....

Hai tiếng trôi qua, chỉ còn một chút nữa là xong. Hà Nguyệt Dương thở hồng hộc, quay sang nhìn Vũ Phong, cũng nhiều mồ hôi không kém mình.

-"Tôi đi mua nước!"

-"Đợi đã!"

-”Gớm, ông nội mở miệng rồi đấy hả?”

Hà Dương cười, Phong lườm cô, quát đứng yên. Thời khắc tay cậu chạm gáy, cảm giác như muốn ngừng thở.

Cậu nhanh nhẹn vén những sợi tóc, quần quần rồi dùng chiếc bút bi kẹp lại, đoạn, hạnh phúc nhìn tác phẩm của mình:

-”Một năm mà dài nhanh quá, lần sau mùa hè thì cứ búi lên như này á!”

Hà Nguyệt Dương đỏ bừng, cảm giác hôm nay chắc phải năm chục độ C mất...cô chữa ngượng:

-”Búi lên già chết!”

Phong cười:

-”Không già, xinh lắm, thôi để tôi đi cho, cậu cứ ở đây...”

Vừa nhìn cậu chạy, vừa sờ nhẹ lên cái búi phồng phồng, có người tự ôm mặt than, tự thấy mình kém cỏi quá, chỉ đơn giản vậy, chỉ có thể thôi...thế thôi mà sắp không thở được rồi!!!

....

Một lúc, cậu cũng trở lại, nhưng không chỉ với mấy chai nước dầu!

Đợi cô uống no nê, cậu nhanh nhẹn giật lấy tay cô. Dương quát:

-”Làm gì vậy...đừng, tôi nuôi mấy tháng mới được đẹp như thế đấy...”

-”Đẹp cái khỉ, người ta chăm phải có kĩ thuật, cậu đây để như phù thủy ý...”

Đoạn, cậu cẩn thận cắt tỉa từng chiếc móng...Thực ra, tay nghề cậu cũng khá, làm rất gọn gàng...

-”Phong, sao Phong biết những thứ này, đừng nói là...”

Cậu gõ đầu cô:

-”Bỏ mấy suy nghĩ đen tối đi, ba tôi hàng ngày làm ẹ tôi, để ý qua là biết!”

-”Ừ...”

Cậu làm việc rất chăm chú, tỷ mỉ...cô nhìn cậu, buột miệng:

-”Tính ra thì cậu cũng hơi hoàn hảo nhỉ?”

Phong sững, nhưng vẫn trêu:

-”Chỉ hơi thôi á?”

-”Đã khen rồi lại còn màu mè...miễn đi!”

-”Nguyệt này!”

-”Sao?”

-”Thích vẽ móng tay không?”

Mắt Dương sáng rực.

-”A, có chứ, nhưng mà không biết vẽ...”

-”Hôm nào Phong vẽ cho Nguyệt!”

Dương vui vui, lại chân chừ:

-”Sao Phong tốt với tôi vậy?”

-”Nguyệt ngu lắm, nói cũng không hiểu, khi nào Nguyệt lớn, khôn ra tôi sẽ nói!!!”

Nguyệt Dương âm ừ, nghĩ bụng, có quái gì đâu, muốn tán em thì nịnh chị, đơn giản, Phong này, quá khinh thường cô rồi...

-”Thế trước khi cậu biết lý do thì cứ tốt với tôi đi, cho hòa...”

Phong bảo.

-”Tôi vẫn luôn tốt với cậu mà...”

Nguyệt Dương nói xong, tự thấy ngượng mồm. Nhưng lớp trưởng không vặn, chỉ đơn giản bổ sung.

-”Thì tốt hơn nữa...”

Cô nghĩ ngợi, rồi reo lên:

-”Ừ, được, thế từ nay mình sẽ là bạn tốt nhé, dần dần thành đôi bạn thân thiết, giúp đỡ lẫn nhau...cậu nghĩ mà xem, hai chúng ta đều thông minh, nếu chơi với nhau chắc chắn sẽ cùng thu lợi!”

Có người méo cả mặt, lạnh lùng nói:

-”Chỉ tôi thông minh thôi!”

Đoạn, tiếp tục vẽ.

.....

-”Tỷ tỷ, tóc xinh thế...”

Hà Nguyệt Anh trông thấy, lên tiếng ngay lập tức. Cô ngạc nhiên cũng phải, từ xưa, cô một tuần thay mấy kiểu, nhuộm nâu vàng đủ thể loại, còn tỷ, lúc nào cũng trung thành với tóc đen dài...hình như có mỗi năm trước vì anh Phong mới phải cắt.

Hà Dương đáp ứng:

-”Ừ, tại lúc đó nóng quá...ta lên phòng cắt đồ...”

...

Cánh cửa khép lại, cô cẩn thận rút chiếc bút của cậu, cất vào ngăn tủ, đoạn lấy ra một cuốn sổ mới, nắn nót từng chữ...

Moon thích búi tóc, thích cả người búi tóc. Moon không tranh giành gì của Star cả, Moon cũng không cần và không muốn Wind thích lại Moon, tất cả, chỉ thế này là đủ!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 29

29. Chương 29

Chương 19: Phong ơi, mượn vở

6h sáng.

Chẳng mấy khi mà con mọt truyện Hà Nguyệt Dương lại dậy sớm đến thế.

Đứng trước gương, cô vén tóc, tập tành, cũng muốn búi lên.

Không được, tưởng đơn giản, ai dè khó tới vậy!

Lên mạng, xem hàng chục video, kết cục vẫn đi vẫn lại, đầu tóc rối tung như tổ quạ, quá thất vọng vì cái tội vụng, đành phải để như cũ.

Bộ phim của Nguyệt Anh vừa đóng máy, Nguyệt Dương có lẽ gần một năm rồi giờ mới có “vinh dự” đi học cùng cô em yêu quý! Lý do của nó rất đơn giản.

Nó kể cô nghe, cái bộ phim nó vừa đóng, đại loại là về một đứa A, thích một đứa B rất lâu, luôn ở cạnh nhau, luôn tốt bụng, hết lòng nhưng đứa B không biết...Rồi một ngày, cái đứa A đột nhiên biến mất, đứa B dần dần cảm thấy trống trải, cô quạnh, nhận ra rất yêu đứa A, chạy đi tìm...

Đúng, Nguyệt Anh cũng muốn đem chiều này áp dụng với Phong!

Cả đoạn đường, Nguyệt Anh ngồi sau Nguyệt Dương, vừa kể chuyện vừa háo hức:

-”Tỷ, tỷ đoán xem anh ấy bao ngày thì đến tìm muội?”

Nguyệt Dương quả thật bế tắc...Liệu cô có nên nói, người Phong vẫn luôn thích là nó, thực sự nó chẳng cần tốn sức nhiều thế.

Nhưng Hà Dương với em gái mình lại là một người cực cẩn thận và chu toàn, ừ thì cô đoán là 99.99% đấy, nhưng nếu rơi vào 0.01% kia, Nguyệt Anh sẽ như là đang trên chín tầng mây rơi xuống địa ngục vậy, sợ nó sẽ không chịu được mất.

Cô không muốn em gái mình phải chịu thiệt thòi. Vả lại, nếu Phong thích Nguyệt Anh, cậu ấy sẽ nhận ra sự bất thường, nhất định tìm nó...

-”Tỷ, sao tỷ không nói gì, tỷ đoán xem...”

Cô phải nói gì? Nếu nói ít ngày quá, giờ sẽ khiến nó vui, nhưng Phong không tới tìm, nó sẽ thất vọng...còn nói nhiều ngày quá, giờ nó lại buồn...cô đành chọn ra một khoảng thời gian hợp lý:

-”Chắc tầm một tuần...cũng có thể lâu hơn, vì sợ cậu ta nghĩ muội bận đóng phim...”

-”Muội nhất định sẽ đợi...bao lâu cũng đợi, từ giờ trước mặt anh ấy, tỷ không được nhắc một tý gì tới muội nhé, anh ấy hỏi cũng bảo không biết...”

-”Ừ, ta biết rồi...”

....

Hà Dương mang theo chút tâm trạng khi tới lớp.

Nhìn vào học bàn, thấy có trái xoài xanh căng mọng cùng túi muối ớt, tự nhiên nuốt nước miếng. Bên cạnh, có người nói:

-”Ăn đi!”

-”Cho tôi hả?”

-”Ừ...”

Nguyệt Dương sung sướng, lấy dao bỏ túi, cắt cắt chấm chấm, tận hưởng...nhờn nha nhờn nhơ, tới khi trống gần vào, liếc thấy trên bàn có quyển Hóa mới hắt hàm:

-”Sao lại mang sách này?”

Vũ Phong đáp cộc lốc:

-”Hỏi ngu thế?”

Dương giật mình:

-”Đừng nói với tôi là hôm nay học Hóa nhé?”

-”Ừ, cậu lại xem nhầm thời khóa biểu tuần trước phải không?”

-”Sao cậu biết?”

Có người phì cười, có người luống cuống hết cả, bắt đầu quay sang nhìn nọt:

-”Phong ơi, Phong làm bài tập chưa, tôi chép với, nhanh...nhanh lên...”

-”Để ăn thế hả nàng?”

-”Nhanh lên...”

Không thấy lớp trưởng có động tĩnh gì, Nguyệt Dương đành quay xuống bài dưới, gọi:

-”Tuấn ơi...”

Chưa kịp nói câu tiếp theo, đã thấy vở bài tập đặt trước mặt, cô vội vàng cầm, chép lấy chép để, xong xuôi, tự tay lấy miếng xoài, chấm muối ớt rồi đưa “ân nhân”:

-”Cảm ơn, nhưng tôi không ăn mấy thứ của con gái...”

-”Ăn đi, ngon lắm, giòn sừn sựt ý, Phong rất là biết chọn hoa quả nhé!”

Gồm, cái miệng, dẻo như kẹo, Vũ Phong quay sang, rớt cuộc cũng cầm lấy, còn buột miệng:

-”Công nhận thế thật, có khi mai sau nhà mình để tôi đi chợ...”

Hà Dương mải nhai, chữ được chữ mất, ngây thơ hỏi lại:

-”Cái gì? Cậu bảo nhà mình cái gì cơ?”

Có đứa ngượng chín người, búng tai đứa kia, cần nhân:

-”Suốt ngày chỉ biết ăn...”

.....

Ngày hôm sau, dưới ngăn bàn cô là một túi bò khô nhỏ. Nhìn sang, có người bảo:

-”Ăn thì cứ ăn, không phải khách sáo...”

Nguyệt Dương cười. Tất nhiên là ăn rồi.

Thế nào mà cô lại quên chưa vẽ cái biểu đồ Địa Lý, quay sang năn nỉ cầu cứu.

Ban đầu chỉ là tình cờ, rơi vào hoàn cảnh vụn vặt bất đắc dĩ...nhưng dần dần, có người bị chiều sinh hư..

Ngày nào cũng như ngày nào, 6h20 đã có mặt tại lớp.

Thứ Hai

Chạy vào lớp, thò tay xuống ngăn bàn, lấy củ đậu ăn, đồng thời quay sang bên cạnh:

-”Phong, mượn vở Lý, Giáo Dục Công Dân!”

Thứ Ba

Cũng giống thứ Hai, chỉ khác hai chi tiết, đồ ăn thay bằng bắp bơ rang, câu gọi cũng có tý sửa đổi:

-”Phong, mượn vở Sinh, Anh!”

Thứ Tư

-”Phong, mượn vở Sử, vở Địa!”

Thứ Năm

-”Phong, mượn vở Công nghệ, Văn!”

Thứ Sáu

-”Phong, mượn vở Sử, Hóa!”

Thứ Bảy

-”Phong, mượn vở Toán...”

....

Ngoài việc không dám đọc truyện trong giờ thì theo như phân tích của Nguyệt Dương, có bạn thân như Phong, sướng thật, đáng nhẽ nên thân với cậu ấy từ lâu rồi mới phải.

Bây giờ, cô chẳng cần nói nhiều, tới lớp, ngồi xuống là cậu tự khắc đẩy các loại vở có bài tập về nhà cùng đồ ăn sang...Mỗi hôm lớp trưởng đều mua cho cô một thứ gì đó ăn vặt, thật thích mà...

Người ta bảo, muốn chinh phục các chàng trai, hãy chinh phục cái dạ dày của họ. Nguyệt Dương vừa cắn hướng dương vừa nghĩ vẫn vợ, lẽ nào câu đó cũng đúng với cô? Cô càng ăn nhiều, càng cảm thấy thích cậu nhiều hơn...hix...

Nhưng không phải cô lợi dụng bạn đâu nhé, nói chung là quan hệ hợp tác đấy! Bình thường Vũ Phong giờ ra chơi toàn bị làm phiền, cô giúp cậu diễn kịch, cứ thấy đối tượng lân la ở cửa lớp là cô bắt đầu hành động ngay:

-”Phong, con này sao tôi không hiểu gì cả?”

-”Đâu, đâu, con nào...”

-”Đây, đây này, sao giới hạn của nó lại tiến ra vô cùng nhỉ?”

-”Mẫu tiến tới 0 thì nó chẳng tiến tới vô cùng...”

-”Nhưng tôi vẫn không hiểu?”

-”Sao cậu ngu thế?”

-”Cậu giảng lại phát đề...”

-”Ừ...”

...

Đúng kịch cứ như thật, một ngày, hai ngày, ba ngày...rồi các đối tượng cũng phát nản, đành trả lại cậu sự yên bình...

Chỉ có điều, cái mặt cô giờ đã trở thành thể loại vô duyên, bị ghét nhất...

Đấy, đấy, hi sinh to lớn như thế, nói chung là không ai thiệt nha!!!

.....

Thứ Bảy, máu chảy về tim.

Ừ, các thành phần trong trường chuyên Biên Hòa này cũng thích thứ Bảy nhất.

Thứ Bảy, các thầy cô họp hội đồng, thường mất tiếng rưỡi, có khi hai tiếng, nên sáng thứ bảy chỉ học hai môn, sau đó chơi dài, rồi đợi tới tiết sinh hoạt.

Như thế nhưng lại thích hơn cả học hai môn rồi về, bởi thời gian đó có thể thỏa thích chơi bời, đàn đúm với đông đủ các bạn.

Các lớp trưởng thì phải đi họp Đoàn trường tầm hai chục phút, nói chung cũng chẳng có gì quan trọng, chủ yếu là giao lưu chém gió!

Kết thúc buổi họp, lớp trưởng Sử 1 có nhờ lớp trưởng Toán 2 chỉ ấy nội dung ôn tập cơ bản, cũng chuẩn bị thi cuối năm rồi! Hai người vui vẻ nói chuyện, vì không muốn ai đó hiểu nhầm, Phong bảo Hiền đợi ở cửa lớp, cậu vào lấy nháp sẽ ra ngay!

Nhưng khi tay cậu cầm quyển nháp, cậu lại nghĩ...thực ra, nếu ai đó hiểu nhầm, thì cũng đâu phải là không tốt???

Vậy là, cậu gọi cô hắt vào lớp mình ngồi.

Họ cùng nhau trao đổi, cái lớp Toán 2 thì đã quá quen với cảnh này, nên cũng chẳng ai rảnh rỗi mà gán ghép.

Chưa bao giờ Vũ Phong giảng bài cho ai mà lại nhiệt tình và chu đáo như hôm nay. Cậu hồi hộp đợi chờ, cậu kéo dài thời gian...

Nhắc đi nhắc lại tổng quan tới hai lần, vẫn chẳng có ai đó tới làm phiền...

Rốt cuộc xong xuôi, Hiền cảm ơn ra về; cả lớp đang xúm “tám” kinh hoàng; mỗi đứa một câu, như cái chợ vỡ...cậu đi tới, liếc mắt một lượt, chẳng thấy đối tượng mình cần tìm.

Vậy là, tổn công vô ích rồi!!!

-”Các bà nói xem, hôm nay người ta dạy Dương cái gì?”

-”Mấy bà này, toàn loại ghê gớm, bảo đi học không đi, lại ngồi đây đoán già đoán non...”

Huy cúi.

Lớp trưởng trả vờ băng quơ:

-”Học cái gì cơ?”

Lớp phó văn nghệ trình báo:

-”À, học giáo dục giới tính và tình yêu, mỗi lớp cử một người đi học, về thuyết trình lại cho cả lớp, mà tôi nói mãi, chẳng đứa nào chịu đi, may mà cuối cùng dụ được Dương...”

Loan bà già cãi lại:

-”Ông cũng có chịu đi đâu mà còn làm màu...”

Vũ Phong trầm ngâm một lát, khước môi khế cười. Cũng tốt, cậu đỡ phải dạy.

Lớp trưởng sau đó cũng gia nhập đội ngũ bán dưa, cả lớp lại nhao nhao...

Được tầm chục phút, cái mặt thối ấy cũng quay về lớp, mà về cùng nó, lại là một cái mặt thối khác!

Dương gọi Huy, khẽ nói gì đó, Huy lập tức nhận lấy USB, ổn định các bạn về chỗ.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao...trai đẹp đứng cạnh Hà Dương...chẳng phải cũng là một nhân vật hot sao??? Công bằng mà nói, thì không đẹp bằng lớp trưởng nha, nhưng mà, người ta là trai lạ!

Lớp phó văn nghệ kết nối màn hình máy chiếu, lúc này, hai người mới đứng ra giữa lớp, Dương nói trước:

-”Vâng, xin chào lũ lười không chịu đi học...ta đây bây giờ bắt đầu bổ túc kiến thức cho các người đây...”

Người bên cạnh cô phì cười, giọng trầm ấm:

-”Chào các bạn, mình xin tự giới thiệu, mình là Hoàng Mạnh Hùng, 11 Lý 1...”

‘Hùng giải Ba Lý Quốc Gia đấy bà ạ...’

Loan thì thầm, Mai gắt:’Biết rồi, ai chả biết...lặng yên xem người ta nói nào...’

-”Như các bạn đã biết, bọn mình vừa đi học giáo dục giới tính và tình yêu về, vì chủ đề này hơi nhạy cảm, một người nói chắc bị chém chết mất... nên mình với Dương quyết định hợp tác, sẽ cùng thuyết trình ở cả hai lớp!”

Phía dưới vỗ tay tán thưởng ầm ầm, chỉ trừ người nào đó ngồi bàn ba đang khoanh tay, mặt lạnh tanh...

Dương cười:

-”Được rồi, cảm ơn mọi người đã cổ vũ, chúng tôi bắt đầu đây...đầu tiên là khái niệm về tình yêu...”

Hùng nhip nhàng tiếp lời:

-” Tình yêu là một khái niệm đa nghĩa trong cách diễn đạt và cách hiểu của mọi người, nhưng theo nghĩa chung nhất, tình yêu là trạng thái tình cảm của chủ thể này đối với một chủ thể khác ở mức cao hơn sự thích thú và phải nảy sinh ý muốn được gắn kết với chủ thể đó ở một khía cạnh hay mức độ nhất định”

Cậu nháy mắt, Dương hiểu ý cất giọng truyền cảm:

-”Tình yêu được cho là loại cảm xúc mạnh mẽ nhất, đẹp đẽ nhất nhưng cũng khó nắm bắt, định nghĩa nhất, ngay cả khi đem ra so sánh với các loại cảm xúc khác.”

....

-” Tình yêu là một loại tình cảm giữa người và người, hướng con người đến Chân, Thiện, Mỹ ”

Hai bên phối hợp khá ăn ý, Hùng có vẻ rất vui tính, tới đoạn những biểu hiện của tình yêu, cậu còn nửa đùa nửa thật, lấy ví dụ:

-”Ví dụ như tôi và Nguyệt Dương ở đây, là hai cá thể, nếu giữa chúng tôi xuất hiện cảm giác yêu đương, các cơ quan cảm xúc của đôi bên sẽ trở nên nhạy cảm, dần dần dẫn tới những hành động thương yêu

u...ví dụ, như rất muốn nắm tay đối phương...”

Cậu cũng nắm lấy tay bạn làm mẫu, mọi người đều thấy hết sức bình thường, chỉ là lớp trưởng đã bắt đầu tím mặt!

Bạn nam Lý 1 tiếp tục:

-” Thiêng liêng hơn cả, đó là ...kiss...”

Cậu quay người cô lại, cúi xuống, thực ra cũng định trả vờ thực hành cho không khí sôi động thôi, ai dè, dưới kia đã có người đập bàn rất mạnh, phùng phùng đứng dậy!

Thấy cả lớp há hốc nhìn về phía mình, Phong đành chữa ngượng:

-”À, không có gì, thấy các cậu thuyết trình hay quá thôi... mà tôi nghĩ chủ đề tình yêu ở đây ai cũng biết rồi, thế nên mau mau qua cái chủ đề còn lại đi...phải không cả lớp?”

Lớp trưởng đứng là ranh, vừa mới thế mà đã xoay được, mọi người nghe thế, hào hứng không kém, ủng hộ nhiệt liệt.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 30

30. Chương 30

Chương 30: Người tôi thích đã thích một người khác

Cái chủ đề “giới tính” thì có vẻ nhạy cảm. Hai bạn thuyết trình cộng những người nghe thuyết trình mặt ai cũng đỏ cả.

Xong xuôi, cô cùng Hùng sang Lý 1, tiếp tục nhiệm vụ, bỏ rơi người nào đó, lửa bốc ngùn ngụt.

....

Lúc Dương về lớp, đám bà tám đã xúm lấy.

-”Dương Dương, bạn Hùng có người yêu chưa?”

-”Tính cách như nào bà...”

Đủ thể loại moi móc thông tin. Nguyệt Dương trả lời một nghỉ mới lê xác về chỗ. Bên cạnh, lớp trưởng đang tổng kết sổ đầu bài.

Mười phút, hai mươi phút, vào tiết sinh hoạt, qua tiết sinh hoạt...yên ắng quá! Vũ Phong hôm nay ăn phải cái bả thối gì không biết?

....

Buổi tối, bỗng điện thoại của cô báo tin nhắn:

“Nguyệt, không có gì để nói với tôi sao?”

Ngây thơ rep lại.

“Không Phong ạ!”

Có đứa bực.

“Ừ, từ tuần tới cậu tự làm bài tập về nhà!”

Dương sốc...ăn bám quen rồi, giờ nghe vậy chẳng khác nào tin sét đánh.

“Phong sao thế, có gì bình tĩnh nói chuyện...tôi gây tội gì à?”

“Cũng không có gì...chỉ là muốn hỏi cậu một câu...”

“Câu gì?”

“Cậu thấy Hùng 11 Lý thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

“Ồ thì, có đẹp trai không?”

“Có...”

Dương chợt nghĩ, sao lại hỏi mình câu đó? Lẽ nào hôm nay các bạn nữ trong lớp quá quan tâm tới Hùng, khiến cậu ta ghen tỵ...được rồi, được rồi, cô sẽ giải tỏa cho cậu...Haha...

Hà Nguyệt Dương này đã nịnh, thì đá cũng phải chảy nước nha!

Có người tiu ngủ, nhận được tin nhắn:”Nhưng không đẹp bằng cậu”, mắt lại sáng ngời.

“Thế cậu thích ở cùng ai hơn?”

“Phong, tất nhiên là Phong rồi!”

“Vì sao?”

Vì sao ư? Vì tôi thích cậu? Nói thế được ư? Nếu như, cậu không phải là Phong, cô không phải là Nguyệt Dương, thì tốt biết mấy...

Cái cảm giác thầm thương trộm nhớ, cô nhiều lúc chỉ muốn vứt quách đi, mà vì cô còn có một người em, và vì cô biết, có tỏ tình cũng chẳng được đáp lại, nên vẫn luôn cố gắng trở thành một người bạn thân – thật tốt...rồi sau đó, dần dần tối thiểu hóa những cảm xúc...

Bên kia, Phong đã không đợi được, cậu gọi thẳng.

–”Sao cậu?”

–”Sao trắng gì? Tôi đang hỏi cậu mà...”

–”À, bởi vì Phong mua đồ cho tôi ăn, Phong cho tôi chép bài”

Ai đó mặt ngẩn tũn:

–”Ai mua đồ cho cậu ăn và cho cậu chép bài thì cậu cũng thích ở cùng à?”

Hà Nguyệt Dương ừ nhẹ nhàng.

Vũ Phong điên người đập máy!

Chào cả nhà, ta đây. Ta chỉ đăng truyện trên wattpad nhé, các nàng có gì hoặc muốn cập nhật truyện nhanh thì vào hỏi ta; chứ đọc ment các nàng oán trách xía xối sao mãi không ra chap ta chịu thôi! Mọi người thông cảm vì đoạn chèn!

Bỗng, máy báo facebook có một tin nhắn từ nick Hung Hoang, lớp trưởng chưa kịp ra tay thì Dương đã nhìn thấy, rep lại, tự trách mình chậm một bước...

“Đoán ra ai không Hà Dương?”

“Còn phải nói, nick bạn nó đã có tên và cái mặt bạn lù lù rồi”

“Add friend mình nha...”

“Ừ, add rồi đó...”

“Dương rất xinh!”

“Bạn quá khen...”

“Nghe nói bạn và An Toán 1 là một cặp?”

Không chỉ có Hùng, Phong cũng hồi hộp đợi câu trả lời.

“Không, đồn thôi...”

Cả hai cùng thở phào.

“Vậy hôm nào mời bạn đi uống nước được chứ?”

Lớp trưởng Toán 2 chỉ muốn chat lại Không không không...ngay lập tức, mà khổ nỗi, sợ bị phát hiện, lần sau mất rình mò...haizz...

Cùng lúc đó, facebook lại có thông báo mới, có người gửi cho Hà Dương một tấm ảnh.

Cô xem mà nói không thành lời, lập tức nhắn tin:

“Tỷ tỷ, thế là sao?”

“Sao chẳng gì nữa, muội nhìn mà không biết à...”

Hiện chậm rãi gõ lại.

“11 Anh 2 phải không, học cùng đội tuyển với tỷ, nhìn rất quen...”

Thảo nào, bao tháng ngày qua, cô thấy tỷ bật vô âm tín!

Hiếu khẽ cười, chat:

“Ừ, đúng rồi, đợt vừa rồi thi Quốc Gia mệt mỏi, bạn ấy chăm sóc ta nhiệt tình quá...”

“Ồ...vậy mà muội còn tưởng...”

“Phong á...ừ thì ta cũng thích Phong, một người có thể thích nhiều người mà ...ta biết Phong cũng thích ta, Phong hoàn hảo, nhưng mà cậu ấy nhất quá, mãi không chịu tỏ tình, cậu ấy đã đánh mất ta...thật lòng Nghĩa tấn công mạnh quá..ta..ta..ta...”

Một tin nhắn nhắn đi, hai người phát sặc.

Một tất nhiên là Hà Nguyệt Dương, và người còn lại là kẻ bỉ ổi luôn vào facebook của cô. Cậu thích Hiếu ư? OH...MY...GOD!!!

Thế mà con ngồi cùng bàn với cậu còn nhắn lại rất vãi chưởng:

“Tỷ nói đúng, Phong không xứng đáng có được tỷ...”

Có đứa sặc máu!

Họ chat, tỷ tỷ muội muội, Dương hình như quên bég mắt còn có người đang đợi mình...Cô đột nhiên tâm sự:

“Tỷ à, muội đang thích một người...”

Vũ Phong đang nằm mà bật dậy.

“Nói, nói mau...”. Hiếu rep.

“Không nói được, nhưng mà thích nhiều lắm rồi...”

Hùng chờ một lát, không thấy Dương, nhắn tin hỏi thăm:

“Bạn đâu rồi...”

“Có đó không?”

Sực nhớ ra, cô chat lại:

“Okie, hôm nào đi!”

Chỉ vài câu chat vắn vơ của Hà Nguyệt Dương, không ngờ lại làm bốc máu nóng rùng rục trong người Vũ Phong. Cái gì? Cậu bên cô gần 13 năm, cũng không khiến trái tim cô rung động...cô mới chỉ gặp hẳn ta một ngày...

Diên.

Diên quá!

Một lúc bình tĩnh, lớp trưởng mới từ từ nghĩ lại, không phải chứ, nếu người Dương thích là Hùng, cô sẽ không nhắn tin hời hợt như thế...không phải là An? Vậy rốt cuộc là ai? Là thằng chó khốn nạn nào đã hốt tay trên của cậu?

Vũ Phong...một đêm mất ngủ vì ức!!!

....

Sáng thứ Hai

Lớp trưởng đập cái cặp phịch một phát, đẩy sang cho đứa bên cạnh, còn mình nằm úp mặt xuống bàn.

Hà Nguyệt Dương tự động lục balô cậu, lấy vở các môn cần chép trong ngăn giữa, ít đồ ăn vặt trong ngăn đầu. Chép xong mới quay sang, Phong hôm nay sao vậy nhỉ? Cô vỗ vỗ lưng cậu, hỏi han:

-"Phong ồm à?"

Cậu vẫn yên lặng.

-"Tôi đưa Phong xuống phòng y tế nhé..."

Đầu vẫn áp dưới mặt bàn, cậu quay sang, mắt nhìn thẳng mắt cô, nói rành mạch từng chữ:

-"Người tôi thích lâu nay, đã thích một người khác rồi..."

Hà Dương kinh ngạc, lẽ nào...Hà Anh đã không chịu được mà chuyển sang phương án 2, cố tình công kích khiến đối phương phát ghen...cô an ủi:

-"Chưa chắc đâu, có khi cậu hiểu nhầm"

-"Chính cô ấy nói vậy"

Phong thở dài, Dương khuyên:

-"Ôi dào, thích chứ có gì mà sợ, đã yêu đâu, mà yêu thì đã sao, đã cưới đâu...cậu vẫn còn cơ hội mà..."

-"Thật không?"

-"Thật, ngay lập tức bây giờ cậu tới tìm cô ấy rồi nói cậu yêu cô ấy rất nhiều, đừng ở đây mà ủ rũ..."

Ánh mắt cậu có phần sáng lên, nhưng vẫn cẩn thận hỏi lại:

-"Thế bây giờ có người cậu không thích tỏ tình với cậu cậu sẽ ra sao?"

Hà Dương trả lời theo phản xạ:

-"Tôi á, tất nhiên từ chối rồi..."

Chợt, cô nhớ ra, thêm vào:

-"Nhưng là tôi thôi...cậu phải nhớ, tôi khác, người cậu thích khác, tôi có linh cảm là người cậu thích cũng có cảm tình với cậu đó...cố lên..."

Phong cười nhạt.

-"Người cậu thích tỏ tình với cậu thì sao?"

Dương lặng yên, cô tránh ánh mắt cậu, một lúc lâu mới nói:

-”Chắc là tôi sẽ hạnh phúc một chút ít, nhưng rồi cũng sẽ buồn, sau đó vẫn phải từ chối...tôi và người ấy, chẳng thể nào...”

Lúc đó, trong lòng cậu có hai cảm giác, vừa ngọt vừa đắng...dù sao cậu cũng không phải lo, thời gian sắp tới, cô cũng chẳng hẹn hò với ai cả...nhưng mà, thật tò mò, rốt cuộc nhân vật huyền bí kia là ai?

Thôi được, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cậu tin là có ngày, cô sẽ nhận ra!

....

Rốt cuộc thì ngày Hà Nguyệt Anh cũng đợi được ngày này, anh Phong đang đứng ở cửa lớp cô, tay cầm con gấu màu hồng to bự.

Giấc mơ bao đêm của cô, anh ấy sẽ tới, nói với cô, là anh ấy nhớ cô, khuôn mặt anh sẽ đầy đau khổ vì những ngày xa cô...anh nói cuối cùng anh cũng nhận ra...

Nhưng, anh chỉ đơn giản là:

-”Chúc mừng sinh nhật, em gái, chúc em tuổi mới thành công mới, ngày càng nổi tiếng...”

Hà Anh nhìn con gấu mà nước mắt trực chảy ra, cô không kiên nhẫn nổi nữa, cô rất nhớ anh, cô không thể nào chơi cái trò ngu ngốc đó được nữa!

Cô cười thật tươi, tươi lắm, tất nhiên, cô là diễn viên giỏi mà.

-”Cảm ơn anh, hôm nay về với anh nhé!”

Phong gật đầu ngay, sau đó về lớp. Cô cũng nhấn lại tin cho Dương, bảo tỷ cứ về trước; tính ra cô không đi học cùng anh thì sẽ ngồi sau xe tỷ, hoặc là quản lý sẽ đưa tới tận trường, cái xe đạp ba mua cho Nguyệt Anh, vẫn xếp trong kho mới cứng.

...

-”Dạo này công việc thuận lợi chứ?”

Phong hỏi.

-”Thì em vẫn cập nhật trên fanpage, em nhớ không nhầm là anh có like mà!”

-”À, like thì like, nhưng muốn hỏi xem em có mệt và vất vả không, fanpage là fanpage, mệt mỗi em cũng đâu có kêu ca được...”

Hà Anh cảm giác khá hơn rất nhiều, miệng cô khẽ cười, dựa vào lưng anh, thì thầm:

-”Ừ, em thực sự rất mệt mỗi...”

Việc này, Phong cũng đã quen, vả lại, cậu cũng chẳng có cảm giác gì cả, chỉ đơn giản là, đứa em gái của cậu đang stress, nó cần nghỉ ngơi một lát.

Hà Anh khẽ hít thở, đã bao lâu, cô không được cảm nhận mùi hương này, sự ấm áp này, thực sự rất nhớ, nhớ lắm!!!

Hà Nguyệt Dương nhìn lên phía trước, lại nhìn lại con hạc giấy bé xíu trong tay mình, cũng tự biết, tình cảm của cậu, nó chênh lệch như thế nào.

Lòng cô thoáng buồn, cô lại trách mình, không thể buồn. Em gái mình vui vẻ, mình cũng phải vui, thế mới là người chị tốt...nhưng sao não bảo, mà tim chẳng nghe...

Nghĩ ngợi vẩn vơ, Nguyệt Dương căn bản không để ý đường đi.

RẦM!

Tiếng động kinh hoàng vang lên, vụ va chạm giữa một cô bé và hai thanh niên đi xe máy khiến cả khu phố náo nhiệt!

Vũ Phong quay lại, đập vào mắt là hình ảnh quen thuộc, mồ hôi lạnh toát ra, mặt cậu tái mét...nhanh chóng phi về phía đó.

Nguyệt Anh nhìn thấy chị gái, cũng rơm rớm.

-”Dương!”

-”Tỷ, sao vậy tỷ...”

Hà Dương cố đứng dậy, cười:

-”Không sao, không sao, va chạm nhẹ...”

Hai thanh niên kia cũng không xây xát nhiều, mọi người vì thế mà tản dần ra...

Nhìn chân tay cô đều tím bầm, dựng xe cho Dương, cậu lo lắng:

-”Đi được không, Nguyệt Anh, hay em xuống đi xe Dương về, anh đèo Dương nhé!”

Hà Dương đau tới toát mồ hôi, mà nhìn sang Hà Anh có vẻ không vui, nhớ không nhầm thì đây là ngày đầu tiên Phong tìm nó từ cái chiến dịch ấy, cô cười, từ chối khéo:

-”Không sao, tôi rất ổn, hai người cứ về trước đi...”

Hà Anh nhanh nhẩu:

-”Tỷ không sao là tốt rồi, mình về thôi anh!”

Phong lập tức thu dọn đồ giúp Dương rồi đưa Hà Anh về

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 31

31. Chương 31

Chương 31: Chia chác ôn thi

Hà Dương đau tới lạnh cả người, đầu óc choáng váng, cảm giác không thể tiếp tục, cô đành dựng xe ở lề đường, rẽ vào gốc phượng gần đó ngồi nghỉ.

Thực sự, thứ cô đau, không chỉ là những xây xước này...

Gió thổi, mát quá, hình như gió tới để vỗ về cô chăng, cảm giác dễ chịu hơn nhiều. Cô bần thần dựa đầu vào gốc cây, định nghỉ ngơi một chút.

Bỗng có tiếng gọi hoảng hốt:

-”Nguyệt, dậy đi Nguyệt, cậu đừng làm sao nhé!”

Hà Dương mở mắt, người đối diện cô thở phào...

-”Tôi cứ tưởng cậu ngất...”

Cô cười.

-”Hâm à, thấy cảnh đẹp quá, tôi ngồi chơi tý!”

Vũ Phong cười khẩy:

-”Nguyệt, đã ai nói với cậu, ánh mắt cậu luôn phản bội cậu chưa?”

Ngoài mùi hương đặc trưng, thì ánh mắt cô luôn là thứ ám ảnh tâm trí cậu, cũng là điểm khiến cậu có thể phân biệt được Hà Nguyệt Dương và Hà Nguyệt Anh chỉ trong một cái nhìn, mặc dù họ giống nhau như đúc.

Có nhiều lần họ tráo nhau, giả giả dối dối trước mặt cậu, Phong chỉ cười thầm, trả vờ bị lừa, thực ra cũng tốt mà, cậu luôn lợi dụng những cơ hội đó để trêu Nguyệt.

Hà Dương ngại ngần, quay đi chỗ khác. Cậu kiểm tra tay chân cô, tím bầm tím dập hết cả, lấy lọ cao trong túi, xoa xoa.

-”Cậu đưa Hà Anh về chưa?”

Phong bực.

-”Nó đã về tới nhà, rất an toàn rồi, cậu không phải lo!”

Cô cúi mặt, cậu lại quát:

-”Nó cũng sắp 18 tuổi rồi, cậu không thể lo cho nó cả đời được, cũng đâu phải bố mẹ đâu...”

Dương cãi:

-”Nó là em gái tôi...”

-”Cũng chỉ là ra sau cậu vài phút thôi! Nói chung tôi sẽ chăm sóc cho cả nó, còn cậu, chỉ việc lo cái thân mình thôi, hiểu chưa?”

Hà Nguyệt Dương ngây ngô, thực ra lúc đó, cô cũng không thấm hết được những lời Phong nói, chỉ là nhìn lớp trưởng, thắc mắc:

-”Sao mắt mũi cậu đỏ thế, sao vậy?”

Lúc này thì không chỉ mắt mũi, mặt cậu cũng như cà chua cuối vụ, cậu không trả lời, chỉ hỏi:

-”Đau không?”

-”Không”

-”Đau mà, tôi biết Nguyệt đau...tôi sẽ cố làm nhẹ, đau thì bảo tôi nhé...”

-”Ừ...mà cậu lúc nào cũng để cao trong túi à? Không ngờ cậu lại cẩn thận thế!”

-”Cẩn thận cái khỉ, tôi vừa đi mua về đấy!”

Hà Dương há hốc, cậu ta đưa Hà Anh về, lại ra hiệu thuốc, sao có thể tới chỗ cô nhanh vậy được?

-”Mà có khi từ giờ tôi cũng phải để luôn bông băng và cao trong balô thôi, cậu vụng quá mà...”

Cậu vừa nói, vừa véo tai cô. Tay còn lại vẫn day đều. Vết bầm vì thế mà tan dần, cô cũng cảm giác đỡ đau đi nhiều.

-”Cảm ơn Phong nhé!”

-”Đừng bao giờ nói lời cảm ơn với tôi!”

-”Sao vậy?”

-”Đó là từ dành cho những người xa lạ...”

Nguyệt Dương ừ!

Gió lại thổi, một cánh phượng khê rơi, vương trên tóc cô, cậu nhặt lấy, ngẩng ngửa, rồi đưa cho Dương:

-”Tặng Nguyệt này...vậy là năm nay tôi tặng Nguyệt hẳn hai món quà sinh nhật nhé!”

Nguyệt Dương nhếch mép, bổ sung:

-”Và không tốn lấy một xu...”

Vũ Phong mặt như đất nôi cháy!

Được một lúc, cô định đứng lên đi về, rõ ràng là đỡ đau rồi, mà lại không đứng dậy được... ngồi nhiều tới tê rồi chẳng? Cô lén lút nhìn cậu, cảm thấy rất mất mặt.

Cậu cũng chẳng nói nhiều, đơn giản là bế cô, đặt trên xe mình.

Ổ trong vòng tay của cậu, chỉ chưa đầy một phút, mà sao cô thấy toàn bộ các giác quan của mình tê cứng...còn cậu, tim rưng rờ!

Cô lí nhí:

- "Còn xe tôi?"

- "Gọi nhờ bác giúp việc nhà cậu ra lấy về!"

- "Ồ thế thôi, đỡ phải phiền cậu, tôi ngồi đây đợi bác ấy cũng được..."

Cô là mới đưa ra quyết định thôi, còn chưa kịp thực hiện, cậu đã phi xe vèo vèo.

- "Đi đâu đấy Phong?"

- "Bắt cóc cậu!"

Dương cười.

- "Cậu thiếu tiền tới thế à?"

- "Ừ, đang nghèo đói lắm đây!"

Đoạn, cậu với balô trong giỏ, đưa cho cô.

- "Ngăn thứ nhất, cho cậu!"

Nguyệt Dương mở ra...đây chẳng phải là chiếc đồng hồ cô vô cùng yêu thích sao?

- "Tôi mua hồi thi Olympic năm lớp 9, nhưng cũng nhờ phúc của cậu, tôi đã ném chiếc nam đi rồi, còn lại chiếc đồng hồ nữ này, cho cậu đấy, thế là ba món quà sinh nhật nhé..."

Dương chần chừ:

- "Chuyện đó, xin lỗi cậu...mà sao hồi đó cậu lại mua cặp đồng hồ này?"

Hà Nguyệt Dương đúng là ngu mà! Chẳng phải vì cô nhìn thấy đã phát cuồng hay sao? Định sau này tặng cô, mà không ngờ hôm đó tới nhà, thấy cô cũng có, nên cậu đeo luôn chiếc nam, ai ngờ, sự thể chuyển sang thành...cậu bị bóng! Nghĩ lại ỨC, cậu đáp:

- "Thích thì mua!"

- "Ừ, tôi xin nhé!"

Nguyệt Dương nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy có lỗi, đành moi cái đồng hồ nam mình đang giữ ở ngăn kéo cuối cùng của cô, nhét vào balô cậu, nói:

- "Tôi để một vật coi như xin lỗi trong balô cậu..."

- "Ừ!"

....

Một lúc, nghĩ tới Hà Anh, Hà Dương lại chần chừ:

- "Phong đèo tôi về đi, tôi mệt lắm..."

Cậu thoáng buồn, nhưng vẫn chiều theo ý cô:

- "Ừ, thì đang về đây, chỉ là đi đường khác thôi..."

Phong đèo cô đi theo con đường vắng, Nguyệt Dương chưa bao giờ đi đường này cả, nhìn đầm sen bên trái, đồng hoa bên phải, cô không giấu nổi thích thú:

- "Đẹp thật đấy, sao thị xã mình có đường này mà tôi không biết nhỉ?"

- "Suốt ngày rúc chần đọc truyện thì biết làm sao?"

Cậu xỉa xối, nhưng cô chẳng nói, chỉ là nhìn xa xăm, thở dài.

.....

Thi cuối kì năm nay không tổ chức xếp phòng, mà lớp nào ngồi tại lớp đó, làm bài kiểm tra một tiết rồi tính điểm luôn.

Hà Dương giờ đã có “bạn thân”, nhiệt tình lên kế hoạch:

– “Phong ơi, Phong ơi, tôi bảo Phong này, sắp thi cuối kì rồi, chúng mình nên giúp đỡ nhau...”

Vũ Phong quay sang hất hàm:

– “Giúp sao?”

– “Thì chia môn ra cùng nhau ôn chứ sao, thôi thì tôi thương cậu, tôi nhận ôn hết các môn chính, Toán Lý Hóa, Văn, Anh tôi nhận, còn các môn phụ như là Sử, Địa, Sinh, Công Dân, Công Nghệ,... thì cậu ôn nhé!”

Lớp trưởng nhìn con ngồi cùng bàn, trên mặt biểu cảm có một không hai. Vãi cả chia chác. Văn thì năm nào cũng là đề mở, ôn cái đếch gì? Toán Lý Hóa Anh học phụ đạo hàng tháng, chỉ cần vác xác đi thi. Vâng, môn chính cô ấy nhận là như thế đấy!

Chẳng bù mấy môn còn lại, học thuộc méo cả mặt...

Câu nói của cô chẳng khác nào: ‘Phong ơi cậu ôn hết đi!’

Cậu nhếch môi, nói:

– “Nguyệt nhận hết môn chính thế thì vất vả quá, chịu làm sao nổi?”

Vì cậu nói rất bình thản, nên Hà Dương cứ nghĩ là đối phương ngốc nghếch, nhanh nhẹn trả lời:

– “Không sao, Phong mua đồ ăn cho tôi suốt, tôi phải có chút đền đáp chứ...”

Cậu nhìn thẳng vào mắt đứa bên cạnh, đúng, đây đúng là Hà Nguyệt Dương rồi, không sai khác đi đâu được, phì cười xoa đầu cô:

– “Ừ, vậy cảm ơn Nguyệt, đừng thức khuya học bài quá nhé, lại ốm ra!”

Cái điệu bộ Hà Dương phởn phởn vì lừa được lớp trưởng học bài, cái kiểu sượng nhưng vẫn phải cố nhịn cười vì sợ cậu phát hiện ra mưu mô thâm hiểm...Cậu nằm ở bàn, quay mặt phía cô, cứ thế mà tận hưởng...Sao trên đời lại có đứa đáng yêu như vậy cơ chứ???

Kì nào tổng kết chung các môn của Hà Nguyệt Dương cũng tầm 9.2 tới 9.7; nhưng chưa kì nào, nhận bảng điểm cô lại vui như kì đó, không tốn một tí công sức gì cả, haha!!!

.....

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng...

Chẳng mấy chốc, họ đã trở thành học sinh cuối cấp!

Biết khối 12 sẽ phải đối mặt với nhiều kì thi căng thẳng, nhà trường luôn tổ chức đại hội thể thao đầu năm, giúp các bạn củng cố tinh thần.

Chính vì mục đích ấy, nên toàn thể khối 12, ai cũng phải tham gia thi đấu, cứ một người của lớp mà không ở trong ban văn nghệ; không thi, cả lớp sẽ bị hạ 10 điểm thi đua.

Luật thể thôi chứ đại hội vui như thế, ai chả thi. Các lớp đăng kí riu rít.

Không nói thì ai cũng đoán được, năm nay đội ngũ cổ vũ ôn bơi lội và bóng rổ sẽ đông nhất...vì sao ư? Lớp trưởng Toán 2 tham dự hai môn đó chứ sao!

Nguyệt Anh ở ban văn nghệ nên được miễn.

Hiếu cùng người trong mộng thi cử tạ.

Loan bà già, Mai thi cầu lông.

Hùng thi bóng bàn, bóng rổ.

An thi nhảy xa.

....

Còn Hà Nguyệt Dương, về thể thao, mù tịt, đành phải đăng kí thi chạy đường dài. Thực ra cô cũng thích thi chạy 100m cho nhàn, nhưng mà Huệ lớp cô chạy rất nhanh, bạn ấy phải đi thi để mang giải về, còn cô, nội dung chạy 2500m này, lớp chỉ giao cho cô nhiệm vụ, dù là đi bộ hay bò cũng phải về được tới đích, để lớp không bị trừ điểm thi đua.

Đúng như dự đoán, môn bóng rổ khán đài kín chỗ, thực ra môn này đã tổ chức thi đấu từ trước, hôm nay là trận chung kết thôi, giữa Lý 1 và Toán 2.

Sau màn cổ vũ đầu tiên của Hà Nguyệt Anh và các hotgirl trong trường, trận đấu bắt đầu diễn ra, ở dưới sân, có hai anh đội trưởng cùng nhìn lên một chỗ...

Dù đội trưởng của Lý 1 chơi thể thao so với mặt bằng chung cũng gọi là tốt, nhưng sự thực vẫn không thể sánh bằng một người được môi trường quốc tế đào tạo thể chất cùng kỹ thuật trong nhiều năm liền... Và còn đặc biệt hơn, không hiểu lớp trưởng Toán 2 ăn phải bùa gì mà có vẻ rất dữ tợn, không chừa cho đối phương một lần ăn điểm gỡ danh dự nào cả.

Từng đường bóng của cậu...phía bên trên khán đài; bao trái tim thổn thức!!!

Kết thúc trận đấu không mấy kịch tính này, 12 Toán 2 thắng áp đảo, ai mà chả đoán ra!

Hà Nguyệt Anh nhanh chóng ra đưa nước cùng khăn cho người thương. Vì anh, cô đã bỏ hẳn hợp đồng chụp hình quảng cáo rất giá trị, toàn tâm toàn ý ở trường cổ vũ.

Vũ Phong vừa uống nước, mặc cho Hà Anh lau mồ hôi trên trán, mắt cậu đảo một vòng khán đài, nhìn thấy cảnh tượng đó ... giận tới sôi cả máu...

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 32

32. Chương 32

Chương 32: This song i sing for my moon

Hà Nguyệt Dương ngồi từ xa tất nhiên cũng nhìn thấy muội muội, muội ấy quả thực rất nổi bật, là hai chị em sinh đôi, nhưng cô so với muội ấy, có lẽ chỉ là cái bóng.

Cho nên, nếu có một sự lựa chọn, giữa cô và muội, người ta chắc chắn chọn muội.

Ai cho phép cô buồn? Ai cho phép? Rồi sau này lớn lên, họ tiến sâu hơn, kết hôn, sinh con...nếu cô cứ như thế này, chẳng phải tự xây mồ chôn mình sao?

Nguyệt Dương ơi là Nguyệt Dương...mau mau thoát khỏi cái hố đó đi!!!

-”Hey...”

Tiếng Hùng cắt ngang dòng suy nghĩ của Dương.

-”Hey!”

Cô nhanh chóng lấy lại tâm trạng vui vẻ.

-”Ngây người thế...xấu hổ với bạn quá!”

Dương cười.

-”Xấu hổ gì đâu, cũng chỉ là một trận bóng thôi mà, có gì quan trọng...mình lại thích chiến thuật của bạn, rất độc đáo”

Hùng ngại:

-”Dương rất là biết an ủi người khác nhé, xuống căng tin uống nước đi...”

-”Ừ...”

Lúc cô bước xuống các bậc khán đài, tay cậu đặt sẵn sau lưng, nếu cô có ngã, cậu có thể phản xạ ngay lập tức...

Cậu chắc không thể ngờ, hành động lịch thiệp đơn giản vừa rồi, đã khiến bản thân bị vào danh sách đen của ai đó!

Chỗ nào có Vũ Phong, chỗ đó người đông như kiến, lúc cậu bước vào căng tin cũng vậy, Hà Nguyệt Anh đi theo thấy nhức cả mắt, cô khoác tay anh; cô muốn bọn chúng biết, anh ấy...chỉ là riêng của cô.

Cô tiến tới chiếc bàn tỷ tỷ đang ngồi với trai lạ, người này, cũng được ra phết.

-”Tỷ tỷ...”

-”Nguyệt Anh!”

Dương quay sang Hùng, giới thiệu:

-”Chị em sinh đôi với mình...”

Hùng vẫy tay chào Nguyệt Anh:

-”Hai chị em giống nhau thật đấy, cùng rất xinh...”

-”Người ta đã bảo là chị em sinh đôi thì tất nhiên phải giống rồi, nói thừa”

Phong bổ sung, rất không lịch sự.

-”Mọi người uống gì mình gọi?”. Hùng hỏi.

Phong đã lên tiếng:

-”Chị ơi cho bọn em hai nước dâu, một nước cam...”

Đoạn, cậu hát hăm với Hùng, bạn nam Lý 1 hiểu ý, gọi một cacao. Hà Nguyệt Anh há hốc:

-”Anh Phong, anh chuyển sang uống nước dâu từ bao giờ thế?”

-”Ừ, nghe nói uống nước dâu nhiều tốt cho sức khỏe...”

Phong đáp bừa, Nguyệt Anh nhanh nhẩu:

-”Chị ơi em cũng uống nước dâu, cho bọn em ba nước dâu, một cacao...”

Hùng không muốn chơi trội, nên cũng gọi theo ba người kia, rồi cuộc bốn người cùng uống nước dâu.

Cuộc trò chuyện của bốn bạn ý khá là vui vẻ...bạn Hùng thì tự nhiên quá, có gì muốn nói riêng, quay sang bạn Dương nói nhỏ vào tai...bạn Dương thấy hay ho, mặt đỏ ửng, môi cười chúm chím, lại quay sang, thầm thì vào tai bạn Hùng, phía đối diện, hai con người kia đã sắp điên luôn!

Khác với Vũ Phong yên lặng, Hà Anh lên tiếng:

-”Ê, hai người kia, có gì mà thủ thủ thủ thủ thế, chia sẻ với chứ...các người tình tứ cũng phải nể nang chứ...”

Hà Dương ôm bụng cười, cố gắng lắm mới cất tiếng:

-”Muội, chuyện này muội không hiểu được đâu...”

Hùng cũng nghiêng ngả:

-”Hay mình giờ đi xem đi...”

Dương lập tức gật đầu, hai người nhanh chóng đi trước, Nguyệt Anh vẫy chào, nhìn sang bên cạnh phát hoảng:

-”Anh Phong, anh sao vậy?”

-”Không có gì, chị ơi tính tiền cho em với!”...”Về thôi Nguyệt Anh, anh cũng tới giờ thi bơi rồi...”

.....

Vũ Phong thi môn của mình xong, giành giải Ba, cũng không ở lại chia vui với các bạn, cậu nhanh chóng chạy ra sân vận động, nơi diễn ra phần thi chạy dài.

Khán giả cổ vũ cho phần thi này cũng chẳng có mấy người. Nhưng đúng như cậu dự đoán, cái thằng lớp Lý 1 đó nó đã lảng vảng ở đây.

Lớp trưởng Toán 2 hốt hải chạy tới, gọi bạn:

-”Hùng, Hùng, hình như thầy tổng phụ trách gọi cậu, có việc gì gấp lắm!”

-”Vậy sao?”

-”Nhanh lên, không thầy đợi, cậu biết thầy nóng tính mà...”

Mặt Hùng ngẩn tũn, liếc về phía trước một cái, bất đắc dĩ trở về trường.

Lúc đầu, khoảng cách của Hà Nguyệt Dương với các đối thủ là con số 0. Sau dần, tiếng còi vang lên, một loạt đã vượt lên trước cô.

Một cơ số phút sau...

Có bạn đã về tới đích, các bạn khác cũng gần về tới...mà bản thân cô, mới được 400m thôi mà tưởng sắp ngất rồi, đúng là cái tội lười suốt ngày đọc truyện ở nhà, bây giờ mới phải trả giá đắt.

Ngồi xuống nghỉ một lát.

Lại đứng dậy...hôm nay, dù có phải bỏ cô cũng nhất định phải về được phía đó ghi tên điểm danh cho lớp...cả lớp thi đấu vất vả, không thể vì cô mà tụt hạng.

Hà Nguyệt Dương cố đứng dậy, bước từng bước khó khăn.

-”Hít thở sâu vào!”

Có tiếng quát, cô nhìn sang bên cạnh...lớp trưởng làm gì ở đây cơ chứ?

-”Lớp sợ cậu bỏ cuộc làm giảm thành tích nên tôi đại diện tới đây giám sát!”

Hà Dương vừa thở vừa nói:

-”Cậu...yên...tâm...mà...về...đi...có...chết...tôi...cũng...về
...tới ... đích”

Phong cười:

-”Ai mà tin được...”

Cô mệt tới mức, chẳng thèm tranh luận với cậu, dùng hết sức tiến về phía trước!

Nhìn cô tái nhợt tái nhợt, ai đó xót...nếu mà không có người giám sát, chắc cậu vác cô chạy về cho xong. Hà Nguyệt Dương cứ như thế này, tới mới tới đích mất.

Một đoạn, Phong bảo:

-”Hà Nguyệt Dương, hàng sáng cậu có đánh răng không thế?”

Cô quay sang, ngây thơ nói:

-”Có...”

-”Thế sao mà hôi thế, tôi ngồi cạnh cậu mà không thể chịu nổi, hôi không thể tả được...”

Hà Dương vừa thẹn vừa tức:

-”Hôi sao cậu còn ngồi cạnh tôi...sao không xin chuyển chỗ...”

-”Thì tôi là tôi tốt thế đấy, tôi sợ các bạn lớp mình chịu khổ, rồi loan tin bêu xấu cậu, nên tôi quyết định ngồi cạnh giữ bí mật cho cậu...”

Cậu quay sang, nhìn biểu cảm của cô rất là đáng thương, cô lí nhí:

-”Hôi thật à?”

-”Ừ, hôi...cả áo quần cậu nữa, cả người cậu nữa, không hiểu cậu có giặt không, hàng ngày có tắm không mà cậu cứ tới lớp là có mùi hôi rình cả lên!”

-”Rất là kinh tởm cậu biết không? Con gái con nứa!!!”

Người cô thích thềm không thích cô, cô cũng chẳng cần; đằng này cậu còn thấy rất kinh tởm cô...một nỗi chua xót dâng lên trong lòng, Hà Nguyệt Dương buồn chán, cô cố gắng bình tĩnh mà không thể...cảm giác mũi cay xè, nước mắt đã chực rơi ra...

Không, cô không muốn khóc trước mặt cậu, không bao giờ.

Cô cố chạy lên phía trước, cố chạy thật nhanh...

-”Hà Nguyệt Dương, tôi còn chưa nói hết, cậu chạy cái gì vậy? Đợi tôi...”

Mặc cho Vũ Phong ở sau đuổi theo, cô vẫn chạy, chạy tới bán sống bán chết, cô không muốn nhìn thấy cậu, cô thấy tổn thương, thấy đau lòng...

...

Chẳng mấy chốc, Nguyệt Dương cũng về tới đích, ghi danh với thầy; chính cô cũng không thể ngờ, bản thân mình có thể chạy nhanh tới vậy.

Cô lau nước mắt, vội vàng đi, giờ phút này, cô chỉ muốn về nhà, rúc vào chăn...

Mà lại bị tên khốn nạn đó lôi vào cái khe tường ở sân vận động. Nhìn thấy cô nước mắt tèm nhem, cậu phát hoảng:

-”Nguyệt, sao vậy Nguyệt?”

Cô không thềm nói, quay đi. Cậu cầm lấy cổ cô, quay về phía mình.

-”Thôi, Phong xin lỗi...”

Nguyệt Dương tức:

-”Hôi cơ mà...hôi thì đứng đây làm gì?”

Lớp trưởng Toán 2 phì cười:

-”Tôi là giúp cậu mà không cảm ơn thì thôi...”

-”Hả...”

-”Tôi vốn tưởng cậu sẽ chạy theo đánh tôi cơ, ai ngờ lại chạy trước tủi thân thế này...Nguyệt của tôi lớn thật rồi, hiền dịu quá đi...”

Cậu đưa tay, lau nước mắt, mồ hôi cho cô. Cậu vẫn vậy, luôn thích sửa sang tóc tai cho cô.

Mà cậu cứ lau, nước mắt cô lại cứ chảy...

-”Thôi mà, Phong xin, Nguyệt là thơm nhất quả đất...Nguyệt dùng sữa tắm hương lyly phải không, có mùi lyly rất tươi mát...”

-”Nguyệt đừng giận tôi nữa nhé...”

Cái mặt cậu phụng phịu, làm đủ trò, Hà Dương có cổ cũng không giận nổi, rốt cuộc cũng cười...

- "Quay ra đằng sau?". Phong nói.

- "Làm gì?"

- "Cứ quay ra đi..."

Nguyệt Dương quay ra, một lát đã thấy tóc mình được búi gọn gàng, cô ngạc nhiên:

- "Không có bút mà cũng búi được hả?"

Phong gõ đầu cô:

- "Cậu ngốc quá! Tôi bảo này, hôm nay, lúc cuối tổng kết, tôi có đóng góp một tiết mục...cậu nhớ phải ra xem đó..."

- "Ừ..."

- "Thề đi!"

- "Thề."

- "Được rồi!"

- "Quan trọng lắm sao?"

- "Ừ!"

.....

Lễ tổng kết, trao giải xong xuôi, nhưng số người tham dự vẫn đông. Bởi lẽ, vẫn còn một tiết mục nữa, của hotboy nổi tiếng!

Cậu bước lên khán đài, đảo mắt nhìn qua, xa quá, cậu không thấy cô, nhưng cậu tin, cô đang ở phía đó, dõi theo cậu.

Nhạc nền du dương, giọng cậu trầm ấm:

"This song I sing for My Moon. She is so stupid but I still want to say: Nguyệt – You are the love of my life!!"

Từng lời hát du dương, say đắm lòng người, giọng cậu, đầy ngọt ngào truyền cảm:

You are the love of my life

I knew it right from the start

The moment I looked at you

You found a place in my heart.

.....

You are the love of my life

And I thank god I'm alive

To spend my lifetime with you

You are the love of my life.

.....

Đọc tiếp Lễ nào em không biết? – Chương 33

33. Chương 33

Chương 33: You are the love of my life

Bài hát đã kết thúc, mà phía dưới vẫn ngây ngô...lát sau, mới có tràng vỗ tay vang dội...lát sau nữa, một cuộc tìm kiếm lung sục diễn ra, mục tiêu của tất cả, là tìm một người tên Nguyệt.

Chuyện này xem chừng sẽ rất hot trên các diễn đàn trong thời gian tới!

Hà Nguyệt Anh phía dưới, nước mắt như mưa...ngay cả lúc anh ấy bước xuống sân khấu, đi qua cô mà cũng không thấy, dường như là đang tìm kiếm Nguyệt của anh!

Khổ thân Vũ Phong, đối tượng mà cậu tỏ tình, kiếm mãi cũng không ở đây? Lẽ nào cô không xem...không phải chứ, cô đã hứa với cậu rồi mà?

Lẽ nào cô sợ quá mà chạy mất rồi? Nghĩ vậy, cậu lại thấy sợ, thấy hơi hồi hận!

Có người vỗ vai, cậu giật mình quay lại:

-”Ồ, sao cậu bảo thầy gọi tôi hả?”

Phong gãi đầu gãi tai:

-”Rõ là thầy gọi cậu mà, thầy bảo tôi gọi thằng Hùng lớp 12 Lý 2 tới gặp thầy ngay!”

Hùng bực cả mình, cần nhằn:

-”Trời đất cái ông tướng này, tôi học 12 Lý 1...”

Dù sao cũng là nhầm lẫn sơ suất nên Hùng cũng không trách cứ Phong nhiều, mãi về sau, có một đợt qua Lý 2 chơi, cậu ta mới biết, lớp Lý 2 căn bản là chẳng có thằng Hùng nào cả!!!

Lớp trưởng Toán 2 đang bận rộn với việc tìm kiếm thì lớp phó xông vào trêu chọc:

-”Khá lắm nha, không ngờ ông lại lãng mạn vậy, em Nguyệt ấy lớp nào, dẫn về nhà ra mắt đi!”

Huy cười thâm hiểm.

-”Có nhìn thấy Dương lớp mình không?”

Phong hỏi.

-”Không biết...nhưng hình như tiếng trước tôi còn gặp dưới phòng y tế!”

What?

Màn tỏ tình cậu lấy hết dũng khí để thực hiện, và cô hứa như vậy còn lỡ được....mà nghe cô ở phòng y tế, Vũ Phong sốt ruột, gấp gấp chạy tới.

Cảnh tượng trước mắt...lòng cậu chút cay đắng...

An Toán 1 đang khoác vai Dương, đi từng bước tập tễnh, thấy cậu, đôi mắt ngây thơ, long lanh vô tội, cô giải thích:

-”Ồ, Phong à, xin lỗi nhé, An lúc thi nhảy xa bị ngã, tôi đưa bạn ấy xuống phòng y tế...”

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Phong tức giận như lần đó, mắt cậu gợn lên những tia đỏ dữ tợn, cậu đỡ An khỏi tay cô, dìu cậu ấy về, còn cô, một câu cậu cũng không nói.

.....

Buổi tối ngày hôm đó, một cơ sở không nhỏ học sinh nữ trường chuyên Biên Hòa tan nát cõi lòng.

Nhưng có lẽ, người đau khổ nhất vẫn là người thích Vũ Huỳnh Phong lâu năm nhất!

Hà Anh không xuống ăn cơm.

Cô ở phòng, vẫn đợi nó sang, cô biết, nếu nó buồn, sau khi khóc xong, cô sẽ là người đầu tiên nó tìm tới tâm sự.

Quả đúng là vậy, mắt nó sưng húp.

-”Tỷ tỷ, anh Phong đã thích người khác rồi...”

Nó nấc lên từng tiếng.

-”Muội bình tĩnh xem nào! Đừng nghe đồn nhảm”

-”Trời ơi, hôm nay lúc trao giải tỷ không xem ư? Tỷ đi đâu?”

Hà Dương đáp:

-”Ta ở phòng y tế với bạn An Toán 1...”

-”Thảo nào...”

Hà Anh mở điện thoại, nhanh chóng vào Youtube, tìm kiếm một bài hát có tên “You are the love of my life”...sau khi nhấp vào hình tam giác, cô ầm ực:

-”Tỷ, tỷ nghe đi, hôm nay anh hát tặng con đó bài này ...”

Nguyệt Dương tuy bề ngoài rất thản nhiên; nhưng khi nghe cậu thích người khác, tỏ tình với người khác, cô thực sự cũng rất tò mò...hồi hộp nghe...

Lời bài hát này quả là ngọt, ngọt tới thấu xương...

You are the love of my life

I knew it right from the start

The moment I looked at you

.....

And I thank god I'm alive

-”Em là tình yêu của cuộc đời anh...Và anh biết điều đó ngay từ thời khắc đầu tiên anh gặp em...Cảm ơn Chúa đã cho anh được sống...”. Hà Nguyệt Anh nhại theo lời bài hát.

-”Bình tĩnh nào muội...”

-”Mẹ nhà nó, muội nhất định phải tìm ra, xem con đó hơn muội chỗ nào, con hồ ly tinh đó...muội hận, muội hận...muội đau quá tỷ ơi...”

Hai người họ, cùng thích một người, và bây giờ, cùng tiếp nhận thông tin, người đó tỏ tình với người khác. Hà Anh đau khổ, khóc lóc, tuyệt vọng.

Hà Dương xem ra chẳng làm sao cả...thực sự không phải thế, bởi vì, tâm trí cô giờ phút này, còn một việc quan trọng hơn, đó là an ủi cô em gái bé nhỏ !

-”Thì đợi xem đứa kia trả lời Phong đã, nhớ nó từ chối, muội vẫn còn cơ hội...”

Hà Anh bĩu môi:

-”Làm gì có cái chuyện đấy...có con mèo nào thấy mỡ trước mặt mà không húp?”

Hà Dương cố gắng nói chuyện vui, hời hợt tình hình phim ảnh hát hò, giúp Hà Anh nguôi ngoai...

Nhưng quả thật, anh Phong...vẫn là thứ nó quan tâm nhất lúc này. Nó kéo chăn, hơi chui xuống dưới, ôm lấy cô, thủ thủ:

-”Tỷ, tỷ có nhớ lần đầu tiên gặp anh Phong là lúc nào không?”

Một mảnh kí ức tuổi thơ ulla về, cô trả lời thành thật:

-”Thì vào lớp năm tuổi thì gặp còn gì...Khi đó ta đã rất ghét hần...chỉ vì trúng tiếng sét ái tình với hần mà muội đòi ba xin lên lớp mẫu giáo năm tuổi, hồi đó ta thích học lớp bốn tuổi hơn...”

-”Trời ơi...xin lỗi mà, hồi đó muội nhìn lên anh ấy, đã thấy thích rồi, mà có chuyện này chưa bao giờ kể với tỷ, lần đầu bọn muội giáp mặt, anh ấy đã hỏi muội một câu.”

-”Câu gì?”

-”Anh ấy hỏi, bạn có nhớ tớ không? Tớ là người cho bạn kẹo mút dâu tây đây mà!...Mà muội nghĩ mãi cũng chẳng nhớ ra, nhưng mà muội rất vui, có thể hồi đó muội bé không nhớ được, nhưng anh ấy nhớ là được...từ đó, muội cứ nghĩ anh ấy thích muội cơ chứ...”

Hà Nguyệt Dương giật cả mình. Kẹo mút dâu tây? Không phải chứ? Chắc là trùng hợp thôi...sao có chuyện cô thích cậu bé kẹo mút dâu tây như vậy mà gặp Phong cô lại không biết gì...

Đang tâm sự, Hà Anh tức tối ngồi dậy:

-”Tỷ, không được rồi, muội điên lắm, muội phải lên group của trường xem, biết đâu có manh mối...”

Hà Nguyệt Anh với điện thoại, không ngoài dự đoán, chuyện tỏ tình lãng mạn của Vũ Phong hôm nay thành topic hot. Cô chăm chú đọc từng nhận xét.

-”Haizz...bọn nó đã tìm ra, cả trường có 7 con tên là Nguyệt...sao mà lắm thế không biết...”

Hà Anh đang định vào facebook của từng đứa một, thì có điện thoại của quản lý.

Hà Dương ngồi bần thần, một lát, Hà Anh bê chăn gối về phòng, nó nói có việc, đêm nay không ngủ phòng cô nữa.

Muội muội đi rồi, Hà Dương lúc này mới dám thở...Từng dòng trên group thực sự khiến cô hoảng loạn, rất nhiều bạn trích lại lời nói ngọt ngào, kèm theo cả sự ngưỡng mộ: “This song I sing for My Moon. She is so stupid but I still want to say: Nguyệt – You are the love of my life!!”

Và cô nhớ lại, hôm nay cậu đã dặn cô phải xem tiết mục đó...

Nguyệt, có phải là...?

Hoang đường, thực là vô lí hết mức!!! Biết Phong có thể là mối tình đầu của mình, cô đã không dám tin, chuyện này, càng không dám tiếp nhận.

Nếu là như thế, Hà Anh phải làm sao?

Cô lại khuyên mình không nên nghĩ vậy, biết đâu chỉ là tự mình suy diễn...mà nếu đáp án không phải là thế, hiện tại, Hà Dương không tìm ra lời giải nào thích hợp hơn!!!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Nguyệt Dương quyết định gọi điện cho lớp trưởng, lấy hết sức can đảm, nói một mạch:

-”Vũ Phong, tôi đã biết cậu tỏ tình với tôi, nhưng tôi không thích cậu, chúng ta không thể đâu, để tránh cậu khó xử, mai tôi sẽ xin đổi chỗ, chúc cậu tìm được người khác thích hợp hơn và sống hạnh phúc!”

Người đầu dây bên kia, một phút đặng lòng...vẫn phải cố cười vang:

-”Hà Nguyệt Dương, không những cậu đầu óc bà đậu mà còn có trí tưởng bở...ai tỏ tình với con ngu nhà cậu?”

-”Thế...thế những gì trên group nói...chẳng phải là...”

Phong tỉnh bơ:

-”Phải, cậu động não tý đi, nếu tỏ tình với cậu tôi sẽ phải nói: Duong- You are the love of my life chứ?”

-”Nhưng mọi khi cậu...cậu gọi tôi là Nguyệt mà...”

Dương chần chờ, Phong nói:

-”Ừ, cũng chỉ là một cách gọi, không ngờ lại gây hiểu lầm lớn như vậy...”

-”Nhưng cậu bảo tôi nhớ xem cậu biểu diễn...”

-”Ừ thì tôi tỏ tình, dặn người bạn thân nhất của tôi xem, có gì không đúng?”

-”Cậu coi tôi là bạn thân nhất hả?”

-”Thế không thì cậu muốn gì?”

Hà Dương ậm ừ, giải thích của cậu khiến cô sáng tỏ quá, cũng khiến cô ngượng chỉ muốn đào lỗ chui ngay xuống đất, cái tội tưởng bỏ...oaoa...xấu hổ quá...

-”Nói cho cậu biết, nhưng cấm nói với ai, tôi thích bạn Nguyệt lớp Văn 1

Đáp án của cậu khiến cô bết lo...nhưng sao, lại thấy có cái gì đó mất mát, đau lòng tới vậy, Hà Dương tự thấy mình hết thuốc chữa!!!

Vũ Phong thở dài...thôi thế cũng được, còn hơn Nguyệt đổi chỗ, cậu ghét cảm giác mỗi ngày phải xa cô. Bỗng, cậu nghe cô nói lí nhí:

-”Hát lại bài đó cho tôi nghe!”

-”Cậu nói gì cơ, nói lại đi?”

Phong đùa.

-”Tôi bảo cậu hát lại bài đó cho bạn thân cậu nghe, chẳng phải cậu muốn tôi nghe thấy sao, giờ tôi nghe đây...”

-”Cơ hội chỉ có một!”

Nói xong, cậu đập máy!

Ba mươi phút sau, Vũ Phong gọi lại, hỏi:

-”Nguyệt đang làm gì?”

-”Đang học bất đẳng thức!”

Cậu đập máy.

Hai tiếng sau cậu lại gọi:

-”Nguyệt đang làm gì?”

-”Đang học hình!”

Hai tiếng sau gọi:

-”Nguyệt đang làm gì?”

-”Đang xem phim”

Một rưỡi sáng, cậu lại gọi, Nguyệt Dương đang trong chăn, giọng ngái ngủ:

-”Đang ngủ...Vũ Phong cậu ăn phải bả thối gì thế, có gì nói mau...”

Giọng cậu trầm ấm, du dương:

You are the love of my life

I knew it right from the start

The moment I looked at you

.....

And I thank god I'm alive

Ngọt ngào quá, bạn Nguyệt lớp Văn 1 quả là hạnh phúc, cô là bạn thân nghe còn cảm động thế này, bạn ấy nghe chắc phát khóc mất...

-”Phong, hay lắm, tôi cho 100 điểm luôn, bạn ấy nhận lời là cái chắc!”

Phong cười nhạt, không nói gì. Nguyệt Dương trách:

-”Tự dưng cậu làm tôi hết buồn ngủ rồi...sao không gọi sớm sớm một tý...”

Cậu bảo:

-”Đeo tai nghe đi, rồi nhắm mắt lại...tôi sẽ đèn...”

Cô ậm ừ làm theo, cậu cất giọng hát trầm ậm:

Lần đầu tiên gặp em

Em khóc

Lần đầu tiên gặp em

Tôi thích

Những năm tháng tuổi thơ

Là chúng ta cùng nhau trải qua

Em là tuổi thanh xuân của tôi

Ánh mắt của em tôi khắc ghi

Nụ cười của em tôi mãi nhớ

Tôi yêu em lâu như vậy

Tôi chờ em lâu như vậy

Lẽ nào em không biết?

Lẽ nào em không một chút rung động?

Từng câu từ, nghe sao da diết, từng chữ xuyên qua từng lớp trong tim cô... giọng cậu nghe sao oán trách?
Cô biết mình ăn đura bỏ nặng rồi, nhưng nghe sao như cậu nói với cô vậy?

Trái tim cô lạc một nhịp, cả người bỗng bồn thần, nước mắt tự nhiên ứa ra...

Nguyệt Dương khẽ nói:

-”Phong hát bài con chó Vũ Phong đi, tôi không thích nghe bài này...”

Giọng Hà Dương ghen ngào...Phong cũng chiều cô. Xem ra, bài này là bài hợp cô nhất, chẳng mấy chốc đã lăn quay ra ngủ!!!

Đọc tiếp Lẽ nào em không biết? – Chương 34

34. Chương 34

Chương 34: Chiếc khăn đầu tiên của Moon

Một, tránh phiền phức sau này.

Hai, nhân cơ hội lợi dụng.

Vừa thấy đối tượng, lớp trưởng Toán 2 đã trưng ra cái bộ mặt như cơm nguội, nằm tự kỉ úp xuống bàn.

Hà Nguyệt Dương thấy bạn thân như vậy, hơi lay người cậu, cô hỏi:

-”Sao vậy?”

Ai đó mừng lắm, mà vẫn cố nén:

-”Không sao...”

-”Ồ, không sao thì tốt!”

Vãi cả con cùng bàn, khi người ta làm màu thì cũng phải nể mặt cho người ta diễn một tý, đằng này...Haiz...Biết điều, cậu cất giọng buồn phiền:

-”Bạn Nguyệt ấy từ chối tôi rồi, tôi buồn quá...”

Cô há hốc, sao có thể chứ?

Sao có khả năng này? Mà nhìn mặt cậu, bơ phờ, đau khổ, chắc không đối được.

Hà Dương thừa nhận, cô có chút vui, nhưng mà, nhìn cậu, lại thấy xót, cô vỗ về:

-”Ăn cóc không?”

-”Không...”

-”Uống gì Dương mua cho?”

-”Không”

-”Thôi, không thích người này thì có người khác, người muốn làm bạn gái cậu còn xếp hàng dài cơ mà, vui lên...”

-”Nhưng tôi chỉ thích bạn ấy!”

Không ngờ tình cảm của cậu lại sâu đậm tới thế, cô cũng chẳng biết làm sao nữa...

-”Nguyệt!”

-”Sao?”

-”Tôi cảm thấy cô đơn lạnh lẽo quá, cho tôi mượn vai cậu một cái...”

Nguyệt Dương thở dài, nhìn bộ dạng lớp trưởng chưa bao giờ đáng thương như thế, đành đồng ý.

Có người sướng tới phát điên!!!

Gần tới giờ học, các bạn tới ngày một đông, thấy “cảnh lạ” ở bàn thứ ba, bắt đầu thì thầm thủ thủ...

Người trong cuộc, một người vẫn còn nhấm nhát tận hưởng giây phút đó, một người đành phải viết vào tờ giấy hai chữ “THẤT TÌNH”, rồi dơ lên cho quần chúng xem, còn không quên kèm theo đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu “Suyt, bạn ý đang bị tổn thương”...

Không biết nên mừng hay chia buồn, lớp Toán 2 là một lớp khá đoàn kết, thấy lớp trưởng ra nông nổi đó, mọi người cũng đau lòng chạy vào, tranh nhau ôm lớp trưởng, ai ủi, động viên...

-”Ra đây anh em cho ông tý hơi ấm nào...”

Lớp phó đồng cảm.

-”Con đó là con nào, ông nói rõ ra bọn này đi hỏi cho ra nhẽ, nếu không, bọn tôi sẽ thẩm vấn từng con Nguyệt một...”

-”Thôi quên đi ông ạ, nó không yêu ông thì tôi yêu ông...”

-”Phong đừng buồn, Loan và các bạn luôn bên Phong...”

.....

Ngày hôm đó, có kẻ chắc mẩm mình bịa chuyện được lắm. Ai ngờ đâu...lãi tới méo cả mặt!!!

Tin hotboy bị từ chối lan rộng, bao nhiêu trái tim đã vui trở lại!

.....

Mặc dù cơn bão thi tỉnh, thi đội tuyển, thi Quốc Gia, thi đại học...đã được báo động trước, nhưng các học sinh nữ khối 12 chuyên Biên Hòa đợt này đều bị nhiễm vi rút cấp nặng.

Mà con vi rút này, có tên...đan nát.

Người người cầm len, nhà nhà cầm que.

Giờ ra chơi vắng bóng những chủ tiệm “dưa”, các bà tám im phăng phắc, mãi mê nâng niu vật phẩm trên tay mình!

Nhìn kìa, tới hotgirl Hà Nguyệt Anh, trăm công nghìn việc, mỗi khi rảnh là tranh thủ từng chút.

Ngoảnh lại xem, vụng thối vụng hát như Hà Nguyệt Dương, cũng đang chọc chọc từng mũi.

Que đan và mẩu len này là cô được Loan bà già cho, nàng ấy đan tặng khăn cho nũ kia, thừa một tý, nhàn rồi chẳng có việc chi làm, lôi bạn Dương ra, bắt ép làm học trò.

Bạn Dương ban đầu một mực không chịu, nhưng bắt tay vào làm, mới thấy hay ho quá. Chỉ tiếc, người ta đan nhoay nhoáy, đầu mũi đan khẽ gầy lên gầy xuống, còn Hà Nguyệt Dương, phải nói là chọc, cắn răng vào mà chọc.

Phía nào đó, lớp trưởng lân la xuống bàn Hương Hội (bạn tên là Hương, bố bạn tên là Hội) – chủ vừa len lớn nhất 12 Toán 2. Nghe nói, bạn đã đạt tới cảnh giới, đan len đi bán, một chiếc khăn mét sáu, chỉ cần ba tiếng!

–”Hương đan đẹp nhỉ, công nhận khéo tay!”

Ngẩng lên, ánh mắt nghi ngờ:

–”Có việc gì nhờ vả?”

–”Làm gì có gì, xuống chơi với bà tỷ mà...”

Phong cười.

–”Gỡm cái mặt ông, không nói thì biến đi, để bà đây còn làm việc...”

–”Nóng tính thế, tôi hỏi này, đan một cái khăn nam thì hết bao nhiêu len?”

–”Hai cuộn to, bằng tần kia kìa...”

Vừa trả lời, vừa hát hăm. Vũ Phong liếc qua phía đó, cậu chọn lấy hai cuộn màu xanh lam, thương lượng:

–”Bán lại tôi hai cuộn này!”

Hương Hội giãy nảy:

–”Quên đi, ra chợ mà mua, tôi mất công mua về đây, làm việc, kinh doanh...”

Vâng, chị Hương Hội chị nóng tính là vậy, giãy nảy lên như thế, ấy mà sức mạnh của tờ polyme mệnh giá 200k giờ giờ trước mặt khiến chị ấy hồn phách chao đảo...

Lời, lời quá, một cuộn len có 30k, lời tận 140k! Bán khăn đan sẵn cũng không được nhiều tới thế!!!

Chị đành...ngậm tiền làm thỉnh, giao hàng!!!

Lại nói về bạn Dương, vật lộn mấy cái giờ ra chơi mới được năm hàng, sướng lắm, cứ nhìn âu yếm mãi thôi...Tiếc là đoạn len được cho ngắn quá, hết mất rồi.

Không kìm được háo hức, chạy chạy quanh lớp, gặp ai cũng xin len thừa...mà các nàng, chẳng ai cho.

Xuống bàn Hương Hội, thương lượng mua bán, chị Hương Hội ban đầu đã định bán cho bạn Dương với giá 50k một cuộn, ai ngờ sau khi chị nhận được tin nhắn từ “khách hàng cũ”: “Đừng bán cho nó, tôi trả gấp ba!”, thì lạnh lùng từ chối!

Tiu ngủ về chỗ.

Bỗng có hai vật thể to đùng đoành màu xanh dơ dơ trước mặt, phởn phải biết!

-”Cậu lấy ở đâu đấy?”

-”Cho Nguyệt đó!”

Nguyệt Dương – vui điên đảo, hớn hở nhận lấy, còn không quên nịnh nọt: “Phong là tốt nhất nha...” ..

Cô cẩn thận nối len mới vào len cũ, tỷ mỹ đan:

-”Ặc, sao cậu không tháo ra, đan lại, cái cũ màu trắng, cái mới màu xanh trông chả ra sao...”

Cô vừa làm, vừa giải thích:

-”Tôi không biết bắt mối!”

-”Thì ra nhờ Loan bà già ...”

Cô lại bao biện:

-”Nhưng mà cái đoạn màu trắng là lần đầu tiên tôi đan, tôi muốn giữ làm kỉ niệm, đan cùng luôn...”

-”Ồ...”

Cậu khẽ cười, khuôn mặt ánh lên nét rạng ngời, ánh mắt trù mên nhìn ai đó.

Nhiều lúc thấy Phong chăm chú nhìn cái vật trên tay mình, Dương cũng mừng lắm cơ, xem ra cô đan rất đẹp nha!!!

.....

.....

Sinh nhật Vũ Huỳnh Phong.

Hai năm trước, quà gửi tới để kín hai bàn học.

Năm nay, dù anh đã tỏ tình công khai, dù anh bị từ chối phũ phàng, vậy mà, cái lớp kia, mất thêm một cái bàn nữa.

Lớp trưởng à, đào hoa quá!!!

Lần nào cũng như lần nào, tới lớp là cậu ta lại lục tung đồng đó, món nào có thiếp bên ngoài thì đọc qua, không có thì vội vàng bóc!

Kết cục là, luôn vác cái mặt méo xệch mỗi khi xong việc.

Nhìn cái khăn của em mình bị cậu ta vứt vào một xó, Nguyệt Dương tức điên, cô nhặt lấy, chìa trước mặt cậu:

-”Làm gì vậy? Nó bận quay phim mà đêm qua thức cả đêm đan cho cậu đấy!”

Lớp trưởng nhận lấy, giọng đều đều:

-”Ừ, gửi lời bảo em ấy tôi cảm ơn!”

Cô tiếp tục đan, cậu ngồi yên.

Một lúc, không thể nhịn được, cậu quát:

-”Sao cậu không tặng quà gì cho tôi? Người ta xa lạ còn tặng quà cho tôi, đằng này chúng ta quen nhau cũng gần 14 năm rồi, lại còn chung lớp, chung bàn...”

Nguyệt Dương ngây người...

-”Hàng ngày tôi cho cậu chép bài, mua đồ ăn cho cậu, quan tâm tới cậu, sinh nhật cậu, chưa năm nào tôi quên...vậy mà, 14 năm qua, chưa một lần tôi được nhận bất cứ thứ gì của cậu là sao???”

-”Hà Nguyệt Dương, cậu là đồ ích kỉ!”

-”Hà Nguyệt Dương, đáng ghét!”

....

Ai đó tức giận bỏ đi, để lại ai đó ở lại...một khoảng trống.

Không phải cô không nhớ...

Mà là, cô chưa bao giờ quên!!!

Không phải cô không muốn tặng, mà cô đơn giản nghĩ, cậu bao nhiêu quà, thêm hay bớt của cô, có gì quan trọng???

Tại sao cậu lại nổi cáu tới vậy?

.....

Cả năm tiết học ngày hôm đó, không ai nói với ai câu nào.

Tối chiều học phụ đạo, vẫn thế!

Sự yên lặng kiên trì của Vũ Phong rốt cuộc cũng khơi dậy được lương tâm của Hà Nguyệt Dương. Tan học, cô kéo tay áo cậu, lí nhí:

-”Tôi mời Phong đi uống nước!”

Cậu khoác balô, định rời đi, cô lại chạy lên trước:

-”Hay đi ăn nem chua rán?”

-”Không cần, cảm ơn...”

-”Chè nhé, sữa chua?”

-”Cậu không phải ép buộc mình như thế, lúc này tôi hơi mất bình tĩnh, xin lỗi...”

Trời đất, lời nói như có băng có đá vậy, Hà Dương ỉu xiu:

-”Ừ, thế tôi về trước đây...tạm biệt...”

-”Khoan đã...”

Cậu gọi, liếc vào chiếc túi cô cầm:

-”Đan xong rồi à!”

-”Ừ, mới xong chiều nay”

Không nói không rằng, ai đó cướp của, chạy biến. Hà Nguyệt Dương vừa mới thấy tội lỗi xong đã ức điên cả người:

-”Đứng lại, Vũ Phong, đứng lại...cái khăn đó là lần đầu tiên tôi đan đó...ĐỨNG LẠI CHO TÔI...”

....

Biết sức mình chẳng thể đấu lại địch, đành dùng mưu hèn kế bẩn, cô thét lên một tiếng vang trời, rồi ngồi phịch xuống đất.

Nhìn tên trộm đang lờ mờ quay lại mà lòng đắc thắng, ta biết mi mà, haha...

Len lén đợi lúc cậu không để ý, giật lấy đồ, khổ nỗi, cậu ta quàng kiểu gì, mà càng giật, thì càng đẩy cô với cậu lại gần...huhu...Cậu nhìn cô, cười thâm hiểm:

-”Đừng đùa với cáo, thỏ à!!!”

Đoạn, cậu chỉnh chỉnh lại chiếc khăn, để thừa ra một nửa, rồi dịu dàng quàng cho Nguyệt, nhẹ cụng đầu mình vào đầu cô, cậu nói:

-”Len là của tôi, khăn là cậu đan, bây giờ cắt ra cũng không được, vậy mình cùng đeo nhé!!!”

Câu nói ấy, giây phút ấy, trái tim Moon, hoàn toàn tan chảy!!!

35. Chương 35

Chương 35: Mất cả chì lẫn chài

Nghe nói đột đó, Hà Nguyệt Dương dùng mọi thủ đoạn, vẫn không thể đoạt lại tài sản.

Cũng nghe nói, cô đã từng kể ấy bà tám ở lớp để công kích lớp trưởng, mà buồn thay, người ta lại được bệnh, hội bán dưa nói rất vô tình: “Len là của bạn ấy mua Hương Hội, cả lớp biết, với cả, bà nhìn lại xem, cái khăn người bình thường đan nó vừa mềm vừa thẳng, khăn của bà thì vừa cứng vừa cong, có người đeo cho là tốt rồi...”

Phũ quá, phũ phàng quá!!!

Biết con cùng bàn gặp ức chế, một ngày, Vũ Phong đã gọi nó cuối giờ ở lại “nói chuyện”...

– “Sao?”

Giọng Hà Dương lạnh lùng quá, lớp trưởng cười.

– “Tôi đền Nguyệt nhé!”

– “Đền gì?”

– “Đưa tay ra đây!”

– “Làm gì cơ chứ?”

Cô còn chưa kịp đồng ý mà, cậu đã tóm lấy tay cô... Tự tiện quá à??? Cậu dùng đồ nghề, giữa các móng tay cho thật đều và đẹp.

Đoạn, cẩn thận vẽ từng móng...

– “Có nhớ tôi đã từng hứa vẽ móng cho cậu không?”

– “Nhớ”

Cô nói rất nhẹ, chăm chú nhìn cậu, từng lớp sơn lên móng tay, rất mát, rất thích, cái mùi cũng thơm dịu dịu...

– “Phong lấy đâu ra lắm đồ thế?”

– “Tôi chôm tạm của ba tôi đây!”

– “Ba cậu cũng biết vẽ móng à?”

Phong cười lớn:

– “Biết gì chứ, ba tôi phết sơn còn vụng, nhưng mẹ tôi vẫn thích ba tôi làm...”

– “Ba cậu cũng chiều mẹ cậu nhỉ?”

– “Cũng được, nhưng chắc chắn sẽ không bằng mai sau tôi chiều vợ đâu!!!”

Nói xong câu đó, cậu khẽ ngẩng đầu, lăm lết nhìn cô, má cô hây hây đỏ, rất đáng yêu!

.....

– “Xong, Nguyệt không giận nữa nhé, đổi cái này với cái công đan khăn của Nguyệt nhé!”

Hà Nguyệt Dương bần thần, mỗi chiếc móng được đính một bông hoa màu hồng phớt trên nền trắng, phía cuối còn có nửa vòng trăng khuyết tí xíu màu xanh dương, trông rất lạ, rất đẹp... đúng là tuyệt tác.

Cô...quả thực, rất rất thích, thích tới ngất người; nhìn xuống, rồi lại nhìn lên, rớt cuộc, nhìn người bên cạnh bằng ánh mắt thán phục:

-”Giỏi thật...”

Ai đó mát hết cả mặt, nói đầy kiêu căng:

-”Thế cho nên, mai sau dù khó khăn như nào, tôi cũng có thể mở tiệm nail kiếm sống, không bao giờ để Nguyệt chịu khổ!”

Nguyệt Dương nghe mà giật cả mình...xem ra trước kia cô hiểu lầm cậu rồi, con người cậu tốt thật, tới bạn thân như cô mà còn đối xử như thế. Sau này, nếu một ngày, Nguyệt Anh thành công, đánh chiếm được trái tim cậu, thì cô cũng tin tưởng mà giao phó nó.

Cô tự hứa, dù ngày ấy tới sớm hay muộn, thì cô vẫn luôn là một người chị tốt, một người bạn thân, ủng hộ họ!

-”Phong này...”

-”Ừ, Nguyệt!”

-”Cái khăn đó, mọi người đều chê xấu, tôi cũng thấy xấu thật, hay là tôi mua cho cậu cái khăn khác nhé!”

Cậu phì cười:

-”Không cần, tôi thích cái này...”

-”Nhưng ai cũng bảo cậu đeo khăn mà như buộc cái giẻ lau vào cổ ý, xấu trai lắm...”

Ánh mắt kia bỗng dừng trêu mếu, xoa đầu cô, cậu nói:

-”Ừ, tôi đẹp quá nên giờ xấu đi một tý cũng được, đỡ phiền phức...”

Vũ Huỳnh Phong – mức độ tự sướng của cậu ta, rất là à!!!

.....

Tối đó, về nhà, tất nhiên Hà Nguyệt Anh phát hiện ra sự khác biệt trên tay chị gái.

Cô cứ nhìn chăm chăm, phát cuồng:

-”Tỷ tỷ, đẹp quá à, đẹp kinh hồn, tỷ làm ở tiệm nào đấy, uội biết với, trời ạ, mười tuần nào cũng đổi kiểu mà chưa lần nào đẹp như của tỷ...”

Hà Dương trầm ngâm, lúc đầu, cô định đáp bừa, hoặc nói tên người khác.

Nhưng cô đã không làm thế. Cô không muốn nói dối Hà Anh, bất cứ cái gì cả. Em ấy là muội muội bé nhỏ đáng yêu của cô...

Hà Dương cố nói giọng thản nhiên:

-”Là thằng Phong vẽ cho ta đấy...”

Thấy sắc mặt Hà Anh tối sầm, ánh mắt giận dữ như kiểu sắp ăn tươi nuốt sống mình, Hà Dương méo xệch... xem ra, vẫn không thể trung thực 100%; cô đành thêm:

-”Nó đang tập vẽ nên lôi mọi người ra làm thử nghiệm, con gái lớp ta, ai nó cũng bắt ép làm chuột thí nghiệm...”

Hà Anh vui hẳn, ngay lập tức lên phòng lấy cồn tẩy lớp sơn trên tay mình, nghĩ tới ngày mai mà sung sướng!

Để lại Hà Dương ánh mắt thoáng buồn...’Muội, ta xin lỗi vì đã nói dối mi một chút, mà ta cũng chẳng biết làm sao nữa...’

Hà Nguyệt Anh ngày hôm sau thất vọng tràn trề, không hiểu sao, dù cô năn nỉ thế nào, nựng nịu bao nhiêu, anh ấy cũng nhất định không vẽ cho cô.

Lý do anh ấy đưa ra rõ là củ chuối, anh nói, anh không có cảm hứng, mà sáng tác nghệ thuật, cảm hứng rất là quan trọng.

Anh đưa cô đi ăn nem chua rán đèn bù, chỉ có cô và anh, cười nói rất vui...nhưng anh không biết, trong lòng cô, đau lắm!!!

-”Tỷ...”

Nước mắt rơm rớm.

Hà Dương giật mình, vội vàng hỏi thăm.

Nghe em gái kể lẽ sự tình, thấy nó khóc mà xót xa.

-”Tỷ, có phải anh ấy ghét muội không, rất ghét ý sao...nhất định không chịu làm uội, mà con gái cả lớp tỷ đều được làm...”

-”Được rồi, ta đưa đi tiệm nail nhé!”

Hà Anh vẫn tức tưởi:

-”Không, muội không thích, muội thích anh Phong vẽ cơ...sao tỷ có mà muội không có...”

-”Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, đừng buồn nữa, xem phim nhé!”

-”Không xem, cứ nhìn vào tay tỷ đẹp, muội đau lòng lắm...”

-”Thế giờ phải làm sao?”

Hà Dương thở dài...

Hà Anh khóc inh ỏi. Rốt cuộc, cô đành nói:

-”Ta xóa đi nhé...mi đỡ phải nhìn nữa...”

-”Nhưng tỷ có tiếc không?”

-”Xóa đi mà mi hết buồn thì không tiếc...đợi tỷ, ta đi mua còn về xóa...”

Hà Anh tươi hân, chạy nhanh về phòng, giọng nói còn vọng lại:

-”Không phải mua đâu, muội lấy cho...”

Vài phút sau, cô lại hỏi:

-”Tỷ, cái khăn anh Phong đeo giống của tỷ đan thế?”

Hà Dương giật mình:

-”À, len của nó mà, hồi ta học đan ta bị nó lừa, lấy len của nó, giờ nó đòi...”

-”Hóa ra anh ấy thích màu xanh à, biết thế muội không đan cái khăn màu nâu nữa...chán thật...”

-”Ừ...”

-”Nhưng muội thích cái khăn của tỷ đan lắm, mai tỷ đòi anh Phong mang về uội đi!”

-”Ta đòi mãi có được đâu, nó quàng kiêu gì chắc lắm...”

-”Vây tỷ dùng kéo cắt, sau đó về muội nối lại cho... nha...tỷ bảo muội thích gì tỷ cũng à...”

Nhìn em gái mà cô cứng cả lưỡi, đành ừ!

Cánh cửa khép hờ, nghe tiếng nhạc nền cùng giọng hát trong trẻo của Hà Anh, Hà Dương khẽ cười.

Còn đã thấm ra giấy ăn rồi, mà sao lúc chuẩn bị đưa tới đầu móng tay, có người thấy nao nao...

Nhìn lại những cánh hoa màu hồng phớt này, nó mới đẹp làm sao!

Ở trên tay cô, duyên dáng tới chừng nào!

Cái giây phút trán cậu lấm chấm mồ hôi, vẽ từng đường từng nét, nó cứ hiện lên trước mặt...nụ cười của cậu, lúc hoàn thành tác phẩm, vẫn vương mãi trong tim...

Lấy hết can đảm, nhắm mắt...rồi lau sạch.

Tối hôm ấy, thực sự cô thấy...rất...rất...buồn!

Hà Nguyệt Dương không phải là người duy nhất, sáng hôm sau tới lớp, ai đó nhìn thấy, cũng đau lòng không kém.

-”SAO LẠI THẾ NÀY?”

Tay cô bị nắm chặt, mặt cậu hầm hầm, cô cũng chẳng dám đối diện nữa...lấp bắp:

-”Tôi...tôi...cảm thấy đang là học sinh, vẫn nên giản dị thì hơn, cái đó...nổi bật quá...”

-”Chứ không phải vì cậu ghét nên xóa đi?”

-”Không, làm sao mà ghét được, đẹp như thế!”

-”Thật không?”

-”Thật, tôi rất thích mà...”

Người trước mặt cô thở phào.

Cậu lại quát:

-”Vụng thối vụng nát, có xóa mấy cái móng mà nhem nhem nhuốc nhuốc...”

Cô nhìn lại tay mình, vụng thật, hồng hồng trắng trắng xanh xanh lấm tẩm trông rất là bẩn.

Cũng may, tới buổi chiều, Phong mang đồ nghề, tỹ mẩn xóa sạch cho cô.

Sau đó, cậu còn quét thêm một lớp sơn bóng.

-”Hay nhỉ, cái này sơn mà như không sơn?”

-”Đồ con gà”.

Phong xĩa xối.

Tay với cái kéo trong balô, khe nín thở...Mà nhìn người trước mặt, nhìn cái khăn bao công lao của mình đan, nghĩ lại hàng ngày cậu yêu quý nó tới mức nào, cô thực sự, không thể...

Thật may, có bạn nam lớp Lý 1 đi qua, cô nhìn chăm chăm, rồi lợi dụng ngay:

-”Eo, nhìn bạn kia quàng khăn dạ trông đẹp trai thế...trời ơi...thích quá đi mất...”

Phong ngẩng lên, có vẻ không vui:

-”Cậu thích con trai quàng khăn dạ à?”

-”Ừ!”

Nhìn ánh mắt cô sáng theo thằng đó, lớp trưởng Toán 2 thật chạnh lòng. Hà Dương nhân cơ hội, đưa ra cái khăn dạ mình mua lúc trưa, bảo Phong:

-”Cậu xem người ta trẻ đẹp là thế, cậu đeo cái này cứ như thằng ăn mày ý...này, cho cậu cái này...tôi mua mất hơi bị nhiều tiền đấy, hàng sịn nha...”

Lần đầu tiên cô tặng quà cho cậu, có người sướng phát điên!!!

-”Cậu đeo cho tôi!”

-”Thì cậu phải tháo cái khăn kia ra tôi mới quàng cái khăn này được chứ!”

Ngọt dịu nịnh nọt...Phong tháo thật, nhưng cậu lại cầm rất chặt. Quàng cho cậu khăn mới xong mà cô cũng không thể lấy lại khăn cũ.

Ôi thôi, Nguyệt Dương ngu ngốc, mất cả chì lẫn chài.

-”Cái kia...trả lại tôi...”

-”Thôi, cái giẻ lau ấy lấy làm gì, để tôi về vứt hộ cậu ra thùng rác...”

Có đứa mặt ngẩn tũn, tôi về báo cáo với em gái:

-”Ta đòi nhưng nó bảo giống cái giẻ lau nó vứt ra thùng rác!”

Hà Anh cười như nắc nẻ...Hà Dương lại hỏi:

-”Xin lỗi nhé, muội bảo thích cái khăn đó, có sao không?”

-”Không sao, không sao...thôi, muội về phòng đây!”

-”?”

.....

.....

Vài tuần lặp đi lặp lại...

Có bà xã thủ thi ông xã:

-”Mình ơi, thằng con nhà mình học nhiều quá nó bị điên rồi ý sao, mai có khi em phải cho nó đi khám...”

-”Sao vậy?”

-”Thì mình xem mà xem, sáng ra khỏi nhà nó quàng cái khăn màu ghi...về nhà, việc đầu tiên là nó chạy vào phòng quàng khăn xanh, đêm ngủ cũng quàng...”

-”Thì kệ nó chứ sao, mình cứ quan trọng hóa quá, nó cũng tới tuổi làm dáng rồi mà...”

-”Dáng đắp gì, xấu như ma...có mà nó dở hơi thì có...”

-”...”

-”Mà mình không biết đâu, mỗi lần giặt quần áo, nó còn không cho bác giúp việc động vào, tự nó giặt cái “giẻ” đó, rồi dùng máy sấy, xong lại đeo luôn...”

-”...”

-”Em có mấy bà bạn, nói thời đại giờ, chơi bùa kinh lắm mình ạ, có khi có đứa nào nó thấy con mình giỏi, nó ghen, rồi nó hại...”

-”...”

-”Mà nó cứ giữ khư khư, em chả dám vứt...”

-”...”

-”Mà có mỗi nó là con một, em sợ nó ghét em thì chết...mình, mình, hay mình vứt đi đi...”

Ông xã nựng bà xã:

-”Ừ, thôi được rồi,ngủ đi, mai anh đặt lịch hẹn với bác sĩ...”

-”Xong mình vứt cái khăn đó đi nhé...”

-”Tôi cũng có mỗi nó là con một mình ạ!”

Ông xã nói nhỏ nhẹ, nhưng giọng rất là đều, bà xã thở dài...

-”Thôi, để em gọi thầy về cúng vậy...”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 36

36. Chương 36

Chương 36: Cậu lấm mồm như đàn bà ý

Thi tỉnh.

Giáo sư Hà Quốc Trung vì nhiều nguyên nhân đã bỏ cái luật được giải mới được hoạt động nghệ thuật cho Hà Nguyệt Anh, cô cũng thông báo trên fanpage từ sớm là dồn tâm sức cho các dự án, không tham dự được kì thi, status vừa đăng, gần 500 nghìn like, hàng nghìn fan nhảy vào an ủi, động viên.

Năm nay Toán 2 thành tích rất tốt, tổng cộng được 15 giải.

15 giải tỉnh đi vào vòng chọn đội tuyển, cuối cùng lọt được hai người. Một suất của Hà Nguyệt Dương, còn lại, tất nhiên, ai chả biết, Vũ Huỳnh Phong.

Vậy là đôi bạn bàn ba, bù ngủi chia tay lớp, cùng nhau tiếng tới khu đặc biệt, chuẩn bị tới luyện hai tháng.

Thành phần đội Toán năm nay không có lớp 11, 12 Toán 1 chiếm 4 người, lần lượt là:

Lại Việt An

Hoàng Nguyên Bảo

Nguyễn Văn Hùng

Trương Đại Phước

Vâng, ai cũng đùa, Hà Nguyệt Dương xinh gái nhất đội Toán năm nay!!!

Buổi học đầu tiên, bạn An gặp bạn Dương, hớn hớn hử hử, ngay lập tức nảy ý định rủ rê ngồi cùng bàn.

Bạn Dương cả nể, đồng ý.

Bạn Phong tới, ngay lập tức tuyên bố hùng hồn:

-"Ôi trời, mọi người không biết luật học đội tuyển à, mỗi người phải ngồi một bàn, thế mới đạt hiệu suất cao được..."

Năm ngoái Phong đã từng học, nên mọi người tin sái cổ. Vậy là sáu bạn sáu bàn.

Bạn An bàn một, Dương bàn hai, nói chung, nhiều khi khiến ai đó ngồi bàn ba rất là ngứa mắt. Con trai gì mà, có bài đơn giản nào cũng phải quay xuống hỏi con gái, đúng là...

Nhắc tới sĩ tử luyện thi đại học, đã thấy vất vả lắm rồi.

Nhưng có lẽ ít người biết, còn có loại luyện kinh khủng hơn thế nhiều, mang tên ôn thi Quốc Gia.

Luyện thi đại học, chủ yếu là luyện dạng. Luyện thi Quốc Gia ý à, ừ thì cũng được luyện vài dạng, nhưng mà, chủ yếu vẫn ăn nhau ở cái thông minh và hiểu biết nhiều.

Sáng từ 7h tới 12h; chiều từ 1h30 tới 5h30. Tối lại thêm 1 ca ở nhà thầy từ 7h tới 10h. Để làm hết số bài tập về nhà ngày hôm đó, chuẩn bị cho hôm sau, thường, các học sinh trong đội Toán phải thức thâu đêm.

Nói chung, một ngày chỉ được ngủ tầm 3-4 tiếng.

Thực ra ngoài ba ca bắt buộc như trên, buổi tối cũng chẳng ai bắt họ phải học, nhưng khổ nỗi, không học thì không thể theo kịp...vả lại, đã vào tới vòng này, ai chả quyết tâm, ai chả ham hố, thế cho nên, đua nhau mà học!

Lịch trình dày đặc như vậy, mấy ngày đầu, ngoại trừ Vũ Phong đã thích ứng trước, 5 người còn lại, phải nói, sống dở chết dở.

12h.

Tan ca, chỉ có hơn một tiếng ăn vào nghỉ ngơi, các bạn rủ Dương đi ăn cùng nhưng cô từ chối.

Ngay lúc này, cô chỉ muốn ngủ, ngủ...và ngủ...

Gục mặt xuống bàn, làm một giấc.

Tầm 30 phút, có ai đó lay nhẹ, cô làm ngơ.

Tên nào đó không chịu bỏ cuộc, lay mạnh hơn, Hà Dương bực:

-”Gì vậy, để yên nào...”

-”Dậy đi Nguyệt”

-”Có gì chiều nói, tôi mệt lắm...”

Phong vẫn kiên nhẫn:

-”Dậy ăn cơm đi, tôi mua món Nguyệt thích đây, ngon lắm!”

-”Không muốn ăn, mệt lắm...”

-”Dậy đi, không ăn chiều lả ra đây, học đã vất vả, ăn mới có sức...”

-”Không, cậu như thần kinh thế...”

-”Ừ, tôi thần kinh, dậy ăn cơm đi!”

Phong cứ lải nhải, Nguyệt Dương càng điên, cáu nặng xì ngầu:

-”Cậu lắm mồm như ĐÀN BÀ ý, đã bảo không ăn là không ăn, hay cậu sợ tốn tiền mua cơm, vứt đấy tởm tôi trả, TRÁNH RA ĐI...”

Ai đó tối đen mặt mày, lặng lẽ ngồi bên cạnh, mang bài tập ra làm.

Hà Nguyệt Dương chớp mắt chớp nhoáng tầm hai chục phút, cảm giác khá hơn, mới lười biếng tỉnh dậy...,chợt thấy bụng đói quá, không biết dưới căng tin giờ còn cơm không nữa?

Hộp cơm đập ngay vào mắt, mở ra, thơm phưng phức...Lượng máu lên não ổn định, cô mới nhớ ra chuyện vừa xong.

Lầm lét quay sang bên cạnh, ặc ặc...Vũ Phong hỉ nộ ái ố thất thường, nay lại thêm mấy lời mắng chửi của cô, chắc lần này ức lắm...

Xúc một thìa cơm, ăn ngon lành, có người nịnh nọt:

-”Ngon quá, Phong khéo chọn thức ăn ghê!”

Bên cạnh chỉ có tiếng gỡ sách.

Có đĩa biết thân biết phận, cúi đầu ăn. Một lát:

-”Tôi ăn hết rồi này...”

Cậu chỉ ừ một tiếng rất khẽ, xem ra rất tập trung học nha. Cô xích lại gần phía cậu, áp mặt xuống bàn, đôi mắt long lanh nhìn cậu.

Phong đang nghĩ bài tập về nhà. Dương cũng không làm phiền nữa, nhồm dậy, định tranh thủ làm cùng với cậu luôn. Bỗng liếc mắt qua ngăn bàn, thấy có một hộp cơm nữa, vẫn còn nguyên...

-”Phong, cậu chưa ăn cơm hả?”

Hà Nguyệt Dương hỏi rất ngây thơ? Hà Nguyệt Dương hỏi rất là ngu mà? Chẳng phải cậu bị cô làm cho ức tới no rồi sao???

Nói chung, Phong cũng chỉ đáp qua:

-”Tôi ăn rồi...”

Nhưng Dương là ai chứ, IQ 154 cơ mà? Nghe là biết cậu nói dối.

Thê thảm khôn nạn hơn, là nghĩ cậu ấy dối, cô xót ruột...hixhix, đành mở hộp cơm, xúc lấy một thìa, đưa lên trước miệng cậu.

Vũ Phong vừa nhìn thấy, tim trong ngực đã nhảy rộn ràng. Tự trách chính mình không có tương lai, xong lại nghĩ, thôi trách làm chi, xưa kia các “anh hùng” có ai qua được ải “mỹ nhân” đâu mà???

Lúc đầu, cũng chỉ định tạ lỗi với bạn thân. Mà hôm đó, có đứa bị đưa vào tròng. Có đứa ngu ngốc tin lời đứa kia...bảo rằng bạn bè thân thiết, dứt cơm cho nhau ăn là rất bình thường. Đấy, IQ 154 mà cũng tin đấy? Chẳng trách được, người đi lừa là IQ 157 mà!!!

Lần đầu tiên trong đời, cậu ăn cơm thấy ngon như thế!

....

Từ đó, buổi trưa nào, bốn người lớp Toán 1 đi ăn và nghỉ dưới căng tin thì hai người Toán 2 ở trên lớp.

Hà Nguyệt Dương vừa lười vừa mệt, có người đi mua cơm ỉnh, lại không mất tiền, cô thấy rất là tốt.

Nhiều lúc, bệnh lười nặng tới mức, chỉ nằm áp mặt vào bàn, há miệng, để mặc lớp trưởng dứt cơm ỉnh, ăn trong vô thức.

Có lúc đang nhai, ai đó hỏi băng quơ:

– “Phong này, hình như thế này hơi thân rồi ý sao, không giống bạn bè lắm?”

Cậu tổng ngay thìa cơm, chặn miệng cô, rồi cười:

– “Cậu đúng là không biết gì, xã hội giờ tiến bộ rồi, phải Tây hóa đi là vừa, cậu xem mấy si của Mỹ suốt thì cậu cũng phải biết chứ? Bạn bè người ta ôm, thơm nhau ầm ầm...”

– “...”

– “Tất nhiên mình không làm thế, nhưng mà cậu học mệt, tôi chăm sóc quan tâm tý thì có sao? Bạn bè hoạn nạn có nhau...”

Hà Dương ừ, lại yên tâm ăn tiếp...

Tới khi, cậu nói “Xong rồi”, mắt cô lại lim dim, lăn quay ra ngủ tiếp.

Cũng chẳng cần đặt chuông báo thức, bởi, tầm 1h25, chắc chắn cậu sẽ gọi cô dậy.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 37

37. Chương 37

Chương 37: Cậu nhặt rau hay cậu dậy học ?

Valentine, Hà Nguyệt Dương nhận được một quả cầu thủy tinh, bên trong có tượng cô dâu chú rể, mỗi lần bật công tắc, đèn sáng lung linh, nhạc vang lên trong trẻo...cô thích lắm, tuy nhiên vẫn chẳng biết ai tặng cả.

Hà Nguyệt Anh thì vẫn khóc lóc vang trời!

Lúc ngồi phòng chị gái, chẳng hiểu sao, tay cô vô tình thế nào, hất cả quả cầu xuống đất, vỡ cái choang. Hà Dương tiếc đứt ruột, mà chưa bao giờ quá nặng lời với Hà Anh cả...

Tự nhủ, cũng chẳng biết ai tặng, coi như không có vậy!!!

....

....

Một hôm Nguyệt Dương gặp Hiếu tỷ tỷ, trông tỷ dạo này mệt mỏi quá, bỗng tự cười, chính mình cũng vậy mà...thì mới chả cử...

-”Mệt quá muội ạ”

-”Vâng...”

-”Mà cái quạt trần của trường mình, quay như lơ ý, nóng điên cả người, chẳng trưa nào chợp mắt nổi...”

Hà Dương phì cười.

-”Ồ chắc lớp tỷ mới bị thế thôi, muội vẫn thấy mát mà...”

-”Làm gì có chuyện, quạt thì cùng một nơi sản xuất, điện thì cùng một nguồn?”

Thấy muội muội ngơ người, Hiếu gạt đi:

-”Thôi, có khi máu muội mát, ta người nhiều thịt, nóng...thôi ta đi trước đây, Nghĩa thấy ta tới muộn lại lo...”

-”Vâng, bye bye...”

-”Ừ, bye.”

....

Vào học, Nguyệt Dương tự dưng nhớ lời tỷ, ngó lên nhìn cái quạt trần...Đúng là nó chạy như tiểu cô nương thẹn thùng vậy!

Nhưng mà đội tuyển của cô, chẳng thấy ai kêu cả, ngó sang, mọi người vẫn đang tập trung nghĩ bài, có lẽ vì vậy mà không ai để ý chẳng?

Buổi trưa hôm đó, vẫn như thường lệ, là Phong chạy xuống mua cơm, rồi cho cái người mà cậu rất mực cưng chiều ăn.

Nguyệt Dương hôm nay mới giặt mình, trong lúc cậu cho cô ăn cơm, cậu cũng ăn cùng. Và hai người...chỉ dùng một cái thìa thôi!

Bạn bè thân được tới mức này sao? Ăn chung, mất vệ sinh vậy mà sao bao ngày qua, cô vẫn thấy ngon được.

Ngượng, khó xử, Hà Dương lí nhí:

-”Sao lại có một cái thìa?”

Phong cũng đỏ bừng, cái con này, mọi khi học xong, mệt tới đờ ra, hôm nay lại để ý, cậu chống chế:

-”Hôm nay dưới căng tin hết thìa, có mỗi một cái này thôi...ăn tạm đi, tôi không có bệnh tật truyền nhiễm gì đâu”

Vậy à, vậy mà cô lại tưởng mọi ngày hai người đều ăn chung thìa, đúng là dựa dẫm dạo này giá rẻ quá mà!!!

Nhìn cậu gỡ tỷ mẩn gỡ từng cái xương cá, tự dưng trong lòng dâng lên những bồi hồi khó tả.

Vì những thốn thức trong lòng, mà trưa ấy, Hà Dương không thể nào ngủ được.

Đôi mắt khép hờ của cô nhìn thấy, cậu dùng khăn giấy, khẽ lau trên môi mình.

Cô còn thấy, cậu nhẹ xoa mồ hôi trên trán, vén lại mái tóc dày sang một bên, rồi dùng chiếc quạt giấy nhỏ, dịu dàng quạt cho cô.

Lý do là vậy sao? Chứ không phải máu cô mát như lời Hiếu tỷ tỷ nói...

-”Phong sao lại tốt với tôi như thế?”

Cô hỏi, rất nhỏ.

Mà lúc đó, cậu lại sợ, một lần nữa cô biết cậu thích cô, cô lại diên diên khùng khùng tránh xa cậu. Cậu chỉ đáp:

-”Tôi đã nói rồi, cậu chẳng chịu để trong đầu gì cả... bạn bè với nhau, giúp đỡ tý có sao!”

-”Bạn bè cũng thân như thế được à?”

Cô ngây ngô hỏi.

-”Thế này đã làm gì mà thân, đây người còn thân hơn ý chứ...”

Hà Nguyệt Dương nghe cậu trả lời, thấy mình không làm gì có lỗi với em gái, yên tâm ngủ!!!

Buổi tối, họ học thêm một ca nữa ở nhà thầy Bình – thầy lãnh đội tuyển Toán năm nay. Thầy Bình có vợ là cô Lệ, hai người cùng dạy Toán trường cậu.

Thế cho nên hai cô thầy thường chia phần để dạy. Cô Lệ rất giỏi, có đợt bài khó, cả lớp chẳng ai giải được, thầy cũng không giải được, gọi điện về cho vợ, ba mươi phút sau đã có lời giải.

Vũ Phong vì thế, cực kì ngưỡng mộ thầy cô.

Hôm nay học tới phần Graph, sẽ tới lượt cô dạy. Lúc lớp trưởng Toán 2 tới, cậu vô tình ngó qua bếp, thấy thầy giáo mình đang nhặt rau...trong lòng cậu, không hiểu sao dâng lên cảm giác khó tả...

Tới phòng học tầng 3, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, tự dưng không kiểm chế được, cậu đặt balô xuống bàn, tâm sự với Hà Nguyệt Dương:

-”Dương ơi tháng tư làm hồ sơ thì đăng kí thi Sư Phạm nhé!”

Dương đang mải nghĩ bài, chẳng để ý, ừ ừ.

Phong phấn khởi quá, tiếp tục lên kế hoạch:

-”Cũng xây một cái nhà ba tầng nhé, dạy học ở tầng 3...”

-”Ừ...”

-”Tốt quá, vậy sau này tôi sẽ nhặt rau, còn cậu dạy học nhé!”

-”Ừ...”

-”Hay cậu thích nhặt rau, tôi dạy học?”

-”Ừ...”

-”HÀ NGUYỆT DƯƠNG!!! Cậu có nghe tôi nói không hả?”

Bị quát, Hà Dương giật nảy mình.

Ngẩng lên, thấy cô giáo đang nhìn mình cười, còn Vũ Phong mặt như cà chua cuối vụ, chẳng hiểu nổi cơ sự là ra sao???

.....

Hai tháng học hành vất vả rồi cũng qua.

Kết quả mong chờ rồi cũng tới.

Bên đội tuyển Anh, chiến công vang lừng, hoành tráng nhất có thể nói là Hiếu, dinh về giải Nhất Quốc Gia.

Đội tuyển Toán cũng không hề kém cạnh, khác với năm ngoái đề khó, năm nay đề dễ hơn nhiều. Đội Toán có 1 Nhất, 1 Nhì, và 2 Giải Ba, 2 Khuyến Khích. Thành tích cao chưa từng thấy.

Thầy Bình, thầy vẫn giữ thói quen ấy, thông báo giải theo kiểu Ôt Sờ Ca.

Khuyến khích 1:

Lại Việt An

Khuyến khích 2:

Nguyễn Văn Hùng

Giải Ba 1:

Hoàng Nguyên Bảo

Giải Ba 2:

Trương Đại Phước

Vậy là Nhất Nhì thuộc về Toán 2 rồi, trong lịch sử chuyên Biên Hòa, đây là khóa duy nhất mà Toán 2 lại nổi trội hơn Toán 1.

Giờ phút công bố, cả hai người họ cùng nhìn nhau.

Từ giải Ba trở lên là được nhận quyền tuyển thẳng vào đại học rồi, lại còn nghe nói, năm nay từ Giải Nhì có quyền tham dự vào vòng 2 chọn đội tuyển Quốc Tế, trực tiếp miễn thi tốt nghiệp.

Cho nên, nói về mặt lợi ích, giải Nhất hay Nhì cũng thế.

Nhưng mà, vẫn rất hồi hộp...

- "Thôi hai bạn về khao cả lớp đi, rồi cho cả buổi trưa mà đoán, chiều thầy thông báo tiếp..."

Thầy ơi là thầy? Có ai như thầy không?

Hai đứa mặt ngẩn tũn về lớp...

Nguyệt Dương: "Rốt cuộc mình và Phong, ai được giải Nhất?"

Vũ Phong: "Rốt cuộc mình và Nguyệt, ai được giải Nhất?"

Buổi chiều, giờ ra chơi, Vũ Phong nhất định xuống hỏi thầy.

Cậu chạy hùng hục lên lớp, vỗ vai Hà Dương:

- "Chúc mừng, cậu giỏi lắm..."

Nghe cậu nói thế, cô đã lờ mờ đoán ra kết quả. Ừ thì cô thích cậu, nhưng nghe mình đạt thành tích cao nhất, vẫn thấy vui chứ...

Còn đang phởn, lớp trưởng đã thêm một câu xanh rờn:

- "Chúc mừng bạn Nguyệt, bạn đã rất xuất sắc trong kì thi năm nay, đã mang về cho chuyên Biên Hòa giải Nhì..."

Điên!

Rõ ràng là cố ý trêu tức cô mà!

Nhìn sang, cậu đang cười rất khoái trá, lấy tay, đánh vào lưng cậu ta một cái...

- "Cậu gái ngứa cho tôi đấy hả?"

Cô chẳng thèm để ý cậu, bực mình quay đi.

Năm đó, ngoài nộp một hồ sơ sang trường ENS của Pháp, IQ 154 không hiểu bị IQ 157 dụ dỗ kiểu gì, cũng nộp hồ sơ vào khoa Toán Đại học Sư Phạm Hà Nội.

Hà Nguyệt Anh, thấy anh chị vậy, buồn lòng lắm, mà cô thì nộp sang Pháp chắc trượt từ vòng gửi xe...kể cả có đỗ, cô cũng không nỡ bỏ dở cả sự nghiệp ở Việt Nam.

Nộp Sư Phạm cũng không được, thời gian học rất tốn. Khó mà qua hết các môn, vì vậy, Hà Anh lựa chọn giải pháp an toàn, nộp vào một đại học tư, nói chung, chỉ là để lấy lí lịch đẹp.

Lại kể chuyện thi chọn đội tuyển Quốc Tế, chẳng hiểu đen đủi kiểu gì, hôm ấy Vũ Huỳnh Phong bị sốt virut.

Chỉ còn mình Hà Nguyệt Dương ra trận.

Chắc cô không thể đoán được, cậu trong hai tuần chờ đợi kết quả, còn hồi hộp hơn cả cô. Vì sao ư? Vì được chọn vào đội tuyển đồng nghĩa với việc cô sẽ được gọi lên Hà Nội học từ giờ tới tháng bảy, thi cử xong, về nước cũng phải đầu tháng tám...xa cô thể chắc cậu điên mất.

Giấy báo về, thành tích cô cũng khá cao, xếp thứ 7 toàn quốc. May mắn thế nào, đội tuyển lại lấy 6 người, Vũ Phong thở phào, như trút được tảng đá nặng!!!

Thời gian ngày càng gấp rút, học sinh khối 12 bỏ ra ôn thi tốt nghiệp, đại học.

Tuy nhiên mấy học sinh đạt giải Quốc Gia cao dường như lại là thời điểm nhàn nhã nhất. Không bị nạnh được, họ cũng vất vả bao ngày mà, cái này gọi là khổ trước, sướng sau!

Để động viên khen thưởng, năm nào nhà trường cũng ấy đưa trò cưng đi du lịch biển 2 ngày.

Lại một sinh nhật, vắng bóng anh chị...

Dù Phong đã sang lớp, tặng trước một con gấu bông to khổng lồ, trong lòng Hà Anh cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy!!!

Cô chuẩn bị chục tờ giấy trắng cỡ to, tải bừa mấy tấm ảnh trên mạng, đúng 11h tối trước ngày đi du lịch của Nguyệt Dương, mới gõ cửa phòng, khóc lóc:

- "Tỷ tỷ, cứu muội với..."

Hà Dương thấy em gái như vậy, mới hốt hoảng:

- "Sao thế, có gì bình tĩnh nói..."

Hà Anh nắc lên từng tiếng:

- "Muội hứa với fan club chuẩn bị 10 bản vẽ, tối mai giao, vậy mà quên mất không chuẩn bị từ sớm, chuyện này mà lộ ra, các fan sẽ không còn tin tưởng muội nữa...muội không biết sao bây giờ...tỷ tỷ, vẽ hộ muội đi...giúp muội với..."

- "Đâu ta xem..."

Hà Nguyệt Anh chìa mấy tấm ảnh, chị cô lại hỏi:

- "Phải vẽ y hệt mấy bức này à?"

- "Vâng, phải vẽ khổ to nữa..."

- "Được rồi, để đây ta cố xem sao..."

Hà Anh giọng đầy lo lắng:

- "Nhưng mai tỷ phải đi du lịch?"

- "Thôi không sao cả, ta thức vẽ đêm nay cho xong, chắc kịp ..."

Cô sung sướng trở về phòng, 10 bản vẽ to cỡ này, tỷ có bỏ cũng chẳng xong được.

Đúng như Hà Anh dự đoán, Hà Dương bỏ cả tối, cũng chỉ được 7 bức, đồng hồ chỉ 7h30, cô đành nhắn tin cho thầy phụ trách, xin phép nhà có việc.

Về một lúc, 8h, Hiếu tỷ tỷ nhắn tin trách móc, nói Hà Dương có mỗi dịp đi chơi cũng bỏ, xe cũng ra khỏi địa phận thị xã rồi, hối cũng không kịp.

Cô mệt tới rã rời, chẳng buồn quan tâm; lên giường chợp mắt chút, chẳng nào tới mới giao; 10h cô dậy vẽ nốt 3 bức kia cho Nguyệt Anh là được.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 38

38. Chương 38

Chương 38: Nguyên, cầu xin cậu

Chỉ còn vài chap nữa là kết thúc những năm tháng học trò của “Lẽ nào em không biết”

Đây là bộ truyện ta viết chân thực nhất, chính nó cũng giúp ta hồi tưởng lại một thời trẻ trâu cấp sách tới trường, rất đẹp...

Cái kết, có thể các nàng sẽ hài lòng, cũng có thể không, có thể thấy không thỏa mãn...

Có một câu ta rất thích: “Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa, bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa”...Các nàng đừng vì thế mà buồn, bởi 18-19 tuổi, không hẳn là kết thúc, có khi lại là điểm khởi đầu của mỗi con người...

Tác giả cũng đã chuẩn bị tinh thần ăn tất cả các loại gạch đá. Nhưng không sao cả, bởi chỉ muốn nhấn nhủ với độc giả rằng: Hãy trân trọng tuổi thanh xuân của mình!

Còn về phần “người lớn” của bộ truyện, ta cũng chưa biết có nên viết tiếp hay không...

Cho nên là chúc người vui vẻ với chặng đường cuối của truyện!!!

Trong giấc mơ, cô nghe được giọng nói rất quen:

-”Nguyệt, dậy đi...”

Cả mùi hương bạc hà cũng rất dễ chịu, chẳng muốn dậy, chỉ muốn ngủ mãi thôi.

Ai đó bực mình, kéo cô khỏi chiếc giường êm ái. Mắt nhắm mắt mở, đã bị người ta quát:

-”Sao không đi chơi?”

-”Tôi còn phải vẽ...”

Đoạn, cô lại ngủ gà ngủ gật.

-”Đi chơi về rồi vẽ...”

-”Không được, nếu không giao bản vẽ thì muội ấy sẽ bị các fan tẩy chay mất...”

Cô nói trong vô thức.

-”Nó đâu rồi?”

Phong bực.

-”Đi quay phim rồi, ở tận trong Nam, tuần sau mới về!”

-”Thế thì chắc không cần gấp đâu, dậy thôi...”

-”Đừng, tôi muốn ngủ một lát, tỵ dậy tôi còn làm việc, phải giao trong tối nay cho fan club của muội ấy...”

-”Fan club đếch gì mà nó là thần tượng mà phải chiều thế? Người ta phải chiều nó mới phải?”

-”Tôi không biết, cậu lặng yên chút được không?”

Không nói nổi, lớp trưởng hỏi:

-”Vẽ theo mấy bức ảnh này hả...”

-”Ừ...”

Nguyệt Dương đáp, rồi lại thêm thiếp.

....

....

Ngủ đã mất, Hà Nguyệt Dương mới giật mình thức giấc.

Trời ơi, cô đã ngủ bao lâu rồi chứ? Thế này làm sao mà kịp giao tranh cho fan của Hà Anh?

Lò dò tỉnh dậy.

Mới phát hiện, mình không phải ở trên giường, mà đang nằm ở ghế sau của xe ô tô.

Lẽ nào cô bị bắt cóc?

Chết mất...

Mà phải không? Bắt cóc người ta phải trói chân trói tay, ai lại đắp chăn mỏng cho cô như này không?

Nhìn qua gương chiếu hậu, một khuôn mặt cực kì quen thuộc...

- "P...h...o...n...g..."

Cậu trả lời:

- "Sao?"

- "Cậu...đang...lái...xe...đấy!"

- "Tôi biết!"

Hà Nguyệt Dương tự định thần, tự thấy mình ngu. Họ chẳng phải đã 18 tuổi rồi sao?

Năm ngoái, ba dậy hai đứa, mà Nguyệt Dương lười, nên chỉ Nguyệt Anh học, giấy khai sinh đã sửa sang sớm một năm từ ngày vào lớp 1, nó cũng lấy được bằng rồi.

Có mỗi cô là lạc hậu...

Ngây ngây một lúc, lại cuống:

- "Chết, còn bức vẽ của Hà Anh, làm sao bây giờ, mình đi đâu đấy?"

Cậu chậm rãi:

- "Tôi đã vẽ nốt ba bức cho nó, và dùng máy cậu nhắn tin, nó cũng rep rồi, tối sẽ có người tới lấy!"

- "Ừ..."

Cậu mở bài nhạc nhẹ nhàng...

You are the love of my life

And I thank God I am alive...

Cô nhớ ra, thắc mắc:

- "Tôi ngủ cơ mà, tôi ra xe cậu bằng cách nào thế?"

- "Còn phải hỏi, cậu béo như con nhợn..."

Hà Dương ngượng chín người, quát:

- "Thế là cậu bắt cóc con gái nhà lành đấy! Bác giúp việc nhà tôi đâu? Sao có thể để cậu đem tôi đi như thế?"

- "Bác ấy đi chợ..."

- "Tôi sẽ kiện!"

Phong cười...

- "Kiện củ khoai hử? Ngủ đi, còn hai tiếng nữa mới tới nơi cơ..."

- "Đi đâu?"

- "Đi ra biển với các bạn..."

Gió thổi qua cửa kính, mắt cô lại dúi vào...

Một đoạn, nghe tiếng thở đều đều, cậu dừng xe, tạm đậu vào bãi đất trống gần đó.

Lách xuống hàng ghế dưới, ánh mắt trù mến.

Sờ má cô hơi lạnh, ai đó vặn điều hòa, rồi dịu dàng kéo chiếc chăn đã bị cô đạp tung.

Tay cậu nắm tay cô, rất chặt, tim cậu như muốn ngừng đập, cậu bên cô, ngày càng gần, khẽ khàng...vung trộm...đặt một nụ hôn nhẹ trên môi.

Ngày hôm ấy, Vũ Phong đã có một ý nghĩ rất kiên định...

Nguyệt, nhất định mai sau, dù khiêng dù vác, dù cậu đồng ý hay không đồng ý, cũng phải về làm vợ tôi, nhất định thế!!!

.....

.....

Vì không muốn các bạn bàn tán, cậu gửi xe ở xa, rồi nói với các bạn, mình và Dương đi tàu về.

Bạn bè đội tuyển, học cùng khu, cũng gọi là quen biết, gặp nhau tay bắt mặt mừng.

Hiếu tỷ tỷ là sướng nhất, dù sao, Dương cũng là người mà Hiếu yêu quý, chỉ ngay sau Nghĩa. Phong và Dương tới nơi cũng 3h chiều, nhưng lúc sáng Phong nhắn tin nên tỷ quan tâm, lấy phần rất nhiều đồ ăn.

Ngủ một giấc dài, ăn một bụng toàn hải sản no căng, ngồi lim dim ngắm cảnh từ ban công của khách sạn, Nguyệt Dương khẽ hít thở, chưa bao giờ thấy sung sướng, thoải mái tới thế.

Một lát, các bạn đã ulla vào, rủ nhau đi tắm biển, Dương đành tiếc nuối từ chối:

-”Lúc sáng đi vội qua quên không mang đồ bơi rồi mọi người ạ...”

-”Gớm bà này lạch hậu, không mang thì mua, không mua thì thuê...”

Hiếu bực:

-”Ranh con, đừng có trốn ở nhà đọc truyện, chẳng mấy khi có dịp...”

-”Đúng đấy, đi cho vui...”

Nhìn mọi người tấn công, lôi kéo Nguyệt, Vũ Phong thủng thỉnh đằng sau, khẽ cười!

-”Phong và Dương về tàu mệt không? Mai về thì về ô tô chung với bọn tôi...”

Nguyệt Dương thấy cũng hay, đáp:

-”Ừ, tôi về với mọi người, nhưng Phong mua vé tàu về rồi, nên chắc không về được cùng...”

Người đằng sau tối đen mặt mày, lớn tiếng:

-”Lúc đó tôi mua cả vé tàu luôn cho Dương mà, với lại Dương bị say xe nặng lắm, đi ô tô rồi lại nôn hết ra người các bà...”

Hà Dương tức, Hiếu hỏi vô tư:

-”Ồ, muội bị say xe bao giờ thế, lần trước đi Hải Phòng còn ngồi hẳn hàng cuối cùng, lúc về còn nhe nhe nhón nhón mà???”

Cô gật đầu lia lịa:

-”Đúng, đúng, muội có bị say xe đâu, chắc Phong nhầm rồi...mai muội về với mọi người...”

Vũ Phong ~ điên muốn bóp chết Hà Nguyệt Dương.

Nhưng khi mọi người cùng từ phòng thay đồ đi ra, đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng...

Bên nhau 14 năm, gần như ngày nào cũng gặp.

Nhưng vẫn không nhận ra...

Nguyệt đã lớn...và còn rất đẹp.

Và cậu còn nghe rất rõ tiếng xì xào bên cạnh...

-”Mấy ông nhìn thấy Hà Dương Toán 2 chưa, chuẩn không cần chỉnh luôn...”

-”Đúng đó, đúng đó, khúc nào ra khúc này...”

-”Trời ơi, tôi chết mất...”

-”Trời ơi sao mà trắng thế, chỉ muốn cắn ột cái...”

-”Ừ, công nhận, năm sau có khi phải kích nó đi thi hoa hậu, biết đâu chuyên Biên Hòa mình cũng được thơm lây...”

.....

.....

Bọn con trai, mỗi đứa một câu, ánh mắt thì đầy đen tối, từ đứa có tình ý sẵn như Hùng Lý 1 hay An Toán 1, cho tới đứa chưa có tình ý gì cả...

Tất cả đều dán vào đứa con gái trong bộ đồ bơi xanh dương phía trước, tâm tư không hề trong sáng!!!

Vũ Phong ~ hận không thể tống Hà Nguyệt Dương vào bao tải, vác về nhà!!!

Mọi người vui vẻ chơi nhảy sóng, bịt mắt bắt dê, bóng nước, ...

Nhận thấy hôm nay các bạn nam có vẻ quan tâm quá mức tới mình, Nguyệt Dương có phần ngại, cô nói với các bạn một, muốn lên bờ nghỉ một lát, xong lại xuống.

Rất nhiều ánh mắt tiếc nuối, nhưng trận bóng đang dở tới lúc kịch tính nên cũng không cần...

Bước chân trần trên cát, từng luồng gió biển thổi khẽ vào tóc, ngày hôm nay, thật tươi mát.

Đạo quanh nhật mấy vỏ sò cho em gái, phát hiện chỗ phía Nam bờ biển, nước rất trong, sạch...mà lại chẳng ai chơi.

Thích thú, Nguyệt Dương lập tức lao xuống bơi, ba cùng dậy hai chị em bơi từ năm 10 tuổi, nhưng tính lại thì cô vẫn ngu hơn Hà Anh, nên chỉ dám xuống chỗ gần.

Loanh quanh ra rồi lại vào, được ba bốn vòng, một thở không ra hơi, cô thả chân, định chạy lại phía các bạn...Mà cổ mãi, chân vẫn không chạm đáy biển.

Tại sao lại thế? Rõ ràng chỗ cô cách bờ biển rất gần mà? Chẳng nhẽ chỗ này có hố ngầm...vì vậy mới không ai ra đây chơi?

Hơi hoảng, cô cố gắng trấn tĩnh, tự nhủ trong đầu giờ sẽ bơi vào bờ, sẽ rất nhanh thôi...

Đúng là chó cắn áo rách, ngay cái lúc cô cần vào bờ nhất, thì chân lại bị chuột rút! Vùng vẫy, gọi các bạn mà vô ích.

Hà Nguyệt Dương đuối dần, chỗ này cách chỗ mọi người xa quá, làm sao mà họ nghe tiếng cô được?

Sức lực cuối cùng dần cạn kiệt, chân tay đỡ dần, người cũng mềm nhũn, có lẽ số phận chỉ tới đây...

-”Nguyệt...Nguyệt...Nguyệt ơi...”

Cô lại nghe thấy giọng nói đó, rất quen...

Có người gọi cô tha thiết, có mùi bạc hà vương vấn đâu đây. Cô muốn mở mắt, mà sao khó nhọc tới thế?

Môi người đó chạm môi cô, truyền cho cô từng luồng khí...

Người đó ôm cô vào lòng, cô nghe sao bi thương...

-”Nguyệt ơi, đừng chết, tôi xin mà...”

-”Tôi xin đấy, cậu như thế tôi phải làm sao...”

-”Nguyệt, cầu xin cậu...”

Ai đó thực sự cuống...làm động tác sơ cứu cho cô mà cả người cậu run rẩy. Nỗi sợ bủa vây tới lạnh toát.

Cậu xin cô...

Cậu xin ông trời...

Cầu xin...cầu xin...

Nghe tiếng ho đó, ánh mắt thần thờ hé mở...cậu mới thở phào, chẳng biết, người vừa thoát khỏi tay tử thần, rốt cuộc là cậu - hay là cô?

Không kiềm được xúc động, vòng tay cậu siết chặt lấy cô, ghì cô trong lòng mình...

-”Phong...sao...vậy...”

Tiếng cô hỏi rất khẽ, nghe tiếng cô thôi mà cậu cũng thấy run...

-”Cảm ơn Nguyệt!”

Hà Dương ngẩng lên, còn ngơ ngác:

-”Cảm ơn gì?”

-”Cảm ơn cậu...vì đã tỉnh lại! ”

Những hình ảnh chập chờn hiện về...thì ra là cậu, nhiều năm nay vẫn là cậu, khi cả thế giới, mọi người tạm quên mất cô, thì vẫn luôn có một người nhớ tới, đó là cậu!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 39

39. Chương 39

Chương 39: Tôi sẽ dạy Nguyệt giặt áo quần

Lách khỏi vòng tay cậu, ai đó hốt hoảng:

-”Phong, đừng khóc!”

Lớp trưởng Toán 2 giờ chỉ ước có cái lỗ nào chui xuống cho bớt ngại, cậu bao biện:

-”Khóc cái gì mà khóc, nước biển đầy...”

-”Nhưng sao mắt đỏ, mũi đỏ?”

-”Tự dưng nó đỏ thì tôi biết làm sao, cậu lắm chuyện!”

Có người xấu hổ đứng dậy, đi trước...

Lại có người đuổi theo, thì thầm:

-”Cảm ơn nhé, tôi đã định bỏ cuộc...cứ nghĩ là chết chắc rồi cơ...”

Cái câu nói đó, khiến cả người cậu lạnh toát, quay người, đặt hai tay lên vai Nguyệt, rồi nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh của cô, cậu chậm rãi nói:

-”Nguyệt, nghe này!”

-”Hử?”

-”Nghe rồi nhớ cho kĩ...”

-”Ừ!”

-”Mai sau, nếu gặp hoàn cảnh nguy hiểm tương tự, thì phải cố gắng chiến đấu tới cùng...Bởi vì...”

-”...”

-”...Bởi vì...tôi nhất định sẽ tới...!”

Lực tay cậu rất chặt, bả vai cảm giác đau...nhưng đó không phải lý do mà Hà Nguyệt Dương rơi lệ!

Có những lời cậu nói, cô không hiểu. Có những lời cậu nói, cô cảm động. Và phải mất rất rất nhiều năm sau đó, cô mới thực sự thấm...

Thật may, là lúc đó Vũ Phong cũng không trêu chọc gì cô.

Cậu rủ cô, thuê xe đạp đi chơi quanh vùng. Vì báo đáp cậu vừa cứu mình, cô đồng ý.

-”Để tôi thuê xe cho cậu...”

Hà Dương nhanh nhẩu.

Thấy cô vậy, cậu cũng không tranh.

-”Chị ơi cho em thuê hai cái xe đạp ạ...”

Quay sang, thấy cậu đang nhìn cô, đầy hận thù. Chắc cậu sợ thuê hai xe, nhờ cô đi lạc, cậu lại mất công tìm đây mà...Hà Dương tinh ý đổi lại:

-”Chị ơi cho em thuê xe đạp đôi ạ!”

Cậu vẫn lờm...

Ông nội này, rốt cuộc ý ông là gì?

Ngó lại, còn mỗi một loại xe đạp nữa, cô đành chỉ:

-”Thôi, chị lấy em thuê cái kia...”

Mặt Phong hớn hở ngay lập tức!

Một đoạn, lên dốc, Nguyệt Dương hỏi:

-”Mệt không?”

-”Không, cậu thì nặng bao nhiêu mà mệt?”

-”Ặc, lúc thì cậu bảo tôi béo như nhện, lúc lại bảo không nặng...toàn nói ba lằng nhằng...”

Có đứa tức, vươn tay ra đằng sau, bẹo má đứa kia...

-”Ấ...cầu đau thế, thuê xe đạp đôi có phải cùng đạp, cậu đỡ mệt không?”

-”Sao cậu lại thích thuê cái xe này?”

-”Tôi ngồi đằng sau cũng chẳng có việc gì làm cả...”

...

Hà Dương cứ nheo nhéo mắt, tới người kiên nhẫn như lớp trưởng cũng phải bực; cậu dừng lại, quát:

-”Xuống xe!”

-”Hả?”

-”Cậu bảo không có việc gì làm mà, lên đèo tôi!”

Có đứa méo cả mặt...

-”Làm sao mà tôi đèo được cậu?”

-”Thế thì ngồi yên, cầm phát biểu...”

Hơi tung tít, cô nói bừa:

-”Thôi được, để đẩy tôi đèo, cho người ta nhìn thấy cậu, ngồi đằng sau con gái, cho người ta ê cậu...”

Hà Dương tưởng công kích được, ai dè Vũ Phong lại nhơn nhơn, ngồi để cô đèo thật.

Trời ạ, cậu ta nặng chết, cô cố mãi cái xe mới nhích được một týt.

-”Nhắc chân lên!”

-”Nhắc chân thì làm sao mà xe chạy được?”

-”Cậu ngu quá...thôi để gọn gọn chân vào...”

Chưa kịp phản ứng thì đã bị chân cậu đẩy vào, Phong đạp cùng cô, từ phía sau...chiếc xe vì thế đã lên được tốc độ trung bình...

Một lát, cô lại thấy eo mình hơi khang khác, Nguyệt Dương quát:

-”Phong làm gì thế?”

-”Đường xóc quá, tôi sợ ngã nên bám mà...bạn bè thế có sao? Hay cậu thích tôi nên cảm thấy khó xử?”

Cậu lại điểm đúng huyệt rồi, cô chẳng nói được gì...

-”Nguyệt này!”

-”Ừ!”

-”Nhận được thư của ENS không, chắc có phải không?”

-”Ừ!”

-”Nếu hai chúng ta cùng đỗ thì sao?”

-”Mới qua vòng hồ sơ, cậu làm gì mà tính ghê thế?”

-”Nhờ thế thì sao...tôi không biết nấu cơm, hàng ngày cậu nấu cho tôi ăn nhé!”

-”Tôi cũng đâu biết nấu...”

-”Thôi vậy thế tôi nấu cho cậu ăn, nhưng tôi chỉ biết nấu mì thôi...”

Cô ngáy ra, một lúc bảo:

-”Bạn bè cũng nấu cho nhau ăn được à?”

-”Ừ, bạn bè tốt người ta còn giặt quần áo cho nhau ý chứ, nấu cho nhau ăn đã là gì...”

Vũ Phong đáp, rất thâm hiểm. Không biết từ lúc nào, cậu đã phát hiện ra, Hà Nguyệt Dương ngu như một con bò đội nón, nhắc tới yêu đương thì giấy nẩy, nhưng chỉ cần nói với cô, cái này bạn bè tốt lắm là chuyện bình thường, y như rằng dụ được.

-”Nhưng tôi cũng không biết cả giặt quần áo...”

Tiếng cô cắt ngang dòng suy nghĩ cậu.

-”Sao lần trước hình như có lần cậu bảo cậu giặt ý sao nhỉ, cái lần cậu bảo giặt áo cho tôi?”

-”Có hả? Thế chắc tôi nói thế thôi, bác Vân nhà tôi giặt...”

Thế là lại tưởng bỏ rồi, chán!

Cậu tiếp tục:

-”Dễ lắm, chỉ cần đổ xà phòng vào ngâm sau đó mang ra nhúng một lần xả là xong...Sang đó dậy cậu, hai đứa mình cùng làm...”

-”Ừ...”

-”Bao giờ đi thực tập, tôi mua máy giặt, mua cả máy rửa bát nữa, cậu không phải làm gì hết...”

Tên này, như ông cụ non, chưa gì đã tính toán đâu ra đấy rồi..Hà Dương phì cười...

-”Ừa...cậu giỏi...”

....

Được nửa đường, cô nói khát nước, họ dừng lại, mua một quả dừa, quyết định mang tới chỗ chân núi, vừa ngắm cảnh vừa uống.

Rõ ràng là cô đã lấy hai cái ống hút, vậy mà một cái mất biến đi đâu. Phong đều giả, hút một hơi, sau đó đưa sang cho Dương:

-”Uống đi...”

Nhìn quả dừa, cứ chần chờ mãi...

-”Thôi, tôi không khát nữa rồi...”

Lớp trưởng tất nhiên hiểu, cậu chép miệng:

-”Bạn bè với nhau, có gì mà ngại, hay cậu chê tôi bẩn?”

-”Không, không phải thế...”

-”Ừ, thế uống đi, bạn thân dùng chung ống hút là chuyện bình thường...”

Ngốc quá, bị lừa, thế là uống thật. Cô hút một tý, Phong đã giật lấy, đòi uống. Mà cậu ta uống chút thôi, xong lại đưa cô...xong lại giật...cứ như thế, Hà Nguyệt Dương bị kẻ xấu lợi dụng mà không hề biết!

-”Nguyệt này...”

-”Hử?”

-”Tôi tặng cậu tất cả bao nhiêu con hạc rồi, cậu nhớ không?”

-”...”

-”Cậu không đếm hả?”

-”...”

-”Đừng nói với tôi cậu vớt đi hết rồi nhé!”

Hà Dương thực tình mỗi lần vớt một nơi, không rõ bọn chúng ở đâu nữa...chắc loang quanh trong phòng, nhìn sang Vũ Phong đang lườm, lấp bắp:

-”Chưa...chưa...vớt...”

Cậu hơi hạ hỏa, lấy ra trong túi một con hạc màu tím, đưa cho cô, dặn dò:

-”Giữ gìn cẩn thận nhé...”

-”Ừ!”

-”Rồi sau này cậu sẽ hiểu!”

-”Hiểu gì?”

-”Hiểu được cái gì thì hiểu...mà này, Nguyệt mai về với tôi đi...”

Lập tức lắc đầu phản đối.

Vũ Phong giọng nghiêm túc:

-”Mai về lúc trời tối rồi, một người đi nguy hiểm lắm, mới cả kinh nghiệm lái xe của tôi còn non kém, nhờ xảy ra chuyện gì thì kêu ai?”

-”Thì cậu thuê phòng ở lại sáng mai về là được mà...”

Hà Nguyệt Dương thông minh tính kế.

-”Về cùng đi, rồi tôi dậy cậu học lái xe...”

-”Ba tôi cũng dậy được tôi mà!”

Con này, khó mua chuộc. Phong lại bảo:

-”Về cùng rồi Phong mua thật nhiều nem chua cho Nguyệt...”

-”Thế thôi hả?”

-”Mua thêm 5 quả dừa nữa...”

Thái độ vẫn chưa lung lay.

-”Mua hai chục que thịt xiên nướng, một hộp kem tươi, nước dâu, tôi sẽ bảo nhà bếp làm cho cậu một con cua rang muối, đựng sẵn vào hộp...”

-”...”

-”Cậu nghĩ mà xem, đi với mọi người thì vui vẻ quái gì, lại như lần trước, ai cũng mệt rồi ngủ, có ai nói chuyện với cậu, còn đi với tôi, có tôi thì đã rất vui rồi, ghé sau cho cậu trườn thoải mái, có phải thích hơn không?”

Nghe bùi tai quá, Hà Dương nhỏ nhẹ thêm thốt:

-”Bốn con cua rang muối nhé...”

-”OK! Deal!!!”

Hôm sau, cô bảo mọi người tiếc cái vé, cộng chơi nhiều mệt, đi tàu cho đỡ say.

Thế là hai đứa cùng về.

Ngoài cái việc Vũ Phong chất đồ hết ở ghế sau làm Dương không có vương quốc riêng thì nói chung là khá hài lòng.

Cậu ta hứa gì đều làm đúng!

Mở hộp, mùi cua rang muối phải nói là ngào ngạt ngào ngạt, lại đúng món tử nữa chứ. Bốn con, sướng không nói lên lời, quay sang người bên cạnh đầy cảm kích. Tự dưng thấy Phong đẹp trai thêm mấy phần nha!!!

Ngồi ăn tìn tìn một mình, cảm thán:

-”Phong tốt thật đấy, ba tôi không bao giờ ang đồ ăn lên xe”

-”Mai sau tôi cũng không cho con mang đồ ăn lên xe!”

-”Hả? Thế sao lại...hix...”

‘Nhưng vợ thì khác...’. Tất nhiên đó chỉ là cậu nghĩ, còn trả lời thì là:

-”Nhưng Nguyệt thì khác!”

-”Cậu chiều tôi hơn cả con cậu cơ á?”

Cô ngạc nhiên hỏi, đôi mắt to tròn đợi câu trả lời. Cậu chỉ cười, quay sang, ngón tay cái khẽ chạm môi cô, lau đi chỗ nước sốt còn dính, rồi lại tập trung lái xe.

Ăn hết ba con cua rươi, bụng bắt đầu no no, tự dưng cô hỏi:

-”Phong ơi, Phong ơi, Phong có ghét tôi không?”

-”Sao hỏi thế?”

-”Phong có thấy tôi vô duyên không?”

-”???”

-”Thì tôi ăn một mình, quên mất không mời Phong...”

Cậu cười lần hai. Không hiểu sao, những lúc như thế, nhìn lớp trưởng rất hiền, tim cô tới rụng rời, mặt đỏ bừng, chỉ muốn chui vào chỗ nào đó cho đỡ thẹn!

Nhét vội miếng thịt cua vào mồm ai đó...thôi cho hần nhai cho xấu bớt đi, chứ để thế này, xe thì chật, ai mà chịu được.

Nhưng mà, tối đáng ăn cũng đẹp trai vậy là sao?

Nem chưa hết.

Thịt nướng hết.

Kem hết.

Dừa thì còn mấy quả, không uống nổi.

Bụng hai đứa như trống đồng rồi.

Hà Nguyệt Dương lim dim, áp mặt vào ghế xe, cố định cái đầu phải quay phía cửa kính rồi, mà không hiểu sao, thỉnh thoảng nó cứ vô thức ngó ngó sang bên cạnh...

-”Nhìn gì?”

Cậu hỏi. Cô ngại, cố tỏ ra vẻ tự nhiên, đùa:

-”À, tôi đang thắc mắc ba mẹ Phong như nào...”

-”Hả?”

-”Tại để ra Phong đẹp trai quá chừng luôn...”

Thực ra thì dù cái giọng cô nó tru tréo rất là đều, nhưng ai đó... vẫn thấy nở từng khúc ruột!

Cậu bình tĩnh nói:

-”Thực ra Nguyệt cũng rất xinh...”

Nguyệt Dương được khen, thích, không quên kèm theo lời nói ngọt ngào:

-”Chính ra Phong rất thông minh đấy, giỏi nữa...thảo nào nhiều người thích...”

-”Nguyệt cũng giỏi mà, con gái học đội Toán là ít lắm...”

-”Ừ, cậu còn rất biết quan tâm tới người khác, chu đáo...”

-”Nguyệt thì đáng yêu lắm...”

....

....

Hôm đó, có hai đứa, đưa nhau lên tới tận mây xanh!!!

40. Chương 40

Chương 40: Tình chị em

Năm ấy, thi tốt nghiệp tổng cộng 4 môn.

Nói chung với Hà Dương và Phong thì thi mấy môn cũng thế, chẳng liên quan.

Nhưng với Hà Anh, khủng khiếp.

Rót nước dầu ra cốc, mang thêm một ít thịt bò khô lên tầng ba, rẽ trái.

- "Tỷ, làm gì đấy?"

- "Ta đang xem phim..."

- "Tỷ giờ thì sướng rồi, cứ thế mà hưởng thụ..."

- "Ừa, hehe..."

Nói chuyện thân mật một lúc, kể lể hoàn cảnh đóng phim mệt, kể cả những lúc đi tập nhảy, ngã tới tím cả chân tay, Hà Anh đã thành công trong giai đoạn bước một làm chị gái thương xót.

Hà Dương chăm chú nghe em, thỉnh thoảng còn khuyên, nếu vất quá thì bỏ đi...

Bỗng Hà Anh nói:

- "Tỷ này, giờ tỷ cũng nhàn, hay tỷ thi tốt nghiệp uội đi...nha..."

Hà Dương còn lưỡng lự, nhưng cũng hơi thương em, cô nói:

- "Được rồi, thi hộ mi môn Toán!"

Hà Anh bĩu môi:

- "Thi môn Toán không thì nói làm gì...thi hộ muội 4 môn luôn đi, nha...tỷ của muội là giỏi nhất mà..."

- "Không được mi ạ, kể bình thường thì không nói làm gì, lần này ta không thi được đâu..."

- "Có gì mà không thi được?"

- "Mi quên à, hai tháng ta luyện thi Quốc Gia, rồi có kết quả được lọt vòng 2, ta lại đi ôn gần một tháng, tính ra ở trên lớp ta bỏ gần hết...giờ thi i sao nổi..."

- "Nhưng tháng vừa rồi tỷ vẫn học mà..."

- "Mi không biết đó thôi, thầy cô hạ thủ lưu tình lắm, trong đầu ta có chữ gì đâu, giờ các thứ dốt đặc cán mai luôn..."

- "Nhưng tỷ thông minh mà, ôn tý là được..."

- "..."

...

Hà Nguyệt Anh năn nỉ chán chê, Hà Nguyệt Dương vẫn không đồng ý. Bực mình, cô nói:

- "Sao chị có thể như thế được, có tỷ mà không giúp..."

Hà Dương giật mình, con này, mỗi lần nó tức, nó sẽ chuyển ngay từ "tỷ muội" sang "chị em"...

Cô kiên nhẫn giải thích:

- "Những việc mi không làm được, đã bao giờ ta từ chối chưa? Từ bé tới lớn, số lần ta đi thi tráo mi chắc mi cũng không đếm nổi đâu...gần đây nhất, ai thi học sinh giỏi tỉnh i..."

- "Chị nói ra làm gì? Định khoe công hả?"

Hà Anh hỏi.

- "Ta không phải khoe công gì cả, ý ta là, thi tốt nghiệp không phải là việc nằm ngoài sức của mi, hầu hết là thuộc. Nếu mi thích điểm cao thì ta có thể thi môn Toán i. Lịch quay và diễn của mi luôn được xếp sát cuối tuần, sao cho cùng lắm một tuần mi chỉ nghỉ hai buổi, mi cũng luôn chép lại bài, còn ta, nghỉ một mạch liền tù tì..."

- "Vâng, dài dòng, chị giải thích thì hay rồi..."

Hà Dương bắt đầu nóng mặt:

-”Sao mi cứ không chịu hiểu thế nhỉ? Chỉ còn chưa đầy ba tuần, kể cả ta bây giờ đồng ý thì hộ mi, kết quả cũng chẳng ra gì...Cái gì ta có khả năng giúp được mi, ta chắc chắn nhận lời...mà việc này...”

-”Càng nói nhiều càng lộ ra cái thái độ lười biếng của chị thôi Hà Nguyệt Dương ạ...”

-”Mi!!!”

Cô chị còn chưa nuốt trôi cục tức thì cô em đã bổ sung:

-”Haha...Chị gái tôi giỏi, được người ta miễn cả thi tốt nghiệp, ở nhà ăn chơi đú đờn...thế mà em gái vật lộn bên ngoài, khổ sở là thế, luôn miệng bảo thương mà có thương đâu? Toàn chỉ nói mồm...chị ích kỉ lắm!”

-”Mi...mi vô lý vừa thôi...”

Hà Nguyệt Anh giận dùm dùm, từ bé tới lớn, chưa bao giờ cô xin gì mà Dương lại không cho cả, chị ấy đúng là càng ngày càng quá đáng!

Đi một đoạn, lại quay lại, bức xúc:

-”Được, em tự thi, không cần nhờ chị nữa, nói cho chị biết, Nguyệt Dương, ăn ở như chị, rồi có ngày bị quả báo...”

Đá cửa phòng tới rầm một cái, cô không hề hay biết, người cha hết mực yêu quý của mình, đứng đó từ lúc nào...

-”QUỖI XUỐNG!”

Hà Anh nghe giọng ba, rơm rớm, Hà Dương biết điều, ngay lập tức thực hiện.

-”Ta không bảo con quỳ, ta bảo đứa khác...”

Đoạn, giáo sư Hà Quốc Trung quay sang Hà Anh, ánh mắt đầy phẫn nộ.

Hà Anh quỳ xuống, nước mắt lã chã. Giọng ba cô đầy nghiêm nghị:

-”Nói, con sai ở đâu?”

-”Ba...ba...con xin mà...con xin ba...con biết lỗi rồi, xin ba đó...”

-”Con lúc nào cũng khóc lóc như vậy, con cư xử với chị gái mình như thế hả?”

Hà Anh ức tới nghẹn cổ. Vâng, cùng ngày, cùng tháng, cùng năm...cùng từng đường nét trên khuôn mặt...Lý do gì mà Dương luôn được yêu quý hơn???

Từ nhỏ, ba có biết, đã bao lần cô đứng nhìn bọn họ nói chuyện, một mình lủi thủi, cô đơn tới lạnh lẽo không?

Ba có biết, tất cả mọi thứ Dương đều được thoải mái, còn mọi thứ của cô đều bị quản tới khắt khe...

Ba có biết, kể cả ba phạt Dương, nhưng ánh mắt ba nó đau xót như nào không?

Ba có biết, mỗi lần cô khóc lóc kêu gào, chưa bao giờ ba dỗ? Mà chị ấy, chỉ cần mắt đỏ tấy là ba đã cuống lên không?

Vậy mà sao? Hà Anh cô cũng chưa bao giờ nói một lời, chưa bao giờ đòi công bằng, vẫn là chị em tốt với Dương...ba còn muốn cái gì nữa???

Nhìn ánh mắt giận dữ của ba, căn bản cô cũng không đủ gan để nói nỗi lòng mình, đành lí nhí:

-”Con xin lỗi...”

-”Người con cần xin lỗi không phải là ta...Bây giờ có thể con không phục, nhưng mai sau lớn, con sẽ rõ, trên đời không còn người thứ hai yêu thương con nhiều như chị con đâu...ba chỉ thương con, sợ con một ngày hối hận con ạ...”

Thương cô? Giả tạo! Mà bây giờ cô có nóng, thì Dương càng lợi thôi, ba sẽ càng thương Dương hơn. Cố gắng kiềm chế, Hà Anh nói:

-”Vâng, con biết lỗi rồi...con biết chị tốt với con...Dương, em xin lỗi...”

Đoạn, ba xuống nhà, mỗi đứa một phòng, cũng không nói gì nữa.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 41

41. Chương 41

Chương 41: Gừng càng già càng cay

Hà Nguyệt Dương hiếm khi sợ hãi tới thế. Đang xem phim, nhận được điện thoại của ba, cô cuống cuống chạy tới bệnh viện, người còn diện nguyên cái váy ngủ Kitty màu hồng, dép cũng chiếc nọ chiếc kia.

Nhìn em gái bé nhỏ nằm trên giường bệnh, cô run tới mức, thở cũng không nổi...

Bác sĩ nói nó vì kiệt sức, nên ngắt.

Hà Dương khóc.

Cô căm ghét chính bản thân mình.

Nó nói rất đúng, là cô ích kỷ, xấu tính...

Và bây giờ, cô đang bị trừng phạt rồi. Nhìn nó gầy gò xanh xao mà xót...Trong khi, cô ở nhà xem phim thì nó điên cuồng với bao việc...

-”Ta xin lỗi...”

Ba mẹ nói, Hà Anh truyền nước tý sẽ tỉnh, nhưng Hà Dương lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, cô cứ thế, ngồi cạnh giường bệnh, nắm lấy tay em gái, cầu nguyện.

-”Chị...”

Giọng Hà Anh yếu ớt.

-”Nguyệt Anh, mi tỉnh rồi hả? Có thấy khó chịu ở đâu không? Ta gọi bác sĩ nhé!”

-”Không cần...ba mẹ đâu...anh Phong đâu...anh Phong có tới không?”

Hà Dương lấp bắp:

-”Ba đi làm thủ tục...mẹ về nấu canh hầm i, mẹ bảo lần này mẹ đích thân nấu...còn Phong ta quên...ta chưa báo cho nó...”

Ánh mắt Hà Anh hơi trùng xuống, Hà Dương lúc đi cũng quên điện thoại, đành chạy ra mượn đại người nhà bệnh nhân gần phòng em gái, gọi cho ba mẹ và Phong.

-”Mi thấy thế nào rồi...”

Hà Anh thở dài:

-”Không sao, em quen rồi...”

-”Ừ...ăn hoa quả không ta gọt cho?”

Nhận thấy chị gái vẫn chưa hiểu ra vấn đề, Hà Anh đành gợi ý khéo:

-”Thôi...đang lo lắm đây, 4 môn tốt nghiệp, không biết gánh làm sao?”

-”Được rồi, ta...ta thi hộ mi...”

-”Thật á?”

-”Ừ...”

-”Mấy môn?”

-”Tất, mi yên tâm mà nghỉ dưỡng đi...”

-”Yêu tỷ nhất!”

....

Hai chị em đang trò chuyện thì ba và Phong cùng bước vào phòng. Có vẻ như hai người đã nói chuyện trước đó. Phong này đúng là rất “người lớn” nha, đi thăm bệnh mang cân đường hộp sữa như đúng rồi.

Nhưng Hà Anh vẫn không vui, nó nói, khi nào anh ấy quần áo xộc xệch chạy tới bên nó, thì mới là dấu hiệu đáng mừng,đáng này, anh ấy vẫn có thời gian chuẩn bị cả quà nữa.

Hà Dương ngẩn ra, rốt cuộc về chuyện tình cảm ngu ngơ quá, cũng không hiểu ý tứ của Hà Anh, đành cười trừ!

Mà Vũ Phong, ánh mắt cậu, nhìn bộ đồ Kitty của cô, rất là khốn nạn, chỉ muốn đập ột trận!!!

Bác sĩ vào khám, mọi việc đều ổn. Đợi mẹ tới, bốn người nhà họ cùng lớp trưởng đi ăn đồ nướng, riêng Hà Anh phải ăn thêm bát canh hầm.

Cả buổi, thấy con gái út cứ bám riết lấy cậu bé, giáo sư xem chừng cũng đoán được con rể tương lai của mình là ai!!!

Để thực hiện chiến dịch lừa ba, Hà Nguyệt Dương đã phải tính kế rất cẩn thận.

Lúc nào ăn cơm, hay xuống nhà, vẫn như thường.

Nhưng lên phòng một phát, hai chị em lập tức đổi áo quần, cô vào phòng Nguyệt Anh ôn thi, còn Nguyệt Anh ở phòng cô xem phim.

Như vậy, ba mẹ sẽ thấy em gái luôn luôn học chăm chỉ, mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió.

Thời kì ôn thi, ba cô vẫn thường xuyên mang canh hầm, cháo, hoa quả lên, nhưng không hề phát hiện ra.

Hai tuần liền, Hà Dương chỉ có học, học và học. Đầu óc lúc nào cũng quay cuồng. Nhưng cứ nghĩ tới em gái vất vả, cô lại cố gắng.

Rồi cuối cùng hai ngày thi cũng tới.

Hà Nguyệt Dương vừa hay thay áo quần xong, chuẩn bị đi thi thì phát hiện ở trong phòng có một thùng mì tôm, hai rổ rau cải cúc, hai chục trứng, bát, đũa, nồi, và một bếp điện.

Quái lạ?

Ba thương Hà Anh ôn thi vất vả sao?

Không phải thế chứ, mọi khi ba vẫn mang lên mà, sao lại để đây?

Cô mở cửa phòng, không được.

Gọi mọi người, cũng không ai trả lời.

Bí quá, đành bấm điện thoại gọi cho ba.

-”Ba ơi, ba về nhanh lên, cửa bị hỏng, Nguyệt Anh đang bị nhốt trong phòng ba ạ, nó còn phải đi thi nữa...”

-”Thế hả?”

Giọng ba cô vẫn thản nhiên.

-”Vâng ạ, mau về đi ba...”

Giáo sư Hà Quốc Trung cười lớn, đoạn ông nói:

-”Lấy nước trong nhà vệ sinh mà nấu mì, ba mẹ đi chơi, tối mai mới về, ta cũng ấy người làm nghỉ việc hết rồi, đừng tốn công gọi...”

- "Ba...ba..."

- "Hà Nguyệt Dương, con lo cái gì, người bị nhốt là con chứ có phải là nó đâu?"

Hà Dương rút cuộc hiểu ra, gừng càng già càng cay.

Hóa ra cô bị ba cô tương kế tựu kế chơi lại, thôi kiêu này phải dùng chiến thuật hai rồi.

- "Ba ơi, xin ba đó, bây giờ con không đi thi thì nó trượt tốt nghiệp mất, nó đâu có ôn đâu..."

- "Nó không đi thi, ta không cần thiết..."

- "Ba ơi, rồi người ta đồn là ba có con gái học dốt, tốt nghiệp cũng không qua, ba không xấu hổ à..."

Đầu dây bên kia cười không nhin được, nó nghĩ ông là ai?

- "Không con ạ, với cả nhà mình giàu lắm, ba có thể nuôi Nguyệt Anh học lại lớp 12 bao nhiêu năm cũng được, con cứ yên tâm ăn mì đi nhé, ba cũng để cho con vài đĩa phim ở đó, chào con gái yêu nhé!!!"

Chết ghen với ba.

Khóc dở cười dở. Lo lo lắng lắng.

Cuối cùng, đành gọi cho Nguyệt Anh.

- "Mi đang ở đâu..."

- "Muội đi chơi với quản lý và mấy người nữa, bọn muội ra biển..."

- "Ngay lập tức quay về đi thi"

- "Hả, tỷ điên à?"

- "Mi không hiểu, gấp lắm rồi, ba nhốt ta trong phòng, cả nhà giờ không có ai..."

- "Muội đi được nửa đường rồi, giờ quay về có kịp thì muội cũng biết chữ gì đâu mà thi..."

- "Vậy mi biết ai mở được khóa phòng không?"

- "Không, mà tỷ khờ thế, khóa phòng nhà mình ba toàn đặt mã, lại thêm mấy lớp chống trộm, thợ trong vùng không phá được đâu..."

- "Trời ạ...thế mi cứ về đi, được chữ nào hay chữ đấy, còn hơn là trượt..."

Hà Anh nghĩ ngợi một lúc, bảo:

- "Muội có cách rồi, cây xoài cạnh cửa sổ phòng muội đó, tỷ trèo ra đó, rồi tụt xuống vườn, sau đó chui ra cái lỗ chó rồi đi thi..."

- "Ặc, mi điên à, ta sợ độ cao lắm..."

- "Tỷ yên tâm đi, muội trèo mấy lần rồi, dễ ợt, thế nhé...giao hết số phận muội cho tỷ nha..."

Hà Anh đập máy, tiếp tục cuộc vui...thực ra cô không cần quan tâm nhiều, bởi Hà Dương suy cho cùng là người rất có trách nhiệm, dù thế nào thì tỷ ấy sẽ tìm được cách đi thi thôi.

Hà Nguyệt Dương chuẩn bị đồ vào balô, mở cửa sổ, sợ tới run người.

Cổ trần tingle, đặt một chân vào chạc ba của cây, hai tay ôm lấy thân cây, sau đó thu nốt chân kia.

Vậy là xong bước một, cả người đã gọn trên cây xoài.

Bước hai, giờ là tụt xuống thôi...

Gì vậy trời?

Hà Nguyệt Anh, có thật nó đã trèo mấy lần không?

Từ đây xuống dưới đất, cái chạc ba gần nhất cũng cách cô rất xa, không thể với chân xuống được, giờ phải làm sao đây...

Toát mồ hôi vì sợ, khổ quá...làm sao mà xuống được?
Cứ thể nhảy xuống liệu có bảo toàn tính mạng được không? Hix hix...
Chả nhẽ cứ lơ lửng trên cây mãi...
Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 42

42. Chương 42

Chương 42: Gia đình trí thức

-”Ba đôi thông...”

-”Chết mình nè, tứ quý năm...”

-”Haha...tứ quý K, xin mời các bậc tiền bối đưa tiền đây...”

Phong cười sung sướng.

Những tháng ngày này với cậu phải nói rất nhàn rỗi, sinh hoạt cực chuẩn.

Sáng 5h30 dậy, thể dục, ăn sáng.

Sau đó ngồi vào chiếu bài với thầy u.

Trưa ăn cơm.

Chiều thì mọi người cùng nhau xem phim hoặc chơi thể thao.

Tối đánh vài ván bài nữa cho tiêu cơm, rồi đi ngủ.

Đúng là gia đình “trí thức”!

-”Con trai mẹ giỏi quá, ăn hết rồi nè...”

-”Gớm, giỏi đếch gì, bài đổ thôi...”

Ba cậu chèn vào.

-”Rồi rồi, thầy u cứ đưa tiền đây là được, nể tình thầy u già rồi, con chia ván mới nhé...”

-”Thôi, đánh tiền lên chán lắm, chơi tấn đi con...”

-”Cũng được...”

-”Phong này, mau mau kiếm người yêu đi, về chơi cho đỡ buồn, đánh bài ba chán chết...”

-”Ý mẹ con là chán con rồi đấy...”

-”Mình này, đừng có chia rẽ tình cảm...mẹ bảo này, mẹ bao giờ cũng yêu con nhất, con đừng có nghe địch nó lừa...”

-”Được rồi, con biết rồi, thầy u bốc bài đi kìa...”

....

-”Q rô...”

-”2 chủ...”

-”Á, mình ngu quá, em còn ba con hai chưa đi, thôi nè, biếu mình một thẻ...”

-”Được, thì ba chủ...”

-”Ồ, thầy cầm hộ con luôn đôi 3 thối, ủ từ nãy tới giờ...”

-”Mình ăn gì mà ngu thế, đỡ bài như đỡ hơi ý, mà thôi, mình ngu từ khi tán em, em biết mà...”

....

Tiếng chuông điện thoại reo.

Là một giọng nói, rất quen thuộc...Hai tuần nay, cô biệt tăm biệt tích, cậu tưởng cô chán ghét cậu rồi cơ.

Giờ nghe, mới thấy đã nhớ cô như nào...

-”Thầy u chơi với nhau nhé, con ra ngoài có chút việc.”

-”Có về ăn cơm không con?”

-”Con không biết, con nhắn tin sau...”

-”Ừ, lấy xe mà đi cho an toàn con ạ...”

Ba Phong đưa chìa khóa cho cậu. Một lúc, con trai đi rồi, bị bà xã kéo vào, bà xã viết ra tờ giấy chữ gì đó, rồi đưa cho ông xã:

-”Mình, chữ này nghĩa là gì?”

Ông xã xem xét “MyMoon”, suy luận mãi rồi hỏi:

-”Mình tự dừng lấy ở đâu thế?”

-”Em vừa xem trộm, cuộc gọi tới của con trai đấy, nó hiển thị lên...”

-”Hình như tiếng anh ý sao? Tôi không biết, tôi mù tịt mà...”

Mẹ Phong thở dài...

-”Ừ, nhiều khi em cũng không hiểu sao mình dần như thế mà làm ăn lại giàu thế được, mình có phi pháp gì không vậy?”

Ba Phong ức điên, mà sợ vợ, vẫn phải nhẹ giọng:

-”Không mình ạ, đâu phải cứ biết tiếng anh mới giàu được, mà tôi không dần lắm đâu, không thì làm sao thằng Phong nó thông minh như thế được...”

-”Gớm, nó thông minh theo gen của em thôi...”

-”Ừ, ừ...đi ngủ đi...”

-”Mình hâm à, 6 rưỡi sáng, ngủ cái gì mà ngủ?”

-”Tôi buồn ngủ rồi...đi thôi...”

.....

.....

Vũ Phong chui qua lỗ chó, nhìn lên cây xoài, mặt ngẩn tũn.

-”Hà Nguyệt Dương, cậu ăn phải bả gì mà lại trèo lên đấy?”

Dương sợ độ cao, mắt đã hơi đỏ rồi...

-”Phong ơi, cứu tôi với, nhanh lên...”

-”Lên được mà không xuống được à?”

Hà Dương thanh minh.

-”Không phải cậu ạ, tôi trèo từ cửa sổ ra đấy...”

Phong nhìn sang phía cửa sổ, tự dưng lạnh toát cả người, giọng cậu kèm theo giận dữ:

-”Cậu điên hả, nhờ mà ngã thì còn là người nữa không, ngu như một con lợn...”

-”Thì có ngã đâu mà, nhanh lên, giúp tôi xuống với, tôi có việc gấp...”

-”Tôi giúp cậu thì cậu cho tôi cái gì?”

-”Cái gì cũng được, nhanh lên đi Phong, tôi mệt quá, tôi sợ nữa...”

-”Cậu mà cũng biết sợ hả?”

Phong cười, đoạn vừa trèo lên cây, vừa trêu:

-”Nguyệt ơi lần sau dự định trèo cây thì đừng mặc váy nhé, tôi nóng hết cả người rồi đây này...”

Hà Nguyệt Dương nhìn xuống, đỏ bừng cả mặt, hận chỉ muốn ném chết cậu ta.

....

-”Trèo lên lưng tôi...”

Có người ngưỡng, mà việc gấp, đành phải tụt dần để xuống lưng cậu.

Cái động tác cô trèo, nó vụng vụng về về. Cái váy của cô, nó cứ bồng bênh bồng bênh, khiến ai đó chỉ muốn chảy máu mũi...

-”Được rồi...”

-”Bám chắc vào nhé!”

-”Ừ...”

-”Được, giờ tôi sẽ nhảy xuống, chúng ta cùng chết!”

-”ĐIÊN À!”

Phong cười.

-”Làm gì mà nóng tính thế, sợ chết thế hả?”

-”Mau xuống đi...”

-”Ừa, xuống đây...”

Trong lúc cậu trèo dần xuống, ngửi thấy mùi bạc hà nhẹ nhẹ, chỉ là vô thức thôi, mũi cô hơi ghé vào cổ cậu, khẽ khàng ngửi...Đầu óc bỗng dưng trống rỗng. Cảm nhận được hơi thở của cô, cả người cậu run rẩy...

-”Hà Nguyệt Dương, để cái mặt cậu ra xa một tý, nếu không muốn rơi tự do...”

-”Ừa...không cố ý mà...”

Sau khi chui ra khỏi vườn, Phong chở cô tới trường luôn, cậu cũng đoán được phần nào, cả kì thi tỉnh năm ngoái, cả kì thi vào 10 chuyên, cả bộ truyện của hai người ...

-”Tôi được miễn thi tốt nghiệp nhưng tôi vẫn cứ thi, cho vui ấy mà...”

-”Mới cả hôm nay là ba tôi đi chơi không để ý tôi ở nhà nên khóa cửa...”

Nguyệt Dương bào chữa.

Lớp trưởng cười, ừ một cái rất nhẹ.

Nguyệt nói thế nào, kể cả đúng, kể cả sai, cậu luôn lựa chọn tin tưởng theo lời cô, bởi vì, cậu biết, chắc chắn cô có điều khó xử...

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 43

43. Chương 43

Chương 43: Chiến lược B

- "Thì thế nào?"

- "Cũng được..."

Cô nhìn lớp trưởng, có khác gì bảo mẫu không?

Trưa mang đồ cho cô ăn tạm, mang sữa tắm bỏ.

Bây giờ vừa tan tầm đã có mặt, đứng ngoài cổng trường chờ sĩ tử chắc là có mỗi một "phụ huynh" trẻ như này.

- "Hôm nay thi 3 môn rồi thì mai còn Toán nữa thôi phải không?"

- "Ừ, Toán thì không lo..."

- "Lên xe đi..."

- "Thôi làm phiền Phong quá, tôi bắt xe buýt về nhà cũng được..."

- "Xong cậu định chui qua lỗ chó và trèo lên cây xoài chui vào cửa sổ hả..."

Cậu hỏi, rất đều.

- "Không, tôi bắt xe về bà ngoại..."

- "Điên hả, không phải họ hàng nhà cậu đều ở Kim Bảng hết sao? Họ nội thì mãi ở Hà Tây?"

- "Ừ, tối nay tôi về đấy!"

- "Mai phải dậy từ 5h đấy..."

- "Không sao, tôi bảo cậu tôi đèo đi..."

Tính toán một lúc, Phong nói:

- "Mà lúc cậu trên cây xoài, cậu hứa tôi muốn gì cũng được mà?"

Hà Dương ngây ngô.

- "Thế cậu muốn sao?"

- "Về nhà tôi đi..."

- "Thôi..."

- "Thế cậu không sợ ba cậu biết à, nếu cậu về nhà ngoại ỉ?"

Nguyệt Dương giật mình, cậu cái gì cũng không hỏi, tại sao lại biết, tại sao lại nói trúng tim đen của cô?

Hà Nguyệt Dương còn đang bần thần, có người đã chớp nhoáng thời cơ:

- "Được, cậu ra bắt xe buýt luôn đi, tôi về nhà lên facebook làm cái tin hotgirl nhờ chị gái đi thi tốt nghiệp hộ..."

Ai đó tái xanh mặt mày.

- "Phong, đứng lại... mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu, đừng làm thế..."

- "..."

- "Đứng lại... Phong..."

- "..."

- "Ê..."

...

...

Vậy là con bò đội nón Hà Nguyệt Dương bị con cáo nào đó lừa về “chuồng”, chẳng mất tí công sức nào cả.

.....

.....

-”Thầy u, Nguyệt Dương, bạn con, con nói qua điện thoại rồi...”

Bà xã thì thầm ông xã:”Xinh quá mình ạ”, rồi quay ra tay bắt mặt mừng:

-”À, biết biết, lần nào đi họp phụ huynh chả nghe danh, nổi tiếng học giỏi ...”

-”Con chào hai bác...”

Ông xã cũng chào hỏi:

-”Con của giáo sư Hà Quốc Trung phải không, hồi bé chở Phong đi học có gặp qua chị em con và ba, chắc không nhớ bác đâu...nhanh thật, mới vậy mà đã lớn thế này...”

-”Dạ...”

-”Ra đây rửa chân tay rồi vào ăn cơm con...”

-”Dạ...”

.....

.....

-”Cơm nhà bác thế nào con, có hợp khẩu vị không?”

-”Dạ ngon lắm ạ”

-”Ăn thêm thịt vào con...”

-”Ăn cá này”

-”Chắc con lười ăn phải không, mà người ốm ốm thế?”

Người ốm thì đúng, thời gian gần đây, luyện thi điên cuồng. Nhưng cái từ “lười ăn” mà ba dùng khiến Vũ Phong sặc cả cơm, cậu nói tỉnh bơ:

-”Nó vẫn chưa chết vì ăn là may rồi...”

-”Thằng này, cứ trêu bạn...”

....

Chuyện là, bà xã ông xã nhà cao cửa rộng, nhưng lại hiếm muộn, mãi mới có một mụn con.

Thế nào mà thời gian nó trôi nhanh quá, chẳng mấy chốc nó đã 18 tuổi.

Bà xã cả một năm cúng đông cúng bắc, mời thầy phương tây phương nam, tất cả chỉ mong sao nó chỉ đỗ được trường cao đẳng trong thị xã, hoặc trượt hết cũng được, ở nhà làm ăn với ông xã.

Có ngờ đâu, nó đỗ Quốc Gia, rồi đại học người ta tuyển thẳng, lại còn nhắm nhe nộp hồ sơ sang Pháp.

Bà xã, ông xã buồn lắm, thành tâm như vậy rồi mà...

Ông bà cảm thấy những ngày sau này thật khó sống, cho nên, chiến lược A là thương lượng, nói với thằng quý tử, “xin nó”, rằng thì là, năm sau con học ở đâu, gia đình chuyển nhà theo đó.

Mà thằng quý tử, nhất định không đồng ý.

Ông bà đành chuyển chiến lược B. Thấy bé gái nhà nào đến tuổi cập kê là lập tức dụ dỗ. Khẩu hiệu chính là:”Mi đi đâu thì đi, kiếm vợ để cho bọn ta mụn cháu trước đã!”

Bà xã e hèm...

- "Nguyệt Dương này, con thấy Phong nhà bác như nào?"

- "Dạ?"

Nguyệt Dương ngẩn ngơ.

- "Ý bác là con thấy nó có đẹp trai không?"

Sáu con mắt hướng về cô bé tội nghiệp.

- "Dạ, có ạ..."

Cô nói nhỏ.

- "Ừ, đẹp nhỉ, không phải con bác bác khen đâu, mà quả thật hiếm có người đẹp trai như nó..."

Ai đó ngồi phía đối diện, đỏ bừng. Ai đó vâng vâng dạ dạ.

- "Thế ở trên lớp nó học tốt chứ?"

- "Dạ, giỏi nhất lớp ạ..."

- "Ừ, bác cũng nghe nói, mà không những thế đâu, Phong nhà bác tâm lí lắm, tính tình hiền hòa tốt bụng..."

- "Dạ..."

- "Con đừng nghe mấy lời đồn ở trường nó là bóng, đó là do mấy đứa mất dạy ghen ăn tức ở hãm hại nó thôi..."

Hà Nguyệt Dương cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn. Nếu mà bác biết...bác biết...bác đang nói chuyện với chính cái đứa mất dạy ghen ăn tức ở đó, thì...đời cô...XONG!

- "Bác thì bác dễ tính lắm, bác trai cũng dễ tính, gia đình ta thoải mái..."

- "Dạ"

- "Ừ, bác nói thế thôi, con cứ từ từ suy nghĩ..."

Vũ Phong tới diên cả người, mọi khi, mấy đứa đầu đầu lạnh lạnh thì cứ "Về làm con dâu bác nhé", hôm nay gặp con ngu trước mặt thì mẹ cậu lại gọi a gọi ý.

Cậu đành tiếp lời:

- "Có nhiều người tưởng rằng thông minh nhưng mà thực ra không phải vậy đâu u ạ...u nói cái gì thì nói cho rõ ràng ra..."

- "Cậu xĩa xối cái gì thế?"

Dương hỏi.

Bà xã đành dàn hòa:

- "Ai ngu thì ngu chứ Nguyệt Dương bao nhiêu năm mẹ đi họp phụ huynh, năm nào cô giáo chả khen hết lời, nhỉ?"

- "Dạ..."

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 44

44. Chương 44

Chương 44: Lời thỉnh cầu của Hà Nguyệt Anh

-”Mình mình, ra đây...”

-”Sao mình?”

-”Em cho người làm nghỉ hết rồi, đi...”

-”Đi đâu?”

-”Đi ra khách sạn chứ đi đâu?”

-”Sao lại ra đó?”

-”Mình ngu thế?”

-”Thế còn hai đứa nó...ở nhà một mình hả? Nhỡ xảy ra chuyện gì...”

Bà xã bực cả mình:

-”Chính vì xảy ra chuyện gì nên mới phải đi đấy...Không muốn có cháu à, đi nhanh...”

-”Ừ, nhưng mà...”

-”Nhưng gì, ba làm giáo sư Toán nổi tiếng, mẹ là giám đốc điều hành, con nhà gia giáo thế kiếm đâu ra?”

-”...”

-”Này nhé, chỗ bé cần bé, chỗ to cần to, mai sau sinh để cũng thuận tiện, mặt mũi thì xinh xắn, da dẻ thì trắng mịn...”

-”...”

-”Hay mình chê nó thấp? Không phải đâu, đứng với Phong nhà mình thế thôi, vì con mình à, ít con bé cũng phải mét sáu trở lên...”

-”...”

-”IQ nó em nghe bảo 154, IQ con mình 157, mai sau cháu mình chắc chắn cũng phải có IQ 155,5 trở lên...nhanh, đi thôi...”

-”...”

-”Em là em chưa thấy hài lòng như này bao giờ đâu...”

Bà xã nói một hồi, ông xã mới có cơ hội chen ngang:

-”Nhưng, nhưng nhờ con mình không thích thì sao?”

Bà xã bĩu môi:

-”Gớm có mà, nó chẳng sướng điên lên...”

-”Sao mình biết?”

-”Em để ra nó em lại không biết, mắt nó nhìn bé Dương, sáng như sao, mà mình không để ý à, mọi khi em dụ đứa nào nó cũng cầu nhàu, hôm nay lại im thin thít...”

.....

Hai vợ chồng già, vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã ra tới khách sạn năm sao lớn nhất thị xã.

.....

-”Mẹ tôi mua cho cậu này...”

Hà Dương ngó, là bộ đồ ngủ, thăm cảm kích ba mẹ Phong, thực cũng chu đáo như Phong vậy.

-”Đi tắm đi!”

-”Hai bác đâu rồi?”

-”Đi chơi rồi...phòng của cậu ở tầng ba, rẽ trái nhé!”

-”Ừ, cảm ơn!”

Trời đất, bộ đồ ngủ mẹ Phong mua, đúng là phát huy hết công dụng ủa hè, mặc rất là...mát mà!!!

Cô phải choàng thêm cái khăn tắm, mới dám lên phòng.

Nhà cậu cũng lạ ghê, phòng cho khách mà cứ như có người ở lâu ngày vậy, rất ấm cúng, và còn mùi hương, quen tới tận não.

Căn phòng này được sơn màu xanh dương, rất giống phòng của cô. Quanh phòng bày nhiều tranh, có thể nhận ra đó là nét vẽ của cậu. Trong số những bức tranh đó, có một bức rất nhỏ, trông không có gì nổi bật, nhưng lại được dán gần đầu giường.

Nguyệt Dương nhìn bức vẽ đó rất lâu, thấy rất quen, chẳng phải đó là Nguyệt Anh ư? Phong vẽ muội ấy thực sự rất đẹp, nụ cười trông thật trong trẻo...

Một bàn tay nhẹ nhàng bịt mắt, cự li của người ấy...với cô, cũng rất gần.

Tim đập, người run rẩy. Phải, cô thừa nhận. Với một người mình thích, nếu không thấy gì chắc cô bị mắc chứng vô cảm...

-”Phong, đừng đùa nữa...”

Giọng Hà Nguyệt Dương, chưa bao giờ nhỏ tới thế, chưa bao giờ hiền dịu tới vậy...

-”Sao lại mò vào phòng tôi thế này?”

-”Ồ, cậu bảo tôi lên tầng ba rẽ trái mà?”

-”Đâu, tôi bảo lên tầng ba rẽ phải, cậu nghe nhầm rồi, muốn tìm hiểu cuộc sống riêng tư tôi thì cứ nói, đừng ngại...”

Hà Dương đỏ bừng:

-”Không phải mà...thôi, tôi về phòng...”

Cậu không hề cố ý đâu, chỉ là muốn giữ cô ở lại, chỉ là thay vì nắm tay cô lại vô tình nắm lấy chiếc khăn của cô...chỉ là, bây giờ...cô trong bộ đồ ngủ của mẹ cậu...toàn bộ...toàn bộ...đã ở trước mặt cậu!!!

Hà Dương chỉ muốn độn thổ, trong khi đó, có người cũng không thể chịu đựng được, chỉ để lại một câu:

-”Hôm nay cậu ngủ đây đi, phòng kia bữa...”

Rồi nhanh chóng rời khỏi.

.....

Nghe nói, sáng hôm sau, Vũ Phong dậy sớm, làm hai bát mì trứng, ngon tới nỗi trương phềnh, vừa mặn vừa ngọt, vậy mà Hà Nguyệt Dương cũng vui vẻ ăn hết.

Kết quả kì thi tốt nghiệp năm ấy, Hà Nguyệt Anh nhận giấy báo điểm, tuy không được thủ khoa, nhưng mà với tổng điểm 37,25 cũng đủ làm các fan nức lòng về thần tượng.

Cả Hà Nguyệt Dương và Vũ Huỳnh Phong, không lâu sau đó cùng nhận được giấy báo trúng tuyển của ENS, với học bổng toàn phần.

.....

.....

Ngày 21 tháng 08 năm đó...

8h tối

Nhà vệ sinh nữ, Media Plaza.

Có tiếng khóc lóc thảm thiết...

- "Tỷ, tỷ ơi muối chết mất..."

Hà Nguyệt Dương, một phần thương em, cũng chẳng kìm nổi nước mắt...nhưng một phần trong cô thực sự phần nộ:

- "Ta không thể hiểu nổi mi nữa"

- "Muối cũng không biết lúc đó muối làm sao nữa..."

- "Mi...giờ mi tính sao?"

- "Ba mà biết em chết chắc..."

- "Ừ, cái này sao lúc mi làm mi không nghĩ tới hậu quả..."

- "Mà không chỉ vậy, tất cả mọi thứ muối gây dựng đều sẽ tan tành mây khói...mọi người sẽ rời xa muối...tỷ cứu muối, cứu muối đi..."

Nguyệt Anh van nài, Nguyệt Dương sững sờ:

- "Mi bảo ta cứu mi, cứu làm sao đây?"

- "Vẫn như những lần trước...tỷ...Nguyệt Dương à, giờ đó là cách duy nhất rồi, xin cứu muối đi...tỷ không làm trong ngành giải trí, vả lại, ba có biết cũng chẳng mắng tỷ..."

Hà Nguyệt Dương nuốt nước mắt, hỏi muối muối một câu rất bình thản:

- "Hà Nguyệt Anh, là mi muốn ta – một lần nữa, lại thay mi phải không?"

- "Đúng, tỷ...xin tỷ...tỷ tốt nhất..."

- "Vậy còn ta? Ta thay mi bảo vệ tương lai của mi...vậy ai sẽ bảo vệ tương lai của ta?"

- "Tỷ, tỷ trước giờ vốn sống thoải mái, mọi người yêu quý, thêm chuyện này cũng chẳng sao đâu...cầu xin mà..."

- "Hà Anh, chuyện này thực quá ngoài sức ta rồi, ba đã từng nói, nếu ta có mười ngàn, thì vẫn nên giữ lại một ngàn ỉnh...trước đây, ta chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng hôm nay, quả thật, ta nhất định phải giữ lại một ngàn này..."

- "Nghĩ lại đi tỷ...xin đó..."

Hà Nguyệt Dương thừa nhận, cô ích kỷ.

Hà Nguyệt Dương thừa nhận, cô là người chị không tốt.

Mặc cho em gái hét gọi, cô không hề quay lại.

Cô thừa nhận, cái "một ngàn" này, quá quan trọng với cô, cô không muốn cho...

Bước khỏi cánh cửa nhà vệ sinh, lòng cô trĩu nặng.

Một bước, hai bước, ba bước...

.....

Rồi cô thấy hối hận...ừ thì cô không cho Nguyệt Anh, nhưng tại sao lại bỏ đi như vậy? Chí ít, cũng nên ở lại cùng muối ấy, nghĩ cách giải quyết.

Nhanh chóng chạy về nơi ấy ...

Giây phút đó, Hà Nguyệt Dương tái mét, cả người lạnh toát.

Nếu cô chậm một bước, cả đời này, e rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.

Muội muội bé nhỏ của cô, nó đang đếm từng viên thuốc màu trắng, nuốt lần lượt, từng viên, từng viên...

- "Mi điên rồi..."

- "Trả muội, tỷ quan tâm làm gì...bây giờ muội đã mất tất cả rồi"

- "Mọi thứ có thể làm lại, mi đừng thế..."

- "Được, tỷ thích thì tỷ giữ đi, trên đời không thiếu gì cách, tưởng không có mấy viên thuốc này là muội không giải thoát được ư? Đó, của tỷ, cầm lấy..."

- "Đứng lại, Nguyệt Anh, đừng làm liều..."

- "..."

- "Mi không được chết"

- "..."

- "Hà Nguyệt Anh, nghe ta nói..."

- "..."

- "Được rồi, Hà Nguyệt Anh, ta đồng ý, từ giờ, mi hãy sống một cuộc sống cho tốt vào!!!"

Độc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 45

45. Chương 45

Chương 45: Ngày chia ly năm đó

Nhiều ngày trước...

Ngày mà cả Vũ Phong và Nguyệt Dương nhận được kết quả trúng tuyển ENS.

Đó là ngày mà Hà Nguyệt Anh có hai cảm giác.

Cảm giác đầu tiên, khi nhận được tin đó, là rơi thẳng xuống địa ngục.

Cảm giác thứ hai, sau khi nhắn tin cho Vũ Phong, chúc mừng, hỏi han, nhận được tin anh ấy nói, anh sẽ không đi Pháp, cô lại thấy, mình như được ai đưa lên thiên đường...

- "Tỷ tỷ, tỷ có đi Pháp không thế?"

- "Tất nhiên rồi, cơ hội lớn như vậy..."

- "Buồn quá, nhưng thôi, muội và anh Phong sẽ ở nhà đợi tỷ."

Hà Nguyệt Dương giật nảy mình.

- "Mi bảo sao?"

- "À, anh Phong ý, anh ấy quyết định ở lại...có lẽ do nhớ muội quá chăng, không muốn đi..."

- "Vậy à..."

Nguyệt Dương lấp bắp. Nguyệt Anh sung sướng về phòng...

- "Trời ơi, hôm nay tuyệt quá đi mất...thích quá đi mất..."

Hà Nguyệt Dương cũng không hiểu nổi chính mình. Cô đã hứa, nếu mai sau họ tiến tới, cô sẽ bên cạnh, làm tỷ tỷ tốt, làm chị vợ tốt, hết mực ủng hộ...

Vậy mà chỉ với một tin cậu ấy sẽ không đi nữa, lại khiến cô thấy hụt hẫng như thế???

-”Nhờ thế thì sao...tôi không biết nấu cơm, hàng ngày cậu nấu cho tôi ăn nhé!”

-”Thôi vậy thế tôi nấu cho cậu ăn, nhưng tôi chỉ biết nấu mì thôi...”

-”Dễ lắm, chỉ cần đổ xà phòng vào ngâm sau đó mang ra nhúng một lần xả là xong...Sang đó dậy cậu, hai đứa mình cùng làm...”

-”Bao giờ đi thực tập, tôi mua máy giặt, mua cả máy rửa bát nữa, cậu không phải làm gì hết...”

Những lời Phong nói, cứ vẩn vương mãi, thắc mắc, thắc mắc...tới khi chuông điện thoại kêu...

-”Nguyệt, tôi đang ở dưới cổng, ra ngoài với tôi một lát...”

-”Đợi tý”

Thay chiếc váy, gấp Hà Anh ngoài cửa, nó hỏi:

-”Tỷ đi đâu?”

-”Phong nói ra ngoài gấp...”

Trái với lo sợ của cô, muội muội cười rất vui vẻ:

-”Thế đi mau đi, đằng nào hai người cũng sắp không được gặp nhau nữa rồi...”

-”Ừ, vậy ta đi đây...”

.....

.....

Cậu lại đưa cô tới con đường đầy hoa dợt đó...

Cô ngồi sau xe cậu, khoảng cách rất gần. Hương hoa ven đường rất thơm, nhưng không thơm bằng mùi lyly từ cô...Một khoảng lặng, cậu hỏi:

-”Nguyệt đi Pháp không?”

-”Tôi...tôi...”

-”Nguyệt có thích đi không?”

-”Tôi...”

-”Nguyệt rất thích phải không?”

-”Ừ...”

-”Vậy đi đi...”

Cảm giác hơi chạnh lòng...nếu là Hà Anh đi Pháp, hoặc cái bạn Nguyệt mà cậu ấy thích đi, liệu cậu ấy có thể nói vô tình như vậy không?

Cô là gì của cậu chứ? Sao lại so sánh khắp khiêng như vậy...cô đáp, rất nhỏ:

-”Ừ...”

Lòng ai đó trĩu nặng, cậu tự nhủ với bản thân, cậu làm thế này là đúng, đó là ước mơ, là tương lai của cô, không thể vì cậu mà...

-”Vì sao Phong không đi?”

Lấy hết sức can đảm, Nguyệt Dương hỏi.

-”...”

-”Vì ba mẹ Phong không cho đi?”

- "Thầy u tôi tuy rất là yêu tôi, nhưng không bao giờ ép tôi làm việc gì cả..."

- "Vậy thì vì sao?"

- "... "

- "Nếu Phong không muốn nói thì thôi..."

- "Không phải tôi không muốn nói ...thế này đi, bao giờ Nguyệt về nước, tôi sẽ nói, được không?"

- "Chuyện đó có làm Phong đau lòng không?"

- "Có đau..."

- "Thế thì nên quên đi..."

- "Ừ, sang đây học hành cho tốt vào nhé!"

- "Sẽ cố..."

- "Đừng yêu đương sớm nhé, đàn ông Tây không chung tình đâu..."

- "Biết làm sao mà cậu phán như thánh thế?"

- "Tôi biết..."

.....

.....

21/08...

Ngày Hà Dương đi, ba mẹ vì sợ ra sân bay khóc lóc, nên chỉ làm cơm ở nhà.

Hôm đi tiễn chỉ có chú lái xe, Nguyệt Anh và Vũ Phong.

Xe xuất phát từ thị xã là 5 giờ chiều. Tối nay Nguyệt Anh sẽ có một tiết mục lớn ở Media Plaza, họ tới đó, sau đây 10 giờ cùng nhau ra sân bay, tiễn Hà Dương chuyển 12 giờ đêm.

....

Ánh đèn sân khấu chói lóa, ai đó say đắm nhìn người con gái trong trang phục lộng lẫy, cất tiếng hát đầy trong trẻo.

Người bên cạnh cậu e dè:

- "Nguyệt Anh hát hay phải không? Trông cũng rất nổi bật..."

Phong chỉ cười.

- "Phong này, hình như Nguyệt Anh thích cậu đấy, cậu đối với em ấy như nào?"

Lần này, cậu quay sang, thì thầm:

- "Mùi nước hoa hồng trên người em rất thơm, em gái à!!!"

Hà Nguyệt Anh chết đứng! Vũ Huỳnh Phong, anh ấy biết từ bao giờ?

Tại sao anh biết, là cô? Tại sao anh biết, người trên sân khấu là tỷ...

Cái bí mật mà cô nghĩ trên đời chỉ có cô và Dương???

13 tuổi, cô ham hồ thi Tìm kiếm Tài Năng trẻ, may mắn qua được vài vòng đầu.

Nhưng cô biết, sức mình có hạn, những nốt cao cô không thể nào lên được, nên đã cầu xin Dương biểu diễn thay.

Từ đó tới nay đều vậy, bình thường sẽ là cô hát, nhưng nếu chương trình mang tầm cỡ lớn, cần phô giọng, Dương sẽ hát thay cô...

Bây giờ Dương đi, nên cô nhận show hoành tráng như này một lần cuối cùng, để khẳng định lại tên tuổi, còn tương lai, chủ yếu là tập trung diễn xuất và biểu diễn ở tụ điểm nhỏ thôi.

Là mùi nước hoa hồng này ư? Chính bản thân cô cũng không biết, cô và Hà Dương, lại có mùi khác nhau...vậy mà, anh lại biết???

Phần biểu diễn kết thúc, phía dưới vỗ tay nhiệt liệt, Hà Dương đi xuống, Hà Anh lặng lẽ rời khỏi khán phòng.

Cô không hề hay biết rằng, cánh cửa ấy, lại mở ra màn đêm đen tối tới thế.

Phóng viên ở đâu đông như kiến lửa, mỗi người một câu...

-”Hà Nguyệt Anh, clip sex đang được phát tán trên mạng, có phải của em không?”

-”Đó có phải quản lý của em không?”

-”Còn có vài bức ảnh chụp em sử dụng thuốc cấm, tất cả là thật chứ???”

-”Việc làm của quản lý của em là hồi nào, nếu là những năm trước, hẳn có thể bị kiện vì xâm phạm tình dục trẻ vị thành niên...”

-”Là em bị bắt em hay tự nguyện???”

-”Clip ghi em tham gia đua xe, là thật hay giả???”

.....

.....

Hà Nguyệt Anh hoang mang cực độ, cô cố bình tĩnh:

-”Tôi không biết gì cả, tôi là chị gái sinh đôi với Nguyệt Anh, em ấy ở trong kia, các người vào đó mà hỏi...”

Đoạn, cô vụt chạy, đám phóng viên cũng chen nhau vào khán phòng.

Điện thoại reo, Nguyệt Dương nghe giọng Nguyệt Anh thẳng thốt.

-”Tỷ, xảy ra chuyện lớn rồi, bây giờ tỷ thoát ngay ra khỏi phòng đó bằng cửa sau đi...rồi hẹn tỷ ở nhà vệ sinh nữ phía Nam tầng 20...”

Nguyệt Dương hốt hoảng, bảo Phong ở lại chặn phóng viên, rồi đi tìm em gái...

.....

.....

.....

Bốn mươi phút sau, có hai cô gái bình tĩnh bước trở lại khán phòng...là hai chị em nhà họ, trông giống nhau như hai giọt nước.

Hà Nguyệt Dương cầm mic.

-”Xin chào các anh chị phóng viên, em là Hà Nguyệt Dương, chị gái của Hà Nguyệt Anh...”

Nhưng đám phóng viên thực không có tâm sức để ý tới cô, tất cả mũi dao đều hướng về phía em gái, mỗi người một câu, Hà Nguyệt Anh sợ hãi, khóc lóc không ngừng...

Hà Nguyệt Dương nín thở, chậm rãi nói:

-”Xin mọi người đừng hỏi em ấy, em ấy không biết gì cả, tất cả, clip sex, chơi thuốc cấm, tham gia đua xe, là của em...”

Không dễ gì để lừa người khác, nhất là những người luôn muốn kiếm tiền từ cái tin hotgirl sa đọa này...

-”Tại sao lúc đó gặp em ngoài khán phòng em lại bảo em không biết gì rồi chạy đi?”

-”Lúc đó em hơi hoảng loạn...”

-”Làm sao chúng tôi tin được em?”

Hà Nguyệt Dương bình tĩnh giải thích.

-”Trong clip sex và cả ảnh chơi thuốc, chắc mọi người đều biết nhân vật nữ đó có một nốt ruồi son...chúng em tuy giống nhau mọi mặt, nhưng riêng nốt ruồi đó là khác nhau, các anh chị có cần nhìn không?”

Hà Nguyệt Dương tuy mạnh miệng nhưng cũng toát cả mồ hôi, thật may nốt ruồi của Nguyệt Anh ở chỗ rất riêng tư, nên nơi đông người như này, cũng không ai dám đòi kiểm tra.

-”Nguyệt Anh sợ tốc độ, cần bản cũng không thể nào đua xe...”

....

-”Nhờ em nhận tội thay em gái mình thì sao?”

-”Em hỏi các anh chị, nếu các anh chị có anh chị em, nhất là với các chị phóng viên ở đây, các chị có ngu xuẩn tới mức đánh đổi danh tiết, tương lai của mình, chỉ vì một đứa em gái không?”

Tất cả yên lặng. Quả thật, có ai trên đời dại dột thế không??

-” Hà Nguyệt Anh mua chuộc em?”

Một người hỏi.

-”Mua chuộc cái gì? Ai nói cho em biết Hà Nguyệt Anh có thể dùng cái gì mua chuộc em?”

-”Em chỉ đơn giản nghĩ, có gan làm có gan chịu...không nên tổn hại tới người khác...”

-”Vậy tại sao lại là quản lý của Hà Anh?”

-”Đơn giản vì em muốn nổi tiếng, em và quản lý của nó đã...với nhau từ nhiều năm trước,...anh ta hứa, sẽ cho em đóng phim, nhưng hết lần này tới lần khác lợi dụng em...”

.....

.....

Hà Nguyệt Anh khép nép đằng sau, Hà Nguyệt Dương trả lời trơn tru từng câu hỏi, cho tới khi, chẳng ai mảy may thêm được bất cứ một điều gì cả...

Mọi người lần lượt tản về.

Hà Nguyệt Anh ghé tai Hà Dương, khẽ nói:

-”Tỷ tỷ, cha mẹ uội một mạng, tỷ hôm nay uội một mạng nữa...”

-”Nguyệt Anh, rốt cuộc ta vẫn không hiểu...”

-”Tỷ không hiểu gì?”

-”Ta vẫn luôn nghĩ mi thích Phong, vậy tại sao?”

Hà Anh nắm lấy tay Hà Dương, đôi mắt u buồn...

-”Chuyện đó, là muội bị hấn gài, muội thề, chỉ có duy nhất một lần, lúc đó muội không còn tỉnh táo...Anh Phong vẫn là tình yêu của đời muội, xin tỷ, đừng bao giờ nói với anh ấy...câu xin tỷ...nếu anh ấy mà biết, muội sống còn đáng sợ hơn chết...”

-”Được rồi, nó sẽ không bao giờ biết gì cả...”

Hà Nguyệt Anh ôm chị gái vào lòng, thở phào nhẹ nhõm...

-”Tỷ, luôn yêu tỷ, mai sau nhất định đền đáp!!!”

-”Không cần, Nguyệt Anh, mọi thứ ta đều i cả rồi, từ hôm nay hãy cố sống cho tốt...”

-”Muội biết, cảm ơn, tỷ ra sân bay với Phong nhé ...muội phải đi tìm tên quản lý tính sổ...à muội cũng phải đi tẩy nốt ruồi đó...”

-”Chọn chỗ nào làm cho tốt, đừng để bị nhiễm trùng, thằng quản lí đó thì đừng đi một mình, nguy hiểm...”

-”Tỷ đừng buồn nhé!”

-”Không sao, mi đi đi...”

Hà Nguyệt Anh vội vã rời khỏi, Hà Nguyệt Dương lúc này mới giật mình; cô đã quên mất rằng Phong cũng có mặt trong khán phòng này, cậu đứng phía dưới, cách cô rất xa, nhưng cô có thể cảm nhận được, cái bầu không khí lạnh tới thấu xương...

....

-”Đi theo tôi...”

-”Đau, Phong, tôi không muốn...”

-”Cậu không biết lái xe, đưa cái gì chứ?”

-”Tôi chỉ ngồi bên cạnh anh ấy mà, tôi đâu có lái...”

Có người hằm hằm giận giữ, những clip đó, quá mờ, bức ảnh đó, cô gái chơi thuốc hồ hững hăng lơ, cậu thực sự không thể phân biệt được ai với ai...

Cơn ghen tuông cũng làm lí trí người ta mờ đi...

Một người cứ lôi, còn một người lê bò dưới đất, nhất định không chịu.

Cô không thể, cô không muốn đối diện với cậu, cô không tài nào nhìn

vào ánh mắt cậu, cô sợ cô sẽ mềm nhũn mất, cô sợ, cô không thể bảo vệ được em gái mình...

Chưa bao giờ cô thấy cậu hung hãn tới thế, cô có bướng, cũng chẳng được gì. Cậu vác cô trên vai, chỉ một tay, nhẹ nhàng như nhấc một đứa trẻ...

-”Phong, thả tôi ra, tôi phải ra sân bay...”

-”Không giải thích rõ ràng thì đừng có đi...”

-”Đừng mà Phong...”

-”Xin cậu...”

Mặc cho cô kêu gào, cậu từng bước, từng bước tiến tới phía cầu thang thoát hiểm...Cả không gian này, chỉ còn cô với cậu.

-”Nguyệt, nói đi, không phải là cậu...”

Tiếng cậu nghe sao bi thương, ánh mắt cậu, sao buồn bã...

-”Chỉ cần Nguyệt nói, tôi sẽ tin...”

Cô chẳng dám nhìn cậu, hình ảnh Hà Anh nuốt từng viên thuốc trắng lại hiện về...Cô biết làm sao?

-”Nguyệt, cầu xin cậu, cho tôi biết sự thật...”

Giọng cậu sao da diết, lòng cô sao như đang rỉ máu...

Vũ Huỳnh Phong...Hà Nguyệt Anh...

Hà Nguyệt Anh...Vũ Huỳnh Phong...

Vũ Huỳnh Phong...Hà Nguyệt Anh...

Bọn họ, với cô, đều rất quan trọng!!!

Nhưng rốt cuộc, Hà Nguyệt Dương vẫn chọn em gái.

-”Là tôi...Phong...”

-”Cậu nói láo”

-”Có những sự thực, rất khó tin...nếu cậu muốn kiểm tra, tôi có thể cởi đồ cho cậu xem nốt ruồi đó!”

Cả người cậu như muốn phát rồ, câu hỏi đầy đau đớn:

-”Tại sao lại là hằn, cậu hám danh tới thế sao?”

-”Cũng không hằn, anh ấy đem lại cho tôi rất nhiều cảm xúc mới lạ...”

Cô nói nghe sao bình thản, nghe sao lạnh lẽo...trái tim cậu, nghe sao nhức nhối.

Cơn giận bao trùm toàn bộ lý trí...

Cả người cô bị đẩy ép sát vào tường, khoe môi bị bao phủ bởi toàn bộ sự uất ức của cậu...cậu cứ thế, xâm chiếm từng ngõ ngách. Thứ cậu trân trọng, khao khát bao năm qua...cố sao, một người khác lại dễ dàng có tới vậy???

Từng hơi thở của cô cũng bị cậu cướp mất, bàn tay cô tức giận đánh lên lưng cậu, lại bị cậu túm chặt...

Một hồi dây dưa, để lại trên khoe môi đỏ mọng ấy, rất nhiều, rất nhiều vết cắn, cậu mới dừng lại, hơi thở gấp gáp:

-”Sao, có mới mẻ hơn thằng quản lý đó không?”

Hà Nguyệt Dương lúc này, trong đầu cũng chỉ còn toàn ức giận, mà thứ cô giỏi nhất, đó chính là chọc tức cậu...

-”Haha...cũng tạm được, nhưng còn non kém lắm, về luyện tập nhiều nhiều vào...”

Đúng là cô rất giỏi. Câu nói đó của cô, đã đưa máu nóng của cậu lên tới đỉnh điểm!

Cô biết chọc cậu? Vậy cô nghĩ, cậu không biết đáp trả ư???

Không còn thái độ e dè, bảo vệ, yêu chiều như bao năm qua nữa...Thay vào đó là cánh môi liên tiếp bao phủ trên khuôn mặt, đôi gò má, chóp mũi, nơi cổ cao trắng ngần...

Dường như chỉ thế thôi vẫn chưa thỏa mãn...Ai đó ngày một tham lam, ngày một mất kiểm soát, nụ hôn tiến ngày một sâu, trên xương quai xanh của cô...dần dần, dần dần xuống nơi mềm mại ấy...

-”Thuê phòng đi!”

Tiếng Hà Nguyệt Dương làm Vũ Phong sững sờ...Cô cười, gương mặt không chút biểu cảm:

-”Bây giờ mới là 9 rưỡi, trong một tiếng, tôi sẽ dạy cậu thành đàn ông...”

-”...”

-”Coi như là món quà tôi dành tặng cậu trước khi lên đường...”

-”...”

-”Yên tâm, cậu hay chửi tôi ngốc, nhưng việc này, chắc chắn tôi thành thạo hơn cậu...”

-”...”

-”HÀ...NGUYỆT...DƯƠNG???”

-”Tin tôi đi, cậu chắc chắn sẽ thỏa mãn, chuyện đó...tôi là người từng trải mà, kinh nghiệm đầy mình...”

-”CÂM CHO TÔI!”

-”Còn giả ngây giả ngô cái gì? Chẳng phải cậu muốn sao...? Cậu thấy tôi dễ dãi, chơi bời, cậu cũng muốn sao? Được, hôm nay tôi sẽ chiều cậu...”

-”CẬU IM MIỆNG!!!”

-”Có gì mà phải xấu hổ, nhu cầu sinh lý thôi mà, chuyện hết sức bình thường...đi nào, hay tôi thuê phòng cho chúng ta nhé???”

Từng lời, từng lời cô như vết dao cứa từng lớp trong tim cậu...đây là người con gái cậu yêu thầm suốt hơn 14 năm qua sao???

Đây là người con gái cậu đã yêu ngay từ giây phút đầu tiên gặp mặt sao???

Đây là người con gái, cậu nhất định phải khiêng về làm vợ sao???

Đây là Nguyệt – là Nguyệt sao???

-"Đi thôi Phong...kéo tôi muộn chuyển bay giờ, nào, đi nào..."

Cử chỉ điệu bộ là lướt cô, như mỗi lửa đốt cháy tất cả...

Cô và cậu, đều điên. Tay cậu đặt trên má cô, vuốt ve khe khẽ, rồi nhanh chóng bóp chặt:

-"Hà Nguyệt Dương, nghe cho rõ này, hôm nay đi thì đừng bao giờ quay về nữa!"

-"..."

-"Đất nước này, không cần một đứa con gái như cậu! Và cậu, từ giờ cho tới cuối đời, cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!!!"

-"Cậu tưởng tôi thích gặp cậu chắc?"

-"Ừ, tôi biết, mẫu người cậu thích phải là mấy anh từng trải, kinh nghiệm tình trường phong phú..."

-"Đúng đó, cậu hiểu tôi ghê..."

Máu ghen lại bùng bùng phát, cậu không còn giữ nổi một chút bình tĩnh nào.

-"Nếu tôi là cậu, có khi tôi xấu hổ chết quách đi cho rồi...haha...Nguyệt Dương, tôi quên mất, da mặt cậu rất dày, dây thần kinh xấu hổ cũng bị đứt rồi...thôi, cậu ra sân bay mau đi, mau mau rút xéo cho chỗ này nó được sạch sẽ đi..."

-"..."

-"Tôi xin lỗi, chắc tôi cũng chẳng đi tiễn cậu được đâu, nhìn thấy cậu làm tôi phát buồn nôn..."

-"..."

...

Tiếng bước chân của cậu ngày một xa, thì tiếng khóc của cô ngày một to...

21 tháng 8 năm đó, là ngày đầu tiên, mà Hà Nguyệt Dương cảm nhận được, thế nào là đau tới tái tê, đau tới từng lớp da thịt...

Trước lúc lên máy bay, ba có nhắn cho cô:"Nguyệt Dương, vậy là đã cho cả mười ngàn rồi, có lẽ ba nói nhiều thì vẫn vậy, tốt hơn hết, con tự trải nghiệm, tự trả giá, con sẽ thấy thấm..."

Ba nói rất đúng, cái giá này, cô thực sự thấy nó rất đắt...nhưng ba có biết, dù cái giá nào cô trả, nếu đổi lại được mạng sống cho Nguyệt Anh, cô cũng sẽ cam tâm...

11 giờ.

Có người lẻ loi xách hành lý, một mình rời xa quê hương.

12 giờ 15.

Có người lặng lẽ ngược nhìn.

Sân bay này, đông đúc là thế...

Thế giới này, rộng lớn là vậy...

Mà sao, cậu cảm thấy cô đơn...Mà sao, cậu cảm thấy như mình mất tất cả...

.....

“Đau lắm...”

“Nín đi rồi tớ cho đằng ấy cái này...”

....

“Cậu...nhầm lớp rồi...”

“Thằng kia, hôm nay không giết mày không phải là bà...”

“Tỷ, thả muối ra...chó Wind kia, đừng có mà đắc chí, ta tới đây...”

....

“Ai bảo cậu là tôi dốt phương hướng...tôi cực kì giỏi, chẳng qua tôi không để ý thôi...”

“Này, người ta bảo nam nhân tốt ý, thì không chỉ tốt với một mình vợ đâu, mà lo cho cả gia đình vợ nữa đấy, thế cho nên là, mai sau cậu hàng đêm matxa cho vợ, giả sử chị vợ mà có sang chơi, cũng nên hầu hạ tận tình...”

“Phong ơi, Phong cười lên Dương xem nào, Phong cười đẹp trai lắm...”

“Hoàng Thượng...Hoàng Thượng... có mỗi một con chim yêu quý...”

“Tôi thấy cậu làm thế cũng đúng, dù sao thì chúng ta cũng không nên suốt ngày đối địch nhau, cũng sắp lớn rồi, cậu muốn làm hòa cũng phải thôi, tôi cũng sẽ tốt với cậu như cậu tốt với tôi...”

....

“Phong, mượn vở Sinh, Anh!”

“Phong, mượn vở Sử, vở Địa!”

“Phong, mượn vở Công nghệ, Văn!”

....

“Phong ơi, Phong ơi, tôi bảo Phong này, sắp thi cuối kì rồi, chúng mình nên giúp đỡ nhau...”

....

“Chính ra Phong rất thông minh đấy, giỏi nữa...thảo nào nhiều người thích...”

....

“Phong ơi, cứu tôi với, nhanh lên...”

....

....

Chiếc máy bay lặn vào bầu trời đêm đầy sao...

Chiếc máy bay đó, đang chở Moon...

Chiếc máy bay đó, đã mang tuổi thanh xuân của Wind đi...

Học đường hoàn.

Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family

P/S: Thank you all, love u:X.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 46

46. Chương 46

Phần 2: Tình yêu vĩnh cửu

Từ phần hai này vì các bạn ý lớn rồi nên tác giả thay đổi đại từ nhân xưng dành cho Phong. Còn Nguyệt Dương gọi Phong như nào thì ta giữ nguyên, tôn trọng nàng ấy, hehe!!

Ta chúc cả nhà một năm mới an khang, thịnh vượng. gặp nhiều may mắn, ước gì được nấy!!!

Chương 46: Có những nỗi nhớ

-”Tỷ, tới đâu rồi?”

-”Ta vừa mới xuống máy bay...”

-”Nếu nhà tỷ chưa dọn kịp thì tới chỗ muội mà ở, để muội bảo quản lý đưa chìa khóa cho tỷ...”

-”Ừ, để ta về xem thế nào đã...”

-”Xe của tỷ còn đang bảo dưỡng, muội cho sơn màu xanh dương theo ý tỷ rồi đó, tỷ họ sẽ mang tới!”

-”Được, cảm ơn muội...”

Hà Nguyệt Dương vẫy một cái taxi gần mình, tìm chột thấy nhói...

Vì scandal năm ấy...

Vì lời nói vô tình của ai đó...

Vì những đau đớn, xót xa...

5 năm...cả một quãng đường đơn độc.

Ở ENS có chút khác biệt, học sinh 17 tuổi học L3 (năm cuối cùng bậc đại học ở Pháp) là chuyện bình thường. Ngay từ ngày đầu sang, Hà Nguyệt Dương với bằng thành tích dày đặc cùng thể hiện khá tốt, cũng được đặc cách học L3.

Hai năm tiếp lần lượt học M1, M2, thuận lợi lấy bằng thạc sĩ.

Rồi sau đó, sống cuộc sống của nghiên cứu sinh, rốt cuộc sau hai năm, lấy bằng PhD.

Sự nghiệp cứ thế thuận buồm xuôi gió, nhưng quả thật, chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc.

Có những nỗi nhớ, nó diết da.

Có những khát khao, mong trở lại quá khứ...

Có những ngọt ngào trong từng giấc mơ, để rồi khi thức giấc, nước mắt lại tràn trề...

Có những cảm xúc, không thể nói lên lời.

Vì hèn nhát, vì đau lòng, vì lo sợ...chưa một lần dám về nước...

5 năm trôi qua...

Cậu còn nhớ cô?

Cậu còn giận cô? Ghét cô? Họ còn có thể làm bạn?

Cậu bây giờ như nào???

....

Dừng lại ở chung cư MW, bấm thang máy lên tầng 17.

Căn phòng trước mặt hoàn toàn trái với tưởng tượng của cô.

Ngày ở Pháp, cô có gửi chút tiền về nhờ ba mua trả góp hộ một phòng tại chung cư đang xây dựng, chỉ nghĩ là mua để sau này về có nơi ở, không ngờ ba cô cho tu sửa từng tí một, trang hoàng cẩn thận từ viên gạch lát.

Phòng bếp hồng nhạt ấm cúng, phòng ngủ vẫn màu xanh dương mà cô yêu thích, phòng khách bày sẵn một chiếc tivi màn hình phẳng.

Hà Nguyệt Dương ấn dãy số quen thuộc.

- "Ba..."

- "Ừ, về tới nơi chưa con?"

- "Con tới rồi..."

- "Ừ, ta đặt mật khẩu là ngày sinh của con..."

- "Vâng..."

- "Ừ, hai tháng nữa ba mẹ mới về nước được, lúc đó gia đình chúng ta gặp mặt...đừng buồn nhé"

- "Không ạ, con cũng cần thời gian để ổn định công việc, ba mẹ đi chơi vui vẻ..."

- "Ừ..."

- "Ba..."

- "Sao con?"

- "Cảm ơn ba!"

- "Gỡm cái nhà cô, tắm giặt rồi đi nghỉ đi con..."

- "Dạ!"

Dọn dẹp một hồi, nấu một bát mì, Hà Nguyệt Dương bỗng mỉm cười. Không biết năm đầu, cô vì sao mà sống qua nổi?

Hồi đó, nhận được điện thoại của Hà Nguyệt Anh, cô lập tức chuyển về Việt Nam 27000 euro, đó là toàn bộ số tiền học bổng năm nhất. Cô cũng không nhớ rõ mình đã làm bao nhiêu công việc tất cả, xoay sở ra sao?

Hàng ngày, còn phải gọi điện về nước, van xin ba cô tha cho em gái, cho nó tiếp tục hoạt động nghệ thuật.

Hồi đó, mỗi lần ăn mì, cô thấy ngon vô cùng...

Những năm sau, cuộc sống tất nhiên không vất vả như thế, nhưng hình như nhàn rồi sinh ra lẩn chuyen, nhàn rồi khiến con người ta nghĩ nhiều hơn, buồn nhiều hơn...

Cầm chiếc điện thoại, cô lưỡng lự hồi lâu.

Cuối cùng, không kìm nổi tò mò, cũng vào google gõ ba chữ "Vũ Huỳnh Phong".

Mỗi lần Nguyệt Anh sang Pháp với cô, đều kể rất nhiều chuyện, Phong và Anh từng hẹn hò suốt ba năm, lần cầm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên, chiếc hôn đầu tiên...nó đều kể cô nghe, tâm trạng cực kì hạnh phúc.

Mỗi lần, mỗi lần Nguyệt Dương đều cười thật tươi, chỉ là người ta thấy, mỗi lần em gái bay về nước, cô đều đóng cửa ở lý trong phòng suốt mấy ngày trời.

Qua lời Hà Anh, cô cũng biết, Phong hiện giờ rất nổi tiếng. Ngày bên đó, cô chưa từng dám tìm hiểu một chút nào về cậu, cô sợ cô sẽ không chịu nổi, nhưng bây giờ, đằng nào cũng sẽ phải đối mặt, biết thêm chút thông tin cũng tốt...

Nhẹ click vào kết quả tìm kiếm đầu tiên, Hà Nguyệt Dương chăm chú đọc từng chữ...

....

Wind (tên thật là Vũ Huỳnh Phong), là một diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ, MC, người mẫu nổi tiếng.

Wind xuất hiện trước công chúng lần đầu tiên trong clip ca nhạc của Hà Nguyệt Anh, clip đã nhanh chóng thu hút được 10 triệu lượt view chỉ trong 2 tuần. Wind khi đó nhận được rất nhiều sự quan tâm của các bạn trẻ.

Lúc đó, anh đã từng gặp phải scandal lợi dụng Hà Nguyệt Anh để nổi tiếng.

Tuy nhiên, khi ca khúc Lẽ nào em không biết – do chính Wind sáng tác và thể hiện, được phát hành, lập tức đánh bay mọi điều không hay.

Hàng loạt các ca khúc sau đó Chờ em, Only you, Không thể quên...nhanh chóng đứng đầu các bảng xếp hạng.

Wind cũng lấn sân sang các hoạt động nghệ thuật khác, như phim ảnh, MC, người mẫu. Mỗi lĩnh vực anh tham gia, đều đạt thành quả nhất định và đặc biệt thu hút rất nhiều người xem.

Rất tiếc, sự nghiệp nghệ thuật của Wind chỉ gói gọn trong hai năm. Bắt đầu từ tháng tám ba năm trước, anh đã thành lập công ty giải trí MW, lúc đầu gồm anh và hai người bạn nữa, nghệ sĩ đầu tiên mà công ty làm đại diện là diễn viên Hà Nguyệt Anh, cho tới giờ, đã thành công ty quy mô lớn, rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng hiện nay hoặc trực thuộc, hoặc cũng đã từng được đào tạo ở MW.

Có lẽ trong showbiz, Wind là nghệ sĩ hiếm hoi có IQ 157, cộng với giải Nhất Toán Quốc Gia khi còn học trung học phổ thông. Một lý lịch sạch đẹp khiến cho Wind tuy không hoạt động đã lâu nhưng luôn là tiêu điểm của dư luận, là nghệ sĩ sở hữu lượng fan đông đảo nhất từ trước tới nay.

....

....

Vào fansite riêng của Phong, vô số ảnh đẹp. Cậu ấy, quả thật đã thay đổi rất nhiều, nước da sạm hơn, gương mặt góc cạnh hơn, cả người cậu toát lên một nét đẹp nam tính hoàn hảo...

Đặt từng con hạc giấy cẩn thận vào chiếc túi xách nhỏ, Hà Dương bỗng trầm lặng.

Thì ra đã lâu như vậy rồi.

Đã lâu rồi cô không nhìn thấy khuôn mặt ấy, không còn nghe giọng nói ấy, không còn được ai gọi Nguyệt ơi Nguyệt ơi... da diết tới thế...

Những năm tháng của cậu bạn rộn, đẹp đẽ là vậy, một người bé nhỏ như cô, Phong chắc không nhớ nổi...

....

....

-”Tỷ tỷ, chuyện muội và anh Phong hẹn hò ý...”

-”Ừ, sao?”

-”Tỷ đừng nói cho ai nhé!”

-”Ta có đọc tin tức, hình như có vài báo biết chuyện đó...”

-”Không sao, muội phủ nhận hết rồi!”

-”Ừ, mi yên tâm, giờ hai người nổi tiếng, ta biết!”

-”Vớ lại bọn muội vừa chia tay tháng trước, quên chưa kể cho tỷ, tỷ có gặp lại anh ấy cũng đừng nói gì nhé!”

-”Được rồi...”

-”À tỷ này, đừng quên tối nay đi dự lễ thành hôn của Hiếu và Nghĩa nhé...”

-”Ta biết, ta về nước sớm cũng vì thế mà!”

-”Vâng, tỷ đi sớm một tý nhé, tầm 6 giờ có mặt nhé”

-”Ừ, 5 giờ ta sẽ đi...”

Hà Nguyệt Anh thở phào nhẹ nhõm, nghe tiếng ai đó đằng sau mình, cô bỗng dưng vui vẻ hẳn...

- "Anh Phong, sao anh tới đây?"

- "Tìm em chứ sao...tốt đẹp cả chứ?"

- "Tất nhiên là tốt đẹp, mời anh đi ăn cơm nha!"

- "Ok, nhưng trước đó cùng anh tới một nơi..."

- "Đi đâu?"

Phong cười, kéo Hà Anh, nói đầy bí hiểm:

- "Đi rồi em sẽ biết!"

....

Họ dừng lại ở một sân vận động cách đó không xa, phía trước là một vật thể rất to, được bao phủ vải đen huyền...

- "Quà cho em!"

Hà Anh hồi hộp mở tấm vải, cô không thể tin nổi vào mắt mình, là một chiếc Ferrari màu đỏ cực kì nổi bật, cô là fan cuồng của dòng xe này, vật thể trước mặt, cũng là thứ cô muốn bỏ sung vào bộ sưu tập của mình...

- "Anh...anh..."

Khóe mắt cô rơm rớm.

- "Thích không?"

- "Em thích...nhưng..."

- "Không nhưng gì cả...em còn nhớ chứ, năm đó, cả gia đình anh gặp đại họa, nếu không có số tiền của em, anh cũng không thể giữ được lại ngôi nhà yêu quý cho ba mẹ..."

Phong cảm động nhớ lại.

- "Giúp được anh là em vui rồi, anh đừng nghĩ nhiều như vậy..."

- "Anh biết, em là cô gái tốt bụng và lương thiện nhất trên đời, nhưng anh cũng biết, hồi đó, em mới vào nghề chưa được bao lâu, lấy đâu ra lắm tiền như thế, chắc em phải khổ cực vất vả lắm..."

Hà Anh ấp úng:

- "Vì anh...em có thể làm bất cứ thứ gì..."

Bàn tay anh nhẹ lau đi nước mắt trên mặt cô.

- "Được rồi, nhận quà nhé!"

Mấy năm nay anh đều muốn trả lại cô số tiền đó, nhưng cô nhất định không chịu. Lần này mua chiếc xe cô yêu thích, rất mong cô sẽ nhận, anh cũng vì thế mà đỡ cảm thấy mắc nợ.

- "Nếu đó là việc anh muốn..."

- "Được rồi, đi ăn cơm thôi"

- "Xe này, em tạm thời chưa muốn lái..."

- "Vậy lên xe anh, anh cho người mang về"

Anh tươi cười chiều theo nguyện vọng của cô. Cô vòng lên, khoác lấy cánh tay anh. Cô nhớ không nhầm, từ rất lâu rồi, anh đã luôn chiều chuộng cô như vậy. Nhưng cô vẫn muốn hơn thế!

Cái chiều chuộng của anh với cô, người ngoài nhìn vào, kiểu gì cũng rất ghen tỵ. Chỉ có cô, trong lòng rõ hơn ai hết...

Scandal hai người hẹn hò.

Là cô tung ra.

Phóng viên hỏi, anh giữ yên lặng. Anh gọi cho cô, nói cô tự mình phủ nhận. Cô hỏi tại sao? Anh nói cô là con gái, anh không muốn cô bị thiệt thòi, dị nghị, anh còn cho phép cô trả lời rằng anh tán tỉnh, ngỏ lời, nhưng cô không đồng ý.

Thời gian trôi, cô giờ đã ở trên đỉnh cao sự nghiệp; nhưng có duy nhất một thứ, cô thừa nhận, cô thèm khát...

Dù sao, không sớm thì muộn, cô cũng sẽ bước vào trái tim anh mà thôi, cô nhất định không từ bỏ!

.....

Hai người rẽ vào quán ăn quen thuộc.

Giọng cô nũng nịu:

- "Em muốn gọi cơm sườn chua ngọt..."

- "Mọi khi toàn ăn rau mà em bé, hôm nay không cần giữ dáng hả?"

- "Không, nhưng em muốn hỏi...nếu em béo anh Phong có còn quan tâm em nữa không?"

Phong nhìn sang, búng tai đứa ngồi cạnh.

- "Em có thấy ông anh trai nào bỏ rơi em gái chỉ vì nó béo chưa?"

Lời nói ngọt ngào mà như nhát dao cứa, em gái, em gái, em gái...cô dị ứng với cái từ đó. Cố giữ bình tĩnh, Nguyệt Anh hỏi:

- "Anh này, tối nay anh có đi dự lễ thành hôn của Hiếu không?"

- "Hỏi thừa thế?"

Phong cười.

Cô lúng túng:

- "Tối nay chị ấy cũng tới...ý em là Hà Dương, chị ấy mới về nước!"

Phong cầm ly vang, cái vể nhấp môi, uống rượu của anh nó rất bình thản, nhưng khó mà nhận ra, lòng anh đang rối bời như nào...

- "Xem ra anh không còn thấy khó xử nữa..."

Anh nói, chậm rãi.

- "Cũng không có gì, hồi đó, chỉ là lúc trước khi đi, có hơi nặng lời với Dương, sau đó em cũng biết, cậu ấy ngắt điện thoại, cũng không thể liên lạc bằng facebook, gmail..."

- "Thư của anh, em có chuyển cho chị ấy, em thề..em cũng không biết vì sao chị lại không liên lạc với anh..."

- "Tất nhiên anh tin em, có lẽ Dương vẫn giận anh lắm..."

- "Anh có giận chị không?"

Hà Anh hỏi, rất khế.

- "Có gì đáng để

giận..."

Câu trả lời của anh khiến cô rất hài lòng...

- "Vậy thì tốt, số Dương cũng có phúc, hình như chị ấy lại thay người yêu mới..."

- "Ừ..."

.....

.....

Lượn qua một vòng, Hà Dương khẽ mỉm cười. Quả là muội muội yêu quý, cô khá hài lòng với chiếc xe mới này. Cũng nhờ nó mà cô nghiễm nhiên có bằng lái. Tự nhiên thấy, em gái mình lớn thật rồi, tự hào về nó quá!

Hà Nội mùa thu, mùi hoa sữa thơm ngọt ngào. Cái cảm giác hạnh phúc này, chắc chỉ có người con xa quê mới cảm nhận rõ.

Từng cơn gió mát tới dịu lòng người, đoạn đường gần hội trường kết hôn của tỷ tỷ đông tới nghẹt người. Phải rồi, tỷ ấy cũng làm trong ngành giải trí, quen biết nhiều là chuyện đương nhiên.

Kitssssssss....

Chiếc xe đằng trước phanh gấp đột ngột khiến cô trở tay không kịp, ngó lại đằng sau, xe đáng thương của mình cũng bị “hôn đít ngọt ngào” bởi con Lamborghini Aventador đầy hiên ngang.

‘Hix...chị mới lái em chưa đầy một giờ, sao emỡ bị thương khiến lòng chị xót xa...’. Nguyệt Dương đành ngậm ngùi xuống xem xét.

Thấy cửa kính xe bên dưới từ từ mở, cô nhẹ nhàng đi tới, lịch sự hỏi han:

-"Anh có sao không, xin lỗi nhé, tại xe trước phanh gấp quá..."

Người lái xe trông rất hầm hố, cả người anh ta đầy rẫy những hình xăm, cứ nghĩ sẽ có tranh chấp, ai ngờ nhìn thấy cô, anh ta lắp bắp:

-"Chị Nguyệt Anh, em tưởng chị bận quay phim sẽ tới muộn?"

Hà Dương phì cười, từ lúc về nước tới giờ anh ta không phải là người duy nhất nhầm lẫn, xem ra cũng là người quen của muội muội, cô giải thích:

-"Chào bạn, mình là Nguyệt Dương, chị gái sinh đôi của Nguyệt Anh..."

-"A, em cũng nghe qua..."

Người đối diện cô vẫn chưa hết há hốc, nhanh chóng quay về phía sau gọi với:

-"Anh Phong, anh Phong, chị gái của chị Nguyệt Anh này, giống chị Nguyệt Anh như đúc luôn..."

Giây phút nghe thấy cái tên ấy, cả người Hà Nguyệt Dương cứng đờ.

Cô đã chuẩn bị tinh thần, hôm nay có thể sẽ gặp cậu, nhưng không ngờ, lại trong hoàn cảnh này. Cậu mặc bộ vest màu đen lịch lãm, cả người hơi ngả vào ghế, khuôn mặt anh tuấn, trông cậu ngoài đời, còn đẹp hơn trong ảnh rất nhiều...

-"Anh Phong, anh Phong..."

Hà Dương đưa tay lên miệng, khẽ suyt người lái xe.

-"Để cậu ấy ngủ!"

-"Chị biết anh Phong ạ?"

Cảm thấy có gì đó ngèn ngẹn. Mà tại sao cô phải ngẹn, cô là cái gì? Cùng lắm cũng chỉ là một người bạn học chung lớp, là chị gái người yêu cũ, là đứa con gái khốn nạn cậu không bao giờ muốn gặp... cậu đâu nhất thiết phải nói ọi người?

Hà Dương cười, đáp:

-"Ừ..."

Lái xe nghĩ ngợi, rồi vò đầu bứt tai.

-”Trời, mà em ngu quá, chị Nguyệt Anh với anh Phong thân vậy, kiêu gì hai người chả quen nhau...em đánh thức anh ấy nhé!”

-”Thôi, bạn có sao không, xe ổn chứ?”

-”Dạ không ạ...Em đâm vào chị mà, ngại quá”

-”Ừ, thế thì tốt, mình đi trước nhé!”

Ai đó khẽ quay người, giọt nước mắt lặng lẽ rơi...

Có người trong xe, nhìn theo, ánh mắt u buồn...

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 47

47. Chương 47

Chương 47: Nếu Wind muốn, Moon sẽ đi

Hà Nguyệt Dương tìm chỗ đậu xe thích hợp, tiến tới hội trường hôn lễ. Cảm thấy vẫn sớm, cô ghé qua phòng nhỏ bên cạnh.

-”Các người mù màu cả à, ta đã nói plê màu lông chuột, chứ không phải lông chó như này hiểu chưa?”

-”Cả cà vạt nữa, cà vạt gì mà toàn đỏ choe đỏ choét thế này, đeo lên như con vẹt ý, phải nhả nhận...”

Nhân viên lấp bắp.

-”Nhưng hôm trước anh mới bảo là...”

Hiếu cúi nặng xì ngậm:

-”Anh anh cái l...”

-”Vâng, chị, hôm trước chị mới bảo là chọn màu sắc tươi ...”

-”Con này cái à, bà bảo chọn màu sắc tươi chứ bà bảo mày chọn màu này à...mau chuẩn bị hết lại đi, không bà cho thôi việc cả lũ...”

-”Cả cái con kia nữa, bà đã bảo hoa cưới là phải đúng 27 bông hồng, kỉ niệm ngày bà mới Nghĩ quen nhau, mày bố 26 bông là sao? LÀ SAO?”

-”100 cái bánh cheesecake của bà, sao lại thành 100 cái donut thế này...”

-”Ngoài cổng sao bà thấy chữ Hiếu thấp hơn chữ Nghĩ vài milimet là sao? Chưa cưới chúng bay đã rửa vợ chồng bà hả, mau, mau sửa lại cho bằng nhau...”

....

Có người đứng ngoài cửa, ôm bụng cười nắc nẻ. Đúng, đây đúng là tỷ tỷ của cô rồi, không sai đi đâu được.

Hiếu đang bực mình, nhìn ra càn diên, chỉ thẳng tay vào mặt con bé láo toét:

-”Con ranh kia, mày cũng biết đường về cơ à? Năm năm trời cắt đứt liên lạc, con khốn nạn mày tưởng mày là Vip hả, sao mày không chết luôn bên đó đi...”

Hà Dương phụng phịu:

-”Thôi mà, người giận người giận, mọii biết tội rồi, mọii xin, mọii xin...”

-”Xin xin cái con khỉ, bảo vệ đâu, lời con này ném ra ngoài cho bà...”

-”Tỷ tỷ xinh đẹp dịu hiền, nở lòng nào, tỷ cũng biết ngày ấy scandal ầm ĩ, mọii nào dám nhìn mặt ai...”

-”Do trấu cái đ... gì? Mà coi bà là loại người gì hả???”

-”Tỷ đừng giận nữa mà, tức nhiều hại long thể, sắp cưới tới nơi rồi, nhan sắc là quan trọng nhất...”

-”Tránh ra...”

-”Thôi mà.”

-”Tránh...”

...

Tỷ tỷ đúng là, giận dai như đĩa...Nguyệt Dương đành chuyển phương án hai:

-”Thôi được, chúc tỷ hạnh phúc, muội về đây...”

Hiếu tức, quát:

-”Con điên kia, đứng lại...”

Đoạn hất hàm:

-”Vào phòng kia thay, mặc bộ đó vào!”

Hà Dương mừng huýnh:

-”Vâng, vâng, tuân lệnh, tuân lệnh...”

....

Đứng trước gương, Hà Nguyệt Dương cũng không nhận ra chính bản thân mình nữa, váy tím bông bênh, tóc được búi lệch trông vô cùng duyên dáng, khuôn mặt ửng hồng bởi lớp phấn mỏng...

-”Xinh quá, muội muội của ta đẹp quá...”

Hiếu lúc này mới nguôi ngoai một chút.

-”Không, tỷ tỷ hôm nay là người đẹp nhất, quyến rũ nhất!”

-”Cái đấy ai chẳng biết, nhưng ta đẹp mười phần thì muội cũng phải được bảy tám phần nha...yêu quá...mau, mau ra làm tôn đội hình phù dâu cho ta đi!!!”

Hà Nguyệt Dương cầm ấm trà. Tỷ tỷ chỉ tổ chức tiệc ngọt. Nhiệm vụ của cô rất đơn giản, đi lại các bàn, thấy khách tới thì tiếp trà, trong lòng chất chứa chút lo sợ, hôm nay chắc chắn gặp lại nhiều bạn bè, scandal năm đó, liệu mọi người có khinh bỉ cô?

Thật may, toàn bạn tốt, không những cho chuyện cũ vào dĩ vãng, họ gặp lại, tay bắt mặt mừng, tám chuyện rộn ràng, một thời trẻ trâu đùa nghịch được các nàng thi nhau khai quật. Đã lâu lắm rồi, cô mới có cảm giác ấm cúng tới thế.

-”Tỷ tỷ!!!”

Nguyệt Dương tươi cười ngoảnh lại phía giọng nói thân thương ấy...muội muội yêu quý vừa tới, còn có cả người đó, họ khoác tay nhau, rất tình cảm. Cậu ấy và Nguyệt Anh, thật giống hoàng tử và công chúa, đẹp đôi tới hoàn hảo!

Cố nín thở, cô bưng trà, thực hiện nhiệm vụ của mình, dù sao không sớm thì muộn, cũng sẽ gặp mặt.

-”Uống đi muội...”

-”Cảm ơn tỷ nhé, trà gì đó? Thơm quá!”

-”Ta không biết, tỷ tỷ chọn, chắc chắn là loại thượng hạng rồi...”

Nguyệt Dương đưa tách trà, hướng về phía bên cạnh. Khoảng cách của cô và Phong, gần tới nỗi, cô cứ nghĩ là mơ...

Cậu chắc chẳng thể nào biết, mùi hương bạc hà này vẫn vương mãi trong tim...

Cậu chắc chẳng thể nào biết, tiếng gọi Nguyệt thân thương đó, cô thèm nghe tới khủng khiếp.

Cậu chắc chẳng thể nào biết, từng kí ức chiếm trọn trái tim cô. Cái cảm giác tay cậu xoa mồ hôi trên trán, dịu dàng búi tóc, điệu bộ tức giận mỗi lần cô bị ngã, sự ân cần trong mỗi thìa cơm cậu xúc, cái mát lạnh khi từng lớp sơn móng tay chạm vào, những trái cóc trái ổi giòn tan cậu mua mỗi ngày, nụ hôn đầy nước mắt ngày chia xa... Tất cả, tất cả gói thành nỗi nhớ, một nỗi nhớ ma quỷ, hành hạ cô từng giờ, từng phút...

Gương mặt này, xuất hiện không biết bao lần trong những bức vẽ của cô? Ánh mắt này, cô còn nhớ rằng nó rất ấm áp, hiện giờ, sao như băng như đá???

Đã lâu lắm cô mới nghe tiếng tim mình đập nhanh tới vậy, kiềm nén những cảm xúc, lời cô nhẹ nhàng:

- "Mời cậu dùng trà..."

- "Cảm ơn!"

Cậu đáp cô lịch sự, rồi quay sang trò chuyện vui vẻ với mọi người.

Một luồng khí lạnh bao phủ, cảm thấy mình thật thừa thãi, ai đó lặng lẽ bước đi...

- "Nguyệt Dương, Hà Nguyệt Dương..."

- "Nguyệt Dương... Phải cậu không?"

Việt An nhìn thấy bạn, mừng rỡ gọi.

- "Phải, là mình"

- "Thật không? Tôi đang tỉnh hay đang mơ thế này?"

- "Đang tỉnh..."

Hà Dương phì cười.

- "Trời ơi bạn làm gì mà không liên lạc được thế? Làm người ta mong muốn chết..."

- "Ừa, thì cũng phải đóng cửa luyện công chứ..."

- "Cũng phải, mà bạn luyện ghê quá nha, nghe nói lấy bằng tiến sĩ rồi hả, chẳng bù ình, giờ mới bắt đầu học thạc sĩ thôi..."

- "Mỹ khác Pháp khác mà..."

- "Ừ, mấy năm qua bạn sống như nào...ngồi xuống đây..."

Hà Dương lúng túng:

- "Mình, mình còn phải đi tiếp trà..."

- "Ồ thế mình đi với bạn, rồi cùng nói chuyện..."

- "Ừ..."

Đôi trai gái cười nói rúc rích, hàn huyên đủ thứ.

Phía xa xa, có ánh mắt đầy những tia đỏ dán chặt lấy họ...

....

....

- "Mời bạn dùng trà!"

Việt An cẩn thận rót cho khách, quay sang người bên cạnh, hớn hờ:

- "Dương này, cậu định tiếp theo như nào?"

- "À, mình nhận được lời mời của Viện Toán, chắc sẽ làm việc ở đó!"

- "Viện Toán chỗ Hoàng Quốc Việt hả?"

-”Ừ, đúng rồi, nhưng sắp tới mình làm việc ở thư viện Tạ Quang Bửu, tầng 7, chỗ trường Bách Khoa ý, cậu biết không?”

-”À, biết biết, đợt về nước có tới đó hội thảo một lần, cũng không ngờ Viện Toán mình lại có trụ sở ở đó nữa, phòng ốc ở đó khá là đẹp...”

-”Rảnh rồi thì tới chơi, bao giờ thì cậu quay về Mỹ?”

-”Cuối tháng 9, mà này, trường mình đang tuyển researcher đó, cậu có bằng của ENS, chắc chắn đậu luôn, có ý định đi không? Nếu có thì liên lạc với mình, mình giúp vài thủ tục...”

Trường của Việt An rank 25, Hà Dương nghe vậy quả thật thấy cơ hội quá lớn, cô lưỡng lự:

-” Bao giờ là hạn cuối hồ sơ?”

-”Một tháng nữa...”

-”Ừ, 25 này nếu ở lại sẽ là ngày mình sẽ lên Viện Toán kí hợp đồng, vậy thì tới 24 mình báo cậu được không?”

-”Ừ, okie, okie, suy nghĩ kĩ vào nhé!”

-”Nhất định...”

Đoạn An trêu, thì thầm tai cô:

-”Ồ me ri cần gheo cầm iu...”

Hà Dương cười nắc nẻ, gương mặt ửng hồng.

.....

Sau hàng trăm hàng tỷ lời phát biểu, chúc phúc, ăn uống...các khách mời còn được tham dự trò chơi do chính Hiếu và Nghĩa thiết kế.

Phổ biến luật chơi xong xuôi, nàng Hiếu chọn ra được 7 anh chàng cao to đẹp trai nhất hội trường, bắt ép lên tham dự.

Nàng lần lượt bốc thăm tên của người nữ đi kèm giao cho các anh.

-”Nào, nào, bây giờ các bạn hãy đọc tên của bạn nữ chơi cùng mình đi...”

Nguyễn Bảo mở tờ giấy, giọng to rõ ràng:”Mai Hạnh”

Việt An:”Nguyệt Anh”

Hotboy mới nổi Việt Đức:”Lan Anh”

Nàng dâu mới hơi chau mày, rõ ràng là nàng đã cố ý nhét tên con muội muội cho hotboy mới nổi này, muốn thành bà mai cho bọn nó, vậy tại sao nó lại gọi tên cái đứa quái nào thế?

.....

.....

Người cuối cùng, Vũ Huỳnh Phong, anh mở tờ giấy, giọng điệu bình thản: “Hà Nguyệt Dương”.

Ánh mắt Hà Nguyệt Anh hơi trùng xuống, nhưng cô mau chóng lấy lại tinh thần, vui vẻ cười đùa.

Hiếu thì rĩ tai Nghĩa:”Em đ... hiểu gì hết, chả nhẽ em lại nhầm được hả???”

Nghĩa an ủi vợ:”Thôi, mình thích gán ghép để sau, giờ đã lỡ thế rồi, cứ chơi đã...”

Trò thứ nhất, các cặp đôi đặt ba quả bóng tennis vào giữa hai người, không được dùng tay, di chuyển từ đầu tới cuối hội trường, rơi quả nào là phải làm lại từ đầu. Khi mang được cả ba quả về, sẽ nhận được 1 bông hồng. Trong 15 phút, cặp nào có nhiều hoa nhất sẽ thắng.

Hà Nguyệt Dương từng bước tiến tới gần “bạn chơi” của mình, đầu óc cực kì căng thẳng. “Hey” một tiếng chào, mà cậu ấy không hề nói gì.

Thường thì thi đấu đồng đội, phải có hò zô, bàn bạc, thảo luận mới hiệu quả. Các cặp ở đây cặp nào cũng rôm rả, chỉ có cặp số 7, chẳng thèm nói với nhau nửa lời.

Người con trai cúi xuống, nhẹ nhàng tháo đôi dép cao gót, đặt chân người con gái lên chân mình. Ba quả bóng, một quả giữ bằng môi anh và trán cô, một quả gần xương quai xanh, quả cuối cùng ở bụng.

Giây phút người ấy vòng tay ra phía sau, ép chặt lấy mình, trái tim Hà Nguyệt Dương như muốn vỡ òa...

Cô nghe có tiếng bóng rơi lộp bộp từ các đội khác, lại nhìn Phong, không hổ danh IQ 157, quả thật rất thông minh. Khác biệt ở chỗ, cô hoàn toàn đứng trên chân Phong, chỉ mình cậu ấy di chuyển, độ rung ít hơn, khoảng cách hai người cũng khá sát, bóng chạy đẳng trời.

Kết thúc phần một, đội cô chiến thắng áp đảo, nhưng cái giá phải trả khá là đắt, Hà Nguyệt Dương trong gần 15 phút mặt mày đỏ bừng, tưởng chừng không thể thở được.

...

-”Nào nào, bắt đầu trò thứ hai, các chàng bịt mắt hết chưa? Được rồi, tốt tốt... các nàng ngồi trên lưng các chàng mau!!!”

-”Xong hết chưa...được rồi, Okie, bây giờ đội nào mở miệng đội đó thua ngay lập tức!”

-”Rồi, bây giờ nàng ám chỉ thế nào thì tùy, miễn là chàng đi được về đích và trên đường đi phải lấy được hết tất cả các túi quà”

Cái khó của trò chơi này là mọi người chưa được bàn bạc với nhau, chưa nói ám hiệu nào đi như nào, cho nên là, bây giờ mới bắt đầu thử.

Hà Dương cũng không biết làm sao, cô thử liếc, tay mình chạm vào tai trái của Phong, không thể ngờ, cậu ấy rẽ trái thật. Kí hiệu tương tự của cô là đặt tay vào tai phải và, tay cô xoa xoa tay cậu hướng từ trên xuống, Phong ngay lập tức ngồi xuống cho cô lấy quà...

...

Kết thúc các phần thi, đội số 7 thắng chung cuộc.

Hiếu đưa phần thưởng là vé xem phim uội muối, trên:

-” Mịa, hai đứa này học chung bao nhiêu năm, hiểu ý nhau... lợi quá còn gì... còn anh Phong nhé, anh đỡ cái trò gì thì anh tự biết nhé... ”

Hà Nguyệt Dươn

g ngượng, má ửng hồng, đôi mắt tò mò nhìn Phong. Cô thấy mặt lớp trưởng cũng hơi đỏ, cậu ngoảnh qua chỗ khác, Dương lí nhí.

-” Vé xem phim...”

-” Tôi không cần !”

Đoạn, ai đó lạnh lùng bỏ đi. Có người nhìn theo bóng dáng ấy, trong lòng nhói đau...

.....

.....

Thứ Tư của tuần đầu tiên sau khi về nước, Việt An tới đón Hà Dương, hai người cùng nhau về Hạ Long tham dự Hội Nghị Nghiên Cứu Khoa học. Đây là lần đầu tiên cô tham dự một hội nghị trong nước, lần này đi cùng An cũng tốt, đỡ đỡ đỡ.

Ban tổ chức khá là chu đáo, các “đại biểu” đều được bố trí nghỉ tại phòng năm sao, có view hướng ra biển.

Nghỉ ngơi tắm rửa, cô mở cửa ban công, khí trời ở đây, trong lành tinh khiết, thật là dễ chịu.

Đảo mắt một vòng, thấy dáng người quen thuộc, Hà Dương vò đầu bứt tai, sao lúc nào cũng có thể thấy cậu ấy là sao???

“Ding dong...ding dong...”

Vừa hay chuông cửa kêu.

– “An?”

– “Ừ, ngày mai mình trình bày kết quả nghiên cứu của mình, cậu có muốn nghe trước không? Nhân tiện có gì góp ý ỉnh với!!!”

– “Ừ, nghe hay đấy...vào đây, hay ngồi ban công át nhé?”

– “Okie!”

Hai người chăm chú làm việc.

Tầm hai mươi phút...

“Ding dong...ding dong...”

– “Chào anh chị, em là phục vụ khách sạn, nghe nói anh chị gọi nước?”

– “Không bạn ạ, cảm ơn...”

....

Mười phút sau...

“Ding dong...ding dong...”

– “Chào anh chị, em là phục vụ khách sạn, nghe nói anh chị gọi piza?”

– “Không bạn ạ, cảm ơn...”

....

Mười phút sau...

“Ding dong...ding dong...”

– “Chào anh chị, em là phục vụ khách sạn, nghe nói anh chị gọi cơm chiên?”

– “Không bạn ạ, cảm ơn...”

....

Mười phút sau...

“Ding dong...ding dong...”

– “Chào anh chị, em là phục vụ khách sạn, nghe nói anh chị cần xà phòng?”

– “Không bạn ạ, cảm ơn...”

....

....

....

Một cơ sở không nhỏ lần “được” khách sạn quan tâm, Việt An phát khùng:

– “Chúng tôi không gọi gì cả, các người làm ơn dừng lại đi!”

Họ dừng lại thật, chỉ có điều, hai chục phút sau, lại có bé gái xinh đẹp ấn chuông, giọng nói nũng nịu:

– “Cô chú mua hoa cho con đi...”

Hà Dương bắt đầu nghi ngờ:

– “Được, cô sẽ trả cao, nhưng con phải khai ra ai sai con làm việc này?”

-”Không ai sai ạ, nhà con nghèo lắm, cô mua hoa cho con đi...”

Thuyết phục đủ kiểu, mà con bé rất ương, cô đành mua vài bông hoa cho nó. Tiếp theo, trẻ con đứa bán kẹo, đứa bán dưa, đứa bán vỏ sò...liên tục gọi cửa, mà không tài nào khai thác được gì.

Rốt cuộc, là kẻ nào xấu tính?

Việt An chịu thua, tự quay về phòng mình, từ lúc đó, Hà Dương mới được yên tĩnh.

Buổi chiều ngày thứ hai ở Hạ Long, mọi người rủ nhau đi thăm thú, Hà Dương thấy đau đầu nên quyết định nghỉ lại khách sạn.

Nằm mãi không ngủ được, chán, lại dậy đi dạo.

Quanh khu nghỉ dưỡng có bể bơi rất đẹp, không ngăn ngại, ai đó xuống lượn vài vòng.

Thời gian trôi, mọi thứ đều có thể thay đổi.

Từ năm thứ hai, có tiền học bổng, không phải đi làm, cô lại thấy cô đơn ghê gớm, đăng kí tất cả các câu lạc bộ thể thao của trường, nhờ đó mà sau bốn năm, từ một đứa xuống bể bơi chỉ dám đứng ở vạch gần, nay đùa nghịch trong nước hàng giờ liền là chuyện bình thường.

Cô còn có một sở thích đặc biệt, là lặn. Thường thì cô chỉ có thể nín thở một lát, nhưng cảm giác rất tuyệt, dường như mọi muộn phiền đều tan biến.

Hà Dương nhắm mắt, thả lỏng cơ thể, từ từ chìm xuống.

...

Bàn tay ai đó nhẹ đặt trên bụng, vội vàng kéo cả người cô vào lòng.

Mùi hương này, sao thân quen? Và cô lại nghe tiếng gọi ấy...

-”Nguyệt...Nguyệt...Nguyệt ơi...”

-”Không sao đâu, cậu sẽ không sao...”

Một mảnh kí ức ủa về, cô nhớ ngày hôm đó...người ấy cũng gọi cô tha thiết như thế, cô nhớ, cô đã rất muốn mở mắt, mà thật khó khăn...

Cô nhớ, khuôn mặt cậu hoảng loạn...

Cô nhớ, cậu đã khóc...vì cô.

Và một lần nữa, mọi thứ lại hiện ra trước mắt, không phải quá khứ, cũng chẳng phải giấc mơ...Cô ở trong lòng cậu, rất gần, rất gần...

-”Tôi chỉ định lặn một chút...Tôi không sao...”

Tiếng cô thì thầm, cô nghe tiếng thở phào của cậu...

Giây phút đó, bỗng dưng cô tham lam, muốn được cậu ôm chặt vào lòng như ngày đó, muốn cậu hết giận cô, muốn được trò chuyện với cậu, muốn trở lại làm bạn tốt...’Moon thực sự rất rất rất nhớ Wind’

Thế nhưng, cậu ghét cô thật rồi...cực kì ghét. Cậu đặt ai đó lên chiếc ghế gần đó, vứt chiếc khăn tắm trắng vào cô, rồi xoay người.

-”Phong à, xin lỗi...”

Giọng Moon rất nhỏ, nhưng có lẽ Wind nghe thấy.

Cậu ấy hơi chững lại, nhưng rồi tiếp tục bước đi...

Phong từng nói...cả cuộc đời này, cô đừng xuất hiện trước mặt cậu.

Hà Nguyệt Dương hôm đó đã suy nghĩ rất nhiều, nếu đây thực sự là thứ cậu muốn, cô nhất định giúp cậu hoàn thành tâm nguyện.

Lúc sau, có người bắt taxi thẳng về Hà Nội, chuẩn bị hồ sơ gửi sang Mỹ.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 48

48. Chương 48

Chương 48: Những tháng ngày của Wind

-”HÀ...NGUYỆT...DƯƠNG???”

-”Tin tôi đi, cậu chắc chắn sẽ thỏa mãn, chuyện đó...tôi là người từng trải mà, kinh nghiệm đầy mình...”

-”CẬM CHO TÔI!”

-”Còn giả ngây giả ngô cái gì? Chẳng phải cậu muốn sao...? Cậu thấy tôi dễ dãi, chơi bời, cậu cũng muốn sao? Được, hôm nay tôi sẽ chiều cậu...”

-”CẬU IM MIỆNG!!!”

-”Có gì mà phải xấu hổ, nhu cầu sinh lý thôi mà, chuyện hết sức bình thường...đi nào, hay tôi thuê phòng cho chúng ta nhé???”

....

-”Hà Nguyệt Dương, nghe cho rõ này, hôm nay đi thì đừng bao giờ quay về nữa!”

-”Đất nước này, không cần một đứa con gái như cậu! Và cậu, từ giờ cho tới cuối đời, cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!!!”

-”Nếu tôi là cậu, có khi tôi xấu hổ chết quách đi cho rồi...haha...Nguyệt Dương, tôi quên mất, da mặt cậu rất dày, dây thần kinh xấu hổ cũng bị đứt rồi...thôi, cậu ra sân bay mau đi, mau mau cút xéo cho chỗ này nó được sạch sẽ đi...”

-”Tôi xin lỗi, chắc tôi cũng chẳng đi tiễn cậu được đâu, nhìn thấy cậu làm tôi phát buồn nôn...”

-”...”

Vũ Phong giật mình thức giấc. Cơn ác mộng đó, thật khủng khiếp. Mỗi lần tỉnh dậy, anh đều trong trạng thái căng thẳng cực độ.

Bác sĩ cho anh thuốc an thần, anh ngủ ngon hơn. Nhưng anh lại muốn gặp bóng dáng ấy, dù chỉ là trong mơ, rốt cuộc, thuốc để một xó.

Mười bốn năm, cô chưa từng đi xa như thế, chưa từng xa anh như thế...

Ngày đầu tiên cô đi, anh còn hận lắm, ghét lắm, tự thề với chính mình, cả đời cũng không gặp lại đứa con gái làm mình đau lòng như thế, cả đời cũng không.

Ngày thứ hai, anh mang ném toàn bộ đồ vật kỉ niệm giữa hai người...

Ngày thứ năm, có bà mẹ thấy con trai chạy xuống nhà hỏi:”U đổ rác rồi hả?”. Bà vừa gạt đầu, đã thấy nó vội vã lao ra xe rác ngoài ngõ, lục bãi diên khùng. Sau khi tìm được thứ cần tìm, nó ngồi ngoài đó, tối mới vào nhà.

Ngày thứ bảy, anh thấy mình ngu xuẩn. Tại sao phải nhớ về một người mà không hề quan tâm gì tới mình, tại sao phải nhớ loại con gái đó? Anh thấy mình bất hiểu, gia đình thì đang khó khăn, mà anh lại như vậy...

Ngày thứ mười, để trả nợ cho ba, không còn cách nào khác, anh chính thức bước chân vào showbiz, lấy sự nghiệp, phụng dưỡng ba mẹ làm lẽ sống.

...

...

Ngày thứ hai trăm bảy tư, có fan hỏi anh rằng...những bài hát anh viết, là cho người ấy phải không??? Anh cười, nhưng trong lòng thấy trống rỗng vô cùng. Tự xem lại album của chính mình, một phút ngây người...thì ra anh nhớ cô tới như vậy.

Thì ra, Moon đã ám ảnh Wind tới thế!

Vào facebook, hít thở, anh hồi hộp gửi từng từ: "Moon, I miss you..."

Ngày thứ ba trăm cô đi, anh không nhận được bất kì hồi âm nào. Thử lại bằng các phương tiện liên lạc khác đều vô vọng.

Một cảm giác rất khó chịu. Anh nhắn tin cho Nguyệt Anh, lần đầu hỏi số điện thoại mới của cô. Câu trả lời khiến anh đầy cay đắng.

Cô đi tới chân trời mới, bỏ lại mọi thứ...trong đó có anh!

Nguyệt, Nguyệt Dương, Hà Nguyệt Dương!!!

Cô là cái thá gì chứ?

Cô nghĩ cô làm thế, anh sẽ day dứt, sẽ vẫn vương cô ư? Cô nhầm rồi...cô cứ nằm mơ đi...

Tức, bực, giận!!!

Nhưng biết làm sao đây? Trái tim anh vốn đã chẳng lí trí tới thế!

Ngày thứ bốn trăm, anh nhớ cô tới cồn cào, vứt bỏ cái gọi là lòng tự trọng, viết bức thư đầu tiên cho cô.

Wind nói Wind rất hối hận, Wind xin lỗi Moon, làm ơn liên lạc lại với Wind.

Bức thư đầu, không hồi âm.

Anh kiên trì viết bức thư thứ hai, thứ ba...thứ một trăm...

Mỗi một lần, Hà Anh trở về từ Pháp, là một lần anh hồi hộp, lại là một lần thất vọng. Bao năm qua, không biết anh đã được nghe bao nhiêu trang tình trường lãng mạn của cô rồi? Bao năm qua, cô có thời gian đùa vui như thế, sao thời gian viết cho anh chỉ một hai dòng, hoặc một cú điện thoại, cũng không có?

Anh biết anh sai, anh biết anh lúc nóng giận đã không giữ được mình...nhưng cô, có cần thiết phải vô tình như thế?

Ngày thứ chín trăm, Hà Anh tung ra bộ ảnh nude, mục đích kêu gọi mọi người bảo vệ môi trường. Vũ Phong thừa nhận, anh có chút hồi hộp, chút hi vọng. Nhưng khi lật những trang báo, cơ thể trắng nuột mà không vết tích hiện lên, lại một lần hồi tưởng quá khứ, trái tim...lại một lần đau...

Ngày thứ một ngàn, anh gặp Nguyệt Anh, khoe mắt ướm dầm, gặng hỏi mãi em ấy mới nức nở:

- "Em thương Dương quá anh à..."

- "Sao vậy, có gì bình tĩnh nào."

- "Dương, Dương, chị ấy mới chia tay bạn trai...là anh người Mỹ đó..."

Đây không phải lần đầu tiên anh được nghe về chuyện tình cảm phong lưu của cô, thở dài chán nản, Phong nói:

- "Thôi đừng buồn, chuyện bình thường mà..."

- "Nhưng mà..."

- "Nhưng mà sao?"

- "Chị ấy có bầu rồi...giờ không biết phải làm sao?"

Nguyệt Anh khóc lóc kể lể...Ai đó thấy lồng ngực sao chua xót, mặc dù đã cố quên cô, nhưng cái tin này, sao như sét đánh ngang tai???

Hà Nguyệt Dương!!! Hà Nguyệt Dương!!!

Đêm đó, có người uống say tới mức quên trời đất...

Hà Nguyệt Dương thật giỏi!

Cô có biết, anh thèm khát một ngày trở lại quá khứ tới nhường nào...Thèm được đeo cô đi trên cánh đồng hoa ấy, thèm được nhìn thấy nụ cười của cô mỗi lần ăn một thứ gì đó ngon miệng, thèm câu cô gọi nũng nịu Phong ơi Phong ơi mỗi lần có việc nhờ vả...

Cô có biết, khi từng bức thư gửi đi, anh đã hi vọng như nào...

Anh nhớ, cái lần cô điên điên loạn loạn vì bị anh lừa đi trao giải.

Anh nhớ, cái dáng cô ngủ mỗi buổi trưa học đội tuyển.

Anh nhớ, gương mặt bừng bừng tức giận của cô khi bị anh hôn trộm.

Anh nhớ cái điệu bộ tủi thân khi anh chê cô hôi.

Anh nhớ...

Vậy mà...

Cô có thể thay người yêu như thay áo...nhưng người cô chọn, nhất định không phải là anh!

Hà Nguyệt Dương thật giỏi!!! Hà Nguyệt Dương thật vô tình!!!

Ngày thứ một ngàn lẻ một, Vũ Huỳnh Phong quyết định từ bỏ, làm lại cuộc đời, sống một cuộc sống mới thật tốt.

Ngày thứ một ngàn không trăm ba mươi, anh chuẩn bị về quê thì gặp ngay thầy u ngoài cổng.

Thầy u lúc nào cũng thế, gặp anh là quần quít xốt xa...Anh xách con gà u mang, nghe u thở dài:

-"Ba mẹ đợt này đi thăm con của một người bạn nên rẽ qua chỗ con luôn...con đỡ phải về..."

Thầy anh bảo:

-"Ừ, nghĩ vẫn thương quá mình ạ."

-"Vâng, em cũng buồn, khổ thân con bé, sao lại đại đột thế chứ, bọn trẻ bây giờ thật khốn nạn...làm mà không có trách nhiệm gì hết..."

Hóa ra người thầy u thăm hôm nay là một cô bé, chỉ vì trót lầm lỡ, sợ gia đình, đi làm tiểu phẫu ở một trung tâm rẻ tiền. Rồi chẳng may bị nhiễm trùng nặng, giờ đưa đi các bệnh viện lớn mà không ăn thua, cô bé thì ngày càng suy nhược, không biết cầm cự được bao lâu nữa...

Đoạn sau thầy u kể gì, Vũ Phong căn bản không nghe thấy.

Lòng anh như kiến đốt, rối cuộc, nhấn điện thoại.

"Dương vẫn còn giữ đứa trẻ chứ?"

Ở đầu dây bên kia, Hà Anh có hơi ngáp ngừng, sau đó đáp vâng nhẹ nhàng, nói tuần tới sẽ sang thăm chị.

Trần trọc cả một đêm, tờ mờ sáng, Vũ Phong lấy giấy, viết vào đó vài dòng, nhờ Hà Anh chuyển cho Nguyệt.

'Moon, đừng bỏ đứa trẻ, về đi, Wind sẽ luôn ở bên!'

...

Ngày thứ một ngàn không trăm ba mươi bảy, em gái cô mang đến cho anh một tin vô cùng sốt dẻo. Cô đã bỏ đứa bé, vẫn rất khỏe mạnh, và đang quen với một anh người Canada.

Có người như chết đứng...

Trái tim anh, chính thức khép cửa với cô!!!

Năm tháng trôi đi...yên bình một cách lạnh lẽo.

Cho tới ngày thứ một ngàn tám trăm lẻ bảy...thế giới của anh lại một lần xáo trộn.

-”Tối nay chị ấy cũng tới...ý em là Hà Dương, chị ấy mới về nước!”

Bữa cơm hôm đó, không hiểu sao anh thấy mọi thứ đều thật đáng.

Về văn phòng, cả buổi anh cũng không thể tập trung. Cuối cùng, quyết định tới dự lễ thành hôn sớm hơn một chút.

Ngồi trên xe, đầu óc miên man...

Kitssssssssssss

Tiếng phanh gấp làm Vũ Phong bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

-”Anh có sao không, em xin lỗi, tại xe đang trước đèn đột ngột quá!”

-”Không sao...”

-”Để em xuống giải quyết!”

Phong nhìn lái xe của mình, lại nhìn qua cửa kính phía trước, có người con gái mặc áo phong hình con thỏ, chân váy dài màu xanh đang bước tới...

Là cô!

Cô vẫn vậy, vẫn thích để tóc xõa, chỉ là, bây giờ có hơi xoăn một chút.

Cô vẫn đẹp là thế, chỉ là, dáng đi có nhẹ nhàng, duyên dáng hơn rất nhiều.

Anh nghĩ, họ sẽ gặp lại, chỉ là, không nghĩ bây giờ, trong tình huống này.

Anh nghĩ, nếu có gặp lại, anh cũng sẽ tỏ ra bình thản, chỉ là, không hiểu sao tim lại rộn ràng như thế?

Anh nghĩ, nghĩ, nghĩ...nghĩ rất nhiều...

Chỉ là, khi bàn tay trắng xinh của cô vẫy vẫy, khi lái xe của anh hỏi thăm, khi giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào của cô cất lên, khi mùi lyly thoang thoảng quanh anh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

Khẽ nhắm mắt...đó là cách anh chọn, để đối mặt với cô.

-”Để cậu ấy ngủ!”

Cô nói, là cô quan tâm tới anh, hay là cô không muốn gặp anh?

Rồi cô lặng lẽ rời bước...cô biết lái xe từ bao giờ? Bao năm qua, cuộc sống của cô như nào???

....

Phong đợi Nguyệt Anh rồi mới vào. Anh biết, sẽ đối mặt với cô, trong bữa tiệc này.

Mà không ngờ, cái dáng nhỏ bé trong bộ váy tím lộng lẫy ấy tiến lại, cảm giác như toàn bộ khí trong lồng ngực từ từ bị rút đi.

Khó khăn lắm mới nói với cô được hai tiếng cảm ơn.

Khó khăn lắm mới nén nhịn cơn ghen khi thấy cô và thằng đó chuyện trò.

Khó khăn lắm mới không phát khùng khi cô có ý định đăng kí nghiên cứu ở Mỹ.

Nghe cô nói với bạn bè, hiện giờ cô độc thân, không hiểu sao lòng anh có chút vui vẻ.

Thấy người bên cạnh bốc được tên cô trong trò chơi, không kìm nổi mà giở thủ đoạn. Rốt cuộc bao năm, được ôm cô trong lòng, cảm xúc vẫn vẹn nguyên, mùi hương từ cô sao tinh khiết, cái cảm giác hạnh phúc, nhẹ nhõm tới kì lạ...

Anh tự hỏi, anh là gì?

Là cái thứ ngu xuẩn gì mà luôn bị cô xoay như chong chóng...

Mà cô đâu có xoay anh?

Cô đã từng nói yêu anh chưa? Chưa!

Cô đã từng thề hẹn với anh chưa? Chưa!

Cô và anh, chẳng liên quan, cô yêu ai, cô độc thân, chuyện này chuyện kia, cô về nước, cô định đi Mỹ...cần gì phải nói cho anh???

Là tại anh...

Là tại hình bóng của cô, có đuổi như nào, cũng không đi khỏi trái tim anh.

Bữa tiệc cưới hôm đó, Hiếu nhất định bắt Phong góp một tiết mục.

Tiếng nhạc vang lên cùng giọng hát trầm ấm của anh...

“Oceans apart day after day

And I slowly go insane

I hear your voice on the line

But it doesn't stop the pain

If I see you next to never

How can we say forever?

Wherever you

go, whatever you do

I will be right here waiting for you...

Whatever it takes, or how my heart breaks

I will be right here waiting for you...”

‘Bất kể điều gì xảy ra, bất kể trái tim anh đau đớn tới nhường nào...anh vẫn ở đây...đợi em...Hà Nguyệt Dương, liệu em có biết, bài hát này, thực ra là hát tặng em???’

Nước mắt cô khẽ chảy, giây phút đó, anh chỉ muốn lao tới...mà cô đã nhận khăn giấy từ tay ai.

Cô trở về, thực sự đã trở về...

Không biết là duyên hay phận, cô lại mua nhà đúng vào chung cư anh mới cho xây dựng. Như một người mất lí trí, anh lập tức chuyển đồ từ biệt thự tới căn hộ cạnh cô.

Ngày qua ngày, mong muốn được gặp cô cứ tăng dần...Có lúc, lại nghĩ mình thật hèn, cô không thèm trả lời thư, không thèm liên lạc, sao mặt anh dày???

Nghĩ suy nghĩ suy...cho tới khi cô lên xe của kẻ khác, chẳng kịp nghĩ, cũng theo cô tới tận đây.

Anh thừa nhận, anh chơi xấu cô và hấn.

Anh thừa nhận, anh là kẻ bám đuôi mặt dày nhất.

Nhìn cô bất động dưới bể bơi, cả sống lưng lạnh toát. Kí ức ủa về, nỗi sợ năm đó cũng ủa về.

Khi cô nói, cô chỉ lặn, anh thở phào, mà không hiểu sao lại thấy rất tức giận. Bao năm rồi, cô đã thay đổi...bao năm của cô, chẳng hề có anh...

Nghe lời xin lỗi đó, tự dưng anh thấy đắng. Lòng tự ái trỗi dậy...Xin lỗi vì cái gì? Cô thấy anh cứu cô, nghĩ anh còn yêu cô, xin lỗi vì không đáp lại được tình cảm của anh???

Phong đã bỏ đi...đầy cương quyết.

Đêm đó, có người nốc từng ly rượu, chỉ muốn quên đi tất cả.

Mà càng uống, càng nhớ rõ...

Mệt mỗi...thương yêu...khát khao...

Muốn bỏ lại tất cả, chỉ muốn được gặp cô!

-”Chị ấy đã trả phòng rồi ạ!”

Tiếng nhân viên lễ tân khiến Vũ Phong cứng đờ.

-”Cô ấy có nói đi đâu không?”

-”Hình như chị ấy bảo về Hà Nội ạ...”

Lễ tân chưa dứt lời, đã thấy chàng trai đó nhanh chóng rời khỏi. Chiếc xe Lamborghini Aventador phóng như điên dại trong đêm.

1h sáng.

Hà Nguyệt Dương nửa tỉnh nửa mơ. Tiếng chuông nhấn liên hồi, cô trở dậy, mắt mũi tèm nhem ra mở cửa.

Còn chưa kịp phản ứng, đã bị một vòng tay nào đó siết chặt, chặt tới nỗi, hô hấp cũng khó khăn. Mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ, giọng nói quen thuộc, nghe sao da diết...

-”Nguyệt!”

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 49

49. Chương 49

Chương 49: Tôi thì chẳng nhớ cậu chút nào

Nghe tiếng gọi ấy, trái tim Hà Nguyệt Dương như muốn vỡ òa, sống mũi cay xè. Cô biết, việc đang xảy ra chẳng đúng chút nào, mà cái vòng tay này, như thuốc mê loại nặng, trong chốc lát, cô không có khả năng chống cự.

-”Nguyệt!”

-”Nguyệt...Nguyệt à...Nguyệt à...”

Cái từ này, bao năm cô vẫn luôn thèm khát được nghe...giờ phút cậu ấy thì thào vào tai, không kìm được mà rơi nước mắt.

Phong càng siết chặt cô hơn. Cả người cô ở gần anh quá, anh cứ nghĩ là mơ, nhẹ nhàng cúi xuống, bờ môi chạm lên má cô, nơi giọt nước đang rơi.

Trao một nụ hôn dịu dàng trên trán, ai đó không tự chủ được, lặn mò xuống đôi môi đỏ mọng...Nguyệt Dương cả người sợ hãi...

-”Phong, đừng!”

Có người đau lòng muốn chết, thừa hiểu cô, anh đành cười nhạt:

-”Hà Nguyệt Dương, tôi đùa tý thôi, chào mừng cậu trở lại!!!”

-”Cậu...cậu...???”

-”Có gì đâu, cậu ở Châu Âu bao năm mà vẫn cổ hủ thế?”

Ừ thì ở nơi xứ người cô cùng bạn bè trao nhau những cái ôm hay thơm nhẹ là hành động hết sức bình thường, nhưng Phong có biết, cậu ấy là một phạm trù khác?

-”Ngây ngốc gì vậy, hay thấy tôi đẹp trai quá, quyến rũ quá nên không chịu nổi rồi?”

Bị nói trúng tim đen, ai đó đỏ bừng, thoát khỏi người đối diện, vừa quay vào nhà, cô vừa hỏi:

-”Khuya thế này tới đây làm gì? Không phải cậu đang ở Hạ Long sao?”

-”Đó là chuyện của tiếng rười trước...”

Hà Nguyệt Dương nao lòng, lúc này cô còn nghĩ thấy mùi rượu từ người cậu, có việc gì mà nửa đêm nửa hôm phải đi gấp như vậy???

Phong tránh cái nhìn đầy nghi hoặc của cô, anh hỏi:

-”Có gì ăn không? Tôi đói quá!!!”

Cô định thắc mắc, chất vấn... nhưng nhìn Phong mặt mũi nhợt nhạt, lại thôi.

-”Ngồi ở phòng khách chờ tôi!”

-”Ừ...”

Nói là ừ chứ làm sao mà Wind có thể nhẫn nại ngồi phòng khách? Đợi cô vào một lúc, anh cũng rón rén chạy lại, dựa người vào tường, thỏa ý ngắm nhìn.

Cô vẫn thế, lớn tướng còn thích mặc váy ngủ Kitty, thùng thà thùng thình chạy trong bếp, trông rất đáng yêu, có người ức không thể xông vào cản ột trận. Cô trần thịt gà, trứng với giò rán sơ rồi xắt sợi, cuốn mấy miếng chả lá lốt...là cô nhớ anh thích ăn chả lá lốt? Hay chỉ đơn giản là trùng hợp?

Hành lá, rau mùi được băm rất chuyên nghiệp, tất cả đặt lên bát mì vàng ruộm, chan nước dùng thơm phức.

Đây là Hà Nguyệt Dương vụng thối vụng nát ư???

...

-”Ngon lắm, ngon tới bất ngờ!”

Nhìn Phong ăn ngấu nghiến, Dương không giấu nổi tự hào, buột miệng:

-”Ừ, hồi đó các khách hàng đều khen món này ngon...”

Vũ Phong giật nảy mình, ngược lên nhìn cô. Hà Dương vội chữa:

-”À, có đợt đi làm tình nguyện để quyên tiền cho người khó khăn ý mà...”

Anh cúi xuống, tiếp tục thưởng thức...cho tới khi nước cái hết sạch mới dựa người vào sofa, thở một cái thật nhẹ nhõm.

-”Tôi đang mơ hả?”

Dương cười.

-”Cậu đang tỉnh...”

-”Ừ, vậy thì tốt!”

Anh khẽ nhắm mắt, cô hơi lúng túng:

-”Phong này...”

-”Sao?”

-”Chuyện năm năm trước...”

-”Đừng nhắc lại!”

-”Tôi vẫn muốn xin lỗi, khi đó tôi hơi quá lời!”

‘Cái em xin lỗi chỉ là chuyện đó thôi ư? Còn bao nhiêu thư từ của tôi, em không thèm đoái hoài thì sao? Sự khinh bỉ em dành cho tôi là như thế nào?’

Vũ Huỳnh Phong hận, chỉ muốn đề Hà Nguyệt Dương ra tra hỏi từng ân oán một.

Chỉ có điều, cái giây phút này nó hạnh phúc quá, anh không nỡ phá hỏng. Anh nhìn cô, chậm rãi nói.

-"Còn một chuyện, nhiều năm qua tôi vẫn nợ cậu lời giải thích..."

-"Ừ!"

-"Ngày đó, hứa hẹn đi Pháp với cậu, cùng nhau nấu cơm, giặt giũ...không phải tôi muốn nuốt lời, mà là do, ba tôi bị chú tôi lợi dụng, ba tôi tin người quá, rồi bị lừa, cả nhà tôi lúc đó khốn đốn, ba tôi cũng vì thế mà ốm liên miên, tôi lại là con một..."

Thực ra cô đã biết từ lâu.

Ngày nhận được tin từ Nguyệt Anh, Nguyệt Dương khóc hết nước mắt.

Khóc vì thương Wind. Khóc vì mình quá đáng, sao lúc ra đi còn nặng lời với cậu, còn ngoan cố.

Bây giờ nghe lại, đâu biết là chuyện xa xưa, nhưng vẫn đau lòng.

-"Nhưng xem ra cuộc sống của cậu không có tôi rất là tốt, sự nghiệp tình cảm đều nở hoa tốt độ..."

Hà Dương tạm thời không hiểu ẩn ý trong câu nói của Phong, chỉ gật đầu.

-"Cũng may đợt đó nhờ vào tiền của Hà Anh, cộng với trời thương, làm ăn được, nợ nần cũng trả hết..."

Ai đó kể chuyện, đầu dựa vào ghế, chăm chú nhìn cô. Ánh mắt anh chợt dừng ở đôi bàn tay, vôi vàng cằn lên, xót xa hỏi:

-"Nguyệt, sao tay lại toàn chai sạn và sẹo thế này? Chẳng phải cậu được hưởng mức học bổng rất cao sao? Mấy năm đó cậu sống như nào? Hay là đem tiền cho ai mà tự mình chịu khổ rồi???"

Nói tới đây, cả người anh lại nóng bừng vì ghen tuông. Nhớ lại thì cô có rất nhiều bạn trai, đủ mọi thể loại, việc bao nuôi cũng không phải là không có khả năng.

Nguyệt Dương khẽ cười. Con gái rượu của giáo sư Hà Quốc Trung, được ba nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Bổng dưng ra nước ngoài, vì để mưu sinh mà phải làm tới ba bốn công việc một lúc. Cộng thêm cái tính vụng về từ xưa, đôi tay xinh đẹp, cô cũng chẳng nhớ nổi bao lần bị chà xước, chảy máu, bao đêm mất ngủ vì đau nhức...

Nhưng cô chưa bao giờ hối hận.

Chỉ cần nghĩ, số tiền đó, giúp được người ấy rất nhiều, cô lại thấy ấm lòng. Nghe Nguyệt Anh kể Phong đã sung sướng bao nhiêu khi thương lượng giữ được nhà, khóe mắt cô rưng rưng vì hạnh phúc.

Wind cũng chẳng cần phải biết.

-"Không tệ, mấy năm qua tôi quả thật sướng như tiên luôn, nước Pháp cũng rất đẹp, tay chai sạn là do tôi chơi thể thao nhiều..."

Anh nghe cô, cũng phải, thảo nào đợt trước thấy cô bơi tốt vậy, còn lặn nữa. Cuộc sống của cô thật tốt, chẳng bù anh, vì cô mà khốn đốn như nào...Có người tự cười chính bản thân mình.

...

Chuyện trò một lúc, Hà Nguyệt Dương nhìn đồng hồ, quay sang gọi:

-"3 giờ sáng rồi đấy!"

Có người méo mặt, định đuổi khách đây mà. Cô cũng chưa biết anh hiện tại đang sống nhà ngay cạnh cô thì phải, lại đành giữ thói ranh ma:

-"Tôi để quên chìa khóa nhà ở Hạ Long rồi, cho tôi tá túc tý, hứa sáng mai sẽ lập tức về!"

Thấy điệu bộ rất thật thà của bạn, Hà Dương quên bống rằng cậu ta cũng từng làm diễn viên, cô đầy thông cảm.

-”Ừ, nhưng nhà tôi hơi chật, có mỗi một phòng ngủ, cậu ngủ tạm đây nhé...nếu cậu mệt thì vào phòng tôi cũng được, tôi ngủ đây...”

-”Tôi thế nào cũng được, nói chuyện một lát đã...”

-”Ừ...”

...

Có hai con người, mỗi người nằm thượt ở một góc sofa...

-”Phong này, hồi đó nhớ không nhầm thì có ai bảo cả đời không gặp tôi nhỉ?”

-”Là tôi nói đấy? Sao?”

Hà Dương cười tủm.

-”Không sao.”

-”Nói chung là cậu rất khốn nạn!”

Cô ức, vứt cái gối đang ôm vào mặt cậu.

-”Cậu khốn nạn thì có!”

-”Được, hai chúng ta đều khốn nạn!”

....

-”Nguyệt à, bao năm qua tôi vẫn có một điều không nguôi ngoai, tự thấy mình rất đần!”

-”Sao?”

-”Cái ngày Nguyệt đi, mời mọc tôi như vậy, thế mà tôi lại từ chối...”

Nguyệt Dương khẽ cười, thực ra vì tin tưởng rằng hiểu Phong, nên cô mới dám liều mình như thế, chứ không thì...hixhix...

-”Biết thế ngày đó ăn xừ cậu cho xong!”

-”Ặc, cậu nói bậy bạ gì thế?”

-”Có gì phải ngại, nhu cầu sinh lý của con người thôi mà...”

Anh nhại lại câu nói của Nguyệt, ngẩng lên thấy cô xấu hổ giấu mặt vào gối, đáng yêu vô cùng.

...

-”Nguyệt!”

-”Hử?”

Anh hơi ngập ngừng.

-”Có bao giờ nhớ tôi không? Năm năm, dù chỉ một lần???”

Hà Nguyệt Dương chần chờ, sau đó cười phá lên:

-”Nhớ, nhớ chứ, ở Pháp, chẳng ai mua đồ ăn vặt cho tôi, chẳng ai cho tôi chép bài cả...”

Không phải câu trả lời anh mong muốn, nhưng thôi cũng tạm.

-”Tôi thì chẳng nhớ cậu chút nào!”

Câu nói của Phong khiến cô hơi buồn, nghĩ lại, cô cũng có là gì đâu...

...

-”Làm diễn viên cực không Phong? Thấy Nguyệt Anh kêu cực...”

-”Cũng bình thường.”

-”Sao cậu lại dừng sự nghiệp?”

-”Hồi đó là tình thế ép buộc thôi, con trai làm nghệ sĩ mua vui, rất mất mặt...”

-”Ặc, chỉ có cậu mới có suy nghĩ cổ quái tới vậy, bao nhiêu fan mà...”

-”Tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả số fan ấy để lấy một người, chỉ cần người đó ngưỡng mộ tôi, là đủ...”

-”Còn có cả người không ngưỡng mộ cậu cơ à? Tôi tò mò quá!”

Vũ Phong lườm Hà Dương, tò mò cái đầu cô. Bao năm vẫn ngu như một con bò đội nón!

....

-”Nguyệt, sao 5 năm đã lấy được bằng tiến sĩ, học kiểu gì mà nhanh vậy?”

-”À không phải đâu, ở trường tôi cho học L3 luôn mà, sau đó, tôi học 2 năm thạc sĩ, 2 năm làm PhD...”

-”Nguyệt rất giỏi!”

‘Học cũng giỏi mà tán trai cũng giỏi...’ Nghĩ tới bộ sưu tập người yêu Anh Pháp Mỹ Canada đủ thể loại của cô, cộng thêm một thằng đàn người Việt Nam là anh, ngu xuẩn đợi chờ bao nhiêu năm, có người lại ỨC.

-”Ừ, cũng bình thường...”

-”Khiêm tốn thế?”

-”Sống là phải biết khiêm tốn...”

Hà Dương cười đùa, Vũ Phong vẫn chưa hết bực!

...

...

-”Nguyệt!”

-”Nguyệt ơi!”

-”Ê?”

-”Nguyệt Dương ngu như lợn ơi...”

Gọi mãi không thấy Nguyệt trả lời, anh chồm dậy, phía kia sofa, có người đang ngủ ngon lành, nhìn vào khuôn mặt ấy, thấy như có cơn gió thu thổi qua người, dễ chịu tới diệu kì.

Dịu dàng bế cô vào giường. Thực ra tấm lòng quân tử mách bảo, bế vào rồi sẽ đi ra phòng khách luôn. Nhưng lúc kéo chăn lên cho cô, tấm lòng quân tử lại bảo, thôi thơm một cái mới đi...

Thơm xong chục phát mất mũi miệng, tận hưởng mùi hoa lyly đầy tinh khiết...rót cuộc, tấm lòng tiểu nhân trỗi dậy, đè bẹp tấm lòng quân tử. Ai đó không biết xấu hổ mà chui vào chăn, kéo người ấy vào trong lòng mình.

Ngày hôm đó, Wind và Moon, giấc ngủ của họ chưa bao giờ bình yên tới vậy!!!

Để rồi, sáng hôm sau, khi Star nhân ngày sinh của mình, tự mở cửa nhà chị gái...chứng kiến toàn bộ cảnh đau lòng.

Cố nén mọi giận giữ uất ức, Star quay người, khép cửa, rồi mới ấn chuông inh ỏi.

Vũ Phong thức giấc, nhìn người con gái trong vòng tay mình, ánh mắt trĩu mến.

Ở mỗi con người, có những thứ, sẽ mãi không bao giờ thay đổi.

Đối với Hà Nguyệt Dương, chính là tính ngủ nướng của cô. Buổi tối, Nguyệt có thể thức rất khuya, nhưng sáng mà không có việc gì, hét loa cạnh tai mới lòi được dậy. Cái thời cắp sách tới trường, cô từng có biệt danh, thấy trống mới thấy mặt...

Nghĩ về quá khứ, lòng lại thấy ngọt ngào!

Wind kéo lại chiếc chăn, khẽ cắn vào vành tai Moon, cười thỏa mãn...mãi mới chịu ra mở cửa.
Đợi một lúc lâu, Hà Nguyệt Anh ghen phát điên. Mà không ngờ rằng, người đón mình, lại là a
nh...Cô nở nụ cười hiền hậu:

-”Anh Phong...”

-”Ừ, vào nhà đi em!”

Câu anh nói, nó tự nhiên tới xót xa. Đây đâu phải nhà của anh? Anh mời cô như thế...

-”Chị Dương...?”

Cô cố gắng thắc mắc một cách bình thản nhất, cô thấy anh “Suyt...”, ra lệnh cho cô bé giọng.

-”Chị em đang ngủ trong kia...”

Hà Nguyệt Anh như phát hỏa, cắn môi, ấp úng:

-”Em mua đồ làm lẩu...chúng ta gọi chị ấy dậy, anh cũng ở đây ăn cùng luôn nhé...”

Phong nhẹ nhàng kéo cửa phòng ngủ của chị, đỡ lấy đồ trong tay cô, tươi cười:

-”Để cậu ấy ngủ thêm, có gì anh giúp em...”

Năm năm rồi!

Hà Nguyệt Anh chưa bao giờ thấy nụ cười Vũ Huỳnh Phong tươi rói rạng ngời tới thế! Khuôn mặt tỏa
nắng này, quả thật đẹp tới mê người...tiếc là, trong lòng cô giờ như có vạn mũi dao đâm!!!

50. Chương 50

Chương 50: Quyết tâm cao hơn ngon cỗ

Ánh nắng buổi trưa chói chang chiếu qua khung cửa sổ, Hà Nguyệt Dương khoan khoái mở mắt, ngơ ngác
nhìn xung quanh...Chẳng biết là mình vào giường từ bao giờ?

Nhớ lại chuyện hôm qua, có lẽ Phong đã về rồi. Tự nhiên thấy lòng hơi trống trải, cậu ấy cũng hay thật, đi
không chào lấy một tiếng!

Vặn vẹo chán chê mới ra được khỏi giường, mùi thức ăn ngào ngạt khiêu khích...nhà mình xuất hiện cô Tấm
từ bao giờ vậy? Hà Dương tò mò xuống bếp.

Đập trước mắt Moon, không phải chỉ một cô Tấm, mà là vợ chồng nhà Tấm!

-”Cho tiêu chưa em bé?”

-”Dạ cho rồi...”

-”Ngoan lắm!”

-”Băm hộ em ít sả đi!”

-”Được...”

Người ấy, đứng cạnh muội muội, nét mặt rạng rỡ vô cùng. Bây giờ cô mới hiểu câu nói, chỉ khi ở bên cạnh
người mình yêu thương nhất, con người mới có thể vui vẻ tới vậy, xem ra, bọn họ chia tay chắc cũng là giận
dỗi vu vơ thôi...Ai đó cảm thấy mình đúng là thành phần thừa thãi.

Lặng lẽ quay đi, tự cười chính bản thân.

-”Dương, dậy rồi à?”

Hà Dương giật mình, cả tối qua nghe cậu gọi Nguyệt thật thân thương, hôm nay cậu gọi là Dương thấy sao xa lạ. Giờ cô mới để ý, Nguyệt – là cái từ Phong dùng khi chỉ có hai người.

Hà Nguyệt Anh nhìn chị gái, vui vẻ vẫy gọi.

Lại nhìn sang Vũ Phong. Thấy Hà Dương, ánh mắt anh ảm áp lạ thường. Bỏ dở chỗ sả đang bằm, chạy vội ra phòng khách rồi nhanh chóng tới chỗ chị.

Tỷ còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúi xuống, bàn tay trĩu mền nhắc chân, dịu dàng xỏ dép vào. Có người cố gắng hít một hơi thật sâu... ai nói cho cô biết, tử vi là gì? Thuật xem tướng là gì? Tại sao sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, khuôn mặt giống tới từng chi tiết, mà số phận lại khác nhau tới vậy?

Tác giả chỉ đăng truyện duy nhất trên wattpad. Tất cả các trang web khác là đăng trái phép. Tác giả không chịu trách nhiệm về nội dung cũng như việc ra sớm ra muộn, các nàng có gì vào nhà ta hỏi, ở các bên đó ta không trả lời được đâu. Thông cảm vì đoạn chèn.

Cô thấy Dương nhìn qua phía mình, khuôn mặt hiện rõ nét băn khoăn. Với ba mẹ cô, đó luôn là sự lo lắng, quan tâm tới cảm xúc của cô. Nhưng với cô, đó chính là sự thương hại khôn nặn mà chị ấy dành ỉn. Hà Nguyệt Anh cười khúc khích:

-”Đó, đó, anh xem, chị em lớn rồi mà như con nít ý, dép còn chưa đi...Sau này anh phải chăm sóc cho cả chị ấy nữa nhé!”

Hà Nguyệt Dương sống mũi cay cay. Có đứa em nào tốt như Nguyệt Anh nhà cô? Còn nhờ người yêu chăm sóc cho cả chị gái.

Và, có con chị nào đồn mặt như cô...đầu óc toàn hình bóng của em rể tương lai???

...

Ăn uống xong xuôi, Hà Dương vừa tiễn Phong, quay vào bếp hét lên kinh hãi:

-”NGUYỆT ANH...Nguyệt Anh...”

-”Nguyệt Anh ơi...”

-”Tỉnh lại đi!”

-”Mi làm sao vậy...”

Nước mắt giàn giụa, toan gọi xe cấp cứu thì đứa em gái bé nhỏ từ từ hé mắt:

-”Đừng lo Dương, mọi người không sao...”

Sợ tới run rẩy, Dương lắp bắp:

-”Không được rồi, mi yếu lắm, ta đưa mi đi bệnh viện...”

Hà Anh nhất định không chịu, bảo chị gái dìu vào giường, khó nhọc nói:

-”Có...có...thuốc...túi...mọi...”

-”Được, đợi ta...”

...

-”Vĩ màu trắng hay đỏ...”

-”Cả...mỗi thứ hai viên...”

Hà Dương đỡ em gái uống thuốc, rồi dịu dàng xoa bóp chân tay.

Một lát, thấy nó khá hơn, Hà Dương nhẹ người, cúi xuống nín nọt:

-”Ngoan, tỷ nữa đi khám nhé!”

Khóe mắt Hà Anh rơm rớm, ôm chặt lấy chị gái:

- "Là tại muội, tất cả là tại muội..."

- "Bình tĩnh nào, có gì nói chúng ta sẽ từ từ giải quyết...rốt cuộc mi bị làm sao?"

- "Muội...muội...là do..."

- "Mi không tin ta thì còn tin ai?"

- "Là do lần trước xảy thai...sức khỏe chưa ổn định, hay bị ngắt..."

Hà Dương há hốc, không kèm được tức giận:

- "CÁI GÌ? Chuyện tày trời như thế mà mi không nói cho ta? Là thằng nào, thằng nào bắt nạt mi..."

- "Là...là...anh..."

- "Phong?"

Nhìn em gái sợ sệt gật đầu, lòng Hà Dương như có tảng đá nặng. Tuy nhiên, hẹn hò suốt mấy năm, chuyện ấy...cũng là bình thường.

- "Muội và anh ấy chia tay cũng vì chuyện này, anh ấy rất coi trọng đứa trẻ, mà muội không nghe lời anh ấy, ở nhà tĩnh dưỡng, cứ nhận show đều đều, cứ nghĩ mình khỏe...ai ngờ...anh ấy giận lắm..."

Hà Anh tức tưởi kể lại.

- "Mi ngu vậy, để ta cho nó một trận, là chuyện không may thôi mà, đi, chúng ta cùng tìm nó nói cho ra nhẽ..."

- "Không được, xin tỷ, chuyện này là muội có lỗi, ngàn lần xin đừng nói lại với anh ấy...muội không muốn trong mắt anh ấy, muội là đứa kẻ lể...xin đấy...tỷ cũng đừng vì chuyện này mà ghét anh ấy, muội mong hai người vẫn luôn là bạn tốt..."

Hà Nguyệt Dương đau lòng nhìn em gái, nó lớn thật rồi, cái gì cũng nghĩ cho người khác...

- "Mi tính sao?"

- "Sáng nay...muội thấy Phong ở đây...lúc muội đến..."

- "À, hôm qua nó tới thăm ta, quên chìa khóa nên ta cho nó tá túc ngoài phòng khách..."

Hà Nguyệt Anh thở phào. Trên thế gian này, ai nói thì cô không tin, chứ Hà Nguyệt Dương nói, chắc chắn là sự thật 100%, xem ra người tranh thủ cơ hội là anh. Cô chậm rãi:

- "Từ ngày ấy, Phong hận muội lắm, trước mặt muội luôn cố thân cận với những người khác để trêu tức...muội chỉ sợ anh ấy dùng tỷ trả thù muội...sợ tỷ đau lòng..."

- "Mi yên tâm, như thế chứng tỏ lòng nó vẫn có mi...ta là chị ruột của mi, nó chắc không làm thế đâu, cứ đợi một thời gian, ta tin bọn mi sẽ trở lại như xưa thôi..."

Hà Anh mệt, thiếp đi trong lòng chị gái...

Hà Nguyệt Dương! Cô ganh tỵ, cô thèm muốn được như tỷ!

Cô biết, cô sinh ra đã ngu dốt, tỷ sinh ra đã thông minh tuyệt đỉnh. Ông trời ưu ái biết bao, khi tình yêu của mọi người, dành cho tỷ, luôn nhỉnh hơn cho cô.

Hoàn hảo như tỷ, vậy mà cũng có điểm yếu. Chỉ cần cô cầu xin, dùng chút tiểu xảo, tỷ ấy không có khả năng kháng cự. Cũng chính vì thế, Hà Nguyệt Anh không dám trở mặt trực tiếp, bởi cô biết, nếu mất đi tình yêu thương của Hà Nguyệt Dương, nếu chọc giận tỷ ấy, căn bản mười cô cộng lại cũng chẳng thể đấu nổi...

Và lại, chỉ khi Dương trở về, mới cho cô cảm giác được thành trẻ con, được nũng nịu như vậy!

Cô nhất định phải có được Vũ Huỳnh Phong, nhưng cũng nhất định sẽ giữ lá chắn vững chãi nhất đời mình...Hà Nguyệt Dương!

...

...

Định bắt em gái nghỉ ngơi mấy ngày mà nó không chịu, Nguyệt Dương đành trở dậy, nấu ít cháo, bón uội muối rồi giúp nó sửa soạn đồ đạc.

- "Tỷ tỷ, yêu tỷ, đi làm đây!"

- "Cẩn thận nhé, ta đưa mi đi nhé!"

- "Không cần đâu, xe mới anh Phong mua uội, đi rất thoải mái..."

- "Ừ, vậy mi đi đi kéo muện, có gì thì gọi ta là được!!!"

....

Hà Nguyệt Dương thở dài, thần thờ bước ra ban công. Trời bắt đầu tối, cái nghề của nó cũng thật vất vả, làm việc chẳng có giờ giấc gì...Nghĩ thật xót ruột, mà xót ruột bao nhiêu, lại giận Phong bấy nhiêu.

Nghĩ kĩ thêm một tý, thấy mình hơi vô lý, cậu ấy vẫn mua xe cho Hà Anh, vẫn đối xử tốt với chị gái của nó...thêm nữa, nếu đặt vào địa vị của Phong, khi mất đi một đứa con, chắc hẳn cậu ấy cũng rất đau lòng.

Cứ tưởng cô một mình chân trời xa buồn tủi khổ cực lắm...có ngờ đâu, hai người cô vô cùng thương yêu, họ cũng trải qua nhiều đau đớn như vậy!

- "Ồ kìa, ai thế này nhỉ?"

Một giọng nói rất quen, Hà Dương quay người.

Vũ Phong – cậu ấy đang đứng ở ban công nhà bên cạnh, mặc chiếc quần ngắn màu ghi, áo phông mỏng không che được cơ bắp rắn rỏi...

- "Sao cậu lại ở đây?"

Hà Dương ngơ lẩn hai, câu này cô hỏi cậu mới phải.

- "Nhà tôi đây mà...cậu...chẳng phải lúc sáng cậu vừa ở nhà tôi hay sao, quên rồi à?"

Phong gật gù, lại bảo:

- "Ừ nhỉ, trời, không ngờ chúng ta lại ở gần nhau như vậy..."

Đoạn, ánh mắt cậu nghi hoặc:

- "Hay là cậu cố ý?"

Hà Dương đỏ bừng:

- "Ặc, cái người này, tôi thề, là ba tôi chọn đó...mà cậu điều toa cơ, chung cư toàn cửa dùng mật khẩu, cậu bảo quên chìa khóa là sao?"

- "Ồ tôi nói thế à?"

- "Ừ!"

- "Ồ thế chắc tôi nói mơ đấy!"

Chưa kịp lờm thì đối phương đã vượt rào, nhảy tót qua nhà cô. Phủi phủi tay, Phong hỏi:

- "Có chuyện gì mà ưu tư thế hả, tôi đứng đây từ nãy thấy cậu như con ngu ý!"

- "Cậu không chửi tôi không chịu được hả?"

- "Ừ, không chửi cậu thấy rất ngứa mồm!"

Hà Dương bó tay chấm với kiểu lí luận của tên này...người ấy gần cô quá, mùi bạc hà thoang thoảng trong gió, cảm thấy thư thái quá, cô trầm ngâm:

-”Tôi nhé, vừa xem một bộ phim. Nhân vật chính là Dâu Tây. Dâu Tây thích Cacao nhiều lắm, mà Cacao lại yêu Cam Vắt, từng hẹn hò và có em bé với Cam Vắt, mà vì Cam Vắt xảy thai, nên Cacao bỏ Cam Vắt. Nhưng mà họ vẫn rất thương nhau. Cam Vắt với Dâu Tây lại rất thân. Dâu Tây lúc nào cũng chỉ mong làm bạn tốt với Cacao thôi, nhưng mà Cacao cứ ở gần, Dâu Tây tim đập chân run, rất là khó sống, cậu bảo Dâu Tây có nên rời xa thế giới của Cam Vắt và Cacao không?”

Nguyệt nói một hồi, anh nghe mà há hốc, đêch hiểu chi cả...

-”Cậu bình tĩnh nói lại từng từ cho tôi nghe xem nào?”

Cô kiên nhẫn giảng giải lần nữa, lúc này anh mới ngộ ra, đắm chiêu suy nghĩ.

-”Tôi nghĩ tốt nhất Dâu Tây nên đổi mặt, nhưng nghĩ là một chuyện, tình cảm thì khó nói lắm, thôi thì biên kịch đó nên để Dâu Tây tới chân trời mới, quên đi thằng Cacao, yêu thằng Sôcôla nào đó, rồi mấy năm sau về sẽ hết khó xử...Dâu Tây có ở lại thì cũng đau khổ, vì Cacao yêu Cam Vắt như vậy thì Dâu Tây chỉ bị tổn thương thôi...”

Nghe đáp án của Wind, không hiểu sao Moon thấy hơi đau lòng.

-”Ừ...cậu nói rất được...”

-”Tôi cũng kể cho Nguyệt một câu chuyện nhé!”

-”Ừ!”

-”Nhân vật chính cứ tạm gọi tên là Cacao đi, nữ chính cũng cho tên là Dâu Tây luôn đi. Cacao yêu Dâu Tây từ lần đầu gặp mặt, nói chung yêu nhiều lắm. Dâu Tây thay bạn trai như thay áo, còn từng mang em bé của người khác. Dâu Tây dù yêu cả thế giới, cũng không bao giờ chấp nhận Cacao, vậy mà Cacao vẫn lì lợm theo Dâu Tây, Cacao có gốc không? Liệu có bao giờ Dâu Tây quay lại nhìn Cacao không?”

Anh hồi hộp nhìn cô, đã nói ý tới như vậy, chỉ cần người trí tuệ bình thường chắc chắn hiểu...

Lần đầu tiên, sau khi cô về nước, anh lấy hết can đảm dò hỏi.

-”Tôi chẳng biết nữa, đối với tâm lí phụ nữ yêu nhiều người tôi quả thật không hiểu họ cho lắm...”

Ai đó mặt như ớt nổi cháy, Hà Nguyệt Dương, đi năm năm về cô cũng có thêm tài giả nai ghê gớm thật!!!

....

...

Sáng sớm 25, Vũ Phong bấm chuông nhà Hà Dương, mãi chẳng thấy ai trả lời, đành tự ý nhấn ngày sinh của cô, xông thẳng vào phòng ngủ gọi con nhện đó dậy:

-”Ng

uyệt, Nguyệt, dậy đi...”

Nguyệt Dương oằn oại mãi, bực mình:

-”Có gì mà sớm thế? Thôi đi, tôi phải ngủ...”

Wind cương quyết giật chăn, bế Moon quăng ra giữa phòng.

Bất chấp sàn nhà lạnh lẽo, Moon tiếp tục nằm xuống, nửa tỉnh nửa mơ, hỏi.

-”Cậu làm gì ở đây?”

-”Dậy đi, cậu như lợn thế, dậy tôi đưa đi kí hợp đồng với Viện Toán! Nhanh lên không muộn...”

-”Không phải đi nữa...tôi nộp hồ sơ research bên Mỹ rồi...gọi điện từ chối Viện Toán rồi...”

Ai đó trả lời theo vô thức, ai đó ức phát điên, đá cho cái đũa trước mặt một phát rồi bỏ đi.

SẦM.

Tiếng cửa đóng inh tai nhưc óc cuối cùng cũng đánh thức được Moon. Ngơ ngơ ngác ngác dần nhớ lại chuyện vừa rồi. Là cậu ấy sao? Sao lại vào được nhà cô? Sao tức giận thế???

Sau chuyện đó, mấy tuần liền Hà Dương cũng không thấy mặt Vũ Phong. Đôi lúc nghĩ đó là việc tốt, vẫn biết, cậu ấy cũng lắm chỉ coi cô là bạn tốt, là chị vợ, nhưng đôi lúc lại thấy hơi buồn!

.....

.....

Có người đổi hồn một thời gian, chẳng thấy ai sang dỗ dành, giải thích, âm ỨC LẮM.

Quyết cứng đầu tới cùng!

Quyết tâm cao hơn ngọn cỏ, tới một ngày, nhớ quá, đành lang thang ở ban công, định thấy người thì bắt chuyện.

Mà chẳng ngờ, lại vô tình nghe thấy ai đó tám điện thoại.

-”Không có gì, An khách sáo quá, là vé xem phim mình và Phong chơi thắng lần trước ở đám cưới Hiếu tỷ tỷ ý, mà Phong không cần, bỏ đi cũng tiếc...”

-”...”

-”Được, hẹn gặp 7 giờ nhé...hả, cậu đón mình á, không cần đâu...ừ, thôi thế cũng được...đi cả công viên nước nữa á...thế hơi nhiều...ừ, đi ăn ốc hay hơn đây...”

Có người nóng phùng phùng, hận chỉ muốn nhảy sang bóp chết đứa nhà bên!!!

51. Chương 51

Chương 51: Thuê Nguyệt nấu cơm....cả đời nhé !!!

Đi lại loanh quanh trong nhà...âm thầm bày mưu hèn kế bẩn.

Có kẻ chống đẩy trăm phát. Sau đó vào nhà tắm, xả nước lạnh lên người.

Lặp đi lặp lại nhiều lần.

4 giờ chiều.

Ngán ngẩm quá! Sức khỏe tốt mà làm gì đâu? Tự hành xác thể mà vẫn chưa sổ mũi hay nóng trán gì cả.

Thôi thì đành phải dùng tới kĩ năng nghề nghiệp vậy, trước kia làm diễn viên, giờ cũng có lợi ghê!

Ai đó nhốt mình trong phòng tập thêm một tiếng nữa, dùng dầu gió sức quanh người, sau rồi “yếu ớt” mò sang nhà bên...

Mãi cái đứa đáng ghét đó mới ra mở cửa, anh đánh giá một lượt, tóc còn hơi ướt, người thơm ời là thơm...đi xem phim thôi mà cũng phải tắm giặt cẩn thận thế, gớm không cơ chứ!

Ăn tý dấm chua, đâm ra bản năng mè neho cũng trời dậy, Wind thở hổn hển, gọi đầy bi thương:

-”Nguyệt!”

Hà Nguyệt Dương chưa bao giờ thấy Vũ Huỳnh Phong như thế, cả người đỏ ửng, nóng rực, mặt mũi tái nhợt, mắt đờ đẫn, mồ hôi nhễ nhại...hoảng sợ vô cùng.

Được Moon cuống cuống dìu vào nhà, giọng lo lắng hỏi thăm, Wind thấy như mình đang mọc cánh bay trên thiên đường...mà vẫn phải đóng tiếp vở kịch.

-”Tôi...tôi...không sao...”

-”Không sao là thế nào, hình như bị cảm rồi!”

-”Cảm gì mà cảm, tôi khỏe lắm...”

-”Cậu thật, coi thường sức khỏe quá...”

Nói tới đó, Hà Dương chợt nhớ ra, khi người ta ốm, thường thích ở cùng người mà họ yêu nhất, nhìn Phong thương quá, cô an ủi:

-”Nằm đây một tý, rồi tôi gọi Hà Anh về nhé! Hai người ở nhà cậu cũng được, mà ở nhà tôi cũng được, tối nay tôi đi xem phim, cũng không sợ phiền...cứ tự nhiên...”

Có người ức sặc cả máu, tiện đà ho sù sụ một thể. Dương vỗ vỗ vai cho bạn, nghe giọng cậu mệt mệt:

-”Đừng...đừng...Hà Anh đang quay tận Đà Nẵng cơ, mai em ấy cũng có lịch, về giờ vất vả quá...”

Tình cảm của em gái và em rể – quan tâm lo lắng cho nhau, khiến người chị ngưỡng mộ quá!

Và vì cô cũng thương Hà Anh phải di chuyển liên tục, nên đành thôi.

-”Thế tôi đưa Phong đi viện nhé!”

-”Thôi khỏi, tôi ghét mùi bệnh viện lắm...”

Cô xấp nước chiếc khăn mặt, lau qua chân tay cho hạ nhiệt, rồi đắp lên trán cho anh, quát:

-”Cậu và Hà Anh sao giống nhau thế, lì lợm bướng bỉnh...”

Cô mắng, nhưng ánh mắt lại nhìn mình đầy lo âu, lòng Wind thấy ấm.

Đúng lúc sự việc đang diễn biến tốt đẹp, thì cô nhận được điện thoại của tên đó, nói một tiếng nữa sẽ qua đón...Có người dành trả vờ cao thượng:

-”Cậu cứ đi xem phim đi, kệ tôi...”

-”Thế tôi dìu Phong về nhà nhé, rồi gọi y tá tới chăm sóc riêng cho cậu...”

‘Hà Nguyệt Dương! Tôi đã biết lợi dụng cậu không phải dễ dàng gì mà!!!’

Anh kiên trì:

-”Tôi không thích có người lạ, không phải thuê y tá...cậu cứ kệ tôi... với cả, nhà tôi lạnh lắm, cho tôi ở đây tý cho ấm...tôi hứa sẽ không ăn trộm gì của cậu đâu...”

Cô nhìn cậu, chân tay thì nóng rực, mà lại kêu lạnh, Moon sốt sắng hỏi:

-”Cậu lạnh lắm hả?”

-”Ừ, không hiểu sao cả người cứ lạnh toát...”

-”Có đau đầu không?”

-”Có!”

Moon đặt tay lên má Wind, vẫn nóng quá à...

-”Còn đau ở đâu nữa không, tay, chân...”

-”Có, hơi nhức mỗi...”

-”Có đau lưng không?”

-”Có”

-”Có phải toàn thân thấy ê ẩm không? Đầu óc lâng lâng, miệng đắng, người buồn nôn không?”

-”Đúng rồi, sao cậu giỏi vậy, như bác sĩ ấy?”

Moon nghe cậu nói, thở dài xót xa. Thôi đúng cậu ta bị cảm nặng rồi, lần trước cô bị, cô biết, rất khó chịu.

-”Thôi cậu chuẩn bị áo quần mà đi chơi đi...cứ kệ tôi, cảm này cùng lắm thì chết chứ gì...”

Vừa tỏ vẻ lịch sự không phiền Moon, vừa cố ý xát muối tới nỗi lo của cô, đúng là chỉ có Wind!

-”Ặc, cậu nói vớ vẩn gì thế, chết chết thế nào được...Tôi cũng từng bị rồi...nghỉ ngơi ăn uống giữ gìn cẩn thận sẽ khỏi thôi...”

Dương động viên.

-”Vậy hả...thế sao mà tôi cảm thấy toàn sức lực như bị rút hết, người mệt quá...”

Kể bí ối nào đó cố gắng làm tình hình trở nên nghiêm trọng. Đúng lúc này, cơ thể nóng vì tập thể thao cũng dần hạ nhiệt, khiến cho “hắn ta” mất dần lợi thế.

-”Ồ, kì lạ chưa Phong, người cậu mát mát ra rồi này, hồi phục nhanh thật đấy...”

Hà Nguyệt Dương định ra xấp nước lại cái khăn rồi lau một lượt cho Phong, hi vọng cậu sẽ khỏi. Ai ngờ lúc cô quay lại thì người ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Đầu cậu vô thức rúc vào lòng cô, hai cánh tay ôm chặt, giọng nói nửa tỉnh nửa mơ.... “Nguyệt, đừng đi đâu cả...Ở với tôi...”

Cô trêu mếu nhìn cậu. Người ta thường bảo trẻ nhỏ làm nũng thì rất đáng yêu, nhưng sao cô thấy đứa trẻ to xác này cũng dễ thương chẳng kém!

Moon nhắn tin từ chối An, vỗ về Wind:

-”Được rồi, tôi ở đây với cậu...”

-”Hứa nhé!”

-”Hứa!”

Wind như con mèo lười, cố cọ mặt thật sâu vào bụng chủ nhân, cố ngửi mùi thơm tinh khiết...Wind thật đáng ghét, thật độc ác!!!

Wind có biết, trái tim Moon thổn thức?

Wind có biết, như vậy là đổ thêm độc vào cái tình yêu vô phương cứu chữa của Moon???

Moon cầu nguyện, Moon nói với Thượng Đế rằng...xin người đừng trách phạt Wind, Wind không làm gì sai với Star cả, là Wind bị ốm, Wind không tinh tảo, tất cả đau khổ, tội lỗi, quả báo...hãy để một mình Moon chịu.

Moon vuốt ve nhẹ hàng lông mày dày rậm của Wind, chạm vào vầng trán cao, mái tóc thơm mùi bạc hà...

Sắp tới ngày đó rồi, không biết lần này đi cả đời còn có thể gặp Wind? Moon muốn nhớ từng thứ về Wind, bằng cả thị giác lẫn xúc giác...

Wind à, Moon yêu Wind! Ước gì Moon có thể nói ột ai đó biết...là Moon yêu Wind!!!

....

Từng ngón tay mát lạnh của Moon...

Sự ân cần dịu dàng của Moon...

Wind thấy sao hạnh phúc, Wind ngỡ như là mơ???

Moon à, Wind nhớ Moon nhiều lắm! Ngừng ngày qua, Moon có nhớ Wind? Liệu Moon đã từng có giây phút nào rung động?

....

-”Phong, Phong ơi...”

Giọng cô ôn nhu dịu dàng như dòng suối mát. Kể nào đó lười lười mở mắt.

-”Đỡ chưa?”

Tim gan phải gọi là nhảy múa từng từng, mà tay vẫn đặt lên trán, chau mày:

-”Đỡ rồi, có hơi đau đầu thôi...”

Anh thấy ánh mắt Moon đầy nhu mì, cô thở dài:

-”Ừ, làm sao mà đã khỏi ngay được...”

-”Tôi nằm mấy tiếng rồi?”

-”Ba tiếng, cũng phải ăn gì rồi, thích ăn gì tôi gọi cho?”

-”Ăn mì, tôi thích ăn mì Nguyệt nấu...”

Moon với gối, nhẹ đặt đầu Wind xuống, kéo chiếc chăn cẩn thận. Đoạn, đưa tay búi tóc.

-”Nguyệt, lại đây!”

-”Sao?”

Anh kéo tay cô, véo mũi trên:

-”Hóa ra cậu vẫn còn cái tính vụng ấy...tóc tai của mình, mà lại vò thành tổ quạ thế?”

Phong gỡ gỡ cái đồng bù xù, rồi cẩn thận búi lại cho gọn gàng. Nguyệt ngượng, mà sờ sờ cái búi của cậu, đúng là đẹp hơn của cô rất nhiều.

Bao năm rồi, mà cái cảm giác ngón tay người ấy chạm vào gáy...nó vẫn nguyên vẹn như thuở nào!

-”Cậu đúng là...khéo như đàn bà! Mà không, Vũ Huỳnh Phong, cậu là đàn bà mới đúng!”

-”Cậu thử chưa mà biết?”

-”Tôi thử rồi mà...21 tháng 8 năm đó, cậu đâu có dám? Haha...”

Moon vừa trêu, vừa đi xuống bếp. Để lại kẻ nào đó trong phòng ngủ, trùm chăn kín, cười không ngậm được miệng.

Tối hôm đó, có đứa nũng nịu phụng phịu, 11 giờ mới chịu về nhà!

Lợi dụng được lần đầu, sẽ có lần hai, lần ba, lần bốn...và lần vân vân...

Một buổi tối thời tiết xấu.

-”Nguyệt, Nguyệt ơi!”

Gọi thăm thiết, gặp được đối tượng, giọng điệu ỉu xìu.

-”Tôi đau bụng quá, nhà cậu có thuốc không?”

-”Ăn gì mà đau bụng?”

-”Hôm nay có đi tiếp khách, mới chỉ uống rượu thôi chứ chưa ăn...”

-”Cậu làm gì mà lớn rồi vẫn thiếu hiểu biết thế, không ăn gì đau là đúng rồi...lượng axit trong dạ dày tăng...sớm muộn rồi cũng chết, nên mới có câu chết vì ngu mà...”

Moon cắn nhằn đủ thể loại mà Wind vẫn cười tươi rói, cô nấu cho anh bát mì.

Húp sùm sùm hết cả nồi, có người hứng khởi:

-”Mì cậu làm kiểu gì mà ngon thế, ăn không giống bình thường?”

Được khen, Moon mát cả mặt:

-”Chuyện, cái này là tôi tự xay bột gạo để làm đấy, ăn không nóng, sợi lại dai, cậu không bao giờ mua được ở đâu đâu...”

Mặt rất vênh, rất kiêu...Nhưng không sao, Wind thích thế!!!

....

Một buổi tối thời tiết đẹp.

-”Nguyệt ơi, Nguyệt!”

Moon vừa mở cửa, Wind đã lao vào nhà tắm, nôn thốc nôn tháo.

Moon đứng sẵn bên ngoài, đưa cái khăn với cốc nước.

-”Làm sao thế?”

Vừa súc miệng, Wind vừa khỏ sở:

-”Chẳng biết ăn phải cái gì mà bị ngộ độc từ chiều, thức ăn thức uống giờ chán thật!”

-”Ừ, nhiều khi cửa hàng họ làm không được vệ sinh lắm đâu!”

Moon ngốc ngếch đồng tình.

Wind khỏ sở, toát bao nhiêu là “mồ hôi”, Moon ngu xuẩn tự đứng dậy nấu ăn.

....

Một buổi tối thời tiết chẳng đẹp cũng chẳng xấu.

-”Nguyệt, Nguyệt ơi!”

-”Lại đau bụng à?”

-”Ừ, chán ghê...mất mặt với cậu quá!”

-”Có gì mà mất mặt, hàng xóm láng giềng tối lửa tắt đèn có nhau, hơn nữa tôi và cậu còn là bạn tốt!”

Phỉ nhổ vào cái “bạn tốt” của Moon, mà thôi, từ từ thì khoai mới nhừ.

-”Ừa...”

Moon lại nấu mì, Wind ăn xong liền hỏi:

-”Researcher bên Mèo thế nào rồi?”

Moon vui vẻ đáp:

-”Hồ sơ qua rồi, tháng sau tôi sẽ qua đó phỏng vấn...”

-”Bao nhiêu phần trăm?”

-”99,99%...”

-”Xem ra tiến sĩ Hà Nguyệt Dương hơi bị tự tin nhỉ?”

-”Không có gì, tôi tự biết mình giỏi!”

Nhìn bộ dạng của Phong, cô cười:

-”Đùa týt, giáo sư ở đó trước kia từng về ENS dạy Winter School, gọi là có quen biết...với lại project của họ, tôi có vài publish liên quan, phỏng vấn có lẽ họ muốn xem nốt đam mê và nhiệt tình của mình với công việc thôi...”

-”Ừ, thế mình chúc bạn may mắn nhé bạn Nguyệt!”

Moon nghe mà sồn da gà.

-”Gớm, không dám!”

-”Từ mai bạn Phong sẽ sang nhà bạn Nguyệt ăn tối!”

Anh nói tỉnh bơ, tự nhiên đúng như kiểu “ngày mai mặt trời sẽ lặn, trái đất sẽ quay”...

-”Ặc, không được!”

-”Không được cái gì? Ăn ở ngoài bị đau bụng lắm, với lại cậu ăn một mình cũng buồn mà!”

-”Tôi đâu có bảo tôi buồn?”

-”Ừ thì tôi buồn, cậu xem, cậu sắp đi rồi, chẳng biết bao giờ chúng ta mới được gặp lại...”

-”Ồi trời, gì mà phải nghiêm trọng thế, năm năm tôi đi cậu bảo cậu không nhớ tôi cơ mà?”

Nguyệt Dương nghĩ lại, hơi ảm ức!

-”Bây giờ nhớ, được chưa? Tưởng không cho ăn mà được à, tôi nhảy qua ban công vào nhà!”

Á à...dọa hả...Moon máu bắt đầu nóng:

-”Nhảy thì nhảy, tôi đóng cửa? Tưởng tôi sợ cậu chắc?”

-”Ừ, tôi cứ đứng đó cho chết lạnh chết đói luôn...cho hôm sau cảnh sát tới cậu đi tù luôn, khỏi Mỹ Mèo gì hết!”

-”Ặc...cậu nói thế mà cũng được à? Xem lại mình đi, gần hai mươi tư tuổi rồi đó, có giống người lớn không?”

-”Cậu thì giống hả? Có b

ữa cơm cũng ken bon...”

-”Ừ, tôi ken đó...Tốn tiền lắm, cậu ăn khỏe như voi ý!”

-”Ặc, cậu đúng là, tôi trả tiền cho cậu là được chứ gì?”

-”Một triệu một bát mì...nếu ăn cơm thì ba triệu một bữa...”

Hà Nguyệt Dương cứng giọng, tưởng kẻ nào đó sẽ bỏ cuộc. Ai ngờ, cô quên xừ mất, hần rất là giàu mà.

-”Ok, deal!!!”

Phong quyết định chẳng cần suy nghĩ.

Có đĩa mặt ngấn tuna, có đĩa trêu:

-”Lương nấu cơm cao thế còn gì? Research ri siếc cái gì, ở xừ Việt Nam cho nhân!”

-”Nói như cậu...thật, mấy hôm cậu chán ăn cơm thì Hà Dương tôi thất nghiệp hả?”

Wind cười, nâng cằm Moon, môi anh ghé sát tai cô, thì thầm:

-”Thuê Nguyệt nấu cơm...cả đời nhé! ”

Mặt ai đó như trái hồng căng mịn, cổ lồi kéo, đẩy người kia đá ra khỏi nhà, mà hần còn cười nham hiểm:

-”Nói nghiêm túc đấy, cần thiết ta kí hợp đồng!”

-”Ê...”

-”Ê...Nguyệt...suy nghĩ đi nhé!!!”

.....

Chuyện kể rằng, ngay hôm sau có người mua một con lợn đất cỡ bự. Hôm nào cũng mặt dày sang ăn trực. Ăn mì thì tự giác bỏ hai tờ polyme, ăn cơm thì bỏ sáu tờ. Dù chủ nhà có bực, có la, có hét khản cổ, cứ phải 11 giờ 30 “khách hàng” mới chịu mò về!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 52

52. Chương 52

Chương 52: Phong, cầu xin cậu....

Ném chiếc giày cao gót vào cốp xe, Hà Nguyệt Anh mệt mỏi rũ rượi. Cả tháng trời quay phim vất vả, vừa về tới, nơi đầu tiên cô tới là tổng công ty. Cô biết, tầm này anh sẽ ở văn phòng.

- "Tỷ..."

- "Nguyệt Anh, về rồi đó hả?"

Giọng Hiếu làm Nguyệt Anh có chút thất vọng.

- "Anh...anh Phong đâu?"

- "Bà nhà nó, đừng có nhắc tới tên khốn nạn đó nữa..."

Hà Anh hơi nhú mồm, Hiếu như tìm được đồng minh, trút sở trút khổ.

- "Toàn bộ công ty nó nở đặt lên tấm lưng nhỏ bé của ta, còn nó thì chuẩn bị vi vu bên Mỹ đấy!"

- "Tỷ...tỷ nói cái gì...?"

Hà Anh nhất thời xúc động, tưởng như ai cầm dao băm nát trái tim mình. Hà Dương, Vũ Phong cùng đi Mỹ...trên đời có chuyện trùng hợp nực cười thế ư?

- "Ta hỏi nó đi bao lâu...cần gì thì cứ giao ít ít thôi, về nó tính, thế mà nó bảo nó đi không biết bao giờ về, nó còn bảo từ giờ sẽ cho ta và Nghĩa là cổ đông chính....mẹ nhà nó ta thêm vào, vừa mệt vừa nhục, chỉ vì công ty là do tâm sức của bốn chúng ta...mịa kiếp, loại bất nhân..."

Tỷ nói thao thao bất tuyệt, mà cô...đầu óc hoang mang. Rốt cuộc, cô phải làm sao???

...

...

Khách sạn MW, tầng cao nhất.

Có người con gái bé nhỏ dịu người con trai lên phòng, mùi rượu nồng nặc khắp nơi.

Cô lén lút vào phòng tắm, cởi bộ váy đỏ rực lộng lẫy trên người, thay vào chiếc áo sơ mi trắng, váy hoa xanh đơn giản.

Gột rửa hết lớp son phấn, từ từ bước ra, vuốt ve người trước mặt.

- "Phong, cậu biết không, năm năm qua tôi cũng rất nhớ cậu..."

Trong cơn say, anh nhìn thấy bóng dáng đó, anh thấy cô cười với anh, anh thấy cô nói nhớ anh. Lòng anh sao hạnh phúc.

- "Nguyệt, phải Nguyệt không?"

- "Là tôi..."

- "Nguyệt à, sao bây giờ mới chịu nói, cậu có biết tôi khổ khổ như nào không?"

- "Tôi biết, tôi thương Phong..."

- "Tôi gửi cho cậu rất nhiều thư cậu biết không?"

- "Tôi biết!"

- "Nguyệt, nếu cậu muốn đi Mỹ, tôi sẽ cùng đi với cậu!"

- "Ừ, chúng ta mãi ở bên nhau..."

Cô hồi hộp hôn lên đôi môi ấy...đôi môi mà mình thèm khát bao lâu, cô đợi anh đáp trả.

- "HÀ NGUYỆT ANH!!!"

Điều cô không ngờ nhất, con người anh gần như mất toàn bộ tỉnh táo, vẫn phân biệt được cô...và chị!

-”Tôi là Dương, cậu gọi linh tinh gì thế?”

-”Chúng ta nói chuyện sau!”

Anh loạng choạng, với chiếc áo, toan bỏ đi. Cô chạy theo, khóc lóc van nài.

-”Phong, anh biết em yêu anh mà...anh biết em có thể làm mọi thứ vì anh mà...tại sao, tại sao bao năm qua vẫn vậy, tại sao, anh không có chút rung động...”

-”Vấn đề này anh đã trả lời hai năm trước, anh tin em hiểu, và anh cứ nghĩ em hiểu?”

-”Em không hiểu gì hết! Chị ấy có gì hay, lăng loàn, dâm dăng...anh có biết chị ấy một năm lên giường với bao nhiêu thằng...anh còn nhớ scandal năm đó, căn bản lòng chị ấy chẳng bao giờ có anh, em so với chị ấy có gì không tốt...sao anh phải yêu loại con gái như thế?”

-”EM CÂM MIỆNG!”

Chưa bao giờ anh cấu với cô như thế...chưa bao giờ cô thấy thế giới mù mịt vậy, cô khóc những tiếng nghẹn ngào.

Phong từ từ ngồi xuống, chậm rãi nói.

-”Anh xin lỗi...anh biết, em tốt với anh, anh cũng mang ơn em. Anh biết, có thể so với em, Hà Dương thật không bằng, đau đớn hơn, có thể cậu ấy còn chẳng bao giờ yêu anh...nhưng em biết không? Chỉ cần được nhìn thấy cậu ấy cười, ngửi thấy mùi hoa lyly quanh mình...anh cảm thấy mãn nguyện...”

Hà Nguyệt Anh chết lặng. Là mùi hoa lyly? Cô sao có thể bắt cần, năm năm trước, cũng vì mùi này...

Cô cố lấy lại vẻ hiền lành.

-”Phong, em xin lỗi...đừng giận em...em là vì quá yêu anh...”

-”Phong, em xin...anh nói gì đi...”

-”Phong à...”

...

-”Được rồi, coi như chưa bao giờ xảy ra!”

-”Ồ lại với em đi anh...xin anh...anh thử yêu em một lần được không?”

-”Hà Nguyệt Anh, nếu em còn muốn chúng ta có thể đối mặt, thì dừng lại đi...anh xin lỗi...”

Rốt cuộc, dù là hai năm trước, hay là bây giờ, anh vẫn bỏ đi, để lại cô một mình, lẻ loi, đơn độc...

Tác giả chỉ đăng truyện duy nhất trên wattpad. Tất cả các trang web khác là đăng trái phép và có vài hành động gây ra sự ức chế không được nhỏ lắm. Tác giả không chịu trách nhiệm về nội dung cũng như việc ra sớm ra muộn, các nàng có gì vào nhà ta hỏi, ở các bên đó ta không trả lời được đâu. Thông cảm vì đoạn chèn.

...

...

Một nhọc nhằn thang máy. Vũ Phong cũng không ngờ, mọi khi mình rất khỏe, hôm nay uống có vài ly rượu tiếp khách cùng Hà Anh, lại mất tỉnh táo tới vậy.

Dạo này thường xuyên ăn uống với Nguyệt, ít đi tiếp khách nên tửu lượng kém đi sao?

Giờ mới nhớ, anh ban nãy còn bảo sẽ cô để phần bát mì.

Đã là 12 giờ đêm.

Có lẽ cô cũng ngủ rồi. Anh nhắm mắt khẩu, tự động vào nhà.

Dù sao mà cô cắt công nấu, anh cũng muốn ăn hết rồi mới về.

Lúc rời khỏi, trong lòng lại dâng lên cảm giác nhớ mong. Khẽ đẩy cánh cửa căn phòng xanh dương. Màn hình tivi vẫn bật, Nguyệt này, lớn rồi vẫn thế, vẫn thích xem phim rồi cứ thế ngủ.

Cô nằm đó, bình yên như con cún nhỏ.

Bàn tay ấm áp vuốt ve những lọn tóc, môi anh trực tiếp dán lên cánh môi đỏ mọng mê người của cô, cái hương vị này, ngọt ngào, đắm say tới mê mẩn.

Càng lúc, anh càng không thể làm chủ được bản thân, đôi môi gọi cảm càng lúc càng làm càn, rùng rục cắn mút, lực càng lúc càng mạnh, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt...

Hà Nguyệt Dương trong mơ màng, lúc đầu cô mơ mình được ăn kẹo dâu tây ngọt lịm, dễ chịu vô cùng, sau dần, cảm thấy cơ thể như bị ai rút hết khí, hô hấp khó nhọc.

Là mơ?

Không phải là mơ?

Người trước mắt cô...là Phong...

Nguyệt Dương sợ hãi, cố gắng thoát khỏi vòng tay ai đó, giọng nói run rẩy:

- "Cậu...cậu làm gì vậy...mau dừng lại..."

Anh nghe thấy tiếng cô, anh biết cô đã tỉnh. Ánh mắt đen sẫm nhìn lên cánh môi mềm mại như hoa như sương, nồng nàn thâm thúy...

- "Nguyệt, chúng ta...hẹn hò đi..."

- "Cậu nói linh tinh cái quái gì thế, mau bỏ tôi ra!"

- "..."

- "Phong, cậu uống rượu?"

- "..."

- "Phong, bỏ tôi ra, mau!"

- "..."

- "Có gì bình tĩnh nói!"

- "..."

- "Phong, xin cậu!"

- "..."

Cô càng chống cự, họ càng dính chặt. Hơi thở của anh, mùi bạc hà của anh, bao trọn lấy cô.

Hà Nguyệt Dương gần như bất lực, Phong vốn không phải như này, chỉ duy nhất một lần cậu không kiểm soát được...là năm năm trước. Lần này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì???

Anh bất chấp mọi lời cô nói, đầu lưỡi trực tiếp tấn công chiếm lấy hương vị tinh khiết của cô, bá đạo trên người, tham lam nhắm nháp.

- "Nếu cậu còn tôn trọng tình bạn của chúng ta thì dừng lại!"

Giọng cô đánh thếp khiến ai đó cười lớn:

- "Tình bạn, tình bạn cái con khỉ? Cậu là ngốc thật hay trả vờ, cậu biết thừa tôi căm thù cái tình bạn đó..."

- "Cậu...bình tĩnh nói chuyện, ai chọc cậu?"

Cô cố gắng khuyên nhủ, hơi thở của Phong đầy gấp gáp, từng câu, từng chữ thành khẩn thiết tha...

-”Không ai chọc tôi cả, Nguyệt, cho tôi một cơ hội...làm bạn gái tôi đi!”

-”Không được, Phong, cậu điên rồi, mau tránh ra!”

Cô phản kháng, lòng anh thấy nhói...giọng đau đớn khó tả:

-”Hà Nguyệt Dương, nói cho tôi lý do...cậu chơi bởi đủ đờn, lên giường dễ như ăn cơm, ai cũng có thể làm bạn trai của cậu, có gì không thể là tôi? Nói đi!”

Lời Wind nói như nhát dao cứa dần tim Moon. Chỉ vì ám ảnh scandal năm đó, mà người ấy luôn nghĩ cô là loại gái như vậy sao? Trong lòng Wind, Moon là thế ư??? Tất cả mọi người đều quên chuyện cũ, chỉ mình Wind, sao mãi không nguôi ngoai?

-”Tôi tình nguyện cho cậu lợi dụng, tình nguyện làm người qua đường, cậu chơi xong có thể vứt bỏ tôi như đồng người yêu của cậu, Hà Nguyệt Dương, lẽ nào thế còn chưa đủ?”

Bàn tay ma quỷ của anh nhẹ nhàng vuốt ve từ cằm xuống cổ trắng nõn rồi hờ hững dọc theo chiếc váy ngủ, chậm rãi...chậm rãi rồi xuống...chậm rãi mở chiếc nơ thắt...

Cảnh xuân quẩn rũ hiện ra trước mắt, hơi men ngà ngà, đầu óc trống rỗng, u mê điên loạn...anh liêu lĩnh đặt từng nụ hôn lên khe rãnh sâu hấp dẫn đó.

Hà Dương sau một khắc, khiếp sợ...phẫn nộ. Cô không bao giờ dám nghĩ, cậu lại to gan tới vậy? Là báo thù sao? Hà Anh đã cảnh báo cô, cô không tin...Đáng nhẽ vẫn nên nghe lời nó...

Dùng chính bạn tốt, chị gái của người yêu để báo thù cho con của mình? Vũ Huỳnh Phong, xem ra nổi hận của cậu lớn thật đó! Xem ra cô chỉ là con rối.

-”Nguyệt, thảo nào đàn ông thích cậu...cậu...cậu đẹp lắm...”

Ai đó ức tối ghen người. Dem cô ra lợi dụng, còn xỉ vả nhân cách của cô...đàn ông cái quái gì chứ?

Cô yêu cậu đơn phương, còn chưa đủ khổ sở sao?

Những nụ hôn của Phong càng thêm táo bạo, cả người anh ép chặt người cô, tham lam chiếm cứ thân thể trắng trẻo, một cơ hội nhúc nhích nhỏ nhoi, cũng không chừa cho đối phương.

Nhưng có lẽ anh quên mất, Hà Nguyệt Dương – luôn luôn không phải là dạng người dễ đối phó!

-”Vũ Phong, nói cho cậu biết một chuyện nhé!”

-”Cậu đừng hòng lộn ngược dòng...”

-”Haha...có gì mà tôi phải lộn ngược, cùng lắm cũng chỉ là tình một đêm, có gì ghê gớm?”

-”Vậy thì ngoan đi!”

-”Được!!!”

Cô kê nâng đầu cậu, còn mình thì trườn xuống, bàn tay cầm tay cậu, vừa dẫn dắt, vừa thâm thì:

-”Cậu biết không? Chỗ này, chỗ này...cả chỗ này nữa...không biết là có bao nhiêu người chạm qua rồi! Bọn họ đều khen rất mềm mại...rất hấp dẫn...”

Cơn ghen khiến ai đó như muốn nổ tung.

-”Hà Nguyệt Dương, IM NGAY!”

-”Tôi kể cậu nghe, tôi nhớ anh người yêu thứ ba của tôi, tên là Peter thì phải, anh ấy còn hôn lên đây gần một giờ đồng hồ...”

Có người điên tới mức chỉ muốn dần cho đồ láo toét này một trận. Nhưng ánh mắt đầy khiêu khích ấy, gợi nhớ ra một vài tình tiết trong quá khứ...anh khẽ cười.

-”Nguyệt à, đừng nghĩ chúng ta còn mười tám...đừng hòng...còn gì nữa thì cứ kể đi...chỗ này hả, hấn hôn một giờ, tôi sẽ hôn ba giờ, thậm chí cả đêm nếu cậu muốn...thế còn chỗ này, chỗ này thì sao? Lũ bạn trai ngoại quốc của cậu, chúng có làm như vậy với cậu không???”

Những vết cắn tới đau điếng, Nguyệt Dương cố nén chịu, tươi cười:

-”Quả là con người trình độ khác nhau thì cách thể hiện cũng khác nhau...”

Cô nhìn cậu, ánh mắt có phần khó hiểu, rồi lại thủ thỉ:

-”Cậu biết không? Bạn trai trước kia của tôi, không tiến sĩ cũng là phó giáo sư, giáo sư, có bằng thạc sĩ tôi còn xem xét...Trước đây tôi cũng từng nghĩ hay là tôi sai, tôi phân biệt...nhưng giờ...”

-”Sao?”

-”Tôi thấy mình quyết định thật đúng, hôm nay, được diện kiến với cái thứ mới chỉ t
ốt nghiệp cấp ba nhà cậu tôi thấy đúng là...khác thật, nhạt nhẽo thật...”

-”CẬU...CẬU???”

-”TÔI NÓI SAI SAO? Chưa lấy được bằng đại học mà dám trèo lên giường với tiến sĩ ư? Cậu không thấy nhục nhã, xấu hổ hả? BIẾN!!!”

-”HÀ NGUYỆT DƯƠNG! Rút lại câu đó, MAU!”

Tay anh đã bóp chặt cổ cô, cả người nóng bừng giận giữ...

-”Sự thật mà, sai chỗ nào mà tôi phải rút lại...”

-”Nếu không muốn tôi bóp chết thì mau rút lại!”

-”Thích thì cứ bóp chết đi, đúng là học thấp, văn hóa cũng thấp!”

Nguyệt Dương ức điên người, cổ tình trêu tức.

-”Cậu thực sự nghĩ như thế?”

-”Đúng!”

-”Cậu biết thừa vì hoàn cảnh mà tôi...”

-”Tôi không quan tâm!”

Cơn giận phát lên tới đỉnh đầu, anh quát:

-”Hà Nguyệt Dương, không những cậu hư hỏng, mất nết mà còn không biết suy nghĩ...”

Vũ Huỳnh Phong!!! Cậu dám!!!

Hà Dương tay nắm chặt, không chút nể nang:

-”Haha, cái đồ học thức nông cạn nhà cậu, trình độ đã kém cỏi còn thích phát biểu...mà thôi, người ta có câu dốt thích nói chữ là vì thế đấy...bây giờ mới được diện kiến.”

Anh cười lớn, đau xót nhìn cô.

-”Hóa ra là vậy, bao năm tôi thắc mắc...hóa ra lý do là vậy! Được, được, Hà Nguyệt Dương, tôi đi, kẻ chỉ tốt nghiệp cấp ba này đi!!! Chúc tiến sĩ buổi tối vui vẻ!!!”

Cánh cửa vô tội bị Wind hành hạ tới rầm một phát kinh hoàng.

Trong gian phòng bé nhỏ, Moon bồn thần như người vô hồn...tại sao chứ? Tại sao hả Wind? Tại sao cứ phải trả thù? Tại sao dùng chính Moon để trả thù? Tại sao nói với Moon những lời như thế???

.....

.....

Tiếng chuông điện thoại réo rất liên hồi. Hà Dương mệt mỏi bỏ tới nhắc máy.

-”Nguyệt Anh?”

Hà Nguyệt Anh òa khóc.

-”Tỷ tỷ...”

-”Có gì bình tĩnh, sao mi gọi sớm thế?”

-”Anh Phong...anh Phong...muội sợ lắm...”

-”Mi nín đi, nói từ từ...”

-”Anh Phong...bị tai nạn...”

Cả người bàng hoàng, cô gần như không thể tin được những gì nó nói...

-”Mi đùa vớ vẩn gì thế?”

-”Muội nói thật, tỷ mau tới đi, máu anh ấy thuộc nhóm hiếm...”

....

Giây phút nhìn thấy Phong, bất động nơi đó, trái tim cô muốn nổ ra thành nhiều mảnh.

Phong, chẳng phải họ vừa gặp nhau? Vừa nãy cậu còn hung hãn là thế...bây giờ dù cô có gọi, có lay, cũng vô ích...

-”Là uống rượu say, rồi lái xe tốc độ cao...”

Hà Nguyệt Anh nắc lên từng hồi.

Hà Nguyệt Dương lạnh tới thấu xương...

Là cô sai, là cô đánh đá, là cô lảm lời...

Phong, cầu xin cậu...

53. Chương 53

Chương 53: Mau tỉnh lại cho tôi !

Có lẽ, cuộc đời Hiếu chưa bao giờ bận như tuần vừa rồi.

Nàng thề, đợt này, thấy Phong ở đâu, nàng dẫn cho như tử ở đó.

Vậy mà, nàng đúng là người đàn bà thiện lương, ruột để ngoài da. Vừa mới bay vào Nam lúc chiều, nghe tin cái đứa nàng ghét cay ghét đắng bị tai nạn, nàng và chồng lại hối hả bay ra Bắc chuyến sớm nhất.

Hai người phi thẳng tới bệnh viện, vừa ra khỏi thang máy, Hiếu đụng phải một người, nàng kéo tay Nghĩa:

-”Mình ơi, em thấy con bé đó quen lắm...”

Nghĩa mệt mỏi trả lời:

-”Mình bay 2 chuyến liên tục nên hoa mắt tý thôi, nhanh...anh sốt ruột quá!”

-”Ừ, phòng 308...rẽ phải...”

....

....

-”Con chào hai bác!”

-”Con chào hai bác!”

-”Ừ, Hiếu Nghĩa à, đang ở trong Nam cơ mà, vất vả cho các con quá!”

Ba Phong lấy ghế cho hai đứa. Mẹ anh rơm rớm.

-”Mọi chuyện xảy ra bất ngờ quá...”

Phong cũng đã tỉnh, anh trấn an mẹ.

-”Mẹ đừng lo, bác sĩ cũng bảo rồi, không bị nặng lắm mà...”

Hiếu nhìn Phong, mặt mày tái nhợt... nàng vừa thương vừa bức. Cực kì ngứa miệng, cực kì muốn nói đều vài câu kiểu như “cái loại khốn nạn nhà mi, đối xử với vợ chồng bà như thế nên bị quả báo là phải”, mà khổ nỗi, phụ huynh ở đây, không dám vọng ngôn.

-”Ăn uống nghỉ ngơi cho tốt vào...”

-”Nhìn mọi người kìa, như là tôi toi tới nơi rồi ý!”

Phong cố cười, làm yên lòng các “đồng chí”.

-”Còn không nói, nếu không nhờ Hà Anh áu trong lúc ba mẹ chưa lên kịp thì con có nằm ở đó mà ba hoa được không?”

-”Ồ, Nguyệt Anh bị chứng sợ máu mà?”

Nghĩa vô tình lên tiếng, đúng lúc đó, Hà Anh đi kiểm tra lại sức khỏe vừa hay về, tay che đi vết gạc trắng, giọng cô yếu ớt:

-”Lúc đó nguy hiểm quá, em run tới mức quên cả mình bị cái chứng đó...”

-”Gia đình bác đội ơn con nhiều lắm!”

Ba mẹ Phong nắm tay người con gái thiện lương, cảm động vô cùng. Phong nhìn cô, ánh mắt trĩu mến, sống mũi cay cay...

Nhiều năm qua, cô vẫn luôn bên anh.

Giúp anh trả nợ, là cô.

Mạng hôm nay, là cô cho anh!

Người yêu anh đăng đẳng tháng ngày, cũng là cô...

Bác sĩ nói, lượng máu rút từ cô so với bình thường là rất nhiều, may mắn sao, cô vẫn khỏe mạnh, nếu không...anh làm sao dám đối mặt?

Cuộc đời thật trở trêu! Nếu như, người trong lòng anh, là Hà Nguyệt Anh, mọi thứ có phải trở lên rất đơn giản?

Nhiều khi, trái tim con người, đúng là ngang trái!

....

....

-”Ta mua i bát cháo gan!”

Hà Nguyệt Dương há hốc ngạc nhiên.

Hiếu đỡ Dương lên giường, rồi thổi thổi, đút đút. Tự dưng, nước mắt cô chảy.

-”Ăn đi!”

-”Muội không thích ăn gan, chỉ ăn cháo được không?”

-”Không ăn cũng phải ăn, ăn cho bổ máu!”

Nghe chính miệng tỷ nói, cô húp thìa cháo mà run run...

-”Tỷ...tỷ...”

-”Không muốn người khác biết thì đừng làm!”

-”Muội có làm gì đâu?”

Cô cố gắng che đậy.

Tỷ tỷ nóng tính, quát tháo:

-”Mi tưởng ta ngu chắc, mi còn va vào ta ở gần thang máy đấy, còn cái vết gì trên tay mi kia? Vả lại, con em mi ta học chung ba năm ta lại không biết, nếu nó không mắc chứng sợ máu thì nó cũng có tật nhất chết, với lại nó cho đi lượng máu thể mà mặt mũi vẫn hồng hào...không thể...nhưng mà nó nhận nó cho là không được, chỉ có thằng Phong bị tai nạn ầm nào rồi nên mới tin thôi...”

Chẳng thể chối cãi, cô giải thích.

-”Đừng trách Hà Anh, muội dặn nó như thế...”

Xúc tiếp thìa nữa, tỷ bực:

-”Mi định làm gì? Thành nhà hảo tâm giấu mặt hả?”

-”Không phải, trước đó cãi nhau, muội và cậu ấy to tiếng, tai nạn của Phong, tất cả là do muội...”

-”Thì cho nó biết, là xong, coi như mi chuộc lỗi...”

-”Phong chắc ghét muội lắm, tỷ nghĩ xem, một người tỷ rất ghét, nhưng giờ lại mang ơn người đó, cảm giác có khó chịu không? Muội không muốn cậu ấy phải suy nghĩ nhiều, an tâm mà nghỉ ngơi...”

Hiếu đồng cảm:

-”Cũng phải, thôi đợi bao giờ nó khỏe hẳn thì nói sau, không ngờ muội cũng lớn rồi...uống nốt cốc nước hoa quả này đi!”

-”Tỷ đừng nói gì, để muội tự...”

-”Vì thế mà muội về thẳng không ở lại thăm hần hả? Cũng may, hần không có gì nghiêm trọng nữa rồi...”

Hà Dương thở phào, đó là câu cô muốn nghe nhất từ khi tỷ tới. Mà cô sợ...sợ sẽ lộ ra tình cảm của mình, nên chẳng dám hỏi.

-”...Dương này, liệu có phải Phong quá đau lòng không, ngày xưa hần yêu ta như thế, rồi ta dùng một phát yêu Nghĩa, giờ ta mới cưới Nghĩa một thời gian, hần liền tai nạn...”

Nàng tâm sự, dăm chiêu. Cả công ty cũng giao cho nàng và chồng. Phong vì yêu mà phải tránh mặt nàng ư???

Hà Dương cố gắng lắm mới nhịn được cười!

Hai tỷ muội tâm sự, thấy muội muội trông kha khá, Hiếu nói tỷ lại phải vào Nam luôn, nàng để lại cho Dương số điện thoại Hạnh, ngày xưa là bạn học Sinh 1, cùng khóa, nếu cô cần gì, thì cứ gọi.

Hà Dương tươi cười tiễn tỷ tỷ, nói tỷ cứ yên tâm, cô còn khỏe chán.

Đúng là lúc đó thấy rất khỏe.

Chẳng hiểu sao, sáng hôm sau dậy bỗng thấy cả người choáng váng, khó thở, đầu óc chao đảo...

Bệnh viện.

Vì có Hà Nguyệt Anh chăm sóc chu đáo, cộng thêm tình hình của Phong tiến triển rất tốt nên ba mẹ về từ chiều qua, thực tình, ý ba mẹ gán ghép tạo không gian riêng, anh cũng thừa hiểu.

-”Phong này, đừng thấy áy náy. Đó là hạnh phúc của em, những giọt máu của em, chảy trong anh, ấy là ngọt ngào...chăm sóc anh cũng là hạnh phúc của em...còn về việc kia, em không ép, chỉ là em sẽ luôn đợi anh...đợi tới khi anh quay đầu trở lại, nhìn em!!!!”

Hà Nguyệt Anh nở nụ cười hiền hòa.

Cô chưa bao giờ thấy nắng đẹp như hôm nay! Đạo này, Phong cũng nhìn cô khác xưa. Không cần biết đó là anh mất biết ơn hay rung động, chỉ cần biết, nó rất ấm áp.

Phong cũng đỡ rồi.

Cô nhân cơ hội quay quảng cáo ở nước ngoài đợt này, đem nói với anh, cô cũng đã thuê y tá riêng cho anh, cô tin rằng, đợt này cô đi, anh sẽ nhận ra sự trống trải khi không có cô.

Rồi họ sẽ có một kết thúc viên mãn...

Cái ngày cô mong đợi, rồi cũng sẽ tới!!!

...

Có người trần trọc trên giường bệnh, khuôn mặt thoảng nét buồn.

Tin anh tai nạn, lan truyền khắp báo mạng.

Hoa quà của fan gửi tới nhận không xuể.

Bạn bè xa gần, trừ Nguyệt, thì không vắng mặt một ai.

Anh không tin cô không biết, chỉ là không ngờ...cô lại là giống động vật máu lạnh tới thế!

Đã cố không nghĩ về cô, vậy mà cứ nghĩ...

Tức, bực, giận!!!

Hà Nguyệt Dương! Ngay cả cái tên này giờ anh cũng thấy ghét!

Ghét, rất ghét, rất rất rất ghét...

Ghét tới mức...

Cầm điện thoại chơi, lại vô tình nhấn phím gọi MyMoon...anh quả thật, thấy mình không có chút tiền đồ.

Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách...

Nghe tiếng trả lời tự động, điên!

Ai đó chán nản nhẹ dảy thái dương...kí ức như dòng điện xẹt qua ...ngay lập tức ngồi dậy, hôm nay, chẳng phải hôm nay là ngày cô bay qua Mỹ chuẩn bị phỏng vấn sao???

Mấy tối sang nhà cô ăn trực, xem trộm lịch trình của cô, tự trách sao mình có thể đãng trí tới thế?

Bộ não thì mạch bảo, chuyện của Hà Nguyệt Dương từ nay, chẳng còn liên quan tới chuyện của Vũ Huỳnh Phong...vậy mà chân thì cứ chạy, tay thì cứ vẩy...

Chẳng mấy chốc đã bắt được xe về tới chung cư.

Cũng không kịp nhấn chuông, vội vàng xông vào.

-"Nguyệt!"

-"Nguyệt ơi!"

Phong hốt hải tìm...phòng khách, phòng bếp, nhà tắm, ban công...căn nhà lạnh lẽo chưa từng thấy.

Có lẽ cô đã đi rồi.

Cũng chẳng nói lấy một lời từ biệt.

Một mỗi đẩy cánh cửa phòng ngủ, khẽ chui vào chăn của cô, lòng thấy trống trải vô cùng.

Anh cố gắng nghĩ, cố gắng ghi nhớ mùi hương còn sót lại, cô đi rồi, mà sao mùi hương ấy vẫn vậy, cứ như cô đang bên anh?

Chẳng nhẽ anh lại hồ đồ tới vậy? Không phải, không thể nào...từ trước tới giờ, đối với Nguyệt, giác quan của anh luôn luôn rất nhạy cảm.

Điên cuồng tìm kiếm.

Lần này, tỉnh táo hơn, anh đã thấy cô.

Nguyệt nằm đó, ngay góc khuất cạnh chân giường, nhẹ xoay cái đầu bé nhỏ về phía mình, anh cười:

- "Cậu nằm đây thảo nào tôi không thấy!"

- "Hôm qua lại xem phim khuya phải không?"

Giọng anh có phần giận dỗi, vừa bế cô lên giường vừa trách móc.

- "Cậu thật, tôi bị tai nạn như thế mà cậu không thèm thăm, chỉ biết phim với ảnh?"

Vén những sợi tóc, hơi lạnh trên má cô khiến anh có cảm giác bất an...trán, cổ, chân, tay của Nguyệt, tất cả đều lạnh toát...

- "Nguyệt ơi..."

- "Nguyệt Dương!"

- "Hà Nguyệt Dương, cậu giả trò gì hả???"

Đáp lại anh, chẳng có gì khác ngoài tiếng thở yếu ớt lúc có lúc không của cô. Vũ Phong cả người cứng nhắc, tim tưởng chừng muốn ngừng đập, sợ hãi gọi.

- "Ê..."

- "Nguyệt à, đừng như vậy, đừng dọa tôi thế..."

- "Nguyệt..."

....

....

Tháo chiếc khẩu trang trắng, Hạnh nhẹ bước về phía người đàn ông ngồi gần hành lang.

Anh vẫn khoác trên mình bộ áo quần bệnh viện, đôi chân mày nhú chặt, khuôn mặt tái mét, những ngón tay luồn vào tóc run rẩy...

Anh rốt cuộc là cái gì, mà ngay cả khi lo lắng, cũng khiến người khác si mê tới vậy???

Năm đó, cô trúng tuyển chuyên Sinh 1 chuyên Biên Hòa. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, đó là ngày khai trường năm lớp 10, anh nhận phần thưởng thủ khoa...cô đã ngay lập tức phải lòng.

Hàng tuần cô đều rất mong thứ bảy, hôm đó có buổi họp chung của các lớp trưởng, được nhìn thấy anh thôi cũng đủ hạnh phúc.

Anh học đỉnh, đẹp trai, hát, nhảy, chơi thể thao, cái gì cũng giỏi. Dù dính vào tin đồn giới tính thì số người thích anh cũng vẫn xếp hàng dài, trong đó có cô.

Cô nhớ hai năm trước, cô đang là sinh viên năm ba trường Y, ba cô mất sớm, mẹ thì bệnh nặng. Lúc đó, khốn khổ vô cùng, đi gia sư, chạy bàn, bán hàng... không việc gì là không từng làm, tiền như muối bỏ bể. Thế rồi ông trời thương tình, cho cô được gặp lại Phong.

Kể từ đó, mọi khó khăn trong cuộc sống của cô dần nhẹ tựa lông hồng...đến cả việc được nhận vào thực tập ở bệnh viện này, cũng do anh nhờ người quen giới thiệu. Và cứ như thế, tình cảm cô dành cho anh, ngày một nhiều.

Vẫn biết, Phong tốt với tất cả mọi người. Cô cũng chưa bao giờ dám tham lam cả, chỉ là, khi yêu, người ta vẫn hay hi vọng.

Ngày anh gặp tai nạn, là ngày duy nhất trong đời cô thấy ghét mình, ghét vì mình không có nhóm máu đó.

Và hôm nay, sau bao nhiêu năm quen biết, lần đầu nhìn anh khiếp sợ vì người phụ nữ kia, cô lại thấy luyến tiếc...

Cô nhẹ đặt tay lên vai anh, vỗ về.

-”Phong!”

-”Thế nào rồi?”

Cô nghe tiếng anh thở gấp gấp, không hiểu sao trong lòng dấy lên nỗi chua xót. Cô nói:

-”Hình như cậu ấy bị ngất rất lâu rồi thì phải...nhưng may vẫn còn kịp...”

Mặt Phong dần trắng bệch, Hạnh cố gắng động viên:

-”Cậu biết không, tuy vậy nhưng mình thấy ghen tỵ, nếu đổi lại là mình, có người thương mình như vậy, rồi để cứu sống người ấy, chút máu có là gì...”

-”Cậu nói cái gì thế?”

-”Nguyệt Anh...là bị suy nhược do mất nhiều máu, có thể cậu ấy lại đi đóng phim luôn, coi thường sức khỏe nên mới vậy...”

-”Cậu nhầm rồi, người ấy...cô ấy là Nguyệt Dương...”

Hà Nguyệt Dương? Chị gái sinh đôi của Hà Nguyệt Anh? Ngày xưa nghe các cặp sinh đôi thường tương thông, một người bị ốm thì người kia cũng thường bị theo, cô không tin lắm, giờ mới được tận mắt chứng kiến.

-”Mình vào được chứ?”

Giọng anh sốt sắng, cũng chẳng kịp nghe câu trả lời, anh đã vội vàng đi tới căn phòng đó.

Tới giờ uống thuốc thay băng, các bác sĩ bắt Phong về phòng mình, mà anh nhất định không chịu, Hạnh mang cơm vào khuyên răn thì anh bảo:

-”Cậu mang về đi, mình không muốn ăn, đợi Dương tỉnh đã, cậu ấy sẽ tỉnh nhanh thôi, phải không?”

Ánh mắt anh đau đớn nhìn cô, cầu mong một câu trả lời tích cực.

Nghe tiếng ừ, anh mỉm cười nắm tay cô gái ấy, chốc chốc lại ghé sát đầu xuống dưới, như để an tâm rằng cô ấy vẫn còn thở.

....

....

-”Hạnh, Hạnh, cậu qua đây mau đi!”

Hạnh hốt hải theo Phong.

-”Cậu xem, sao hơn một ngày rồi mà Dương chưa tỉnh, cậu sờ thử chỗ này xem...tay vẫn lạnh như thế...cả chân nữa...”

-”Có cần đưa đi bệnh viện khác không?”

Bệnh viện khác? Đây là bệnh viện tốt nhất trong nước mà cô biết tới, lẽ nào Vũ Huỳnh Phong định khiêng bệnh nhân ra nước ngoài?

-”Cậu kiên nhẫn đợi chút, đây là việc bình thường...không có gì đáng ngại đâu...”

Hạnh nhìn Phong, cô thấy mắt anh đỏ, trông cứ như bị người ta dọa mất hồn. Cô lại tự cười chính bản thân hết thuốc chữa, người ta yêu thương người kia nhiều thế, mà sao cô chứng kiến, cô lại càng cảm động, càng yêu anh nhiều hơn???

....

....

Moon rót cuộc đã nằm tới ba mươi tiếng đồng hồ.
Ai đó đếm từng giây, từng phút, ai đó cầu nguyện...
Vây mà Moon vẫn trơ lì không chút biến chuyển.
Ăn năn, hối hận, lo lắng...thương, yêu , giận, hờn, ghét...một loạt cảm xúc cứ đan xen tới rồi bởi...
Ức chế, bực!!!
Không thể kiềm nén nổi, có người không nể tình, véo má bệnh nhân, quát:
-”Hà Nguyệt Dương, đồ khốn nạn!”
-”Tôi chửi cậu đấy, cậu có nghe thấy không hả?”
-”Mau, mau dậy chửi nhau với tôi, hôm nọ chúng ta vẫn chưa giải quyết xong...”
-”Nguyệt ngu như bò đội nón, béo như lợn, mau dậy đi!”
-”Cậu định bức chết tôi hả, láo toét, MAU TỈNH LẠI CHO TÔI!!!”
....

54. Chương 54

Chương 54: Nói chung tôi chỉ ăn được cơm cậu nấu thôi !

Trong căn phòng màu trắng ngà, người con trai với đôi mắt thâm quầng đang ôm chặt người con gái, đầu anh áp ngực cô, lo lắng theo từng nhịp tim.

Ai đó bực bội xả một bầu ức hận.

Ai đó lặng lẽ lắng nghe, nước mắt lặng lẽ chảy.

Là ảo giác? Nguyệt Dương cũng không rõ, nhưng mùi bạc hà gần gũi, giọng nói quen thuộc, làm cô thấy hạnh phúc...

-”Thôi không chửi cậu nữa, cậu thích ngủ bao lâu cũng được, bao lâu tôi cũng đợi...”

-”...”

-”Nguyệt, có nghe thấy không?”

-”Nguyệt à...hát cho cậu nghe nhé, thấy tôi hát hay thì dậy khen tôi nhé...”

You are the love of my life

I knew it right from the start

The moment I looked at you

You found a place in my heart.

.....

You are the love of my life

And I thank god I'm alive

To spend my lifetime with you

You are the love of my life.

.....

Từng câu từng từ, da diết da diết...

Mái tóc được ai đó xoa xoa, anh nghe tiếng gọi nhẹ nhàng:

- "Phong!"

Cả người cứng đờ...

Anh nhìn cô... và chỉ nhìn!

- "Phong!"

Cô lại gọi, nhưng anh đã vội vã ra ngoài. Một lát, theo anh là mấy bác sĩ đi vào. Họ khám qua cho cô, dặn dò vài câu rồi đi.

Căn phòng giờ chỉ còn hai người, lúc trước Nguyệt Dương thấy ầm ập bao nhiêu, thì giờ lạnh lẽo bấy nhiêu.

Có người cố nén giận, giọng nói trầm trầm:

- "Cậu làm gì mà tới nỗi thiếu máu, cái vết ở tay là sao?"

Chắc người đưa cô vào viện là Phong rồi, cô bình tĩnh giải thích:

- "Tôi mua con dao mới, lúc gọt táo bén quá nên..."

- "Dao sắc cũng không bị thương ở chỗ đó!"

Thanh âm của anh đã cao hơn, cô thở dài...

- "Thế mới bảo tôi sinh ra đã vụng..."

- "Hôm nay là thứ mấy?"

Hà Nguyệt Dương ngơ ngác, tên này bị tai nạn nên cũng điên luôn rồi hả? Nhìn mặt người đối diện hằm hằm, cô cũng không thắc mắc nhiều, chỉ cố nhớ rồi trả lời:

- "Thứ tư ..."

Thứ tư...vậy là ngày cô bị ngã là thứ tư sao? Ba ngày trời cô nằm bất động ở nhà, ma không biết, quỷ không hay. Nếu hôm đó anh không tới kịp...chỉ nếu thôi mà thấy căng thẳng cực độ, không dám nghĩ tiếp.

Vũ Phong tới lúc này người bốc hỏa phừng phừng, tay anh bóp chặt tay cô, lớn tiếng:

- "HÀ NGUYỆT DƯƠNG!!! Cậu còn bình thần được thế??? Cậu xem, cậu đang nằm ở đâu? Cậu biết không?"

- "Bệnh viện..."

- "Ừ, bệnh viện đấy, biết đây là bệnh viện cơ hả? Cậu xem, em gái cậu, ngày chạy tới mấy chục show diễn, vừa áu, vừa chăm sóc người ốm, vậy mà nó vẫn khỏe mạnh bình thường..."

- "..."

- "Biết vì sao không? Vì người ta tự biết coi trọng bản thân. Còn cậu thì sao? Có gọt quả táo cũng suýt chết, cậu nghĩ xem...nghĩ thử xem..."

- "..."

- "Không tự băng bó được thì phải nhờ người khác chứ, không thì ra cái trạm y tế nào gần nhà...cứ để mất máu như thế hả?"

- "..."

- "Thấy người mệt thì phải biết đường gọi điện cho ba mẹ, bạn bè chứ, tôi đây, không gọi được cho tôi còn có Hà Anh, có Hiếu, có Nghĩa..."

- "..."

-”Điên với cậu mất thôi, IQ cao khỉ gì chứ? Tôi nói cho cậu biết, từ ngày quen cậu tới giờ, hơn mười chín năm rồi...hơn mười chín năm tôi chẳng thấy nào cậu to ra được tẹo nào cả, rốt cuộc cũng chỉ là một con bò đội nón...”

-”...”

-”Cậu biết cả ngày hôm qua tôi...HÀ NGUYỆT DƯƠNG!!!”

Giọng ai đó nghẹn lại, anh quay mặt, che giấu những cảm xúc.

Hà Nguyệt Dương sững sờ. Mắc được cô nhiều thế này, xem ra người ấy đã khỏe mạnh, đã hoàn toàn hồi phục rồi...

Cảm thấy lòng như trút được nỗi lo lớn...có điều, nghe những lời đó, thực sự thấy đau lòng, thực sự thấy tủi thân...

Bình thường, anh nói cô một câu, chắc chắn cô sẽ nói lại anh một câu, tuy nhẹ nhàng hơn, nhưng sẽ thâm hơn rất nhiều.

Hôm nay, thái độ cô lặng yên từ đầu tới cuối...lại khẽ kéo chần trùn đầu khiến anh có phần chột dạ. Giật lấy chăn từ cô, hướng khuôn mặt nhỏ nhắn về phía mình, thấy mũi cô đỏ ửng, hàng mi ướt át, có người bàng hoàng...

-”Nguyệt...”

Moon cố quay đi mà không thể thoát khỏi cánh tay chắc khỏe của Wind.

-”Nguyệt Dương!”

Nét buồn bã của cô đâm thẳng trái tim anh...

-”Tôi xin lỗi!”

-”Nguyệt, nhìn tôi này...”

Nước mắt vẫn không ngừng chảy, toàn bộ như rót thẳng vào ngực người đối diện.

-”Tôi sai rồi, tôi không nên to tiếng với cậu...cậu vừa ôm dậy mà tôi lại thế...”

-”...”

-”Tôi như hâm phải không? Đừng giận tôi, nói gì đi...”

-”...”

-”Tôi xin đấy!”

Anh cầm tay cô, đánh lên người mình tự phạt. Nguyệt Dương vội vàng rút lại, giọng cô áp úng...

-”Tôi có thể về nhà được không?”

Phong mừng huýnh, vội vã trả lời:

-”Được, được, đợi tôi tý!”

Đoạn, anh về phòng mình bảo y tá thay băng rồi lại nhờ Hạnh làm thủ tục xuất viện cho hai người.

...

Hạnh chọn thêm một ít thuốc bổ cho Phong, bọc cẩn thận rồi chạy nhanh về phía nhà E.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô một giây nghẹn ngào...

Dưới ánh nắng chiều ấm áp, có hai bệnh nhân xuất viện. Có người con gái nằm yên bình trong vòng tay người con trai...người con trai, mà cô yêu thương nhất...

-”Được rồi, tôi tự đi được mà, cho tôi xuống đi...”

Nguyệt Dương xấu hổ cầu xin nài nỉ suốt dọc đường. Lúc về tới nhà, Vũ Phong cuối cùng cũng buông tha. Với gối, định đặt Nguyệt nằm nghỉ, mà anh tham lam, lại kéo cô gần mình, siết chặt.

- "Có đau không?"

Tay cô vừa chạm nhẹ vào vết thương, vừa hỏi.

- "Không đau! Còn Nguyệt... có đau không?"

- "Không!"

Giây phút nằm đối diện Phong, nhìn từng giọt máu của mình đi vào cơ thể cậu, thứ duy nhất cô nghĩ được... là cầu nguyện.

- "Không sao là tốt rồi!"

- "Không sao là tốt rồi!"

Cả hai đồng thanh, rồi nhìn nhau cười.

...

- "Nguyệt à, cũng không hẳn là không sao đâu... tụi dưng tôi mệt quá!"

Anh nói, đồng thời chiếm luôn giường cô.

- "Tôi chắc không thể đi về được nhà mình nữa đâu, nhọc chết mất, hình như là tại bế cậu đấy, cậu nặng quá mà..."

Có người cười nham hiểm, có người bức bối. Có ai nhờ cậu bế đâu? Chẳng thèm tranh luận, cô nói:

- "Cậu nằm đây, tôi ra phòng khách..."

Chưa kịp đi đã bị con cáo già nào đó kéo ngã vào lòng hắn, thì thầm lời đường mật:

- "Nguyệt, hôm nọ uống rượu say không tự chủ được, làm tổn thương cậu, xin lỗi nhé!"

- "Hôm đó tôi cũng hơi quá lời, Phong đừng để bụng... tại tôi mà cậu bị tai nạn..."

Giọng cô run run...

Quân tử định nói, là tại anh, mà tiểu nhân lại bảo:

- "Ừ, là tại cậu đấy, nên cậu nằm yên đây đi!"

- "Nhưng..."

- "Không có ý gì đâu... từ khi tai nạn tôi hay bị sốt, cũng hơi nguy hiểm, cậu nằm cạnh có gì thì còn gọi bác sĩ..."

Cô thấy tim mình nhói, vết thương của cậu còn chưa khép miệng hắn... suy cho cùng cũng là tại cô, liền đồng ý, ai đó sướng điên!

Thấy Nguyệt hơi nhích người ra phía khác, Phong tinh ranh giấu điều khiển điều hòa, giọng đều đều...

- "Lạnh quá!"

Cô kéo chăn cho cậu, ân cần hỏi han:

- "Ấm lên chưa?"

- "Vẫn chưa, sao lạnh thế nhỉ?"

Wind không ngừng run khiến Moon xót cả ruột, muốn chỉnh nhiệt độ mà tim mãi không thấy điều khiển, cô cuống hết cả.

- "Làm sao bây giờ? Hay về nhà cậu?"

- "Chịu, tôi chẳng bước nổi nữa rồi..."

-”Cậu lạnh lắm à?”

-”Ừ, rét run hết cả người...dạo này hay bị lạnh, chắc là di chứng sau tai nạn...”

Moon còn đang cố tìm giải pháp thì cánh tay chắc khỏe của Wind đã mang cô lại gần, sau đó thoải mái nói:

-”Thế này đỡ đỡ rồi đấy, thân nhiệt cậu ấm thật, cho tôi mượn tý đi...”

-”Nhưng...”

-”Nhưng cái gì, sao cậu lấm nhưng thế, thấy chết mà không cứu à? Ác độc thế...”

Lập luận của cậu khiến cô cứng cả họng.

-”Thôi được, tôi biết là cậu vô tình mà, bao nhiêu ngày tôi nằm viện cũng có thấy cậu vác mặt vào thăm đâu, hôm nay tôi có chết ở đây cậu chắc cũng chẳng quan tâm...rồi...tránh ra đi...”

-”Cậu...”

Moon nói được đúng từ “Cậu” đó, rồi chịu chết với tên bướng bỉnh, thở dài mặc xác...

-”Nguyệt, người tôi hôi thế cơ à?”

-”SAO NỮA?”

-”Thì cậu quay lưng về phía tôi, lạnh lẽo kinh lên được...”

-”Ừ, hôi lắm!”

Moon người sắp lả cả ra, cô cũng mới xuất viện chứ đâu, chán chẳng muốn tranh luận, ngủ lúc nào không hay.

Wind thừa cơ lợi dụng, khê khàng xoay cô về phía mình, mỉm cười ngắm nhìn...dịu dàng thì thầm...

Nguyệt, mười chín năm rồi...thì ra là nhanh vậy. Lúc này tôi còn quên chưa nói, cả mười chín năm, vẫn cứ yêu em...liệu có quá mù quáng không em???

Lâu lắm mới được ngủ thoải mái tới thế...mà mở mắt, đã không thấy cô đâu cả, lòng lại thấy rối bời...

Tới khi thấy bóng dáng ấy đang loang quanh dưới bếp, tim thoáng cái nhẹ nhõm.

-”Không nghỉ đi mà lại làm gì?”

-”Cậu ăn gì tôi gọi cho!”

Hà Dương hỏi.

-”Cậu ăn gì tôi ăn đấy!”

-”Tôi...tôi...”

Cô bối rối nhìn nồi cháo mình đang nấu dở. Vũ Phong liếc sang, giọng trách móc:

-”Bắt quả tang cậu nấu cháo ngon thế này mà định ăn chui một mình hả?”

Tên này, suốt ngày nghĩ xấu.

-”Không phải, nhà hết đồ rồi, có mỗi cháo trắng thôi!”

-”Cháo trắng tôi cũng ăn...”

Thế là, có hai đĩa ngồi ăn cháo trắng chan nước mắm. Húp sùm sụp hết cả cái nồi to dùng đoàng.

-”Nguyệt Dương, giờ tôi mới thấm thía cái câu ‘Râu tôm nấu với ruột bầu, chồng chan vợ húp gật đầu khen ngon’...”

Cậu nói, đầy đắc chí. Cô cười, bổ sung:

-”Tội nghiệp ấy đứa con, cha chan mẹ húp thì con húp gì?”

Có người méo cả mặt.

-”Cậu chỉ giỏi ném đá hội nghị!”

-”Biết thế là tốt!”

Hà Nguyệt Dương, cái mặt rất vênh, rất kênh, rất kiêu! Rất ghét mà!!! Anh cười khẩy, chậm rãi nói:

-”Còn thì có tội tình gì? Ba Phong mẹ Nguyệt làm chi cứ làm!”

Ai đó đỏ bừng, lườm nguyệt. Ai đó lại thản nhiên nói:

-”Từ mai tôi ăn trưa ở nhà cậu!”

-”Chuyển tối thành trưa hả?”

-”Ai nói chuyển?”

-”Cái gì?”

-”Đần thế, nghe mà không hiểu à, là ăn cả trưa lẫn tối!”

-”...”

Hà Dương còn chưa kịp phản ứng, Vũ Phong đã thêm thắt:

-”Cậu nghĩ xem, giờ cậu lỡ cơ hội phỏng vấn bên Mèo rồi, tạm thời là thất nghiệp, tôi tạo công ăn việc làm cho cậu thế còn gì?”

-”Không cần, tôi vẫn còn tiền tiết kiệm, cậu không phải thương!”

-”Ăn ở ngoài bị đau bụng lắm!”

Cô nhất quyết phản đối.

-”Bao nhiêu năm vẫn ăn ở ngoài đó thôi!”

-”Nhưng giờ tôi già rồi, bụng dạ không tốt...”

-”Thôi đi!”

-”Cậu nhỏ mọn thế, đã nấu bữa tối rồi thì cho ăn luôn bữa trưa đi, hay là cứ nấu tối hôm trước xong còn nhiều thì thức ăn để tủ lạnh, trưa hôm sau mang ra hâm lại thôi...”

-”Không được, ăn bữa nào nấu bữa đó, như thế hại sức khỏe!”

Thuyết phục không được

c, đâm ra xấu tính:

-”Bạn bè quen biết từ thuở mẫu giáo mà khắt khe với nhau thế?”

-”Ặc, cậu nói kiểu gì thế? Cậu không ăn được ở ngoài thì thuê người giúp việc về nấu cho là xong!”

-”Tôi thuê nhiều người rồi, vẫn bị đau bụng...”

Cô tới điên người.

-”Sao cái bụng cậu nó ông ọo thế?”

Anh nghe vậy, bực mình:

-”Nói chung tôi chỉ ăn được cơm cậu nấu thôi, cậu tính sao thì tính. Chào!”

Cái cửa lại bị Wind hành hạ không thương tiếc.

Moon một phút ngẩn người...cái câu cuối cậu ấy nói, nghe sao ngọt ngào. Nếu không biết cậu có vấn đề về bụng dạ, nghe câu này, chẳng khác nào...

Hai má Moon tự dưng đỏ ửng như hồng cuối thu!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 55

55. Chương 55

Chương 55: Quốc vương chó và nữ hoàng mèo

Lê thường tình, kẻ yếu luôn bị kẻ mạnh bắt nạt, kẻ ngu bị kẻ thông minh khi dễ. Những kiểu người ấy, xuất hiện đầy rẫy.

Còn kiểu thứ ba, hiếm hơn, mà còn đáng thương hơn gấp bội phần. Là kiểu người vì yêu thương quá mà bị chính những người mình yêu lợi dụng không thương tiếc.

Có lẽ Moon chính là minh chứng điển hình của loại người thứ ba, ngoài bị em gái yêu quý bóc lột tới tận xương tủy...thì cũng bị ai đó tên Wind liên tục qua mặt...

Đúng như anh dự đoán. Một thời gian nhỏ nhoi sau, Moon bấm chuông cửa.

-”Sao, đổi ý rồi hả?”

Anh hỏi.

-”À...cậu để quên thuốc và bông băng này...”

-”Thế à, tôi đang trí quá...có vào nhà tôi chơi không?”

-”Ừ!”

Cùng một chung cư mà nhà ở Wind lại to hơn tới mấy lần. Tất cả mọi thứ đều sạch bóng, trắng lệt chứ không bừa bộn như chỗ cô, nội thất cũng đều là hàng cực phẩm.

Wind nhẹ ấn Moon ngồi lên chiếc ghế tựa, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào tay cô, tiếng nói ngọt ngào, pha lẫn vị xót xa.

-”Nguyệt này...tay...để tôi thay băng cho...”

Quả thực, anh rất muốn xem, rốt cuộc vết thương kia to bao nhiêu, sâu bao nhiêu? Và sao cô có thể cầm dao phang lên tới tận đó...

Moon bất giác quay sang, có chút hoảng hốt. Cũng tại cô vô dụng, người ta hiến máu, chỉ bị vết rất nhỏ, hôm sau là khỏi. Còn cô, lại dị ứng với mũi kim, ngứa ngáy khó chịu, sưng lên sưng xuống. Càng ngày càng phình, máu ứa ra liên tục.

Cô vội để tay phía sau lưng, giọng nhỏ nhẹ:

-”Đừng, tôi vừa mới thay xong, mỗi lần thay đau lắm...”

Moon khẽ nhíu mày, lòng Wind đã rối như mối tơ vò. Một điều chính anh cũng phải thừa nhận, là cho dù anh tỉnh táo, minh mẫn tới như nào, thì trước mặt người con gái này, chỉ cần cô có chút khó chịu, chỉ cần biết cô đang không khỏe là đầu anh lại trống rỗng, đứng ngồi không yên...

-”Được rồi, được rồi, không thay nữa...”

Cô cười, dịu hiền, còn anh, khuôn mặt vẫn nặng nề:

-”Có uống thuốc giảm đau không?”

-”Cậu sao vậy? Có vết cắt thôi mà, cứ làm quá...”

Wind chẳng yên tâm, thở dài nói:

-”Từ giờ nấu cơm cần cắt gọt hay băm chặt cái gì tôi sẽ làm...cậu tốt nhất không đụng vào nữa!”

-”Tôi...tôi cũng đang muốn nói về chuyện này...”

Moon lúng túng, thấy Wind chỉ nhìn mình, cố hít thở sâu, dù sao cũng không thể để mọi thứ đi quá xa được, gần Wind như gần thuốc độc, lời cô nhẹ nhàng:

-”Nấu cơm cho cậu là việc đơn giản thôi, nhưng cậu nghĩ xem, nếu vậy, cả ngày chúng ta đều kè kè bên nhau...mà chúng ta đều lớn rồi, đều tới tuổi hẹn hò, lập gia đình rồi...như vậy thì làm gì mà còn thời gian yêu đương? Tôi cũng sắp già ế tới nơi rồi...”

Chưa bao giờ Wind thấy Moon nói chuyện nghiêm túc là thế, từ chối rất khéo...từng lời, từng lời như đập mạnh vào ngực anh.

Chưa bao giờ Moon cảm thấy không khí trong phòng ngột ngạt tới vậy!

...

-”Muốn lấy chồng rồi hả?”

Anh hỏi, cô gật đầu.

-”Được, tôi có mấy đứa bạn, cũng được lắm, tôi giới thiệu cho...”

-”...”

-”À mà tôi quên mất, tiến sĩ Hà Nguyệt Dương thì chắc đối tượng phải là giáo sư nhỉ, chỉ có giáo sư mới xứng làm người ấy của cậu nhỉ? Tôi quên, tôi quên...tôi thì chỉ tốt nghiệp cấp ba thôi, lấy đâu bạn bè giới thiệu thế...”

Ánh mắt anh u trầm, lạnh lùng. Từng câu từng chữ nhán nhá như sát muối trong lòng cô...

-”Ừ, tôi về đây!”

-”Không tiễn...”

....

Đêm hôm đó, trăng lên cao, có hai bóng người, ngồi bần thần, vô định...

Hà Nội những ngày đông bình yên mà giản dị.

Thời gian lặng lẽ trôi...

Khoác chiếc khăn to sụ, Nguyệt Dương dạo bước trên con phố nhỏ. Đâu đây những hàng cây khẳng khiu trụi lá, những quán cóc ven đường, mùi ngô nướng thơm ngào ngạt...

Tính ra, cô cũng đi làm được gần một tháng, cũng may đợt đó Viện Toán thiếu người. Cuộc sống của một người đi làm, rõ ràng là bận rộn hơn, vậy mà sao thấy lại chậm chạp tới vậy, mỗi buổi tối dài tới vô tận...

Muốn trốn tránh một người, muốn tìm một hạnh phúc mới...mà có sao, càng tránh, càng đau khổ, càng nhưng nhớ???

-”Cô ơi mua khoai cho con với!”

Giật mình, cô quay lại, đó là một em bé gái. Mùa đông lạnh lẽo, nhưng chỉ đi có đôi dép tổ ong, quần áo cũng phong phanh.

-”Sao con không mặc ấm?”

-”Con...con...”

Em bé hơi xấu hổ, cô dùng chiếc khăn của mình, quàng lên người bé, dịu dàng nói:

-”Tặng con, khoai con bán như nào?”

-”Dạ, 10 ngàn một củ ạ!”

Vì để quên ví, trong túi may thay còn một trăm ngàn, cô lấy luôn chục củ cho em bé.

-”Cô phải ăn luôn cho nóng cô nhé!”

-”Ừ, cô biết rồi, cảm ơn con!”

...

Khoai nướng thơm phức ngọt bùi, Hà Dương vừa thông dong vừa ăn được hai củ thì trời nổi gió lớn, mưa bắt đầu tỳ tách rơi, cô vội vã chạy về chung cư.

Nhấn nút lên tầng 17.

Đợi chờ.

“Ting”

Cùng bước vào thang máy với cô là đôi trai gái nọ. Người con gái, quần quít bên người con trai như dây chùm tơ bậu giàn. Người con trai, vô tư thản nhiên chăm sóc cô gái.

Mùi bạc hà quen thuộc, tim Moon nhói...

-”Lâu lắm không gặp, tiến sĩ khỏe chứ?”

Wind cố ý nhấn mạnh hai từ “tiến sĩ”.

Moon ấp úng:

-”Tôi...tôi khỏe...”

-”Chị Nguyệt Anh!”

Cô gái lên tiếng.

-”Không, là chị gái sinh đôi của Nguyệt Anh, Nguyệt Dương...”

Anh quay sang:

-”À, giới thiệu với cậu, người yêu tôi, Thùy Vân...”

Còn Nguyệt Anh thì sao? Người đã từng mang em bé của cậu? Xem ra Phong vẫn rất hận. Cô quay sang, cố vui vẻ chào hỏi:

-”Rất vui được làm quen với em, chị là Hà Dương!”

-”Vinh hạnh là em mới đúng chứ ạ, em chưa bao giờ gặp tiến sĩ nào mà trẻ đẹp như chị...”

Phong Vân – nghe tên đã thấy hợp, nhìn ánh mắt cậu ấy, thật hạnh phúc. Hai người liên tục trao nhau những yêu thương, Hà Nguyệt Dương chưa bao giờ thấy thang máy chạy chậm như hôm đó!

Một lát, Thùy Vân gõ cửa nhà hàng xóm “người yêu”.

-”Chị, chị ơi em mượn lọ muối, em định nấu tý đồ cho anh Phong mà nhà anh ấy chẳng có gì...”

Em ấy mặc cái váy khoét cổ rộng, để lộ đôi gò hồng đào quyến rũ tới mê người, Phong quả là có mắt chọn, cô nhìn còn mê nữa là...

-”Đây em!”

-”Dạ cảm ơn chị ạ, chị tốt ghê ạ...”

...

Hai tiếng sau, lại có tiếng chuông.

Hà Dương lững thững ra mở cửa, vẫn là em ấy, vẫn là người yêu của người cô yêu đơn phương, chỉ là cả cơ thể hoàn hảo ấy khoác trên người chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, ngay cả nội y cũng không mặc.

-”Chị ơi em mượn lọ tiêu!”

Nguyệt Dương lấy cho cô bé, lòng tự hỏi, sở thích của họ...là trong bếp sao?

-”Đây em!”

Nở nụ cười tiễn khách, không hiểu sao lòng Moon buồn bực vô cớ.

...

-”Sao rồi?”

Wind sốt sắng hỏi.

-”Vâng, chị ấy tốt lắm ạ, chị ấy ượn còn tươi cười nữa ạ!”

Con người ai đó rục rủa giận.

-”Đây là tiền công của em!”

-”Anh khách sáo thế, em là người mới, còn nhờ anh và công ty chiếu cố nhiều, em không nhận đâu, thôi em về nhé!”

-”Ừ, cảm ơn em!”

Có người ngồi một mình trong phòng khách, lòng trĩu nặng.

Đã quyết tâm, gạt cô ra khỏi cuộc sống.

Đang thực hiện rất tốt, không gặp cô, chỉ là thấy trống vắng...Hôm nay gặp cô rồi, lại không được yên ổn.

Thời gian qua, cô làm gì? Cô sống tốt chứ?

Tay cô, đã khỏi đau chưa?

Nhìn thấy cô lẻ loi giữa con phố nhỏ, chiếc áo mỏng manh sao chống nổi giá rét, chỉ muốn lao ra ôm thật chặt!

Cái dáng cô nhỏ nhắn nhảm nhí củ khoai, như con chuột con đáng yêu.

Trêu cô, muốn cô cảm nhận một phần cảm giác trong năm năm của anh, nhưng rất tiếc, theo như lời Vân nói, cô là cười rất tươi...Cũng phải, cô với anh, đâu có tâm tư gì mà buồn???

Có người theo vô thức, đi sang, mở cửa nhà bên...

Căn phòng tối tối, cô đang thu mình một xó, xem hài Hoài Linh bằng điện thoại.

Anh chưa từng thấy, ai xem hài Hoài Linh mà lại khóc nức nở. Tìm ình một chỗ gần đó, Wind nhẹ nhàng ngồi cạnh.

Tình huống càng hài, khán giả càng cười thì Hà Nguyệt Dương lại càng khóc to, khiến lòng anh như bị từng mũi khoan dùi lên...

“Nói cho em biết em phải làm sao...em yêu anh nhiều quá mất rồi...em biết là tình yêu này là tội lỗi, nhưng mà em hết đường rồi...”

Thanh âm rất nhỏ, nếu không chú ý, sẽ không nghe rõ lời cô nói, từng từ từng từ như cơn gió lạnh thổi qua người, khiến anh gần như hóa đá.

Cô thay người yêu như thay áo, anh chấp nhận, anh đau...nhưng biết trong tim cô có một hình bóng, sâu đậm như vậy...còn đau gấp trăm gấp nghìn.

-”Là ai vậy?”

Giọng Phong trầm trầm.

Nguyệt Dương giật nẩy mình, gạt nước mắt, quay sang há hốc.

-”Cậu...cậu vào từ bao giờ?”

-”Quan trọng sao? Là ai vậy? Ai khiến tiến sĩ của chúng ta đau lòng tới thế? Là giáo sư nào?”

Anh hỏi một hồi, ánh mắt chờ mong.

-”Anh ấy...”

-”Tên là gì?”

Phong bắt đầu mất bình tĩnh. Nguyệt Dương cuống quá, trả lời bừa:

-”Tên là...tên là...Vent”

Đáng tiếc, ai đó không biết ý nghĩa của từ “Vent” trong tiếng Pháp. Anh chất vấn:

-”Bao nhiêu tuổi?”

-”Hai...hai tư...”

-”Được lắm! Sao không đi nói với hắn, ở đây khóc lóc làm gì?”

-”Anh ấy có người yêu rồi!”

Cô trả lời, theo vô thức, anh thở phào, góp ý rất thâm:

-”Thế thì thôi đi, không nên làm kẻ thứ ba, vừa trái với luân thường đạo lý, vừa không vui vẻ gì...”

-”Tôi biết rồi!”

-”Khỏi chưa?”

-”Rồi, còn cậu?”

-”Rồi, cậu cũng quan tâm tới tôi cơ à? Còn khoai nướng không? Tôi đói.”

Hà Nguyệt Dương sốc tý ngã ngửa! Lúc này ôm người yêu như thế mà cậu vẫn còn biết cô có khoai? Sao người yêu cậu nấu ăn cả tối mà cậu vẫn đói?

Chưa kịp nói gì thì Phong đã tự tiện vào bếp, nướng nướng lại mấy củ khoai.

-”Ăn đi, ăn nhiều mới có sức mà khóc!”

Anh đưa cô, mĩa mai.

Hai người cùng nhau ăn, củ khoai anh nướng thành cháy gần hết, mà sao cô thấy ngon quá.

-”Nguyệt này, nhớ năm đó, cậu rất khôn nạn!”

Tay anh đã mần mần lớp cháy trên vỏ khoai, cười nham hiểm. Nguyệt Dương biết điều, nhanh chóng lủi lủi.

-”Đứng lại, Hà Nguyệt Dương, tôi nhất định đòi lại công bằng!”

-”Đừng, Phong ơi, tha cho tôi đi, năm đó tôi trẻ người non dạ...”

-”Tôi không cần biết, nhanh lại đây nào bạn Nguyệt!”

Họ đuổi nhau, anh vẫn như vậy, cố tình để cô chạy hơn mình một chút, cố tình chơi trò mèo vờn chuột...cảm giác như được trở lại thửa học sinh ấy, ngọt ngào làm sao!

-”Haha, chạy đâu cho thoát?”

-”Tôi xin, tôi biết lỗi rồi...”

-”Biết lỗi là xong hả?”

Vũ Phong dùng ngón tay vẽ vẽ, chẳng mấy chốc, hai bên má Nguyệt Dương, mỗi bên đã có ba vết đen huyền bí, trên trán một đường kẻ dọc xuống mũi

i.

-”Xinh ghê cơ! Nguyệt Dương, chúc mừng cậu, từ nay trở đi đã trở thành nữ hoàng của vương quốc mèo!”

Tất nhiên, nếu đơn giản như vậy thì đã chẳng phải Hà Nguyệt Dương, tay cô cũng xoa xoa mũi cậu, chấm thêm một cái nốt ruồi, sau đó cười ha hả:

-”Vâng, Vũ Phong, tôi cũng xin chúc mừng cậu, quốc vương của các loài chó!”

Đoạn, lừa lừa chạy mất.

-”Đứng lại, nữ hoàng mèo, nàng chạy cái gì chứ?”

Anh vui vẻ trêu.

-”Quốc vương chó, ngài biết nói tiếng người từ bao giờ thế? Ngài phải sửa mới đúng chứ?”

...

Có hai đứa, trở lại tuổi thơ ấu, cười đùa chẳng khác nào trẻ con!

Có hai đứa, mệt quá, nằm phệt trên sàn nhà!

Có hai đứa, cùng nghĩ rằng, đâu cần phải trở thành cái gì đó...Chỉ cần làm bạn tốt, bên cạnh người ấy, cùng người đó cười, chứng kiến người đó hạnh phúc...thế là đủ ấm áp rồi!!!

BỐP!

Phát tát như trời giáng, Thùy Vân kinh ngạc nhìn Hà Nguyệt Anh, nổi uất ức dâng trào. Nhưng mà chị ta là ai? Cô là ai? Cô có thể đắc tội không?

-”Chị, chị tha cho em đi...không phải như chị nghĩ đâu...”

-”Không phải, không phải, mà đừng giảo biện!”

‘Hà Nguyệt Anh? Chị cậu thế bắt nạt tôi ư? Được, hôm nay cho chị tức chết luôn!!!’

Thùy Vân nức nở:

-”Em thề mà! Em tự biết mình chứ, anh ấy...anh ấy chỉ dùng em để chọc chị Nguyệt Dương thôi. Lần đầu là anh Nghĩa sai em mang tài liệu cho anh Phong, ở chung cư MW đó, anh ấy xuống lấy, tình cờ nhìn thấy chị Dương, nên nhờ em...”

-”Chung cư MW?”

-”Dạ, nhà anh Phong ở đó! Sau đó, có hai ba lần anh ấy đều nhờ em diễn cả...mấy lần đó đều là anh ấy biết trước chị Dương sẽ đi đâu nên cố tình...thực ra...thực ra, anh ấy...rất quan tâm chị Dương...”

-”Đủ rồi...mày cút đi!”

Hà Nguyệt Anh cứng đờ.

Thời gian đi quay quảng cáo, cô cứ nghĩ, lúc cô về, anh sẽ chạy tới bên cô, sẽ nói anh nhớ cô, anh nói anh nhận ra người quan trọng nhất của anh...chính là cô...

Vậy mà, anh còn chuyển về ở gần chị? Anh đã chuyển từ bao giờ? Còn cố ý làm chị ghen? Con người kiêu ngạo như anh, vì Hà Nguyệt Dương, lại có thể làm trò đó???

Tại sao?

Tại sao lại bắt công tới vậy???

Hà Nguyệt Anh uất nghẹn người...nhớ về một ngày xa xôi...

Một ngày mà anh đeo cô đi học.

Họ nói rất nhiều chuyện, vui lắm...Rồi cô thấy, chiếc điện thoại anh để ngay trong ngăn lưới của balô.

Tò mò xem, mà có mặt khẩu.

Cô vui sướng biết bao khi máy anh dùng ngày sinh của mình!

Cô vui sướng biết bao khi hình nền anh đặt, cũng là chính mình!

Mở bừa một thư mục, Nguyệt Anh ngây người, từ vui sướng chuyển thành ngạc nhiên, rồi uất hận...

Trong máy anh có rất nhiều ảnh, tất cả cùng là của một người.

Hình cô gái ấy ngủ gật trên bàn, hình cô gái ấy ăn ổi, hình cô ấy hút nước dâu, hình cô ấy cười, hình cô ấy lén lút đọc truyện dưới ngăn bàn, hình cô ấy đá cầu, chạy nhảy...

Những bức vẽ vớ vẩn của cô ấy, những tờ nháp lung tung trong giờ học, đều được chụp lại cẩn thận.

Cả một thư mục, hơn một ngàn bức ảnh...chỉ là của cô ấy!

Toàn bộ điện thoại này, có lẽ chỉ chứa cô ấy!

Mà cô ấy không ai khác – không ai khác...chính là người chị gái sinh đôi cô yêu nhất!!!

Và cô hiểu rằng, hình nền, ngày sinh...thì ra tự mình tưởng bở.

Nguyệt Anh tò mò vào một thư mục khác, có tên:”My Moon and I”, nhưng mật khẩu lần này thật khó đoán, cô gần như phát điên!

-”Nguyệt Anh, sao tự dưng yên lặng thế?”

Tiếng anh phía trên, cô sợ hãi cắt điện thoại về vị trí, gạt nước mắt, cố nói:

-”Em mệt!”

-”Làm việc ít thôi...”

...

Tối hôm đó, cô đã muốn về làm cho ra ngô ra khoai với Hà Nguyệt Dương. Mà cô lại phát hiện ra một sự thực còn thú vị hơn nhiều, hình như Hà Nguyệt Dương không hề thích Vũ Phong, và cũng không hề biết Vũ Phong thích mình.

Cô kể chuyện, chị không hề có gì buồn rầu.

Bao năm sau, chị đi Pháp, thư của anh, cô giữ...cô cố tình xuyên tạc trả đũa chị, vậy mà chị vẫn tươi cười chúc phúc cho cô! Cái cô muốn, là chị ấy phải nổi điên, chứ không phải bình thản như vậy!!!

Cô đã không lựa chọn đối đầu với chị gái, cũng không lựa chọn âm ỉ. Bởi cô vốn dĩ chẳng phải đối thủ, cô có cách của riêng mình...

Nhưng cô chẳng thể ngờ rằng...anh lại nặng tình tới ngu xuẩn như thế!

Nỗi đau...tối nhức nhối!

Hà Nguyệt Anh nhấn điện thoại, giọng hiền thực:

-”Nguyệt Dương, mai tỷ về thăm nhà hả?”

-”Ừ, mai ta về!”

-”Vậy lấy xe muội mà đi cho an toàn!”

-”Thôi, ta đi xe ta quen rồi...”

-”Thôi, đi xe muội đi, ba còn chưa được nhìn xe mới của muội, tỷ mang về cho ba xem...coi như là giúp muội đi mà...”

-”Ừ, mi dạo này thế nào?”

-”Muội khỏe, tỷ đi làm Viện Toán có tốt không?”

-”Mọi việc đều ổn...mi giữ gìn sức khỏe nhé, đừng nhận nhiều show quá...”

-”Vâng, mai tỷ qua chỗ muội lấy xe nhé, muội bận quá, không mang được, lúc tỷ tới sẽ có người đưa chìa khóa...”

-”Rồi...”

...

Hà Nguyệt Dương, trên đời, tỷ là người muội tin tưởng nhất! Nhưng đáng tiếc, thế giới của chúng ta, chỉ có thể có một người!!!

56. Chương 56

Chương 56: Một mũi tên trúng hai đích

P/S: Tác giả chỉ làm theo ý kiến số đông nhé, có gì ném đá số đông ý, hehe!

-”Có gì mà mi lại tới công ty sớm thế này?”

Hiếu vươn cái vai, người vẫn còn dính vào Nghĩa, ngáp ngắn ngáp dài hỏi. Từ ngày Phong thông báo không đi Mỹ nữa, vợ chồng nàng hạnh phúc, nhàn rồi, sung sướng hẳn.

-”Tối qua muội có chút việc nên ở lại...”

Hà Anh ập ứng. Nghĩa bỏ vợ lại nói chuyện với Hà Anh, còn mình thì đi giải quyết vài công việc khác.

-”Ừ, mi làm việc ít thôi, núi tiền có là gì, cũng phải yêu đương đi chứ?”

-”Có ai thèm yêu đâu mà.”

-”Gớm, mi tiêu chuẩn cao quá, hạ thấp xuống, không là ế già đấy!”

-”Vâng, biết rồi...biết rồi...”

...

I love you baby, I love you baby...

Tiếng chuông điện thoại vui tươi reo vang, Hà Nguyệt Anh nín thở, cẩn thận nhấn thiết bị ghi âm, rồi mới mở máy.

-”Alo”

-”Hà Nguyệt Anh, xem chừng mày vẫn còn vui vẻ quá nhỉ?”

-”Tất nhiên là tao vui rồi...”

-”Thật hả, cảnh bên đường đẹp không vậy?”

-”Sao tự dưng mày có hứng thú quan tâm thế hả?”

-”À, tao gọi điện là cũng chỉ muốn tiễn biệt mày thôi...”

-”Mày đang nằm mơ ư?”

Nguyệt Anh mím môi. Phía đầu dây đã cười vang.

-”Hà Nguyệt Anh, mày ngây thơ quá vậy, mày thử dừng xe lại xem...”

Lê Như Ngọc, đối thủ muôn đời của Hà Nguyệt Anh trong làng giải trí. Nếu như sự nghiệp của Hà Nguyệt Anh là tự lực cố gắng, dày công xây dựng từ khi còn là một hotgirl thì Lê Như Ngọc lại là con cáo già trong việc dựa trai. Người yêu gần đây nhất của nó, trụ cột của Bảo Minh, không biết đã thay nó diệt bao nhiêu đối thủ rồi???

Trước đây, cô làm gì cũng phải dè chừng nó, nhưng từ khi nghe nói tên tổng giám đốc đó đã bị một em ôsin cuốn hút, Như Ngọc thua cay đắng, thì cô cũng dè dặt, chính thức ra mặt đấu đá.

Cô biết, nó chắc chắn dùng thủ đoạn bắn thủ.

Nhưng chắc nó không biết, vỏ quýt dày có móng tay nhọn! Nó cho người làm cái việc bắn thủ đó vào ngày nào, giờ nào, cô chả thừa biết! Hà Nguyệt Anh giả bộ kinh hãi, hét lớn:

-”Con đ... mày...mày đã làm gì?”

-”À, không có gì, chỉ là thăm cái phanh xe, và một vài chỗ khác thôi...”

-”Mày...mày...”

-”Hà Nguyệt Anh, tận hưởng chuyến chu du cuối cùng của mày trước khi lên thiên đàng đi, mày có thể chọn đâm ngay vào đầu đó, cho đỡ khổ...hoặc mày có thể chọn lái tới khi hết xăng, rồi bùng nổ cùng con Ferrari bay lên thiên đường...”

-”Khốn nạn...”

-”Haha, thôi, sắp đi rồi, bộ phim ấy nhường tao chứ nhỉ?”

-”Mày nằm mơ!”

....

Hiếu ngồi gần đó, tất nhiên nghe hết câu chuyện, giận giữ phùng phùng.

-”Con chó chết, bà mà gặp bà giết không tha!”

Hà Nguyệt Anh cười khẩy:

-”Nó sớm muộn gì cũng chết thôi, tỷ tỷ, chúng ta phải mang đoạn ghi âm này giao cho cảnh sát...”

-”Ừ, mau đi thôi, mau đi...may quá, may mà muội lại không lái cái xe đó...”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, mặt Hiếu bỗng tái mét:

-”Nguyệt Anh, con Ngọc trước nay làm việc đều có tính toán rất cẩn thận, không thể nào nó gọi điện tùy tiện i vậy được...với tính cách của nó, nó phải chắc chắn biết mi trên xe mới gọi i cuộc cuối cùng như vậy...”

Đúng là con mẹ bê đê này, không cái gì là qua được mắt mẹ. Hà Anh trong lòng có chút chán nản, gương mặt nhanh chóng thay đổi, nước mắt lăn dài:

-”Tỷ tỷ, làm sao đây, hôm nay Hà Dương lái xe đó về thăm ba...chắc là nó hiểu nhầm...”

Hiếu cả kinh, đứng cũng không vững.

-”Tỷ tỷ, hay cứ ra đồn công an, vừa giao cái này vừa báo họ luôn...”

-”MI ĐIÊN À? Giờ phút này còn giao cái gì, vứt mẹ hết sang một bên đi! Bây giờ phải tìm cách, chờ đi từ giờ ra đây thì con chị mi cũng toi mẹ luôn rồi...con đỡ hơi, xe nó có mà sao nó đi xe mi làm gì không biết?”

Cả người nàng run rẩy, nước mắt giàn giụa, đầu óc tưng quẫn không biết phải làm sao bây giờ...

Hà Nguyệt Anh phát hoảng, cái gì mà toi? Chẳng qua chỉ là phanh xe thôi sao? Cô chỉ là muốn một mũi tên bắn trúng hai đích.

Cô chỉ muốn tỷ ấy bị thương một chút, rồi cô xin ba mẹ đưa tỷ ý ra nước ngoài chữa bệnh. Cô sẽ chăm sóc phần đời còn lại cho tỷ ấy...

Chỉ là như vậy, Phong mới có thể từ bỏ mà bên cô.

Trong kế hoạch của mình, cô chưa từng nghĩ, Hà Nguyệt Dương sẽ mất mạng, cô chưa tưởng tượng được, nếu người duy nhất trên thế gian này yêu chiều cô mà ra đi, cô sẽ thế nào???

Kí ức bao năm bỗng như dòng điện thoáng qua...

‘Tỷ, uội cái bánh đó...’

‘Tỷ, muội thích cái xe màu hồng cơ...’

‘Tỷ, cho ngủ cùng với...’

...

‘Tỷ, xin ba hộ muội...’

‘Tỷ, đi thi chuyên hộ muội...’

‘Tỷ, làm hộ bài kiểm tra...’

...

‘Tỷ yêu quý, thi tốt nghiệp hộ muội...’

‘Tỷ, thi học sinh giỏi tỉnh hộ đi...’

‘Tỷ, scandal đó...tỷ...cầu xin tỷ...’

...

Hình như, Hà Nguyệt Dương chưa từ chối cô lần nào. Dù tỷ có nói không, thì sau đó, cô nài nỉ, dùng tỷ tiểu xảo, tỷ lại đồng ý.

‘Tỷ, muội mệt quá...’

‘Mi làm sao? Mi tới đây ta xem nào, mi ăn gì ta kêu cho, nằm vào đây...’

...

Hình như lần nào cô kêu nhọc, Hà Nguyệt Dương cũng cuống lên thì phải, lần nào nằm trong lòng tỷ, cô cũng thấy rất thoải mái, rất hạnh phúc...

‘Tỷ, mai sau cưới cùng ngày nhé!’

‘Tùy mi!’

‘Mai sau con muội mang cho tỷ dây đỏ nhé, tỷ thông minh mà...’

‘Ừ, nếu nó đáng yêu như mi’

‘Tỷ thấy muội đáng yêu á?’

‘Ừ, rất đáng yêu!’

‘Tỷ yêu ai nhất trên đời?’

‘Mi còn phải hỏi...’

...

Hình như, chỉ với Hà Nguyệt Dương, cô mới được xếp vị trí thứ nhất. Hình như trên đời, một người chị như Hà Nguyệt Dương thật hiếm thì phải...

Vậy mà, tại sao lúc lòng ghen trời dậy, cô lại ngu xuẩn không tính tới trường hợp xấu nhất? Một người luôn bên cô, luôn có mặt mỗi lần cô cần, cô cần bản, chẳng thể nào tưởng tượng, một ngày người đó sẽ vĩnh viễn biến mất, ngày đó sẽ như thế nào???

Hà Nguyệt Anh sụp đổ, lấp bắp:

-”Không, không thể nào...làm sao có thể chết...muội không tin...bây giờ phải làm sao...”

Hiếu nhìn Nguyệt Anh mà xót xa, nàng thân với Dương còn đau như thế, nữa là họ, chị em sinh đôi.

-”Làm sao..làm sao giờ...gọi cho nó đi...gọi cho người dân gần chỗ nó đi tới...cảnh sát...”

Hiếu nói một hồi, định bấm điện thoại mà quên cả cách vào danh bạ, nàng mất hết sạch bình tĩnh:

-”Dương ơi là Dương, sao mi ra đi sớm vậy, còn chưa lấy chồng...”

Tiếng gào thét đau thương khiến đám đông xúm lại.

Có bóng người hung hãn xách cổ nàng:

-”Bà...bà...nói cái gì...Dương nào...bà điên hả?”

-”Phong ơi, Dương...xe...Nguyệt Dương...chết...phanh...nổ...”

Nàng nói mà không ra lời nữa, Hà Anh bên cạnh may còn bình tĩnh hơn, cô nói ngắn gọn mọi việc.

Lời cô như tảng đá nặng rơi xuống toàn bộ người Vũ Phong, mồ hôi ướt đẫm vầng trán cao, kinh hãi tột độ.

-”Các người gọi người giúp đỡ, tôi đi tìm cô ấy!”

Anh vội vã tiến tới gara, tay chân run lấy bầy, cầm chìa khóa vào xe cũng khó khăn.

Cuối cùng, người ta cũng thấy, chiếc Lamborghini Aventador lao đi mạnh mẽ như một con sư tử khát máu...

57. Chương 57

Chương 57: Nguyệt đẹp lắm

Thời tiết hôm nay thật đẹp, bầu trời à trong xanh, Nguyệt Dương mở bài nhạc, vừa đi vừa ngân nga hát.

Ngó tới chiếc khăn len đan cho ba, không biết ba có thích không nữa. So với ngày xưa, bây giờ tay nghề của cô cũng gọi là khá khá.

Xe của Nguyệt Anh cũng tốt thật, đi êm ru, nó cái gì cũng lo cho cô, nghĩ tới Hà Dương lại cảm động.

You are the love of my life

And I thank God I am alive

...

Nhạc chuông đổ, cô cầm tai phone, nhẹ giọng:

-”Phong?”

-”Cậu đang ở đâu?”

Giọng cậu có gì đó khác khác...Dương hơi chau mày, nhưng vẫn trả lời:

-”Tôi đang về quê!”

-”TÔI HỎI CẬU ĐANG Ở ĐÂU? Ở CHỖ NÀO?”

Ai lại chọc tức cậu ta đây? Có gì mà gào ầm lên...

-”Cậu sao thế? Ăn phải bả gì thế?”

-”BẢ BẢ CÁI ĐẦU NHÀ CẬU! ĐI TỚI CHỖ NÀO RỒI?”

-”Tôi á, tôi tới Thường Tín rồi...”

Đầu dây bên kia cố kiềm chế, xem ra cô vẫn chưa biết gì, nếu bây giờ nói ra, anh sợ cô sẽ mất bình tĩnh...rồi xảy ra sự cố...Đến cả anh bây giờ cũng thấy hoảng loạn nữa là...

-”Nguyệt, đi chậm lại thôi, đi chậm nhất có thể...”

-”Sao lại phải thế?”

-”Đừng hỏi nhiều, nghe lời tôi một lần đi, ngoan!”

-”Cậu phải nói rõ chứ?”

-”Coi như là tôi cầu xin cậu đấy...”

Đập máy, có người phóng nhanh nhất có thể.

Có người lại nghĩ vẫn vợ, Phong hôm nay lạ quá, giọng điệu sao bị thương thế cơ chứ? Nhưng mà cô cũng đi chậm như lời cậu nói.

.....

Quãng đường dài thăm thẳm, ai đó lo tới nặng nề, tim đập từng nhịp căng thẳng. Ai đó vẫn ngẩn ngơ hát hò...

Bỗng Hà Dương nhìn thấy hai bà cháu nhà nọ. Người bà ăn mặc rách rưới, mùa đông lạnh ngắt mà không có nổi mảnh vải tử tế che thân. Người cháu cũng khổ sở không kém, đứa trẻ gầy gò ốm yếu, họ ngồi ở đó, để cái nón trước mặt.

Cảnh tượng khiến cô không kìm được mà rơi lệ, cô nhấn phanh, muốn dừng lại cho họ chút gì đó.

Xe vẫn chạy. Lạ quá?

Cô làm lần thứ hai, mạnh hơn, nhưng không tác dụng.

Lần thứ ba, thứ tư... đều thất bại.

Phong lại gọi tới.

-”Đang ở đâu rồi?”

-”Tôi...tôi...tới Đồng Văn...”

-”Đã bảo cậu đi chậm rồi cơ mà? Sao nhanh thế?”

-”Tôi cũng cố rồi, nhưng nó cứ bon bon ý...mà Phong ơi, cậu có biết cách nào dừng xe không cần dùng phanh không? Phanh xe của Nguyệt Anh hỏng rồi ý sao?”

Tim anh bỗng đập mạnh, vậy là cô đã biết.

-”Không, cậu cố đi chậm nhất đi, tôi đang tới!”

-”Hả, cậu nói cái quái gì thế, không dừng lại thì tôi làm sao mà xuống xe được? Tắt máy được không? Tắt máy liệu nó có dừng không?”

-”TÔI CẤM! Nghe kĩ lời tôi đây, cậu tập trung lái xe cho tôi, cấm động linh tinh...”

Hà Nguyệt Dương căn bản cũng chẳng hình dung được mình đang ở tình thế nguy hiểm như nào, chỉ ừ.

-”Cậu nhớ đoạn đường có cánh đồng hoa tôi đèo cậu đi ngày xưa không? Nếu tôi chưa tới kịp thì rẽ vào đấy...nhớ phải rẽ vào đấy...”

Phong nói rất dồn dập, cô chột dạ:

-”Con đường đó rất vắng...có phải...có phải cậu sợ đường trong thị xã xe cộ đông, tôi sẽ đâm vào không...Phong, xe không dừng được thì cứ đi như vậy sao? Tới lúc hết xăng...sẽ nổ bùm giống trong phim hành động hả?”

Vũ Phong một giây nín thở, giọng anh trầm trầm.

-”Không đâu, đấy là phim thôi, ngoài đời...”

-”Ngoài đời thì sao?”

-”Tôi sẽ tới!”

Không hiểu sao, nghe câu này xong, sống mũi Hà Dương cay cay. Cô hỏi:

-”Nếu cậu không tới kịp thì sao? Tôi có chết không?”

-”Câm mồm cho tôi, có chết cũng phải đợi tôi tới mới được chết!”

-”Ừ, đợi cậu...Phong này...tôi...tôi...”

-”Sao?”

-”NGUYỆT?”

-”HÀ NGUYỆT DƯƠNG???”

Tút...tút...tút...

Căng thẳng gọi lại. Lại nhận được giọng nói tổng đài.

Ai đó ruột gan như đồng lửa, tăng tốc điên cuồng.

....

Hà Nguyệt Dương nhìn chiếc điện thoại hết pin mà chán nản, đành cố đi cẩn thận rồi rẽ vào con đường Phong dẫn.

Con đường này đã không còn đẹp đẽ như nhiều năm trước; hai bên vực không còn là hoa mà rải toàn đá, có lẽ họ định xây dựng khu công nghiệp.

“Đi đâu đấy Phong?”

“Bắt cóc cậu!”

“Cậu thiếu tiền tới thế à?”

...

“Ừ, đang nghèo đói lắm đây!”

...

“Ngăn thứ nhất, cho cậu!”

...

“Tôi mua hồi thi Olympic năm lớp 9, nhưng cũng nhờ phúc của cậu, tôi đã ném chiếc nam đi rồi, còn lại chiếc đồng hồ nữ này, cho cậu đấy, thế là ba món quà sinh nhật nhé...”

...

Không hiểu sao, những kỉ niệm đẹp đẽ năm đó lại ùa về. Chính là trên quãng đường này, anh đã cho cô cái đồng hồ đó, chiếc đồng hồ luôn theo cô năm năm bên Pháp, giờ thì nó đã già khú đế, xước xác lung tung, được cô trưng bày ở nơi bí mật nhất.

...

BÍP...BÍP...BÍP...

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi. Cô nhìn sang, thấy chiếc xe quen thuộc mà hiên ngang đó, khẽ mỉm cười.

“Mai sau, nếu gặp hoàn cảnh nguy hiểm tương tự, thì phải cố gắng chiến đấu tới cùng...Bởi vì...Bởi vì...tôi nhất định sẽ tới...!”

Phong luôn giữ lời hứa năm đó.

Chỉ cần cô có chuyện, dù cô có ở đâu, anh cũng sẽ bắt chấp phi tới.

Khi cả thế giới, mọi người tạm quên mất cô, thì vẫn luôn có một người nhớ tới, đó là anh!

Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy...tới giờ phút này, quả thực, Nguyệt Dương không còn sợ cái gì nữa...bởi, cô biết, Phong đang ở đây!

...

Anh hướng xe gần sát cô, đi song song, anh nói:

-”Nguyệt, tôi sẽ lên trước một đoạn, sau đó cậu cứ thế đâm vào xe tôi, có lẽ sẽ dừng được!”

Ý tưởng của IQ157 đây ư? Không ngờ trong lúc cuống lại có thể suy nghĩ điên rồ như vậy. Cứ coi như cô có thể may mắn dừng, may mắn thoát chết thì cậu sẽ ra sao?

Cô vội tăng tốc, đuổi cậu, bấm còi liên hồi thu hút sự chú ý.

-”Vũ Phong, tôi nói cho cậu biết, tôi thà đâm xuống đồng đá dưới kia chứ không đâm vào xe cậu...”

-”Hà Nguyệt Dương, cậu ngu ngốc!”

-”Nguyệt, nghe tôi nói...”

Mặc kệ cho ai đó tức điên, cô không nói gì, tiếp tục tăng tốc chạy trước.

...

RẦM!

Tiếng động kinh hoàng vang lên.

Hà Dương giật nảy. Con đường này chỉ có cô và Phong, lẽ nào...

Ngoảnh sang, chiếc Lamborghini Aventador lao thẳng xuống vực, đầu óc cô bỗng mờ dần, tim tưởng ngừng đập.

Phong...

-”Khóc lóc cái gì?”

Từ phía đằng sau, người nào đó đang mò mẫm bò lên, Nguyệt Dương gạt nước mắt, thở phào.

-”May mà hồi đó mình mua xe mui trần cho Nguyệt Anh...”

Phong nói. Hà Dương vẫn chưa hết sợ.

-”Cậu...cậu nhảy sang đây hả?”

-”Không nhảy chả nhẽ bay?”

-”Ặc, sao tôi không biết gì hết vậy?”

-”Gớm, cậu thì quan tâm gì tới tôi mà biết mới cả không biết...”

-”Xe cậu...”

-”Cho nó về với cát bụi sớm một tý!”

Anh cười.

-”Cậu điên hả? Cậu có biết nguy hiểm lắm không, tôi đang đi tốc độ cao như thế, sơ sẩy một phút là cậu xuống đường rồi đó, muốn nhảy thì cũng phải bảo tôi một câu chứ? Ngu xuẩn...”

-”Lắm mồm, tránh ra, tôi lái cho!”

Hai người đổi chỗ. Cô nhìn tay Phong, vết bầm tím to đùng, xót xa đưa tay mình lên chạm vào...

-”Tôi không sao!”

Anh trấn an cô.

-”Bây giờ phải làm gì?”

-”Tôi không biết!”

-”Không biết mà cậu cũng nhảy sang, cậu ăn gì mà ngu thế hả, chán sống à?”

-”Ừ, tôi thấy chết cùng cậu cũng thú vị...”

Cô lườm, cái con người này, lúc này thấy căng thẳng thế mà bây giờ lại có thể cười đùa được rồi. Mà sao trách người ta, cô cũng vậy mà! Chẳng phải từ lúc thấy cậu ấy cô cũng quên bém mắt là mình đang trên một cái xe đi mãi không bao giờ dừng được sao???

-”Thôi đừng xạo nữa, cậu biết cách dừng xe phải không?”

Anh quay sang, nghiêm túc nhìn cô.

-”Nguyệt, tôi nói lại lần nữa, hết sức chân thành...là tôi không biết!”

Hà Nguyệt Dương sững sờ nhìn người bên cạnh...mặt cậu trông rất thật, vậy thì tại sao? Tại sao liều lĩnh cả tính mạng của mình như vậy??? Chỉ vì một người bạn là cô???

-”Cậu không cần làm thế...tôi...”

Cô ấp úng.

-”Ai rơi vào tình huống này tôi cũng giúp vậy, đừng suy nghĩ nhiều!”

Tất nhiên là anh nói dối, nhưng quả thật, không muốn cô mang cảm giác áy náy.

-”Ừ...”

-”Nguyệt, mở ra đi...lấy vật trong ngăn thứ hai.”

Nguyệt Dương nhận chiếc ví từ tay Phong, cũng chưa hiểu chuyện gì, chỉ là khi mở, bức chân dung Nguyệt Anh hiện ra ngay trước mắt, cô nhất thời bối rối, rồi cuộc Nguyệt Anh và Thùy Vân, Phong yêu ai thật lòng???

-”Tôi nói lấy vật ở ngăn thứ hai, ngơ ngơ ra làm gì thế?”

Cô vội vàng làm theo lời anh nói...một sợi dây mảnh, rất đẹp, mặt là vàng trắng khuyết tinh xảo, bên dưới gắn chiếc cổ bốn lá xanh lục bích nhỏ xíu.

-”Cậu tự đeo vào đi, tôi đang lái xe...”

-”Cho tôi hỏi? Cái này...cậu...cậu...mua bao giờ thế?”

Anh vẽ sợi dây đó, trong những tháng ngày nhớ cô. Sau khi trả hết nợ cho gia đình, tháng lương đầu tiên ai đó háo hức mang bản thiết kế đi đặt làm...tiếc là, người anh muốn tặng, nghe đâu lại có người yêu rồi, nên sợi dây đáng thương nằm trong ví từ đó.

Hôm nay, tự dưng lại muốn được ngắm cô đeo nó, dù chỉ một lần!

-”Có lần đi chơi thấy hay thì mua, đeo nhanh đi, tôi muốn thấy cậu đeo trước khi chết...”

-”Hả?”

-”Xe sắp hết xăng rồi...Nguyệt, đeo vào đi!”

Nhìn ai đó cầu mong, cô vụng về làm theo lời anh. Ánh trắng nhỏ xíu trên làn da trắng mịn màng như tuyết khiến Phong nở nụ cười mãn nguyện:

-”Nguyệt đẹp lắm!”

Hà Nguyệt Dương đỏ ửng...

Anh chỉ là chạm vào chiếc cổ bốn lá thôi, cơ sao tim cô đập rộn ràng tới thế???

-”Nguyệt, nghe nói vật này sẽ mang lại may mắn, nhất định cậu sẽ không sao cả!”

Cô khẽ gật đầu.

-”Cậu sợ không?”

Có, là trước khi anh tới...Nhưng cảm giác ấy đã biết mất từ lâu rồi...

-”Đừng sợ, tôi ở đây!”

Anh kéo cô vào lòng, một tay nhanh chóng mở cửa, liều lĩnh lao ra.

Trên đoạn đường đầy kí ức năm ấy, có chiếc xe đỏ cháy sáng một góc trời...có đôi trai gái đáng thương, cùng nhau lăn xuống vực đá.

2 tuần sau.

Người đàn ông nằm mê man ở phòng đặc biệt, cuối cùng cũng chịu tỉnh.

Cô gái ngồi cạnh anh ta, nước mắt lưng tròng, ôm hôn khóc lóc:

-”Anh, em biết mà, em biết anh sẽ không bỏ em thế đâu, em biết sẽ có ngày này mà...anh có biết, em lo lắng nhường nào không? Anh có biết, em phải cho giữ kín thông tin khó khăn như nào không? Em phải nói anh ra nước ngoài công tác đấy...Anh yên tâm, ngoài Hiếu và Nghĩa ra thì không ai biết anh bị thương cả, ba mẹ anh cũng không biết, anh thấy em làm tốt chứ?”

Đầu óc choáng váng, anh nói lời cảm ơn cô.

Nguyệt Anh vẫn ôm anh, như sợ anh buông ra sẽ mất.

Một lát, như nhớ ra chuyện gì đó, người đàn ông hốt hoảng

g:

-”Nguyệt Dương...Nguyệt Dương sao rồi???”

Cả người cô run lấy bầy, nước mắt chảy không ngừng:

-”Tỷ ấy...các bác sĩ đã cố hết sức...không thể cứu được...”

Phong nhất thời đánh mất mọi tri giác, tiếng nói của Hà Anh như âm thanh vang từ phương trời nào đó. Tin này đối với anh quá đột ngột...Sao có thể? Anh nhớ, anh đã đem cô siết chặt trong lòng mình...sao có thể?

Ánh mắt anh trống rỗng vô hồn. Hà Nguyệt Anh ngàn lần tưởng tượng, cũng không bao giờ tưởng tượng tới...thái độ anh lại như vậy.

Phong không hề khóc, nhưng khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt tới đau lòng, anh vội vã rời giường bệnh, giọng nói đầy thê lương:

-”Hà Nguyệt Dương ở đâu? Anh muốn gặp...”

-”Anh, đừng mà...xin anh, quay trở lại đi, anh còn chưa khỏe hẳn đâu...người mất thì cũng mất rồi, anh thế này em khổ tâm lắm anh biết không?”

Phong không trả lời, chỉ đẩy Nguyệt Anh, đôi mắt anh thống khổ, tuyệt vọng, chân cố gắng lê từng bước đi cứng nhắc, khó nhọc...

58. Chương 58

Chương 58: Có sao chị có mọi thứ?

CẢNH BÁO TRƯỚC KHI ĐỌC: Số lượng inbox giục chap quá đông đảo và hổ báo, ta chịu thua rồi! Theo nguyện vọng, đành up sớm hơn dự tính một ngày. Tuy nhiên, các nàng cũng lưu ý là mấy chap gần đây tính chất gây ức chế sẽ rất cao, trước Chủ Nhật tuần sau, anh chị ấy sẽ biết sự thật, nên nàng nào muốn máu không dồn lên não vì tức thì hãy cố gắng đợi tới Chủ Nhật tuần sau nhé! Ta cảnh báo rồi đó nhé, mà cứ đâm đầu vào đọc là lỗi không phải của tác giả đâu nhé! Hehe!

Hà Nguyệt Anh nhớ về một ngày của hai tuần trước...

Nghe tin dữ từ Hiếu, cô vội vàng tới bệnh viện.

Nghe bác sĩ nói qua tình hình, cô như hóa đá. Tất cả hồi hận, ăn năn, tội lỗi vài tiếng trước liền biến thành căm tức!!!

Tai nạn nghiêm trọng như vậy, Phong thì nguy kịch không biết sống chết ra sao...vậy mà Hà Dương chỉ choáng và bị vài vết bầm.

Tại sao lại thế? Tại sao lại bắt công tới thế?

-”Phong...”

Nguyệt Dương mấp máy môi.

Hà Nguyệt Anh nước mắt lưng tròng, thống khổ:

-”Tỷ, muội xin lỗi, tất cả là do muội, không ngờ con đó lại chơi muội khốn nạn như vậy?”

Hà Dương vỗ về em gái:

-”Không sao, dù sao nếu ta không đi thì mi cũng đi, như vậy mi mà làm sao ta cũng không chịu nổi...”

-”Nhưng mà tỷ...”

-”Đừng buồn nữa, những loại người như thế mi nên tránh xa, mi thì ngây thơ hiền lành, làm sao đấu lại được với nó...”

-”Tỷ yên tâm, muội đã cho người gửi bằng ghi âm tới chỗ lão người yêu cũ của nó rồi, nghe nói nó và hắn cũng có khúc mắc, lần này chắc chắn nó không thoát được...”

-”Được rồi, mi đừng làm gì quá lên, kéo sau này nó lại báo thù...”

-”Vâng...”

-”Ba mẹ, muội đừng nói...”

-”Tỷ yên tâm, ba mẹ nghe được có mà sợ phát khiếp à, lúc này muội gọi điện bảo tỷ bận họp đột xuất, không về được, tỷ tỷ gọi điện lại cho ba mẹ yên tâm, nhé!”

-”Ừ, cảm ơn muội...Nguyệt Anh này, Phong...?”

Hà Nguyệt Anh một giây sững sờ...chị là quan tâm tới một người vừa mới cứu mình, hay là đã phát sinh tình cảm với anh???

-”Anh Phong, may mà lần này bệnh viện có đủ máu...nhưng anh ấy...bị rất nặng...”

-”Hôm nay muội van nài tỷ, đừng bao giờ gặp lại anh ấy nữa!”

Hà Nguyệt Dương còn chưa hiểu sự tình ra sao, em gái cô đã nói liền một mạch:

-”Tỷ biết không, năm năm qua, anh ấy sống rất hạnh phúc...vậy mà, tỷ vừa mới về nước được vài tháng, anh ấy liền gặp tai nạn, tới hai lần...tỷ, tỷ là khắc tinh của anh ấy rồi...”

-”Từ xưa hai người đã đấu nhau âm ỉ, muội không quan tâm, nhưng giờ, tính mạng anh ấy bị nguy hiểm, xin tỷ tránh xa anh ấy một chút, đã có muội chăm sóc...”

...

Hà Nguyệt Anh nói một hồi, Hà Nguyệt Dương chỉ lặng thinh rồi về nhà.

Việc đó, cũng khiến cô chắc chắn rằng, chị gái cô, không hề có tình ý với anh.

...

...

Nhìn Phong thống khổ, Hà Anh như bị ai đâm từng nhát đau đớn.

Thì ra là thế, dù Hà Nguyệt Dương có rời đi, dù chị ấy có biến mất vĩnh viễn trên thế giới này...anh cũng sẽ gặm nhấm hình ảnh của chị ấy mà sống thôi, mãi mãi không có chỗ cho cô.

Có lẽ để đạt được mục đích của mình, cách duy nhất cô có thể làm là khiến cho Phong chán ghét chị, kể cả chị ấy đứng trước mặt, anh cũng sẽ ghê tởm mà không động tới!

Hà Anh hít thở, cô nói với anh:

-”Em đùa đấy, chị ấy rất khỏe, xuất viện rồi...”

Ánh mắt anh trừng trừng nhìn cô.

-”Thề, không tin anh hỏi bác sĩ mà xem, hay là để em gọi điện anh nói chuyện với chị ấy...”

Cô thấy anh ngồi xuống...lúc này anh không khóc, nhưng bây giờ...cô lại thấy mắt anh đỏ hoe.

-”Em về đi, tạm thời anh không muốn thấy em!”

Cô biết, anh giận.

Cô biết, cô đùa hơi quá.

Mỗi lần, anh bực Hà Dương, anh sẽ ngay lập tức tìm chị, phát tiết, cãi nhau với chị!

Nhưng mỗi lần, anh khó chịu với cô, anh cũng chỉ lạnh lùng mà nói vài câu. Hà Nguyệt Anh cô đúng là có một bà chị gái và một ông “anh trai” tốt nhất thế gian!!!

-”Xin lỗi anh, chắc em sẽ ra nước ngoài một thời gian, em sẽ sắp xếp y tá tốt cho anh...cố gắng giữ gìn sức khỏe, anh nhé! Em vẫn luôn đợi anh!”

Cô nói, rồi kéo cánh cửa phòng...

‘Hà Nguyệt Dương, có sao chị có mọi thứ???’

....

....

-”Ồ, chị lại quay lại à...”

Cô y tá hỏi hồn nhiên.

-”Ừ!”

Đúng là sao, thay quần áo nhanh thật. Cô mở cửa cho người con gái trước mặt.

-”Kì diệu thật chị nhỉ, cuối cùng anh ấy cũng tỉnh!”

Hà Nguyệt Dương mắt đỏ hoe, cố bình tĩnh...

-”Ừ...”

-”Em vừa tiêm cho anh ấy, anh ấy giờ đang ngủ à...”

Y tá đi khỏi, Nguyệt Dương không kìm nổi nữa, ôm lấy Phong, òa khóc nức nở...

Vậy là ngày cô mong chờ, rồi cũng đã tới!

Những lời Nguyệt Anh nói cứ ám ảnh mãi không thôi. Lẽ nào, cô thực sự là khắc tinh của cậu?

Nguyệt Anh dù sao cũng dùng hình thức nói giảm nói tránh, thực sự là hai lần gặp tai nạn của cậu ấy, đều liên quan tới cô, nói cách khác, đều do cô gây ra.

Tim bỗng dưng thấy nhói...

Thời gian này đối với Nguyệt Dương, tưởng như sống còn khó khăn hơn chết. Cô bí mật xin Hiếu lịch đi diễn của Nguyệt Anh, rồi đứng vào giờ đó, đều đặn tới bệnh viện.

Cô biết, cô mang điềm xấu. Nhưng cô không thể thôi nghĩ về cậu, không thể thôi lo lắng.

Đêm đêm cô mơ về hôm ấy, cái ngày mà cậu bao trọn cô trong lòng, cái ngày mà cậu dùng toàn bộ tính mạng mình, chỉ để bảo vệ cô...rồi cô lại mơ cậu mỉm cười vẫy tay tạm biệt cô, cậu cứ thế mà rời xa cô mãi mãi...

Thà rằng người bị đau, người nằm đây là cô...

Đau xót nhìn khuôn mặt xanh xao trên giường bệnh, cô đặt vào túi áo Phong một chiếc cỏ bốn lá bằng len, màu xanh.

Dịu dàng xoa bóp chân tay, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán người ấy...rồi cũng chẳng dám ở lâu, cô gạt nước mắt, lặng lẽ rời khỏi.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 59

59. Chương 59

Chương 59: Tôi sẽ không bao giờ bỏ Nguyệt cả

Nửa đêm, Vũ Phong thức giấc. Anh không nhớ mình đã mơ gì, chỉ hình như, là một giấc mơ rất đẹp.

Nghĩ về cô, hơi giận.

Cô vẫn thế, vẫn lạnh lùng thế, chẳng thêm quan tâm anh ra sao.

Nhưng rồi, anh thấy không an lòng. Cứ nghĩ tới cái lần anh từ viện trở về, cô một mình nằm ở góc giường lạnh lẽo, người lại sồn gai ốc.

Mười hai rưỡi đêm...

Có bệnh nhân, trốn viện!

Có kẻ, vô sỉ vào nhà người khác.

Nhìn thấy cô trên giường, thở phào nhẹ nhõm. Khẽ khàng tới bên, đưa tay lên mũi, thấy hơi thở nhẹ nhàng mới yên lòng. Chuyện lúc đó, dù biết là Nguyệt Anh đùa, nhưng rốt cuộc, vẫn là nỗi ám ảnh, sợ hãi với anh.

Định trở về bệnh viện, lại nghe tiếng cô gọi...

-”Phong ơi...”

-”Nguyệt!”

-”Phong ơi, đừng đi...”

-”...”

-”Phong ơi, đừng bỏ tôi, đừng chết...”

-”...”

-”Phong ơi, tôi xin, tôi nấu cơm cho cậu nhé, cậu bảo gì tôi cũng nghe, Phong ơi...Phong...”

Hà Nguyệt Dương nước mắt giàn giụa. Cô gặp ác mộng, kêu gọi thảm thiết, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, lòng anh thương vô cùng, nhưng thấy người cô gọi tên...là mình, cảm giác hạnh phúc ngập tràn, tim như muốn nổ tung.

-”Tôi đây, Nguyệt...dậy đi...”

Trong mơ màng, chạm được tay anh, cô cố nắm chặt, giấu sâu vào lòng mình, miệng không ngừng van xin...

-”Tôi sợ lắm, cậu đừng làm sao...”

-”Ừ, tôi không sao cả!”

-”Tôi sợ...”

-”Đừng sợ, tôi ở đây...”

-”Đừng bỏ tôi...”

-”Không bao giờ tôi bỏ Nguyệt cả!”

Anh khẽ nằm xuống, kéo cô vào lòng vỗ về. Cô cũng chủ động vòng tay qua ôm lấy anh, khuôn mặt ướn nhẹp áp sát vào ngực anh... Phong biết, đó chỉ là hành động vô thức, mà không hiểu sao, trong lòng như có ngàn đóa hoa đua nở!

...

Đó là đêm duy nhất trong hai tuần qua, Nguyệt Dương được ngủ tử tế một chút.

Bốn giờ sáng, tiếng đồng hồ báo thức kêu ầm ĩ.

Cô vẫn hay đặt giờ này, mỗi ngày trước khi đi làm, đều muốn qua nhìn Phong một chút, tầm này sớm, cũng không sợ làm Hà Anh buồn.

Với tay định tắt đồng hồ, mới thấy có gì đó không đúng...

Trời ạ! Cô đang ở trong cái tư thế gì thế này?

-”Phong...Phong...”

Hà Dương há hốc, Vũ Phong giọng nói kèm theo chút mệt mỏi:

-”Cậu dạo này dở hơi à mà hện đồng hồ sớm thế?”

-”Tôi...tôi...cậu...cậu...?”

-”Sao? Tối qua còn ôm tôi khóc lóc giờ lại trả vờ ngây thơ thế?”

Nguyệt Dương đỏ ửng, cãi:

-”Cái gì mà ôm, cậu ăn dưa bở hả?”

-”Tôi thề có trời đất chứng giám...cái mồm đứa nào còn van nài tôi đừng bỏ nó cơ!”

Ai đó xấu hổ không biết chui vào đâu, lấy tay che miệng người bên cạnh, cô nói lí nhí:

-”Chắc tôi mơ ngủ thôi...ai bảo cậu đang yên đang lành tới đây làm gì?”

-”Tôi sợ cậu lại ngỏm dưới chân giường như lần trước nên tới thăm...”

Lời anh nói ra, tuy có phần giấu cợt nhưng khóe mắt cô rưng rưng, không thể chối cãi...cô cảm động.

-”Nằm yên đi Nguyệt, đừng cựa... tôi đau...”

Thanh âm của anh đã nhỏ xuống, trán cũng lấm tấm mồ hôi. Ánh sáng của chiếc đèn ngủ tuy mờ mờ, nhưng cũng đủ để cô thấy những vệt máu đỏ đỏ thấm qua lưng áo anh...

-”Phong...”

Cô gọi anh, nghẹn ngào, tay cũng áp vào đó.

-”Ừ, cậu sao thế?”

Nguyệt Dương cố nén để không khóc thành tiếng, cô hỏi:

-”Đau lắm phải không?”

Phong tự trách mình, anh chỉ là muốn lợi dụng ôm cô một lát, không ngờ lại để cô lo lắng như vậy...

-”Không sao, người ta băng cho rồi...không cần để ý...”

-”Tôi biết, lúc này đi tới đây nên bị thế phải không?”

-”Không phải đâu, thường ngày tựa mình vẫn thế mà, nằm yên một lúc là đỡ...”

Nghe anh nói, cô xót, không dám cử động, cố gắng nằm thật ngoan.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 60

60. Chương 60

Chương 60: Moon và Wind

Sáng, thấy người đó đã ngủ sâu, Moon khẽ lách người, gọi điện xin nghỉ làm rồi chạy ra hiệu thuốc mua chút bông băng và thức ăn.

-”Nguyệt...đi đâu đấy?”

Vừa trở về đã thấy Wind đã ngồi nghiêm chỉnh ở phòng khách, giọng điệu nũng nịu không khác trẻ con ngủ dậy không thấy mẹ là mấy. Lòng Moon tự dưng thấy ảm áp, cô nhẹ lời dỗ dành:

-”Tôi đi mua tý đồ, để tôi thay băng cho cậu, ăn chút gì đó rồi đưa cậu về viện nhé!”

Khóe môi ai đó khẽ cong lên, sung sướng nằm sấp xuống ghế, để mặc ai đó xử lý vết thương.

Cô làm rất nhẹ nhàng. Mấy lần vào viện, cô đều xem trộm, cả tấm lưng rộng lớn của cậu vì cô mà bị thương lởm chởm, cô nghe y tá nói chuyện, lưng là bị đá dẫm dẫm vào, các bác sĩ phải vất vả lắm mới lôi ra được hết.

Nghĩ tới mà nước mắt lại rơi, cô thì thầm:

-”Phong, xin lỗi nhé!”

Anh ngoảnh lại, ngạc nhiên:

-”Hả?”

-”Là tôi hại cậu, hai lần cậu bị tai nạn đều là tôi gây ra...”

Giọng Moon nghèn nghẹn khác thường, Wind vội vàng ngồi dậy, xoa xoa đầu cô, vỗ về:

-”Sao mà ngu thế? Cậu chưa nghe chuyện số đã nhọ thì ngôi nhà cũng bị quạt trần rơi vào đầu mà tôi à? Là cái số thôi...”

-”Không phải số mà...tại tôi...tại tôi...tôi là khắc tinh của cậu...”

Bờ vai Moon run run, ánh mắt tuyệt vọng khổ sở, lòng Wind tự dưng cũng thấy lạnh buốt, dịu dàng kéo cô vào lòng, anh nói rất khẽ:

-”Em là may mắn của anh!”

Tim Moon một giây thổn thức, lời Wind vừa nói, cô nghe rất rõ, ánh mắt mọng nước nhìn chằm chằm người đối diện. Mặt Wind theo phản xạ cũng đỏ bừng, thầm nghĩ sao mình vô dụng? Có gì biểu diễn trước hàng triệu khán giả chả thấy sao, mà chỉ một câu...trước mặt Moon lại rối bởi tới thế?

-”Nhìn gì mà nhìn, thay nốt băng cho tôi đi...”

Wind nói, cố xua tan cái không khí ngượng ngùng.

Moon vừa chăm sóc, vừa lấp bắp:

-”Phong à, nếu có lần sau...tôi sẽ ôm cậu...tôi sẽ chịu đau thay cho cậu...”

Wind bật cười.

-”Thật hả?”

-”Ừ!”

Cái giọng điệu quả quyết của cô khiến anh thấy yêu quá!

-”Được được, bạn Nguyệt bạn nhớ phải giữ lời nhé!”

-”Ừ!”

Moon lúc này hiền dịu như nàng tiên nhỏ. Cô làm vụng về hơn y tá rất nhiều, nhưng anh lại thích.

...

Đúng như lời yêu cầu của khổ chủ, cô làm cho anh một bát mì thơm phức.

Ăn uống xong xuôi, Moon định đưa Wind về bệnh viện thì anh bảo:

-”Tôi không đi đâu!”

-”Sao vậy?”

-”Hôm qua tôi khám tổng thể rồi, bác sĩ bảo ổn hết rồi, ăn uống nghỉ ngơi tốt là khỏe!”

-”Phải tới chứ, vậy không được!”

Cô nói cứng rắn, anh hỏi lại, rất đều:

-”Kệ, cậu là gì của tôi mà quản tôi hả? Cậu chẳng qua là muốn tổng tôi nhanh nhanh đi chứ gì? Giờ tôi về nhà, cậu có tốt thì trưa mang tôi bát cơm, không thì cứ mặc tôi chết cũng được...”

Đoạn, có người thùng thảng bỏ về.

Có người thở dài bất lực.

....

....

Nhớ lời Star nói, Moon sợ làm tổn thương em gái, đành gọi điện cho nó.

Chỉ nhận được những tiếng tút tút dài vô hạn.

Lại gọi cho Hiếu, mong sẽ xin được số điện thoại của Thùy Vân, có người yêu ở đây, chắc cậu ấy sẽ thích hơn.

-”A, Dương hả, con Vân đi sang Hàn Quốc tham dự liên hoan phim rồi...cả con Hà Anh nữa, nó từ chối mà không hiểu sao hôm nay lại quyết định đi nên ta chưa kịp báo muội, hai tuần sau mới về cơ, có gì không?”

-”Dạ...không...”

Đúng là bất lực, quá bất lực...

...

Tất nhiên là Moon chẳng thể bỏ mặc người bạn thân từ thời thơ ấu, người cô yêu đơn phương, và đặc biệt, là người luôn tới cứu giúp cô...khi cả thế giới tạm quên mất cô...

-”Phong, sang ăn cơm!”

Tiếng Moon gọi từ ban công. Ai đó sững hết cả người, lò dò bước ra.

-”Đừng trèo qua, lưng đang đau mà...đi lối kia đi...”

Được cô lo lắng cho, cảm giác giống đang trên tầng mây nào đó...nhưng mà, Wind có lẽ áp dụng triệt để triết lý sống “được đằng chân là phải lân lên đằng đầu”, anh sang nhà bên với bộ mặt mặt mệt mỏi, giọng nói “yếu ớt”:

-”Miệng tôi tự nhiên đắng lắm, chẳng muốn ăn!”

Moon nghe mà thấy thương quá, kéo ghế cho Wind ngồi rồi nhẹ nhàng khuyên nhủ:

-”Khổ thân, nhưng mà giờ không ăn làm sao mà khỏe được?”

-”Chẳng biết nữa...”

-”Thế thích ăn gì? Phở, bánh cuốn hay bún chả...tôi đi mua cho nhé!”

-”Thôi, cơm Nguyệt nấu là ngon nhất rồi!”

Nghe được câu khen, Moon hơi mỉm cười, nhưng vẫn còn đang rất xót ruột:

-”Ừ, thế cố ăn đi nhé, ăn xong còn uống thuốc nữa!”

-”Nghe cậu vậy...”

Có người càng lo, càng xót thì có người càng được đà lợi dụng. Anh với đôi đũa, bàn tay run rẩy tới điệu nghệ.

-”Xấu hổ với cậu quá...”

Moon đau lòng, đặt tay mình lên tay Wind, giọng nói quan tâm trù mền:

-”Hâm à, còn đau lắm đúng không? Tôi giúp nhé!”

Tim đã gật lia lịa rồi, nhưng lí trí vẫn phải diễn sao cho giống, anh thở dài:

-”Thế phiền cậu quá!”

-”Phiền cái gì mà phiền...”

Moon xới bát cơm, gấp những món Wind thích, xúc từng thìa từng thìa...

Giờ phút đó, hai người họ, đã thấy...rất ấm áp.

Và hai bọn họ, cùng nghĩ về một ngày xa xưa, có một đứa con gái nằm trên bàn học, đợi một đứa con trai đút từng thìa cơm...Quá khứ, hiện tại, chỉ có tình bạn...có sao ngọt ngào?

.....

.....

Wind đổi một vụ tai nạn, lấy ba bữa cơm, tự thấy quá chi lời lãi.

Là Moon tình nguyện nấu, nhưng mỗi lần, Wind đều không quên bỏ tiền vào lợn.

-”Cậu không phải làm thế đâu...”

Moon đang lau nhà, với giọng nói.

-”Kệ, tôi muốn nuôi nó béo, cậu hôm nay đi làm về sớm thế?”

-”À, hôm nay chỉ đi dự semina một lúc thôi...”

Wind cười, hỏi băng quơ:

-”Lo cho tôi nên nóng lòng nóng ruột hả?”

Bị nói trúng tim đen, Moon chỉ còn biết chà đi chà lại sàn nhà.

.....

-”Hôm nay ăn gì thế Nguyệt?”

-”À, ăn chả lá lốt và canh chua...”

Moon vừa ướp chỗ thịt xay, vừa vui vẻ nói.

-”Tôi cuốn chả với, dậy tôi đi!”

Wind hào hứng, Moon cũng ngồi xuống chỉ dạy tận tình. Đối với một người cũng gọi là có hiểu biết như cô, tâm trạng người bệnh là rất quan trọng trong quá trình điều trị, vì thế, thời gian này, Wind muốn gì, cô đều cố gắng đáp ứng.

-”Đó đó, xem tôi khéo tay chưa này?”

Anh vừa vênh vào khoe, một cục thịt đã rơi phệt xuống mặt bàn, cô không nhận được, trêu chọc.

-”Không ngờ chị Phong hoàn hảo của chúng ta, chị cũng có ngày này...”

Ai đó tức tím mặt.

-”Cho cậu nói lại!”

Moon cười xuề xòa.

-”Thôi thôi, có gì mà tức thế, anh Phong, anh Phong đẹp trai...được chưa?”

-”Biết điều thế là tốt!”

-”Không thì cậu định làm gì?”

Wind gãi đầu gãi tai.

-”À...à...không có gì, định cho cậu kiểm tra giới tính của tôi thôi...haha...”

-”Cậu...thật...biến ra phòng khách đi!”

-”Phòng khách lạnh lắm...”

Những lúc Moon đứng nấu nướng, Wind thường ngồi bên cạnh, để...ngắm! Việc này khiến Moon cảm thấy rất mất tự nhiên, cô cầu nhàu suốt.

-”Tôi phải xem cậu có bỏ độc vào thức ăn không chứ? Cậu gian lắm!”

-”Tôi bỏ độc vào thức ăn làm gì?”

-”Thì cậu yêu tôi quá, nên không muốn tôi khỏi bệnh, lấy cớ để được chăm sóc tôi...”

Lý luận của Wind, máu của Moon dồn hết lên đỉnh đầu, tay cầm đĩa chỉ thẳng vào người đối diện:

-”BIẾN...BIẾN NGAY!!!”

....

....

Có kẻ bụng no căng, nằm ưỡn ra trên giường nhà người khác.

Có kẻ bực cả mình.

-”Về đi, đủ ba bữa cơm rồi còn gì nữa!”

-”Mới sớm mà!”

Wind lý luận.

-”Về cho tôi còn đi ngủ, cả ngày vừa đi làm nghiên cứu, về lại làm osin, mệt chết!”

-”Nguôi nguôi, để tôi chăm sóc Nguyệt!”

Vừa nói xong, Wind đã kéo cô vào, thực hiện những động tác matxa đấm bóp rất thành thực.

-”Dễ chịu không?”

Thực ra là dễ chịu lắm, nhưng mà Moon từ xưa vốn rất kiêu lời khen cho Wind, nên chỉ chẹp miệng.

-”Cũng tạm!”

-”Nguyệt này, tôi rất thích chiếc cỏ bốn lá đó, cậu móc rất đẹp!”

Moon ngượng:

-”Cậu nói linh tinh cái gì đấy, tôi chả hiểu gì cả?”

-”Thôi đi, cậu màu mè vừa thôi!”

-”Chắc cô y tá nào thích cậu nên để vào rồi...tôi thề, không phải tôi đâu...”

Wind cười, Moon khốn nạn thật, cái mùi hoa lyly thơm như thế mà còn cãi được. Mà thôi, kệ Moon.

-”Cậu sắp đỡ rồi đấy!”

Moon nói rất khéo, Wind thừa hiểu, chẳng phải ý là cậu sắp khỏi rồi đấy, chuẩn bị biến khỏi nhà tôi đi!

-”Á...”

-”Sao vậy?”

-”Tôi đau quá!”

-”Đau ở đâu?”

-”Ở lưng ý, tự nhiên giật giật đau quá!”

-”Hả, lạ nhỉ, sao thấy lành lành rồi mà...trời đất, thôi cậu nằm xuống một tý đi...haiz...”

Ai đó sốt hết cả ruột, ai đó rúc đầu vào chăn cười nham hiểm.

Đoạn, Wind gạ gẫm:

-”Nguyệt à, xem phim đi...”

-”Phim gì?”

-”Không biết, lên mạng search thử xem, thấy bảo có phim Chuyện Tình Không Khoảng Cách mới ra, hay lắm...”

Wind thực ra cũng chưa xem, mà để lấy cớ ở lại lâu dài, nên đành lợi dụng “sở thích” của đối phương.

Moon nhắc tới phim hay là mắt lầy lên, lập tức đồng ý.

Chưa đầy năm phút sau, người nằm, người ngồi, chăm chú vào thưởng thức.

Đó là một bộ phim hợp tác, thảo nào cảnh quay rất đẹp. Nói về chuyện tình của một cô gái Việt Nam và một anh người Mỹ, nhân vật nam chính đã vượt qua mọi khó khăn về rào cản văn hóa để tới với nhân vật nữ chính.

...

Moon vẫn như mọi khi, hết phim là mắt mũi ướt nhèm, còn Wind có phần trầm lặng hơn hẳn, anh vô thức nói:

-”Nếu tôi được như nhân vật nam chính, có lẽ cô ấy sẽ không phải chịu cảm giác mất đi đứa con của mình...”

Đúng vậy, nếu ngày đó, anh cứ thế chạy sang Pháp với cô, mặc kệ mọi thứ, cứ thế đến bên cô chơi trò mưa dầm thắm lâu thì chắc cô sẽ không bị thằng khốn đó hại, rồi mang bầu, rồi đi phá thai một mình. Đáng này, anh vừa nghe thấy Hà Anh nói cô không muốn gặp anh, cô có bạn trai, lòng tự ái đã trỗi dậy...

Nhớ về quá khứ, tự dưng có chút tiếc nuối!

Moon nhìn Wind, có lẽ Wind vẫn buồn vì chuyện Hà Anh xảy thai, cô muốn an ủi gì đó, mà cô lại hứa với em gái không được tiết lộ mọi chuyện, đành chỉ nói ý.

-”Không một bà mẹ nào muốn điều đó, cũng chỉ là trường hợp bất đắc dĩ mà thôi!”

Bầu không khí bỗng trở nên kì quái, trong căn phòng xanh dương, có hai kẻ ngồi, mỗi đứa nghĩ một kiểu...

-”Nguyệt, lần này tôi hạ quyết tâm rồi, tôi nhất định dùng chiêu lừa gần rơm lâu ngày cũng bén...”

-”Hả?”

Wind nháy mắt, cười tủm đi về nhà, Wind cứ nghĩ Moon hiểu, chỉ là Moon ngược. Mà quả thật, Moon chẳng hiểu gì cả???

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 61

61. Chương 61

Chương 61: Ai mới là người có nhiều thứ hơn?

Hạnh phúc, đôi khi chỉ hai người là đủ. Có thêm người thứ ba, lại thành bất hạnh.

Hà Nguyệt Anh cũng từng tưởng tượng, anh rời viện gấp như thế, về nhà, chắc chắn muốn gặp chị.

Nhưng chưa bao giờ dám nghĩ, họ lại thân thiết tới vậy.

Khổ công cô đã coi Hà Nguyệt Dương là tỷ tỷ tốt, cô đã cầu xin như vậy, mà vẫn còn trơ lì gặp anh, đúng thật không thể chấp nhận nổi.

Nếu hôm nay cô không tới bất ngờ, không biết còn có thể xảy ra chuyện động trời gì nữa...

-”Nguyệt Anh!”

Hà Nguyệt Dương thấy em gái, lại quay lại nhìn Phong đang nằm chễm trệ xem tivi trên ghế sofa nhà mình, cảm giác tội lỗi dâng trào, cô lí nhí:

-”Ta, ta xin lỗi...gọi i không được, cả Vân nữa...”

Nguyệt Anh tỏ vẻ không để ý, cô cười rất tươi:

-”Có gì chứ, dù sao hai người cũng là bạn, lần trước là muội hơi quá lời, cũng vì lo cho anh ấy thôi...”

-”Ừ...”

...

Thấy Hà Anh, Phong chỉ chào hỏi qua loa rồi về...lòng cô tan nát. Có lẽ, lần trước cô đùa anh hơi quá đáng!

Tối đó, cô ngủ lại nhà chị gái, cố gắng hỏi khéo về những ngày vừa qua.

Hà Nguyệt Dương tới là khó xử, cô chẳng muốn nói dối em gái, nhưng cũng sợ nó biết Phong ăn cơm nhà cô, nó sẽ buồn...lòng cô thấy áy náy nặng nề.

-”Phong bệnh, có lúc sang nhà ta ăn cơm, dù sao cũng là bạn, nó tai nạn cũng vì ta, ta không thể làm ngơ...”

Cô cố gắng giải thích, mong Hà Anh sẽ hiểu.

Em gái cô không những không tức giận, ngược lại, nó còn thì thầm:

-”Không sao, muội biết tỷ và anh ấy chỉ là bạn mà, chỉ có điều, tỷ thấy đấy, anh ấy cứ lạnh nhạt mãi với muội, muội...thì rất nhớ anh ấy...”

Nhìn em gái bị dày vò, Hà Dương cũng khổ sở không kém.

Hai người nói rất nhiều chuyện, ríu rít như thừa thớt ấu.

-”Tỷ này! Muội nhớ nhà quá...”

-”Ừ, hôm nào về thăm bà ngoại, hôm nọ cậu mợ gọi đấy...”

-”Ý muội là muội nhớ ba mẹ, nhớ nhà của chúng ta...”

Nguyệt Dương an ủi em gái.

-”Ba mẹ đã giành mọi thứ tốt đẹp nhất cho chúng ta rồi mà, đây là lúc ba mẹ được tận hưởng...”

-”Nhưng ba mẹ ác quá, tỷ xem, một năm ba mẹ ở trong nước được mấy ngày?”

-”Ừ thì cũng ít, lần trước ta cũng thấy tiếc, tưởng được về gặp hai người, hôm sau gọi điện, ba đã bảo đang ở sân bay đi Thái Lan rồi. Nhưng mi phải thấy vui chứ, ba mẹ đi du lịch vòng quanh thế giới, yêu nhau là thế, mi phải thấy hạnh phúc cho ba mẹ chứ? Chúng ta lớn rồi, có việc gì thì dựa vào nhau, đừng để ba mẹ nhức đầu...”

-”Muội biết rồi, muội rất yêu tỷ, tỷ biết không?”

-”Tất nhiên ta biết...”

Nguyệt Dương nở nụ cười hạnh phúc, vỗ về Nguyệt Anh.

-”Nếu được làm tỷ thì thật tốt!”

-”Mi nói linh tinh cái gì vậy?”

Hà Anh giọng buồn buồn.

-”Muội nói nếu muội được sinh ra làm tỷ thì thật tốt!”

-”Hả?”

-”Tỷ xem, ngay tới tên tỷ cũng đẹp hơn. Nguyệt là Trăng. Dương vừa là tên một loài cây, mang vẻ mỏng manh, yếu đuối, vừa có nghĩa là ánh dương tươi sáng...nói chung, tên của tỷ rất đặc biệt!”

Hà Nguyệt Dương bật cười.

-”Mi thật, chẳng phải hồi đó ba mẹ để hai cái bảng tên cho chúng ta tự chọn sao? Mi không nhớ ba mẹ kể ta chọn cái màu xanh, có chữ Nguyệt Anh nhưng mi lại khóc ầm ầm đòi à?”

-”Hồi ấy muội bé, biết gì đâu...thế mới nói số tỷ may mắn, sinh ra đã được ông trời ưu ái!”

-”Mi nói thế thì ta cũng chịu...”

-”Sự thật mà, mọi người đều quý tỷ hơn, tỷ có mọi thứ...chẳng bù uội...”

Thấy em gái tâm trạng, Nguyệt Dương giọng điềm tĩnh.

-”Hà Nguyệt Anh, sở hữu fanpage mấy triệu like, đi đâu cũng có người hâm mộ điên cuồng xin chữ kí, người cô từng hẹn hò là Vũ Huỳnh Phong, chàng trai hot nhất nhì showbiz, cũng là người cô yêu, tuy đã chia tay, nhưng cũng gọi là có những năm tháng hạnh phúc. Tất cả các sản phẩm nghệ thuật của cô đều được fan và giới chuyên môn đánh giá cao. Cô sở hữu ba chiếc siêu xe hạng sang và rất nhiều bất động sản, quần áo cô mặc nhất định phải là hàng hiệu...Hà Nguyệt Dương, một mảnh tình vắt vai còn chưa có, tài sản lớn nhất là căn hộ và cái xe gom góp mua được hồi đi du học, hiện tại lương hàng tháng cũng chỉ ba cọc ba đồng, quần áo thì toàn hàng chợ...”

Đoạn, cô véo má em gái, đùa đùa:

-”Nào, mi đã thấy được thực tế trước mắt chưa? Mi thấy ai sung sướng hơn ai?”

Nguyệt Anh không nói, chỉ thở dài...

-”Đạo này muội mệt mỏi quá tỷ ạ...”

-”Sao vậy?”

-”Dư luận!”

-”Dư luận làm sao?”

-”Họ ném đá muội!”

-”Mi kệ đi, làm người nổi tiếng thì cái đó là chuyện bình thường!”

-”Nhưng muội đau lòng, họ nói muội tham tiền, tham đóng quảng cáo mà không chịu tiến bộ, tại mấy lần muội biểu diễn ở tụ điểm nhỏ ý...”

Cô trình bày.

-”Đợt này có lễ hội lớn mấy ngày, tất cả các nghệ sĩ đều tham gia góp vui, muội chắc chắn không thể vắng mặt, năm năm rồi, muội chủ yếu tập trung diễn xuất, hát hò cũng là trong phòng thu, bây giờ người hâm mộ mong chờ lắm, mà nếu muội hát, muội sợ sẽ lộ...”

Hà Nguyệt Dương còn chưa kịp phản ứng, Hà Nguyệt Anh đã chui vào chăn, rúc trong lòng cô nài nỉ:

-”Tỷ tỷ, biểu diễn thay đi...”

-”Ta...”

-”Đi mà...đi mà...”

Nguyệt Anh vừa xin, vừa nắm tay chị gái nũng nịu, ỉ ôi, miệng cô chum chím đáng yêu, Hà Nguyệt Dương chẳng thể từ chối.

-”Được rồi, ghét mi...ngủ đi...”

-”Yêu tỷ nhất!”

Ánh đèn mờ mờ, có người chị hạnh phúc ôm đứa em gái bé nhỏ, chìm vào giấc ngủ.

Lại có người em, nhẹ tay tháo lấy chiếc vòng trên cổ chị gái, nở nụ cười bí hiểm.

‘Hà Nguyệt Dương, em rất tiếc, em đã cố nhẫn nhịn lắm rồi, nhưng có lẽ đã tới lúc em phải lật bài ngửa với chị, chúng ta trực tiếp đấu ván cuối cùng, xem rốt cuộc là ai thắng nhé, chị gái yêu quý!!!’

Một ngày không lâu sau đó...

Ở trong khu ổ chuột cũ rích, có người con gái ngồi đối diện với người đàn ông mình đầy những hình xăm quái dị. Họ thì thầm to nhỏ gì đó, một tập tiền polyme mới cứng và đầy cộp đặt trên bàn...

Trong khán phòng rục rĩ nọ, ánh đèn sân khấu sáng lấp lánh, có người con gái khác cất tiếng hát du dương, ngọt ngào.

Có người con trai ngồi dưới, ánh mắt dần từ hững hờ, sang ngạc nhiên, rồi sững sốt...

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 62

62. Chương 62

Chương 62: Ván đấu cuối cùng

Bài hát kết thúc, Hà Nguyệt Dương cúi chào khán giả, lùi về phía hậu trường, nhanh chóng đi về.

Một bàn tay nắm lấy tay cô, một mùi hương thơm mát quen thuộc. Cố giữ vẻ điềm nhiên, cô tươi cười chào:

-”Anh Phong!”

Vũ Phong hơi ngây người. Ngồi dưới khán đài, đã thấy cô thật đẹp. Nay đứng cạnh, còn quyến rũ hơn rất nhiều. Từ đầu tới chân chỉ có chiếc túi xách nhỏ là của cô, còn lại đều là của Hà Anh, ngay cả mùi nước hoa hồng sức nức...

-”Anh Phong!”

Cô gọi lại lần nữa, Phong mỉm cười. Cũng được, nếu cô thích giấu, anh sẽ tạo điều kiện. Anh lấy máy nhắn tin gì đó, đoạn bảo cô:

-”Ừ, em định đi đâu? Còn một bài song ca nữa mà?”

Còn một bài song ca? Tại sao Hà Anh không nói gì với cô hết vậy?

Vũ Phong đã rời ngành giải trí nhiều năm, lần này đột nhiên xuất hiện, đúng là hiếm có. Ban tổ chức nhận được tin nhắn, sướng như bắt được vàng, cho người xếp lại các tiết mục rồi vội ra phía sau khán đài nói chuyện:

-”Vũ Phong, Nguyệt Anh, tiết mục của hai người ngay tiếp theo tiết mục này nhé!”

-”Chúng ta song ca bài Yêu Thầm nhé!”

-”Em...em...bài anh sáng tác ạ?”

-”Ừ!”

-”Hai người chuẩn bị đi nhé...”

-”Ok!”

Phong đáp, Hà Nguyệt Dương rơi vào thế bí, đành chăm chú tập duyệt, may mà cô có biết qua bài này, không thì chắc thân phận Nguyệt Anh giả sẽ bị anh bóc mẽ ngay lập tức!

...

Thời gian quá gấp, vừa luyện được một lần thì ở trên khán đài, tiếng MC dẫn chương trình đã vang vọng:

-”Vâng, xin được cảm ơn quý vị và các bạn, tiếp theo sẽ là một tiết mục vô cùng vô cùng đặc biệt... WIND... kết hợp với Hà Nguyệt Anh trong ca khúc Yêu Thầm...”

Phía dưới khán giả hơi chững lại, một tích tắc ngất ngây vì hạnh phúc. Tiếng vỗ tay nồng nhiệt, thậm chí nhiều fan quá khích, tiếng la ó ầm ầm.

Anh cầm tay cô, ra chào khán giả.

Đây đâu phải lần đầu tiên anh song ca? Vậy mà hôm nay, chính anh nhận ra sự run rẩy trong giọng nói của mình...

Tiếng nhạc trầm bổng, Phong bắt đầu trước.

Anh gặp em, khi em mới chỉ là một cô bé

Từng ngày từng ngày bên em trái tim anh rung động

Bóng dáng em, nụ cười em

Lấp đầy tâm trí anh

Em là ánh trăng ngọt ngào

Em là ánh dương rực rỡ

Em là lẽ sống của anh

Lẽ nào em không biết?

Rằng anh yêu em?

...

Giọng hát du dương, ánh mắt trầm ấm anh nhìn cô...ánh mắt ấy, là dành cho em gái của cô...

Một giọt lệ lặng lẽ rơi, cô tiếp lời.

Em gặp anh, khi anh mới chỉ là một cậu bé
Từng ngày từng ngày bên anh trái tim em rung động
Bóng dáng anh, nụ cười anh
Lấp đầy tâm trí em
Anh là cơn gió dịu mát
Anh là mặt trời tỏa nắng
Anh là lẽ sống của em
Lẽ nào anh không biết?
Rằng em cũng yêu anh?

....

Sự mê li, lưu luyến tới diệu kì từ cô khiến mắt anh nhòe đi. Lúc sáng tác bài hát ấy, tâm trạng thật là của anh, nhưng anh cũng viết thêm lời nữ, giúp số phận của nhân vật nam chính trong bài hát này không bị thương như anh...

Hôm nay nghe cô hát, cứ sao lại nghe ra sự chân thành trong đó? Có sao lại thấy như cô đang nói với mình?

Hai người trên sân khấu như chìm vào thế giới riêng của họ, phía dưới khán giả cũng cảm động tới tình lặng...

Bài hát kết thúc, phải một lúc lâu, mọi người mới thoát khỏi không khí ngọt ngào ấy, những tràng vỗ tay giòn giã, đâu đó có người vội lau đi những giọt lệ.

.....

.....

Hà Nguyệt Dương chưa bao giờ khó xử như này, Vũ Phong luôn đi theo sau cô.

- "Tạm biệt anh nhé!"

- "Không, chúng ta đi ăn tối!"

Cũng chẳng để cô đưa ý kiến, anh đã nắm chặt tay cô, đẩy vào xe của mình. Chiếc Porsche bình yên hòa vào màn đêm.

Cố gắng xóa đi cái bầu không khí kì dị, Nguyệt Dương lên tiếng:

- "Xe mới rất đẹp!"

- "Ừ, anh thích cái cũ hơn nhưng giờ loại đó họ không bán nữa, có lẽ phải đợi tới năm sau!"

Cô nghe anh nói, cảm thấy hơi tội lỗi, chuyện này chẳng phải vì cứu cô sao?

- "Nếu em thích, sẽ mua cho em?"

- "Không, em chỉ khen thôi mà..."

Anh nhìn sang, nở nụ cười mãn nguyện.

Họ rẽ vào một nhà hàng sang trọng. Anh ân cần đỡ cô trên những bậc thang...

Chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, Phong hỏi.

- "Em ăn gì?"

- "Gì cũng được, anh gọi đi!"

- "Vậy cho tôi như mọi khi đi!"

Đoạn, quay sang trêu cô.

-”Mọi khi em rất kén ăn, hôm nay dễ tính thế?”

Nguyệt Dương hơi giật mình, khuôn mặt ửng hồng. Phong không nói nữa, anh với tờ giấy ăn, hỏi:

-”Em có bút không?”

-”Dạ...có...”

Anh nhận lấy chiếc bút nhỏ, viết viết một lúc. Sau đó gấp thành con hạc giấy đưa cho cô.

-”Tối nay, trước khi đi ngủ em mở ra, đọc những gì trong đó...”

Thì ra Phong cũng tặng hạc giấy cho Nguyệt Anh, vậy mà cô cứ nghĩ mấy con hạc giấy anh chỉ tặng riêng cô. Cô nhận lấy, cẩn thận cất vào túi áo khoác.

...

-”Sao chúng ta lại tới đây?”

Thấy xe dừng trước chung cư MW, Dương hỏi.

-”Lên nhà với anh một chút thôi, anh hứa đấy!”

Cô đành theo anh.

Không khí quỷ dị cứ bám theo hai người, từ thang máy, tới lúc vào căn hộ.

Cô không nói, anh cũng không nói. Chỉ đơn giản là bất ngờ bé cô đặt lên giường.

Anh lấy một chậu nước, rót một ít dầu thơm. Nhẹ nhàng tháo đôi dép cao gót, đặt chân cô vào trong đó, dịu dàng xoa bóp.

Nguyệt Dương ít khi đi dép cao tới 15 phân như này, đúng là chân cô đã sưng đỏ hết lên, bây giờ, cảm giác dễ chịu vô cùng...nhìn Phong...cảm thấy em gái thật hạnh phúc...lại cảm thấy có chút gì đó buồn buồn...

....

Lẽ nào em không biết

Rằng anh yêu em?

Tiếng chuông điện thoại vang lên ngọt ngào, Vũ Phong nhắc máy. Sắc mặt dần trở lên trắng bệch.

-”Em ở lại đây, anh phải đi có việc!”

Đoạn, vội vã rời khỏi.

RẦM!

Tiếng phá cửa vang trời!

Trong khu ổ chuột ẩm ướt, Hà Nguyệt Anh đang nằm một góc, người toàn vết thương, hai tay cũng bị trói chặt, giọng nói mấp máy.

-”Anh Phong, cuối cùng...anh cũng...tới rồi...”

-”Nguyệt Anh, Nguyệt Anh...em tỉnh lại đi?”

Nguyệt Anh lúc ngất lúc tỉnh, yếu ớt nói:

-”Bọn chúng, bọn chúng rất tàn nhẫn, may mà em đợi lúc chúng nó đi ăn tối nên mới gọi được cho anh...chúng ta mau đi kéo chúng về!”

-”Không, chúng ta sẽ ở đây, anh muốn biết đứa nào dám to gan như thế?”

Hà Anh mừng thầm trong bụng, cô biết, tính anh rất rõ ràng, dù sao cô cũng được anh coi là em gái yêu quý, cô bị bắt cóc, chắc chắn anh sẽ không để yên.

-”Nhưng bọn chúng, bọn chúng rất hung hãn...”

-”Em yên tâm, người của chúng ta chắc chắn nhiều hơn, anh cũng dặn Nghĩa rồi, tý nữa cậu ấy cũng sẽ mang thêm người tới đây...”

Anh cởi dây trói cho Hà Anh, xót xa ôm cô vào lòng...bỗng nhìn thấy một vật rất quen thuộc trên sàn nhà...

-”Hà Anh, cái này...em...em...chiếc vòng này...sao lại ở đây?”

Hà Anh khóc lóc âm ỉ.

-”Không phải, anh! Đừng nghi oan cho chị ấy, việc này không liên quan gì tới Dương cả!”

Sống lưng Phong tới lạnh toát, giọng nói khàn khàn.

-”Nếu em không nói, anh cũng sẽ có cách biết...”

...

Chưa bao giờ Phong thấy mấy chục phút lại dài tới vậy, khi người của anh mang bọn đầu xỏ bắt cóc vào, những lời hằn nói, như đâm thẳng vào tim gan anh.

-”Xin anh tha cho em...người sai em bắt cóc cô này là một cô giống hệt cô này...còn cho em rất nhiều tiền...cô ấy nói không cần giết, chỉ cần hủy hoại dung nhan...”

Hà Anh bên cạnh đau khổ bổ sung.

-”Em xin lỗi, em xin lỗi, là tại em, Hà Dương muốn vào showbiz, em đã nói cố gắng giúp đỡ, nhưng chị ấy lại muốn nổi tiếng nhanh, muốn sống cuộc sống của em, nếu lúc đầu em đồng ý luôn thì tốt...”

Đó là lý do hôm nay Nguyệt tự nhận mình là Nguyệt Anh rồi lên hát sao? Thế giới giải trí, có gì hay ho? Có gì đẹp đẽ mà khiến Hà Nguyệt Dương, năm năm trước, đánh mất sự trong trắng của mình, năm năm sau lại làm ra việc ngu xuẩn như vậy? Lúc này, anh còn sợ cô lo lắng, giấu cô, giờ thì thật nực cười...Nhắm nghiền mắt, anh cố kiềm nén nỗi đau tột độ.

Nhận được tin nhắn từ Hà Anh, Nguyệt Dương vội vã chạy tới bệnh viện...

Em gái cô đang nằm đó, không chỗ nào trên cơ thể nó là lành lặn, giọt nước mắt ứa ra.

Còn anh, tay cầm chiếc vòng cổ của cô, ánh mắt đầy đau đớn. Cô mất chiếc vòng đó lâu rồi, thì ra là ở chỗ Phong.

Không khí trong phòng căng thẳng lạ thường. Không giấu nổi sự lo lắng cho Nguyệt Anh, Nguyệt Dương khóc òa.

-”Mi, mi làm sao vậy, Nguyệt Anh, ai làm gì mi?”

-”À, cậu gọi cô ấy là Nguyệt Anh, thì hóa ra cậu là Nguyệt Dương hả? Còn mặc đồ, còn bắt chước mùi nước hoa của em gái mình...haha... giỏi thật...”

Hà Anh quay mặt vào bên trong, Hà Dương ngậy người.

-”Hà Nguyệt Dương, cậu là quỷ chứ không phải người. Bắt cóc cả em gái mình? Không ngờ, cậu còn có tài năng diễn xuất tuyệt vời tới vậy...”

-”Cậu...nói ...gì?”

Cô còn chưa hiểu gì thì Hà Anh đã thì thào nói với Phong.

-”Anh đừng trách chị, chẳng qua chị ấy nhất thời lầm lỡ, và cũng là do quá khát khao danh vọng...”

-”Nguyệt Dương, cậu còn gì để nói?”

-”Anh ra ngoài đi, em có chuyện muốn nói riêng với chị!”

-”...”

-”Anh yên tâm đi, em không sao!”

Hà Dương lúc này cũng lên tiếng.

-”Đúng vậy, tôi cũng có chuyện muốn nói với nó, cậu ra ngoài đi!”

...

Cánh cửa phòng khép lại, Hà Nguyệt Anh tóm tắt sự việc.

Hà Dương tưởng chừng đứng không vững, cô từng chữ từng chữ nhấn mạnh.

-”Yêu nó tới thế sao?”

-”Yêu, tất nhiên là yêu!”

-”Yêu tới mức tự bắt cóc mình rồi đổ cho chị gái, mong được sự thông cảm của nó?”

-”Đúng, sao?”

Hà Nguyệt Anh cười mỉm.

-”Ta chỉ thắc mắc, tại sao mi không đổ cho ai đó, mà lại đổ cho ta?”

Hà Nguyệt Dương, có chết cô cũng không cho chị biết, là Phong yêu chị. Cô nói:

-”Là vì bị chính chị ruột mình bắt cóc sẽ đáng thương hơn nhiều, haha...và lại, Hà Nguyệt Dương, từ khi sinh ra, chị luôn có nhiều thứ hơn em, em thực sự mong muốn tới một lần chị ném trái cảm giác thất bại xem sao?”

Từng lời của Hà Nguyệt Anh như tảng đá nặng rơi thẳng vào người Hà Nguyệt Dương. Đây là đứa em gái đáng yêu mà cô vẫn luôn bảo vệ, che chở?

-”Mi điên rồi! Mi không nghĩ mọi việc sẽ có sơ hở, chẳng nhẽ mi không sợ ta sẽ nói cho nó sao?”

-”Haha...”

Nguyệt Anh cười lớn, cô nói:

-”Chị dám? Chị dám sao? Được, chị ra nói ngay cho anh ấy biết, chị có bằng chứng không?”

-”Cái vòng đó, hóa ra mi sử dụng nó... mi lấy lúc nào, mi cũng giỏi ghê?”

-”Cũng không có gì, cảm ơn chị đã quá khen!”

-”Mi có biết, những đứa làm việc bẩn t

hửu với ta, kết quả sẽ như nào không?”

-”Biết chứ, biết chứ! Em biết, từ ngày đi học, chị rất hiền, nhưng đứa nào động tới chị, chị không bao giờ để yên, điển hình là anh Phong đấy sao, bị chị vẽ cả mặt mèo trên trước toàn trường, bị chị tung tin đồn là bóng?”

-”Rõ thế sao còn dám?”

Hà Nguyệt Dương hỏi lại.

-”Vì em là em gái của chị, chị sẽ không làm gì đâu...Mà thôi, nếu muốn, chị có thể ra đó, nói với Phong mọi chuyện, nếu anh ấy tin chị, em sẽ liều chết với chị...chị đoán xem kết quả là ai thắng hả Nguyệt Dương? Kể cả kết quả như nào, vẫn là ba mẹ chúng ta có hai đứa con, một đứa thì chết, một đứa thì là hung thủ...chị thấy sao?”

-”Mi...”

-”Sao? Hà Nguyệt Dương, em dám cá, chị không dám làm liều, chị yêu ba thế cơ mà? Cả ba nữa, cả cuộc đời, cả ánh mắt, chỉ có chị mà thôi! Nói cho chị biết, ván này chị thua rồi...”

Từng lời, từng chữ của em gái khiến Hà Nguyệt Dương muốn nổ tung, cả người căng cứng, lạnh buốt...

-”Hà Nguyệt Anh, được, mi thắng! Nhưng nói i biết, mi cũng đã đánh mất một thứ vô cùng đáng giá, mãi mãi không bao giờ lấy lại được!”

Cô cười lạnh, lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng.

Hà Nguyệt Anh mắt nhòe đi, đúng, trước đó cô đã biết...nhưng cô chấp nhận, chấp nhận đánh đổi tình yêu của chị, để lấy tình yêu của anh...

....

Hà Nguyệt Dương bước những bước đi thống khổ, cảm giác bị phản bội, thì ra là đau như thế.

Một bàn tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng, giọng nói chua xót khó tả.

-”Nói đi, giải thích đi! HÀ NGUYỆT DƯƠNG! Tôi không tin, cậu nói đi, cậu bao biện ình đi, tôi sẽ cố hiểu, cố thông cảm!”

Cú sốc quá lớn, cô gần như mất sức, cả người khụy xuống, tiếng Phong vẫn bên tai.

-”Chỉ cần em nói, chỉ cần em chịu nhận lỗi lầm, sẽ không ai ghét bỏ em cả...em muốn nổi tiếng, có rất nhiều cách, anh sẽ đầu tư cho em...nếu em muốn nhanh hơn, chúng ta có thể tung tin hẹn hò! Nguyệt, nói gì đi, anh luôn ở đây, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua...”

Cô nhìn anh, đôi mắt u sầu đau thương, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, cô phải bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ cái gì đây?

63. Chương 63

Chương 63: Hà Nguyệt Dương, anh biết là em !

-”Nguyệt...Nguyệt...”

Cô vẫn nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi, miệng mấp máy mà không nói lên lời.

-”Lúc này là tôi hơi quá, xin lỗi... chắc chắn phải có lý do gì phải không? Phải không? ...”

Cả người Nguyệt Dương run rẩy, cô thở dốc, cố gắng thoát khỏi vòng tay anh.

-”Tôi...tôi...muốn ở một mình...xin cậu...”

Hành lang bệnh viện, có bóng người con gái khuất dần, có người con trai, vô thức tựa vào tường, ánh mắt lạnh lẽo tựa bầu trời đen...

....

‘Tỷ tỷ, muội yêu tỷ nhất...’

‘Tỷ, muội có đáng yêu không?’

‘Dương, uội cái bánh đó đi...’

‘Tỷ ơi, tỷ ơi...’

‘Khi con có 10 ngàn, nếu cho thì chỉ nên cho người khác 9 ngàn thôi...’

‘Chiều em không phải lúc nào cũng là tốt, có đôi khi, chính con là người hại nó...’

...

Từng mảnh kí ức cứ dồn dập đổ về. Nguyệt Anh bé nhỏ, đáng yêu của cô, sao có thể như thế? Hãy nói cho cô, đây chỉ là một cơn ác mộng?

Lẽ nào là cô sai, lẽ nào ba đúng? Là cô quá chiều nó? Ngay từ đầu, cô đã là một người chị không tốt, cô luôn dung túng cho nó... Ngay từ đầu, giá kể có một lần cô cương nghị, cô từ chối...

Nghĩ tới những gì xảy ra, Nguyệt Dương lại rùng mình. Có thật là cô đã quan tâm tới Nguyệt Anh? Có thật cô hiểu hết em gái mình?

Dù xa hay gần, hàng tuần, chị em cô đều thủ thủ, tâm sự, mọi chuyện trong cuộc sống của nó, cô đều biết...vậy rồi cuộc, cô đã bỏ lỡ cái gì, vì sao tới nông nỗi như thế? Em gái hiền lành ngây thơ của cô, thay đổi từ lúc nào, mà sao cô lại thấy lạ lẫm tới vậy?

Đầu óc cô rối bời, những ngón tay lạnh buốt vô thức chạm vào túi áo...Ở nơi đó, cô nhớ, có con hạc giấy, mà Phong muốn gửi cho Nguyệt Anh.

Nguyệt Dương ngắm nhìn, tình cảm của họ thật sâu đậm. Vũ Phong, cậu ấy là cái gì cơ chứ? Là cái thứ quý quai gì mà ám ảnh cô bao nhiêu năm, là cái thứ gì mà khiến em gái cô bất chấp tất cả...

Giọt nước mắt khẽ chảy, rơi xuống cánh hạc, cô vội vàng lau đi...mà càng lau, càng nhòe, càng nhàu nhĩ...

Nguyệt Dương cẩn thận mở con hạc, cô nghĩ, cô sẽ gấp lại rồi chuyển phát nhanh cho em gái.

Mà khi mở ra, nét chữ rần rở ấy đập vào mắt, toàn thân cô cứng nhắc...

‘Hà Nguyệt Dương, anh biết là em!’

Anh biết là em! Anh biết là em! Anh biết là em! Anh biết là em! Anh biết là em!...Câu nói cứ vẩn vơ mãi trong đầu...Phong biết, là cô. Cậu biết từ bao giờ? Và làm sao cậu có thể biết?

Cô bỗng bồn thần, nhớ về một ngày xa xôi...

“Cậu lấy hộ tôi một vật trong túi áo được không?”

“Cậu không có tay à?”

“Tôi còn đang công cậu đó!”

...

“Quà sinh nhật đấy!”

“Sao lúc nào cậu cũng tặng hạc giấy cho tôi vậy? Sợ tốn tiền mua quà thì không phải tặng đâu, chúng ta cũng đâu có thân...”

...

“Muốn ném cậu xuống biển cho cá mập ăn thịt quá Nguyệt ạ, cho nó ăn bớt bã đậu trong óc cậu đi...”

...

Hình như, khi đó Phong nói rất đúng, hình như là óc cô toàn bã đậu thật thì phải, có sao bao nhiêu năm, cô chưa từng nghĩ tới chuyện mở những con hạc giấy đó ra?

Ngay lúc này, cô muốn, cô rất muốn biết, trong những con hạc đó, thực sự có chứa gì không? Với tay tìm kiếm chiếc túi nhỏ, mới nhớ, lúc này, Phong có giúp cô cất, Nguyệt Anh nhấn tin vội quá, cô quên mất mang theo.

Chưa lúc nào Nguyệt Dương thấy khẩn trương như lúc này, vội vã bắt xe về chung cư MW.

Bàn tay ngập ngừng bấm chuông, chờ đợi hồi lâu mà không ai trả lời. Cũng đúng, tầm này chắc Phong còn ở viện với Nguyệt Anh. Nguyệt Dương biết, mặt khẩu nhà cậu, cũng giống nhà cô thôi, nhưng cô còn lưỡng lự...liệu có nên?

Do dự một hồi lâu, ai đó quyết định mở cửa, chậm rãi tiến tới phòng chứa đồ. Cậu ấy đúng là người nổi tiếng, ngay cả phòng chứa đồ cũng to bằng phòng ngủ của cô.

Hà Dương thở phào khi thấy chiếc túi của mình treo ngay trong tủ đồ thứ nhất, không thể kiềm nén hơn nữa, tay cô run rẩy mở ngăn kéo, lấy ra đồng hạc, từ từ mở...

Tất cả đập vào mắt, ngỡ như chỉ là giấc mơ...

‘Chúc mừng sinh nhật cậu nhé Nguyệt! Tôi kể cậu nghe một chuyện, lần đầu tiên, gặp người đó, tôi đã thấy rất khác. Tôi không chắc cảm giác ấy là gì, tôi chỉ biết, tôi rất thích chơi với cô ấy!’

‘Này, tôi phát hiện ra hình như là tôi thích cô ấy, cái cô gái mà năm ngoái tôi kể với cậu đó!’

‘Lại một năm nữa rồi, năm nay tôi vẫn thích cô ấy, có điều nhiều hơn một chút!’

‘Tôi vẫn thích cô bé ấy, Nguyệt ạ, năm nay lại nhiều hơn năm ngoái, Hà Nguyệt Dương, sinh nhật vui vẻ!’

‘Nếu tôi tỏ tình, cậu nói cô ấy có đồng ý không?’

‘Hà Nguyệt Dương, ước gì cậu gọi tôi là anh nhỉ, giống như Nguyệt Anh gọi tôi ỹ! Tại sao cậu kém tôi một tuổi mà không chịu gọi tôi là anh?’

‘Sao cậu cứ thắc mắc chuyện tặng hạc thế nhỉ? Lẽ nào cậu chưa bao giờ mở chúng ra? Sao cậu lại giận khi tôi không tặng cậu món quà nào phải mua bằng tiền? Nếu cậu muốn, tôi có thể tặng cậu tất cả mọi thứ...tất cả mọi thứ thuộc về tôi, sẽ đều thuộc về cậu, nếu cậu muốn! Cậu có hiểu chút gì không?’

‘Hà Nguyệt Dương, chúc mừng sinh nhật nhé! Không biết cậu có nhớ không? Lần đầu tiên gặp nhau, chúng ta đã hôn nhau gián tiếp rồi đấy! Cậu ăn cái kẹo mút dâu tây mà tôi đang ăn dở đấy!’

‘Chuyện tỏ tình là tôi bịa đấy, thực ra tiết mục hôm đó là dành cho cậu! Tôi yêu cậu, Hà Nguyệt Dương, 14 năm rồi! Cậu yêu tôi cũng được mà không yêu tôi cũng chẳng sao, dù gì thì mai sau nhất định tôi cũng bắt cóc cậu về làm vợ tôi!!! Hehe!!!’

...

Khóe mắt Nguyệt Dương nhòe đi, cô biết, trong lòng Phong, luôn có một người, mà cậu ấy rất yêu, nhưng có đánh chết, cô cũng không thể ngờ rằng, người ấy...lại chính là cô...

This song I sing for My Moon. She is so stupid but I still want to say: Nguyệt – You are the love of my life!!

...

Em là vàng trắng ngọt ngào

Em là ánh dương rực rỡ

Em là lẽ sống của anh

Lẽ nào em không biết?

Rằng anh yêu em?

...

‘Tình bạn, tình bạn cái con khỉ? Cậu là ngốc thật hay trả vờ, cậu biết thừa tôi căm thù cái tình bạn đó...’

‘Không ai chọc tôi cả, Nguyệt, cho tôi một cơ hội...làm bạn gái tôi đi!’

...

Cớ sao cô lại ngu ngốc tới vậy? Cớ sao một người luôn bên cạnh cô, toàn tâm toàn ý vì cô, một người luôn xuất hiện, những khi cô cần...cớ sao cô cô lại không nghĩ ra...là cậu ấy yêu cô?

Đó cũng là lí do sâu xa mà Nguyệt Anh làm thế?

Hà Nguyệt Dương nấc lên từng tiếng, cô khóc...và khóc, vì ngay lúc này đây...cô quả thực, không biết phải làm gì cả???

....

Sorry all but: Mình chỉ up truyện, fix truyện duy nhất trên wattpad, tất cả các trang web khác đều đăng trái phép, truyện được thường xuyên fix nên một số chi tiết nhỏ trên các trang đó có thể khác với wattpad.

Mình không chịu trách nhiệm về nội dung cũng như không thể trả lời các câu hỏi của mọi người trên các trang đó!

....

- "Kẻ trộm xấu xa nào đây?"

Một bàn tay dịu dàng vuốt đi những giọt nước mắt của cô, giọng cậu khàn đặc, cả người nồng nặc mùi rượu.

- "Cô là ai? Cô là ai mà lại vào đây?"

- "Phong..."

Chững lại một lát, anh cười lớn.

- "À à, tôi biết rồi, tôi biết cô là ai rồi, cô là tiến sĩ Hà Dương phải không?"

Bàn tay anh siết chặt bờ vai cô, giọng nói mang theo vẻ bức dọc.

- "Đêm khuya rồi, tiến sĩ còn tới đây làm gì? Cô định lấy thứ gì của tôi đi hả? Bao nhiêu năm rồi, sao cô cứ không chịu buông tha cho tôi?"

Nguyệt Dương lo lắng nhìn người đối diện, Phong say rồi, say tới mức mắt cả tỉnh táo...

- "Đứng lên đi, tôi sẽ nấu cho cậu chút canh giải rượu..."

- "Cô tốt ghê nhỉ? Cô trở thành tốt đẹp từ bao giờ vậy?"

- "Phong!"

- "Đừng gọi tên tôi! Tôi thấy ghê tởm..."

Tiếng Phong như muối xát vào lòng cô, cố gắng trấn tĩnh, cố gắng nhẹ nhàng, cô nói:

- "Nào, ở đây lạnh lắm, có gì mai chúng ta nói chuyện...rốt cuộc thì cậu đã uống bao nhiêu rượu?"

- "Không, tôi không muốn, tại sao tôi phải nghe cô, tại sao lúc tôi hỏi, cô không nói, tại sao chứ? Tôi là cái gì trong mắt cô? À, mà đúng rồi, cô chẳng coi tôi là cái gì cả...tại sao tôi cứ phải trân trọng, nhẫn nhịn cô..."

- "Thôi đừng mà, tôi xin, tôi xin lỗi...Phong, đừng thế nữa, cậu cứ như vậy tôi rất đau, cậu hiểu không?"

- "Đau ư? Cô mà cũng biết đau hả? Loại vô tình như cô mà cũng biết đau? "

Anh nói đầy mỉa mai, anh cũng không quan tâm tới cảm xúc của cô nữa. Đôi mắt đen huyền sắc bén nhìn cô, một tay, mạnh mẽ đã đẩy cô vào bên trong chiếc tủ quần áo, một tay kia nhanh chóng kéo cánh cửa.

- "Phong... cậu...định...làm...gì?"

- "Bắt cóc cô, nhốt cô, hành hạ cô, làm cho cô chỉ thuộc về một mình tôi..."

- "... "

- "Tôi đã chờ đợi...và tôi đã quá mệt mỏi rồi, hơn 19 năm, cô biết không? Thực sự là tôi đã mệt, tôi không thể tiếp tục, tôi không thể chờ..."

Mặc cho cô giãy giụa, người anh cúi về phía trước, khẽ nâng cằm cô lên, lướt một nụ hôn dài từ khóe mắt. Bàn tay anh lùa vào mái tóc bông bênh, đôi môi kiên định mở khuôn miệng cô, dùng lưỡi dây dưa hoang dại.

- "Đừng lại đi...nghe tôi nói Phong...tôi có chuyện muốn nói..."

Nguyệt Dương vô lực cầu khẩn, van xin thảm thiết...mà hình như, tất cả mọi thứ đều vô vọng...

- "Đừng, cô đừng nghĩ tới việc đảo lộn tình thế như hai lần trước, và cô đừng có nghĩ tôi dễ dàng bị lừa..."

- "Không...không phải thế..."

- "Câm miệng đi, cái loại đàn bà lẳng lơ nhà cô, đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa...tôi chán ghét, tôi chán ngấy hiểu không?"

Anh nói, đôi môi vẫn rà soát không ngừng trên xương quai xanh tròn đẹp của cô...

-”Cậu say rồi...cậu bình tĩnh lại đi, Phong, tôi xin!”

-”Khốn nạn, tôi không muốn nghe gì cả, tất cả từ cô, tôi không muốn nghe!”

Những lần trước, cô luôn luôn thắng Phong. Nguyệt Dương tự hỏi, liệu có phải do anh vẫn còn chút nhường nhịn?

Lần này, quả thực cô thua, thua thật rồi...thua thảm hại...thua hai người mà cô yêu thương nhất...

Hai tay không ngoan ngoãn của cô bị trói chặt, cô nghe tiếng chiếc váy bị xé toạc, bàn tay người ấy tham lam trên từng tấc da thịt, mỗi vết cắn, đau tới nhức nhối, từng cú nhấn người của anh, tưởng chừng muốn dầy vò cô tới địa ngục...

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi, trái tim, tâm hồn cô...tất cả chỉ là lạnh lẽo...

.....

.....

Tia nắng hiếm hoi của mùa đông chiếu qua khe cửa tủ. Phong thức giấc với cái đầu đau tới khó tả, loạng choạng bước ra nhà tắm.

Mọi thứ đều trống rỗng, anh nhớ, đêm qua anh đã uống tới bán sống bán chết...Nhưng hình như, còn có một chuyện gì rất quan trọng, có một thứ gì mà anh đã quên mất? Có một mùi hương, rất nhẹ, rất quen.

...

-”Anh à, anh nhớ hôm nay tới đưa em đi khám tổng hợp nhé!”

Tiếng Nguyệt Anh nhẹ nhàng qua chiếc điện thoại. Anh ừ, chuẩn bị đồ tới bệnh viện, mà sao, trong lòng cảm thấy khó chịu...

64. Chương 64

Chương 64: Trăm phương nghìn kế vẫn là kẻ thua cuộc

Đường phố vẫn đông đúc nhộn nhịp là thế, mà sao anh cảm thấy trống trải, thấy cô đơn, lạnh lẽo?

Chắc chắn, chắc chắn có việc gì đó đã xảy ra...

Chắc chắn là vậy!

Tại sao anh lại tỉnh giấc trong tủ quần áo?

Tại sao anh ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng ấy, mùi nước hoa hồng đậm không thể che giấu mùi lyly nhẹ nhàng tươi mát...

Tại sao trái tim lại đập từng nhịp nhanh tới vậy???

...

Kitssssss

Chiếc Porsche đột ngột dừng!

Khuôn mặt người lái xe dần tái nhợt, những hình ảnh chớp chồn hiện về...rất chân thực...

Gục đầu vào tay lái, toàn thân Phong run rẩy. Anh đã gây ra chuyện tồi tệ tới vậy? Anh có còn là người?

Anh mắng cô lằng lộn, mắng cô ác độc, mắng cô vô tình...Nhưng anh, chính bản thân anh cũng có tốt đẹp gì?

Anh đã làm cái việc đốn mạt đó, đã cưỡng ép người con gái mà anh yêu thương nhất!

Nhìn điện thoại, vừa muốn gặp cô, vừa cảm thấy không đủ tư cách để gặp cô, người anh gần như nổ tung.

Điện thoại reo, anh ước đấy là cô, mà lại nghe một giọng nói khác.

-”Anh à, anh ở đâu rồi? Anh tới mau đi nhé!”

Phong bần thần lái xe, đến bệnh viện trong tình trạng thần thờ, vô định.

....

....

-”Anh tới rồi ạ?”

Hà Nguyệt Anh giọng nói yếu ớt, các vết thương trên người vẫn còn bầm tím. Mọi chứng cứ đều chống lại Nguyệt Dương, ngay cả Nguyệt Anh cũng thú nhận, Nguyệt Anh là cô gái hiền lành ngoan ngoãn và tôn thờ chị gái nhất mà anh từng biết.

Người giúp anh trả nợ, người cứu lấy tính mạng anh, người luôn ở bên anh, người yêu thầm anh suốt bao năm...là cô gái trước mặt anh đây, là Hà Nguyệt Anh, lí trí anh không có lý do gì để nghi ngờ cô. Nhưng còn Nguyệt Dương? Trái tim anh càng không muốn thừa nhận.

Nguyệt Anh vòng tay qua cổ Phong, anh cũng không tránh, trực tiếp bế cô tới dãy nhà D, cô cần kiểm tra sức khỏe toàn diện một lần nữa. Nằm trong lòng anh, cô nở nụ cười mãn nguyện. Rốt cuộc, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay. Cô đã đợi rất lâu rồi, cảm giác hạnh phúc này, trên đời không gì có thể sánh bằng!

-”Nguyệt Dương! Hà Nguyệt Dương!”

Tiếng gọi của người con gái phía xa khiến Nguyệt Anh hơi khó chịu, tại sao cái tên đó cứ ám ảnh mãi trong cuộc sống của cô.

-”Phải bà rồi, vui quá! Ai đây? Người yêu à? Đẹp trai ghê nha, thảo nào bà giữ thân như ngọc thế!”

Người con gái tiến lại gần, vừa thở hổn hển vừa nói. Phong giải thích cho cô ấy:

-”Đây là Nguyệt Anh, em gái sinh đôi của Hà Nguyệt Dương!”

Cô gái hơi cười, ngượng ngùng:

-”Ồ, xin lỗi nhé, mình nhận nhầm, ngày xưa cũng nghe bà ấy kể có em sinh đôi rồi! Mình là Đỗ Khanh, bạn cùng trường ENS với Dương!”

-”Không sao! Mình là Phong!”

-”Hai người đi đâu đây?”

-”Bọn mình tới khu D!”

-”Ồ, trùng hợp quá, mình cũng tới khu D, ông xã mình đang khám ở đó, mình vừa chạy ra ngoài mua nước, mình đi cùng hai bạn luôn...”

Nguyệt Anh quả thực không thích bởi con vịt xấu xí lấm mồm đang phá tan giây phút lãng mạn của cô, nhưng mà trước mặt anh, cô có thể làm gì...ngoài ngoan hiền tiếp chuyện.

....

Tới nơi, Nguyệt Anh vào phòng khám, bên ngoài chỉ có Khanh và Phong. Tính Khanh vui vẻ, hoạt bát, cô bắt chuyện.

-”Hai người yêu nhau lâu chưa?”

Phong cười.

-”Không, là em gái mình!”

-”Hả, thế Phong cũng là anh trai Dương rồi! Sao Dương không kể nhỉ?”

-”Không...mình học cùng họ...”

Anh khó xử, nhưng cô đã nói đỡ.

-”À, anh em kết nghĩa, hihi...mà này, trông bạn quen lắm...có phải bạn chính là...á, bạn là ca sĩ phải không?”

-”Ừ, ngày xưa là vậy...”

-”Cả Nguyệt Anh nữa, hai bạn đều là người nổi tiếng cả. Vinh dự ỉnh quá. Bạn biết không, ngày xưa nghe cái ca khúc bạn hát với Nguyệt Anh trên mạng, mình còn mắng cho Dương một trận vì tưởng bà ấy giấu nghề...”

-”Ừ, cậu có vẻ thân với Dương?”

-”Quá thân ấy chứ...mình ở cạnh phòng Dương mà, cũng không ngờ, có bạn bè, em gái giàu thế mà bà ấy lại phải khổ vậy, giờ tự đứng thấy khó hiểu quá!”

-”Chắc là đường tình duyên trắc trở hả?”

-”Không, tình duyên gì? Tiền tài chứ!”

Khanh thở dài, Phong sững sốt.

-”Cậu nói gì? Tiền tài? Chẳng phải các cậu được nhận học bổng rất cao sao?”

-”À, của Dương cao thôi, của mình thì thấp hơn nhiều, nhưng mà hồi mới sang, Dương nhận được học bổng xong bà ấy gửi về Việt Nam luôn, 27000 euro...hình như là bạn bè có ai nợ nần gì mà phải cần tiền để chuộc nhà ý sao...mình bàn với bà ấy, gọi về xin ba mẹ, nhưng bà ấy lại sợ ba mẹ không đồng ý, số tiền lớn như thế, mà người bạn của bà ấy có thể mãi mãi sẽ không trả được. Mà người ấy cũng cần gấp quá rồi...”

Khanh hồn nhiên trò chuyện, cô không biết rằng, người bên cạnh mình đang đổ mồ hôi lạnh, những lời cô vừa nói như một đòn chấn động tâm lý.

Anh bỗng sực nhớ, ngày đó, Nguyệt Anh chính thức vào nghề cũng chỉ được vài tháng, trước đó có hoạt động, nhưng cũng chỉ là danh hotgirl, em ấy lại còn tậu xe, nghỉ lại thì không thể có nhiều tiền thế được.

Nhiều năm qua, anh đã từng đặt câu hỏi, nhưng anh cũng chỉ nghĩ được là, Nguyệt Anh có lẽ vay được ở đâu đó cho anh rồi cô ấy đã phải nhận rất nhiều show để trả nợ, hi sinh vì anh.

27000 euro, nếu tính tỷ giá thời đó, chẳng phải nó chính xác bằng số tiền anh nhận từ cô sao???

Chưa bao giờ nghĩ tới, số tiền ấy...có thể là của Nguyệt Dương!

-”Vậy cậu ấy sống bằng gì? Nguyệt Dương, sau đó cậu ấy gọi điện về xin ba mẹ phải không?”

Phong cố bình tâm, hi vọng một câu trả lời an ủi, tiếc là, những lời nói của Khanh, như nhát dao cứa dần cứa dần vào tim gan anh...

-”Không! Bà ấy có dám đâu. Căn bản mang tiếng có học bổng cao quá, tự đứng đưng một phát, có ba mẹ nào chịu được, họ còn đang tự hào vì con cái được đi du học! Mình thế mình cũng chẳng dám...bọn mình đi làm, học bổng của mình thấp nhưng cũng gọi là có, nên mình chỉ phải làm thêm một nơi thôi, còn Dương làm tới ba nơi...”

-”Cái gì? Ba công việc?”

Anh sững sốt, Khanh nhớ lại kỉ niệm thời xa xưa, ánh mắt hơi sáng.

-”Ừ, mà tính bà ấy vụng, mình đoán ở nhà được chiều, thời gian đầu làm cứ bị đổ vỡ liên tục, tay lúc nào cũng cuốn mấy cái băng một lúc ý, trông vừa thương vừa buồn cười...”

-”...”

-”Bạn không biết đâu, bà ấy còn cái sức khỏe “tiểu thư” nữa, bị ngất tới mấy lần ý...”

Trái tim chợt nhói đau, đôi mắt anh chứa đầy muộn phiền, giọng nói run rẩy.

-”Mấy lần?”

-”Ừ, năm sáu lần gì đấy! Mà căn bản trường mình học nặng lắm, bà ấy vào một phát đã nhảy lên L3, nên càng kinh, cả việc làm, ngày nào cũng chạy như con thoi, không ngắt mới lạ. Mỗi lần đấy mình sợ chết khiếp, may bà ấy cứng rắn...nhưng cũng là chuyện năm nhất thôi, năm sau bà ấy giàu kinh lên, còn toàn mời mình đi ăn...hehe...”

Đúng vậy, Hà Nguyệt Dương...Hà Nguyệt Dương mà anh yêu, suốt ngày đọc truyện, chạy có mấy vòng sân vận động mà tưởng không sống nổi. Cô là con gái rượu của giáo sư Toán nổi tiếng, ba cô cưng cô như cưng vàng, làm sao cô có thể chịu được một cuộc sống như thế?

Vậy mà cô đã chịu...trong khi anh hạnh phúc với cái nhà được lấy lại, thoải mái làm việc trả nốt chỗ nợ...thì cô, cô cam chịu vất vả, cô thay anh chịu khổ.

Cả người Phong căng cứng, lạnh buốt, anh cố gắng, cố gắng hỏi, chỉ mong sao nghe được một chút vui vẻ trong cuộc sống của cô.

-”Vậy còn bạn trai, họ có ở bên chăm sóc cậu ấy không?”

Khanh ngẩn cả người.

-”Bạn trai nào?”

-”Bạn trai của Dương!”

-”Làm gì có bạn trai nào. Đấy, lại kể vụ bạn trai, mình chưa thấy ai ngu như bà ấy, được anh hot gần nhất khoa tổ tình công khai mà còn từ chối, sau đó ai mà nhắc tới chữ “hẹn hò” là bà ấy tránh như tránh hủi...”

-”Cậu...cậu...nói thật?”

-”Ừ, 4 năm mình ở cạnh phòng bà ấy là thế, còn năm thứ năm thì không biết, vì mình về nước lấy chồng mà. Nói chung ngày xưa mình còn từng nghĩ bà ấy lesbian đấy...”

-”Cậu chắc chứ?”

-”Ở bạn hay nhỉ, chả chắc, tối nào bà ấy chả ngồi xem phim tự kỉ...”

‘Dương mới có bạn trai anh à!’

‘Chị ấy vừa chia tay bạn trai!’

‘Chị ấy có bầu rồi...giờ không biết phải làm sao?’

...

Hình như đó là những lời Nguyệt Anh tâm sự thì phải, anh đã rất đau khổ, rất tuyệt vọng, để rồi, hôm nay...khi nhớ tới lại thấy hơi rùng mình...lẽ nào...lẽ nào...tất cả chỉ là bịa đặt...

...

“Phong... cậu...định...làm...gì?”

“Bắt cóc cô, nhốt cô, hành hạ cô, làm cho cô chỉ thuộc về một mình tôi...”

“Tôi đã chờ đợi...và tôi đã quá mệt mỏi rồi, hơn 19 năm, cô biết không? Thực sự là tôi đã mệt, tôi không thể tiếp tục, tôi không thể chờ...”

“Dừng lại đi...nghe tôi nói Phong...tôi có chuyện muốn nói...”

“Không...không phải thế...”

“Câm miệng đi, cái loại đàn bà lăng lơ nhà cô, đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa...tôi chán ghét, tôi chán ngấy hiểu không?”

“Cậu say rồi...cậu bình tĩnh lại đi, Phong, tôi xin!”

....

Kí ức chuyện tối qua lại ùa về...cả người anh hóa đá.

Khanh ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, cũng chẳng hiểu vì lý do gì, đang nói chuyện vui vẻ bạn ấy lại đờ người ra như thế, khuôn mặt thì rất khổ sở, đau thương.

-”Ê, bạn có sao không?”

Phong dường như không nghe thấy gì, anh vội vã rời bệnh viện, anh không biết phải làm gì, đối mặt như nào, chỉ biết rằng, giờ đây, anh cần gặp cô, muốn gặp cô, muốn gặp tới phát điên.

Anh tới Viện Toán, người ta nói hôm nay cô nghỉ.

Anh vào nhà cô, trống không lạnh lẽo.

Anh gọi điện cho cô, những tiếng tút dài vô hạn. Gọi điện cho tất cả mọi người quen, hi vọng có thể nhận được thông tin của cô, mà không một ai biết.

Hà Nguyệt Dương, rốt cuộc là cô đi đâu? Cô đi đâu trong lúc anh muốn nhìn thấy cô tới vậy???

Anh nhắn cho cô một tin. Rồi bắt lực về nhà mình.

Được tầm hai chục phút, lại sốt ruột gọi cho cô.

You are the love of my life

And I thank God I am a live

...

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Nguyệt, tim Phong bỗng đập mạnh. Cô đang ở gần anh sao?

Vui mừng tìm kiếm, lại phát điên khi thấy chiếc điện thoại của cô rơi trong tủ quần áo, chiếc điện thoại, nó là vật duy nhất giúp anh liên lạc với cô, và giờ nó ở nhà anh.

Bên cạnh chiếc điện thoại, là chiếc áo sơ mi màu xanh, hình như là cái áo tối qua anh mặc, nó nhàu nhĩ, và thấm một vệt máu đỏ thẫm...

Tối qua...Hà Nguyệt Dương...scandal năm đó...là Hà Nguyệt Anh?

Rốt cuộc anh đã làm cái việc khốn nạn ngu xuẩn tới mức nào? Phong tuyệt vọng nhắm mắt, cảm giác như một luồng khí buốt giá thổi qua người, nỗi đau tới xé ruột xé gan...

Anh cố gắng giữ bình tĩnh

h, mở danh bạ xem, cố gắng kiếm tìm thêm người cô quen biết. Mà danh bạ của cô, cũng chỉ có vài người anh đã liên lạc.

Một tin nhắn chuyển tới, là của Hà Anh, đúng rồi, Hà Anh không biết khám xong chưa? Anh đã quên mất.

Vô tình mở ra xem, đập vào mắt lại là sự bất ngờ lớn.

‘Hà Nguyệt Dương, bao giờ chị mới biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của em cơ chứ? Bảo đồng bạn bè của chị lần sau gặp em thì mở mắt to ra mà nhìn, đừng có nhận vớ vẩn nữa!’

Đây là giọng điệu của một cô em luôn tôn sùng chị gái sao? Đây là giọng của cô bé hiền lành mà anh biết sao?

Lưỡng lự, phân vân hồi lâu, cuối cùng Phong quyết định, đánh liều gửi đi một tin nhắn.

‘Số tiền ta giúp Phong năm nhất, bao giờ mi nói với nó là của ta?’

Anh nín thở chờ đợi.

‘Chị đúng là đồ gian xảo, lúc thì trả vờ cao thượng, anh ấy không cần biết, rồi còn không lấy lại, giờ lại lật lọng!’

Đầu anh như va phải tảng đá to bự, choáng váng khủng khiếp, anh nhấn tiếp.

‘Mi mau nói cho nó biết, hoặc ta sẽ tự nói!’

Hà Anh trả lời, rất nhanh.

‘Chị định đấu với em tới cùng ư? Haha, em biết chị sẽ không dễ dàng nhận thua mà! Được, Hà Nguyệt Dương, nói cho chị biết, anh ấy sẽ không bao giờ tin chị đâu!’

‘Ta nghĩ ta có cách làm nó tin.’

‘Vậy thì sao? Em nói rồi, nếu chị dám làm thế, chúng ta sẽ một chết một hung thủ, chị nghĩ xem, ba yêu quý của chị sẽ như thế nào?’

Phong chỉ nhấn lại ba dấu ba chấm, thực sự quá chấn động vì cô em gái, vì một người mà mình tin tưởng bao lâu.

‘Sao, chị thấy bất công lắm hả? Nhận thay em gái scandal, thế mà lại bị nó vu oan cho tội bắt cóc, cho anh ấy tiền trả nợ, cho anh ấy máu, nhưng vẫn phải câm lặng chịu sự lạnh nhạt của anh ấy...Haha. Nhưng vì ba, thôi thì chị đừng manh động, và chị cũng nên nghĩ thoáng ra một chút, cái gì cũng có giá của nó, trách thì chỉ trách ông trời sinh ra chị đã quá xuất sắc...’

Tin nhắn tới, tim anh bỗng đập mạnh, ngay cả hơi thở đơn giản cũng làm anh đau buốt...

“Hà Nguyệt Dương, nghe cho rõ này, hôm nay đi thì đừng bao giờ quay về nữa!”

“Đất nước này, không cần một đứa con gái như cậu! Và cậu, từ giờ cho tới cuối đời, cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!!!”

“Nếu tôi là cậu, có khi tôi xấu hổ chết quách đi cho rồi...haha...Nguyệt Dương, tôi quên mất, da mặt cậu rất dày, dây thần kinh xấu hổ cũng bị đứt rồi...thôi, cậu ra sân bay mau đi, mau mau cút xéo cho chỗ này nó được sạch sẽ đi...”

“Tôi xin lỗi, chắc tôi cũng chẳng đi tiễn cậu được đâu, nhìn thấy cậu làm tôi phát buồn nôn...”

“Hà Nguyệt Dương, nói cho tôi lý do...cậu chơi bởi đủ đốn, lên giường dễ như ăn cơm, ai cũng có thể làm bạn trai của cậu, có gì không thể là tôi? Nói đi!”

“Hà Nguyệt Dương, không những cậu hư hỏng, mất nết mà còn không biết suy nghĩ...”

Từng lời anh mắng cô, hạ nhục cô, giờ hiện rõ mồn một, nó như mũi tên đâm trở lại chính anh.

Đặt tay lên ngực, chỗ đó sao đau tức? Cảm thấy chính mình hèn hạ, bỉ ổi, khốn nạn, ngu xuẩn...Mọi chuyện, có sao hồ đồ, có sao đần độn, để rồi người con gái anh yêu thương nhất, phải gánh chịu tất cả?

...

‘Biết vì sao không? Vì người ta tự biết coi trọng bản thân. Còn cậu thì sao? Có gọt quả táo cũng suýt chết, cậu nghĩ xem...nghĩ thử xem...’

‘Không tự bằng bỏ được thì phải nhờ người khác chứ, không thì ra cái trạm y tế nào gần nhà...cứ để mất máu như thế hả?’

“Điên với cậu mất thôi, IQ cao khỉ gì chứ? Tôi nói cho cậu biết, từ ngày quen cậu tới giờ, hơn mười chín năm rồi...hơn mười chín năm tôi chẳng thấy nào cậu to ra được tẹo nào cả, rốt cuộc cũng chỉ là một con bò đội nón...”

....

Người ấy, đã không tiếc những giọt máu quý giá, đã cho anh nhiều máu tới mức kiệt quệ...đã vì anh mà suýt nữa mất mạng...Vậy mà, sau khi cô tỉnh, những lời anh nói, chỉ là mắng nhiếc, quát tháo, là trách móc sao cô không vào thăm?

Bàn tay cô gầy guộc đầy sẹo, hàng ngày anh đều nhìn thấy, bàn tay đó, chịu thay anh một kiếp khổ, anh lại không hề hay biết!

Anh đã đối xử với cô tệ bạc tới như nào?

Nổi hối hận, ăn năn, tiếc nuối bủa vây trong lòng, thực sự, thực sự anh khát khao được nhìn thấy cô, khát khao vô cùng...

....

....

Phòng bệnh vắng vẻ, Hà Nguyệt Anh buồn chán nằm qua nằm lại. Anh đi đâu không biết? Đi đâu mà bỏ mặc cô ở khám một mình, điện thoại cũng không thèm bắt máy?

Cô có nên đi tìm anh? Hay là ngoan ngoãn ở đây đóng nốt màn kịch đau ốm này?

Hà Nguyệt Dương cũng thật lắm chuyện, hôm qua còn nhận thua như là cao cả lắm, hôm nay lại dở chứng dọa cô nữa chứ? Điểm yếu của Dương, chính là quá mềm lòng với người thân, cô rõ hơn ai hết, thách chị cũng không dám liều, nhưng mà cô vẫn thấy bức bối. Quả là một ngày xui xẻo!

Bóng dáng cao lớn đẩy cửa, Nguyệt Anh vui mừng khôn xiết.

-”Anh Phong!”

-”Nguyệt Dương ở đâu?”

Giọng anh lãnh cảm vô cùng, cô nghe mà rùng mình.

-”Em...em không biết!”

-”Chắc không?”

-”Em thề!”

-”Tốt nhất là cô không liên quan!”

Hà Nguyệt Anh ngây người, “cô” ư? Lần đầu tiên anh ấy gọi cô như vậy, còn Nguyệt Dương, chị ấy đi đâu? Tại sao anh cần tìm chị ấy? Anh vẫn muốn nghe chị ấy giải thích ư?

Cô khóc lóc khổ sở:

-”Anh đừng buồn, em không sao, có lẽ Dương không đạt được mục đích, chị ấy buồn nên đi đâu đó thôi...”

Phong nhìn người con gái trước mặt, miệng nhếch cười, không muốn đôi co với cô, chỉ là cầm điện thoại của Nguyệt Dương, nhấn phím gọi.

Nguyệt Anh thấy máy kêu, lại thấy dáng vẻ anh, cô chết sốc. Anh đã biết những gì?

-”Cô tự mình đọc lại tin nhắn!”

-”Không phải đâu anh, là chị ấy bắt em đấy. Mọi việc không như anh nghĩ đâu...em xin...em xin...anh ở lại đi...chị ấy không yêu anh đâu, trên đời không ai yêu anh bằng em đâu...”

Bàn tay anh nắm thật chặt, giọng nói đầy uy lực:

-”Yêu? Tôi tự hỏi tới chị gái ruột luôn bao bọc cô, cô còn có thể đối xử như thế, tôi là cái gì mà cô yêu?”

-”Em yêu anh là thật, em cũng rất đau lòng, anh không biết, em phải lựa chọn giữa chị ấy và anh...em cũng rất buồn...”

-”Hà Nguyệt Anh, nếu cô không phải là em gái ruột của Hà Nguyệt Dương, tôi nghĩ rằng bây giờ tôi đã xách cô và ném ra ngoài cửa sổ rồi...”

-”Đừng, anh, đừng đi...”

Cô van nài thảm thiết, mà đáp lại chỉ có ánh mắt ghê tởm của anh.

-”Từ nay về sau, chúng ta tốt nhất không nên gặp mặt!”

-”Anh ơi, đừng...không phải em...Phong, anh đừng đi...nếu anh đi em chết mất, em không thể, chị ấy có gì tốt, Phong ơi...”

-”Anh ơi...”

-”Đừng, bây giờ chị ấy đã không thương em nữa, anh không thể cũng vậy, anh ơi...”

-”Các người thật quá đáng, hai người hứa yêu thương tôi cơ mà...”

-”Xin anh...”

...

Cô thăm thương, cô khổ sở, vậy mà anh không hề ngoái lại? Hà Nguyệt Anh đau đớn cùng cực! Vì sao tất cả mọi thứ, chị ấy đều hơn? Vì sao tới cuối cùng, chị ấy vẫn thắng? Vì sao? Vì sao cơ chứ?

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 65

65. Chương 65

Chương 65: Em ở nơi đâu ?

Nắng chiều dần tắt, hoàng hôn buông xuống, và màn đêm buốt giá trôi qua...chậm đến từng tích tắc.

Anh ngồi đó, đợi cô!

Cảm giác xa cách, ngọt ngào, đau đớn, nhức nhối...

Mỗi lần chuông kêu là một lần anh hồi hộp, có thể cô sẽ gọi lại số máy của mình để tìm điện thoại, có thể là như thế.

...

‘Nguyệt Dương, hôm nay gặp trực tiếp em bà ngoại đời, công nhận giống nhau thật, còn cả bạn Phong đó nữa, nhưng bạn ấy lạ lắm, tôi cũng không biết nói sao nữa.’

‘Chị ơi bỏ đề đó em nghĩ em chứng minh được rồi, hôm nào chị đi làm trở lại thế?’

‘Sáng nay cậu Kì bắt được con cá cực to, cuối tuần con và Hà Anh có về không? Bà ngoại cũng mong hai đứa lắm nhé!’

...

Một vài tin nhắn, một vài cuộc gọi...Phong thở dài buồn bực, Hà Nguyệt Dương, cô có thể đi đâu???

Anh nhớ, tại căn bếp kia thì phải, họ đã ăn từng bữa cơm với nhau, rất ấm áp.

Tại phòng khách này, tiếng nói cười khi ấy thật vui vẻ.

“Xinh ghê cơ! Nguyệt Dương, chúc mừng cậu, từ nay trở đi đã trở thành nữ hoàng của vương quốc mèo!”

“Vâng, Vũ Phong, tôi cũng xin chúc mừng cậu, quốc vương của các loài chó!”

“Đứng lại, nữ hoàng mèo, nàng chạy cái gì chứ?”

“Quốc vương chó, ngài biết nói tiếng người từ bao giờ thế? Ngài phải sửa mới đúng chứ?”

...

Khi ấy hạnh phúc bao nhiêu, thì bây giờ nặng nề bấy nhiêu. Căn phòng ngủ xanh nhạt, vẫn thơm mùi của cô, một mùi hương dịu nhẹ, trong lành, mùi hương mà năm năm đó, anh đã nhớ tới da diết.

Phòng ngủ của Nguyệt Dương có một tủ sách nhỏ, trước giờ Phong chưa từng chú ý tới nó, vì anh nghĩ, chắc cũng chỉ là Toán. Hôm nay, thực sự lại muốn xem, những việc hàng ngày mà cô làm, cô cống hiến cho khoa học được bao nhiêu?

Mở từng cuốn tài liệu, anh đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác.

Hà Nguyệt Dương, rank trong lớp luôn là con số khiến người ta phải ngưỡng mộ, đã chứng minh giả thiết của Fan Chung năm 1989 trong luận án tiến sĩ, có gần hai chục publish cho các tạp chí khoa học lớn, từng bài, từng bài đều có chỉ số trích dẫn cực kì cao...

Người con gái anh yêu, quả thật rất giỏi!

Đi tới tập giấy cuối cùng, nằm sâu trong ngăn tủ, có vẽ cũ kĩ, Phong tò mò lật mở.

Là hình vẽ...rất nhiều hình...

Có người con trai, cướp hôn người con gái, tay còn cầm điện thoại chụp hình.

Có người con trai, ép người con gái vào tường, hai người họ, cùng vẽ bảng tin.

Có người con trai, búi tóc cho người con gái.

Có người con trai, tay đưa cốc, tay đưa vở bài tập.

Có người con trai, đeo chiếc khăn ẩm áp.

...

Hơn một trăm bức hình, là cô vẽ...và hình như anh biết, người con trai ấy...là ai...

Có vài bức, cực kì nhòe, phải chăng Nguyệt đã khóc rất nhiều khi vẽ chúng?

Một bức, người con gái bắt lực trong cầu thang thoát hiểm, lặng nhìn người con trai bước đi.

“Nếu tôi là cậu, có khi tôi xấu hổ chết quách đi cho rồi...haha...Nguyệt Dương, tôi quên mất, da mặt cậu rất dày, dây thần kinh xấu hổ cũng bị đứt rồi...thôi, cậu ra sân bay mau đi, mau mau cút xéo cho chỗ này nó được sạch sẽ đi...”

Có phải, khi ấy cô rất đau lòng? Có phải, khi ấy, anh đã rất nhẩn tâm???

Một bức, có người con gái bắt gặp người con trai trong thang máy cùng một cô gái khác, ánh mắt cô rất buồn, cơ sao lúc đó anh lại không nhận ra?

Bên dưới, là nét chữ run run...

“Nói cho em biết em phải làm sao...em yêu anh nhiều quá mất rồi...em biết là tình yêu này là tội lỗi, nhưng mà em hết đường rồi! Giá như em có thể nói cho ai đó biết, là em yêu anh...!”

Phải rồi, cảm giác yêu một người mà không biết người ấy yêu mình, không được nói ra nó đau khổ như nào? Có lẽ, những bức thư của anh, Hà Anh cũng không hề gửi.

Cảm giác yêu một người mà chứng kiến người ấy bên một người khác đón đầu ra sao, anh nhớ rõ, nhớ rõ tiếng khóc của cô khi ấy, nó xót xa, nó quặn thắt...cớ sao anh nhẩn tâm, cớ sao ích kỉ mà trêu chọc cô?

Mà còn một việc quan trọng nhất, người Hà Nguyệt Dương yêu, là anh, là chính anh!

Anh thường ví Nguyệt với con bò đeo nơ, tự nghĩ, mình chắc cũng xứng đáng được nhận danh hiệu là “chồng” của con bò đeo nơ...Cô và anh, ngu chẳng kém gì nhau.

Trước đây, anh thường có một giấc mộng rất đẹp, đó là, cô cũng yêu anh, chỉ cần cô yêu anh, bằng một phần nhỏ nhoi anh yêu cô thôi là đủ.

Nhưng sao hôm nay, cái phát hiện này, lại khiến anh run rẩy, lại khiến anh khổ sở đến vậy?

...

“Nguyệt, sao tay lại toàn chai sạn và sẹo thế này? Chẳng phải cậu được hưởng mức học bổng rất cao không? Mấy năm đó cậu sống như nào? Hay là đem tiền cho ai mà tự mình chịu khổ rồi???”

“Ừ, sung sướng, mấy năm qua tôi quả thật sống như tiên luôn, nước Pháp cũng rất đẹp, tay chai sạn là do tôi chơi thể thao nhiều...”

Cứ nghĩ anh yêu cô rất nhiều, nhưng dường như, cô còn yêu anh nhiều hơn thế thì phải.

“Hình như cậu ấy bị ngắt rất lâu rồi thì phải...nhưng may vẫn còn kịp...”

“...suy nhược do mất máu...”

“Tôi mua con dao mới, lúc gọt táo bén quá nên...”

Cũng không biết, là do cô lừa quá đẳng cấp, hay là do anh quá khờ, tại sao lúc đó có thể tin?

Nếu cô có ở đây lúc này, anh hứa sẽ không bao giờ để cô tổn thương, anh sẽ cam tâm tình nguyện, cho cô trút hết uất giận, khổ cực của bao năm tháng qua, dù cô có đồng ý hay không, những năm tháng sau này, anh cũng sẽ bên cô.

Mới chưa đầy một ngày, sao anh nhớ cô đến thế?

Hà Nguyệt Dương, là anh sai rồi, là anh không tốt...em ở đâu, mau về đi, được không?

....

....

Bình minh lên, những tia sáng ấm nóng chiếu qua cửa sổ, nhưng sao anh cảm thấy lạnh lẽo, cảm thấy cô đơn và bất lực...

Dù không muốn làm to chuyện, nhưng Phong đã không thể kiểm soát được nữa, anh một lần nữa lục tung mọi nơi có thể tìm, nhờ mọi người quen biết, tới thám tử cũng thuê...chỉ mong sao, có thể nhìn thấy cô, càng sớm càng tốt.

....

Đợi chờ, chưa bao giờ khủng khiếp đến vậy.

Từng mẩu tin tức báo về, ngoại trừ tin cô không xuất ngoại, tất cả đều khiến anh thất vọng.

12 giờ trưa, điện thoại kêu...

– “Phong à, việc cậu bảo mình...”

– “Sau cậu? Có tin gì không?”

– “Ở bệnh viện Phước Minh hôm nay có ca cấp cứu một cô gái trẻ tự tử, mình hỏi qua bên ấy, dáng người cũng như Nguyệt Dương...”

Cả người đổ mồ hôi lạnh, cổ găng trăn trăn, anh hỏi.

– “Cô gái đó như nào...”

– “Cậu...cậu phải bình tĩnh nhé...cô ấy...nghe nói là mất cách đây một tiếng...cậu đừng đi, mình sẽ qua đó xác nhận cho cậu...”

– “Không cần, mình sẽ tự đi.”

Giọng Phong nghe tới buốt nhói, Hạnh cũng run rẩy theo, cô nhờ người trực thay rồi nhanh chóng rời khỏi.

....

....

– “Phong...Phong!”

Mừng rỡ khi thấy Phong, lại xót xa khi thấy anh không có một chút sức sống nào, cô tới bên cạnh, dìu anh ra quán nước gần đây.

-”Bình tĩnh nào cậu!”

Tay anh cứng đờ, Hạnh phải xoa bóp một lúc, Phong mới tỉnh táo đôi chút, môi anh mấp máy.

-”Đó...đó...không phải Nguyệt Dương...”

Anh vừa nói, vừa cười, nhưng mắt lại đỏ hoe.

-”Mình biết mình ích kỉ, mình cũng rất tiếc cho cô gái ấy, nhưng quả thật, mình rất căng thẳng...giờ phút lật tấm vải trắng...”

-”Mình hiểu, mình hiểu, cậu không phải nói gì nữa, uống tý trà ấm nhé...”

Giá kể, người khiến anh rơi vào khủng hoảng, có thể là cô, dù chỉ một lần, cô cũng mãn nguyện. Cô lặng lẽ nhìn anh, cô yêu anh, phải. Nhưng yêu không có nghĩa là anh phải bên cô, chỉ cần anh hạnh phúc, là cô vui rồi.

Mà bây giờ, anh có biết anh như vậy, giày vò tim cô tới tan nát?

-”Hạnh này!”

Phong gọi cô, vẫn chăm chăm nhìn cô bé phục vụ phía trước.

-”Gì cậu?”

-”Cậu cũng từng đi làm thêm phải không, cũng từng làm nhiều việc phải không? Có thể nói ình biết, cảm giác khi ấy như nào không?”

-”Ừ, nó kinh khủng lắm cậu ạ, học hành căng thẳng, nhiều khi chỉ học không đã stress lắm rồi, lại còn đi làm tới mấy việc, xong chỗ này lại chạy chỗ kia, mình đợt đó hình như chỉ ngủ 3 tiếng một ngày, có những lúc muốn chết quách đi...cũng may mà có cậu...mình...quả thật rất biết ơn cậu...”

Hạnh không hiểu sao Phong lại hỏi câu đó, cô chỉ muốn nhấn mạnh rằng, anh thực sự đã mang cho cô một luồng khí mới, một cuộc sống mới.

Cũng không ngờ, câu trả lời của mình lại khiến anh trầm mặc tới vậy. Phong đứng dậy, bồn thần rời quán...

Phải, lúc anh có tiền, lúc anh giàu có, anh đã giúp biết bao người. Nhìn họ, anh thấy thương tâm...vậy mà người con gái anh yêu thương nhất...một sự thực, một quá khứ, sao mà khó chấp nhận đến thế???

.....

.....

Phong tỉnh giấc, đầu óc choáng váng...đã hai ngày không có tin tức gì của cô.

Em gặp anh, khi anh mới chỉ là một cậu bé

Từng ngày từng ngày bên anh trái tim em rung động

Bóng dáng anh, nụ cười anh

Lấp đầy tâm trí em

Anh là cơn gió dịu mát

Anh là mặt trời tỏa nắng

Anh là lẽ sống của em

Lẽ nào anh không biết?

Rằng em cũng yêu anh?

...

Tiếng nhạc ngân vang diết da da diết, mùi thơm phức từ bếp đưa tới phòng ngủ, bên cạnh, đồng giấy vẽ anh bày bừa hôm qua cũng được thu lại gọn gàng.

Trong lòng tràn ngập ấm áp, Phong vội vã vùng dậy.

Căn bếp ngào ngạt có bóng dáng người con gái mặc váy hoa xanh điệu đà, tóc hơi xoắn để xoa vai...

Anh cố nhắm mắt, rồi lại mở mắt, chỉ sợ là ảo ảnh.

Không, không phải ảo ảnh, cô ấy không hề biến mất. Cô gái ấy vẫn đang cần mẫn thái từng lát cà rốt. Cô ấy có biết, anh mong cô tới như nào?

Hạnh phúc, tới thật bất ngờ, làm cho đôi chân cũng run rẩy. Khoảng cách giữa anh và cô thật gần, có gì anh thấy, đi tới sao quá lâu?

- "Phong, dậy rồi à? Lại đây ăn sáng đi cậu!"

Cô quay người, giọng nói êm nhẹ như mây bay. Nhưng sắc mặt anh thì tối sầm.

- "Cô làm gì ở đây?"

- "Cậu hỏi thế là có ý gì?"

- "Tôi hỏi cô làm gì ở đây?"

- "Phong, tôi không hiểu, cậu hâm à!"

- "Hà Nguyệt Anh, cô biến ngay!"

Hà Nguyệt Anh hoàn toàn suy sụp, sao có thể? Cô đã dùng cả sữa tắm của chị.

- "Anh à, anh nhớ Nguyệt Dương phải không? Em biết chuyện rồi, có thể chị ấy sẽ không bao giờ trở lại cả, em có thể sống cuộc đời của chị ấy, em có thể là Hà Dương nếu anh muốn... làm ơn đi anh, cho em một cơ hội..."

Phong thực sự cảm thấy mệt mỏi và bất lực, nếu không vì Hà Nguyệt Dương quá yêu quý Hà Nguyệt Anh thì anh cũng không chắc mình sẽ làm ra việc tệ hại gì nữa, cố gắng giữ bình tĩnh, giọng anh bình thản:

- "Cô tự đi hay cần tôi giúp?"

- "Em không đi đâu cả, em xin anh đấy! Anh mở lòng một chút được không? Chị ấy có gì tốt hơn em? Anh thích tí

nh cách gì của chị ấy, em có thể luyện tập mà..."

- "Cô có che giấu gì rồi thì cũng không bao giờ che được tâm hồn ác độc, chứa đầy sự ghen ghét đố kỵ bẩn thỉu đâu! Hà Nguyệt Dương có thể tha thứ cho cô, nhưng tôi thì KHÔNG BAO GIỜ! Không bao giờ cô hiểu không? Đừng để tôi thấy cô nữa!"

Đoạn, không chút khách sáo, ai đó thẳng thừng tiễn khách!

I am so sorry but: Truyện đăng và cập nhập nhanh nhất trên wattpad, tất cả các trang khác là đăng trái phép! Không liên quan mà dạo này ta hay bị kêu ca về vấn đề chap ngắn thế nhỉ? Các nàng muốn một chap bao nhiêu trang thì vào face nhà ta ment xuống bên dưới, ta để link ở phần bình luận. Sau đó ta cứ thể thực hiện luôn theo số đông. Nàng nào không ý kiến sau này có ngắn thì phải chịu thôi, để mấy ngày vào đọc cho dài.

Mười ngày sau.

Ở một bản làng nhỏ, trong một lớp học tình thương sơ sài, có cô giáo trẻ đọc đề bài.

- "Trên cành cây có 5 con chim, bác thợ săn bắn chết 1 con chim, vậy bây giờ trên cành còn mấy con?"

Lũ trẻ nhao nhao.

-”Cô mời bạn Vịt!”

-”Con thưa cô còn 4 con ạ, 5 trừ 1 bằng 4 ạ!”

-”Tốt lắm, có bạn nào có đáp án khác không?”

-”Con, con,...con cô ơi...”

-”Mời bạn Nhím!”

-”Cô ơi không còn con chim nào ạ, vì nghe tiếng súng của bác thợ săn thì chim chóc sợ quá bay hết đi rồi ạ!”

-”Rất thông minh...”

-”Con thưa cô...con có đáp án...khác nữa ạ...”

Phía bàn cuối có cánh tay rụt rè, cô giáo tươi cười khuyến khích.

-”Được, cô mời bạn Cua, con nói cho các bạn cùng nghe nào?”

-”Dạ, con thưa cô còn ba con chim ạ! Bác thợ săn bắn chết một con chim, con chim người yêu của nó đau lòng quá tự tử theo, trên cành cây giờ còn ba con ạ...”

Đáp án khiến cô giáo tự dừng trầm mặc, nếu là trước đây, chắc cô sẽ phì cười, nhưng bây giờ, hình như cô đang nhớ tới, có một người con trai, đã bất chấp tính mạng mà ôm trọn một người con gái trong lòng, nguyện cùng lăn xuống vách đá.

Giọt nước mắt khê chảy, người con trai đó...hiện tại, sống tốt chứ???

66. Chương 66

Chương 66: Yêu thương nhưng nhớ

Royal Bar, 12 giờ đêm.

-”Phục vụ, thêm rượu!”

Người đàn ông ngồi bàn đối diện, không kìm nổi mà đi tới.

-”Cô gái, uống ít thôi!”

-”Anh thì biết cái gì chứ? Đưa đây?”

-”Tôi nói rồi, cô nên về nhà đi...”

-”Haha, nhà anh có chị gái không? Anh có anh trai chứ?”

-”Tôi có, cô say rồi!”

-”Tôi không say, chị ta là cái gì chứ? Tại sao ông trời lại ưu đãi tôi vậy? Từ bé đã luôn xuất sắc hơn tôi, đến cả người tôi yêu thương nhất cũng yêu chị ta, ba mẹ tôi thì thiên vị khỏi phải nói rồi...”

Người đàn ông ánh mắt đồng cảm, ngồi xuống rót một ly rượu, anh nói:

-”Tôi cũng vậy, tôi có anh trai, anh trai tôi quản lý cả tập đoàn, còn tôi, cũng chỉ là một giám đốc nhỏ nhoi. Từ bé, mẹ tôi lúc nào cũng thương anh tôi nhất.”

-”Xem ra chúng ta đồng cảnh ngộ rồi!”

-” Anh ấy đẹp trai hơn tôi rất nhiều lần...”

-”Haha...chị tôi thì giống tôi đây, giống như đúc luôn, chúng tôi là chị em sinh đôi ...vậy mà người ấy, luôn luôn phân biệt được, chỉ cần chạm mặt đối diện, anh ấy liền phân biệt được tôi và chị...hơn mười chín năm, ánh mắt anh ấy chỉ có chị...”

-” Cô có biết, rất nhiều lần tôi cũng thèm khát được cuộc sống như anh ấy không? Một cô vợ giảng viên xinh đẹp dịu hiền, một đứa con trai kháu khỉnh, một tình yêu rực lửa...sự nghiệp, tình cảm, anh ấy đều thăng hoa. Còn tôi? Tôi yêu một cô bé tha thiết, rồi cuối cùng, tôi phát hiện ra, cô ấy...là em gái mình...”

-”Haha, nghe có vẻ anh thê thảm quá nhỉ? Nhưng thôi, vẫn còn hơn, tôi còn chẳng được người ta để ý...”

Hà Nguyệt Anh bần thần, giọng nói bi thương.

-”Anh bảo chúng ta phải làm sao? Chúng ta phải kiện ai bây giờ? Tại sao lại bắt công tới thế?”

-”Thực ra cũng không bắt công đâu, có muốn nghe tôi nói không?”

-”Có, nói đi!”

-”Có những khi, tôi ganh tỵ với anh trai tôi. Nhưng rồi, khi tỉnh táo lại, tôi mới nhận ra, thực sự thì anh ấy rất mệt mỏi, mỗi khi tập đoàn xảy ra chuyện gì, người đứng mũi chịu sào là anh ấy, anh ấy cũng luôn nhường nhịn tôi...chị cô có nhường cô không?”

-”Haha, chị ta á, chị ta có mà dám không nhường!”

-”Vậy là cô cũng có người chị tuyệt vời rồi còn gì?”

-”Không phải chị ta tuyệt vời, mà là tôi có cách làm cho chị ta phải nghe theo mình, chị ta sợ tôi, haha!”

Người đàn ông giọng nói trầm trầm.

-”Cô sai rồi, nếu như cô nói, một người xuất sắc như vậy, làm gì có lý do gì để sợ cô, chẳng qua, cô ấy rất yêu quý cô mà thôi...”

-”Haha, cứ thử cho tôi mọi thứ xem, tôi cũng rộng lượng, cũng yêu quý chị ấy như vậy!”

Hà Nguyệt Anh trong cơn say, đem toàn bộ mọi chuyện ra kể với người đàn ông lạ mặt...cũng không ngờ, anh ta lại lắng nghe chăm chú như thế.

-”Haha, đã hiểu vấn đề, hóa ra cô ích kỉ xấu tính như vậy?”

-”CÁI GÌ?”

Ly rượu hắt thẳng vào mặt người đối diện.

-”CÚT! Các người, các người toàn về phe chị ta thôi, biến cho tôi...”

Người đàn ông không những không tức, anh ta giữ tay cô gái trẻ, thì thầm.

-”Cô nghĩ mà xem, luận về tài sản, cô giàu có gấp một trăm, thậm chí một ngàn lần chị mình, luận về mức độ nổi tiếng, chắc không phải bàn. Luận về nhan sắc, cô được chưng diện, dùng nhiều hàng hiệu, chắc chắn khi đứng cạnh, cô nổi bật hơn. Chị cô có gì hơn cô?”

-”Anh...anh...im đi...”

-”Luận về tình thân gia đình, cứ coi như chị cô được ba mẹ cô yêu hơn, nhưng cô lại được chị cô coi như bảo vật, còn cô thì luôn ghen ghét, vậy là chị cô thiệt rõ ràng...mọi tai họa cô gây, mọi khó khăn cô gặp phải, chị cô đều đi đằng sau giải quyết...”

-”Câm ngay!”

-”Có chẳng chỉ là chị cô được người đàn ông đó yêu hơn, nhưng mà phải nói rằng, có thể đó là người dành cho chị cô, còn cô, vẫn có người đàn ông ngoài kia dành cho cô mà...”

-”Biến!”

Chiếc ly thủy tinh vỡ choang dưới đất, người đàn ông mỉm cười bước đi, để lại cô gái trẻ đầy phần uất.

-”Hà Nguyệt Dương, tôi không phục, tại sao mọi người đều đứng về phía chị? Tôi nhất định không chịu, nếu là hai chúng ta không thể cùng đạt được thì sẽ cùng không có gì!”

Mười bốn ngày kể từ ngày cô đi.

Người ta nói, cô chỉ xin nghỉ hai tháng. Phải chăng hai tháng nữa cô sẽ trở lại?

Hà Nguyệt Dương hóa ra còn có biệt tài trốn, cô trốn thật giỏi.

Nỗi nhớ giày vò, nỗi hối hận khôn nguôi, mệt mỏi bất lực...cuộc sống của anh, quả thật giống như địa ngục.

Điện thoại đổ chuông.

Lần nào anh cũng hi vọng nhỏ nhoi, và lần này, chẳng ngoại lệ.

-”Phong!”

-”Hiếu à, có tin gì không?”

-”Tin khỉ gì, ông mau vác cái mặt đến đây cho tôi nhờ, tôi mà biết có ngày hôm nay thì ngày xưa không bao giờ tôi cùng mở công ty với ông nhé!”

-”Biết cũng muộn rồi!”

-”Này, từ đã, loại điên kia, điên rồi hả, con Dương nó người lớn rồi, nó đi ắt nó sẽ về, bây giờ ông mau tới đây đi!”

-”Tôi bận lắm!”

-”Bận khỉ gì, bận ở nhà ôm gối của nó khóc lóc hả? Đàn ông đàn ông...mau lên, tôi cần ông tới quyết vài việc...”

-”Nói linh tinh, bà và Nghĩa tự quyết đi!”

-”Thì ông cũng phải tới kí giấy chuyển quyền cho tôi chứ, tự tôi làm được à, thằng rồ kia, mau tới đi hay bắt bà đây phải qua đây hả?”

-”Được rồi...được rồi...đợi tôi tý!”

.....

.....

Hiếu lại bù đầu với đồng hợp đồng. Nàng cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, chẳng ai nói cho nàng biết. Chỉ biết, Phong dạo này tìm Dương điên loạn, Dương thì mất tích. Xâu chuỗi thêm việc Dương cho Phong máu, lẽ nào, hai đứa chúng nó yêu nhau?

Suy luận của nàng, Nghĩa nhất mực ủng hộ.

Nhưng mà nàng không muốn nghĩ thế đâu, bởi vì mỗi lần muốn làm Nghĩa ghen, coi trọng nàng, nàng toàn lôi Phong ra, dọa cho Nghĩa sợ tới tấp, giờ Phong mà yêu Dương, thì nàng phải dùng ai để “giữ gìn hạnh phúc gia đình” cơ chứ?

Kiểu ở đời hình như ở hiền gặp lành, nàng còn đang suy tính thì ông trời đã đưa “con tốt” tới. Đúng rồi, là đứa này chứ ai? Nhiếp ảnh gia mới của công ty, định cư ở Mỹ từ bé, nay trở về cội nguồn.

-”Chị Hiếu...”

Thằng bé nhanh nhẩu, Hiếu đơn đả.

-”Gớm, Long làm gì mà gọi là chị, già thế? Cứ gọi mình là bạn bè, hay là em là được...”

-”Ừ, vậy thì gọi em nhé, không khách sáo!”

-”Được, thế tuần vừa rồi đi dã ngoại có thu được gì không? Đã sẵn sàng quay lại làm việc chưa?”

Hiếu thấy Long lấy máy ảnh, tìm kiếm điều gì đó. Đúng lúc ấy, nhân vật gây cho nàng nhiều ức chế nhất trong năm cũng xuất hiện. Nhìn cậu ta, người không ra người, ngợm không ra ngợm, trông thương quá, nàng cũng chẳng nổi mắng.

-”Giấy tờ kia, ông kí rồi biến đi!”

Phong cứ thế cầm bút tới bàn làm việc, Long vừa hay tìm được ảnh, đưa cho Hiếu xem, tâm đắc.

-”Em có tin vào điều kì diệu không? Anh đã gặp một người trên bản Mèo, giống hệt em diễn viên của công ty mình, lúc đầu còn tưởng em ấy tới quay phim, sau hỏi người ở bản mới biết, cô này là giáo viên ở đây!”

Hiếu nhìn tấm ảnh, gương mặt thất thần, nói câu được câu không.

-”Nó...nó...chính là nó...con ranh...”

-”Em sao vậy? Giống lắm đúng không, giống cái em, tên là gì nhỉ, lần trước mới chỉ giới thiệu qua nên anh cũng không nhớ rõ...Nguyệt...Nguyệt ...gì đó...”

Tiếng Long làm ai đó sững lại, còn Hiếu nói một hồi.

-”Nguyệt Anh, con dở kia là Nguyệt Dương, chúng nó là chị em sinh đôi, kì diệu cái quái gì, anh mới về nước nên không biết!”

Nàng vừa dứt lời, Phong đã lao vào người đối diện, giật lấy máy ảnh, cả người gần như bùng nổ.

-”Ở đâu...cậu chụp ở đâu ...”

-”Tôi, ở bản Mèo...”

-”Cụ thể ở đâu?”

Long nói một lúc, sau lại bổ sung:

-”Nhưng cậu để mấy ngày nữa hẵng đi, có việc gì gấp hả? Nghe nói tối nay trên đó có bão lớn, nên tôi mới phải về sớm đây...”

Tiếc là người nào đó chẳng thèm nghe lời khuyên quý giá, đã vội vã rời khỏi.

.....

.....

Trên bản làng xa xôi.

-”Cô giáo, cô giáo ơi!”

Hà Nguyệt Dương ra mở cửa, giọng nói ngọt ngào.

-”Sao con?”

-”Con và anh Tèo định lên huyện mua lương thực, cô đi không? Mấy ngày nữa bão lớn lắm, phải mua đồ dự trữ cô ạ...”

-”Cô...”

-”Cô không đi cũng được, cô thích ăn gì con mua về cho cô?”

Nguyệt Dương lưỡng lự, một hồi quyết định đi cùng học trò. Anh Tèo của bé Vịt lái công nông, cô và bé ngồi sau trò chuyện.

Tính ra cũng tới bản được nửa tháng rồi. Nhớ lại cái ngày nhất được tờ rơi tuyển giáo viên cho lớp học tình thương, một thân một mình lặn lội tới đây, may mắn thay, mọi người đều rất tốt, cũng rất quý các cô giáo. Cuộc sống thật đơn giản nhưng ấm tình người.

Cô nhớ người ấy, cô đã biết, người ấy từng thích cô, yêu cô, nhưng cô căn bản chẳng có cách nào đối diện, người ấy dù sao cũng từng hẹn hò với em gái cô, người yêu hiện tại đang là Thùy Vân, cô quả thật nghĩ không thông...

Chiếc công nông dừng lại ở phố huyện, ba người chọn những đồ dùng và thức ăn cần thiết, đoạn, hai đứa rủ cô giáo vào bưu điện huyện chơi. Tèo và Vịt ngồi internet, nên Nguyệt Dương tranh thủ gọi cho ba mẹ.

- "Mẹ nghe con!"

- "Ba mẹ khỏe không ạ?"

- "Khỏe, ba con đang bơi, mọi thứ tốt cả chứ, cuộc sống rừng núi có cực không con?"

- "Vui lắm mẹ ạ!"

- "Sao con không gọi bằng di động? Đây là số ở bưu điện huyện hả con?"

- "Ở bản không có sóng mẹ ạ, di động hình như con để quên ở nhà!"

- "Ừ, thấy bà ngoại bảo có người cứ tìm con đấy! Có muốn chia sẻ cho ba mẹ không?"

- "Thực sự...con rất rồi..."

- "Vậy thì để sau nhé, ba mẹ tôn trọng, dù sao các con cũng lớn hết rồi..."

- "Mẹ, đừng..."

- "Ừ, yên tâm, mẹ không nói con ở đâu cả!"

- "Vâng..."

...

- "Cô giáo, cô giáo có facebook không? Vào chơi đi, hay lắm, rồi kết bạn với con! Hay con tạo nick facebook cho cô giáo nhé!"

Cậu học trò cố kéo cô giáo ngồi xuống, Nguyệt Dương phì cười.

- "Cô có!"

- "Vậy cô vào đi, add con đi!"

Vịt năn nỉ nhiều quá, Nguyệt Dương đành vào. Facebook này, chắc cũng "mốc meo", lâu lắm cô không dùng.

Tin nhắn, hỏi thăm của bạn bè sau vụ scandal năm đó, chủ yếu là động viên cô cố gắng. Giờ mới biết, thực sự có nhiều bạn tốt.

Và người ấy...

'Moon, I miss you...'

'Nguyệt Dương, tôi sai rồi, ngày hôm đó tôi không nên mắng cậu, Tết này cậu có về không? Tôi muốn gặp cậu!'

'Nguyệt, sao không dùng face? Cả mail, cả điện thoại nữa, cậu chán ghét tôi tới thế ư?'

'Thư tôi gửi cho cậu, nhờ Nguyệt Anh, cậu nhận được chứ? Sao không trả lời tôi, cậu vẫn giận tôi thế ư?'

....

'Nghe nói cậu có bạn trai mới, chúc mừng nhé!'

....

'Nghe nói cậu vừa chia tay,

thôi đừng buồn.'

....

‘Tôi quả thật đang rất mất bình tĩnh, Nguyệt ạ. Tôi đã làm visa, đặt vé máy bay sang Pháp, tôi định đúng dịp sinh nhật cậu, sẽ gây cho cậu bất ngờ, sẽ cầm bó hoa hồng tới trước mặt cậu, rồi tỏ tình với cậu, nhưng mà sao cơ? Tôi chậm chân mất rồi phải không? Cậu đã có người yêu mới, còn cùng nhau vi vu đi Đức tận hưởng...’

‘Nguyệt Dương, tôi thật không còn lòng tự trọng nữa, nhưng nếu cậu đổi ý định, nếu cậu muốn gặp tôi, thì hãy nhắn lại cho tôi một chữ, chỉ cần một chữ thôi, tôi lập tức sang với cậu, còn nếu không, tôi sẽ không làm phiền cậu...’

.....

‘Nguyệt, về đi, tôi sẽ lo cho cậu!’

‘Tôi đã nghe chuyện, quả thật rất đau lòng...có lẽ, trái tim cậu không bao giờ mở cửa với tôi cả...’

....

....

Rất nhiều, rất nhiều những tin nhắn gửi đều đặn trong vòng năm năm, người ấy, những năm tháng đó, cũng chẳng hề hạnh phúc...và sự thực...lẽ nào chuyện hẹn hò, mang thai, là Nguyệt Anh bịa???

....

‘Nguyệt Dương, em ở đâu? Anh sai rồi...’

‘Anh không rõ em có xem được tin nhắn này không, nhưng anh gần như phát điên, em hiểu không?’

‘Anh biết rồi, biết tất cả. Anh xin lỗi vì sự ngu xuẩn của mình, một trăm, một ngàn lời xin lỗi chắc cũng không đủ...làm ơn đi em...’

‘Anh đã xem những bức vẽ đó, anh chỉ muốn làm em ghen thôi, anh và Thùy Vân, chẳng có gì hết, anh không nghĩ anh đã làm em đau tới thế...’

‘Tha cho anh đi, đừng độc ác như vậy...’

‘Về đi, thích trừng trị anh như nào cũng được...xin em đấy!’

....

Cả người cô bủn rủn, nước mắt không ngừng rơi, người ấy và cô...thật giống nhau...thật ngốc nghếch...

-”Cô giáo, cô sao vậy, chúng ta chuẩn bị về thôi ạ!”

-”Không sao, cô đọc một câu chuyện xúc động thôi...”

-”Vâng ạ!”

Hà Nguyệt Dương cố gắng giữ bình tĩnh, cô xem nhanh nốt các tin nhắn còn lại.

‘Hà Nguyệt Dương, anh bị ốm rồi, rất nặng.’

Nước mắt lại càng chảy nhiều, đó là tin nhắn cuối cùng, cách đây ba ngày. Lo lắng sợ hãi ngập tràn, người ấy bị ốm? Liệu anh có làm sao? Tính anh rất lười đi bệnh viện, cũng thương ba mẹ nên thường không nói, ai sẽ chăm sóc anh, ai sẽ nấu cơm cho anh?

Anh ổn chứ? Tại sao ba ngày qua không có thêm tin nhắn nào?

Người cô run tới tê dại, bần thần bước tới cột điện thoại, nhấn số, hộp thoại chờ đợi.

.....

-”Alo?”

-”Tỷ...sao lại là tỷ?”

-”Không là ta thì là ai, con muội khốn nạn, sao lại là mi? Mi chết ở đâu giờ mới ló ra là sao?”

-”Muội muốn tìm Phong?”

-”Không phải tìm, nó đang tới chỗ muội đó, đi vội quá vút cả điện thoại ở công ty!”

-”Tỷ...đùa à...”

-”Đùa con khỉ, nó đi rồi...”

Hiếu và Nguyệt Dương nói chuyện một hồi, cô như hóa đá. Cả quãng đường về, cảm giác không thể thở nổi.

.....

.....

Chiều tối, gió bắt đầu đập mạnh, mưa lớn xối xả.

Có người con gái, đứng ở mép nhà sàn, ánh mắt hướng về phía chân đồi mong đợi.

Nếu tính thời gian người ấy đi, có lẽ tâm này đã phải tới nơi.

Một tiếng, hai tiếng...rồi ba tiếng...

Chỉ có tiếng sấm sét và tiếng núi rừng...ai đó tự an ủi, có lẽ người ấy nghỉ giữa đường, có lẽ mai người ấy sẽ đi tiếp.

Nhưng rồi, lòng cô lại không yên, bồn chồn khó tả.

Nước dưới chân đồi đã ngập tới ngang người, nước càng lên cao bao nhiêu, nỗi lo trong lòng cô dâng trào bấy nhiêu. Tim nhói theo từng nhịp, có người đổ mồ hôi lạnh, đôi chân không ngừng đi qua đi lại, đôi bàn tay đặt trước ngực, không ngừng cầu nguyện.

Những giây phút dài nhất đời cô...chậm rãi trôi qua...

Tia chớp đánh nhè nhẹ một góc trời, tia sáng ấy lóe lên, bóng dáng người dưới kia càng thêm sắc nét, là anh? Ai đó vừa khóc vừa cười, giọng nói khản đặc:

-”PHONG! Có phải cậu không?”

-”Phong ơi! Phong?”

Nghe tiếng gọi, bóng người kia ngược lên, trời tối mù mịt, ánh đèn pin mờ mờ, cô chẳng nhìn rõ mặt người ấy nữa, nhưng giọng nói này, giọng nói...không thể lẫn vào đâu được...

-”Nguyệt, lên nhà đi, mưa! Mau lên!”

Đúng rồi, đúng là anh, anh đã tới...và an toàn, cô thở phào, vội vã chạy xuống dưới.

XOẠC!

Đường đồi trơn như đổ mỡ, Nguyệt Dương không cẩn thận mà đá phải hòn sỏi, lăn tự do xuống dưới. Nhưng thế này chẳng phải trời giúp cô sao? Cô đang ở rất gần, rất gần anh rồi, chỉ có điều, không tài nào mà đứng dậy được.

Ở đây, cô nhìn rõ Phong hơn, anh hốt hoảng lao về phía cô...giờ phút bàn tay anh chạm vào người, trái tim cô như muốn vỡ tan thành từng mảnh.

-”Nguyệt!”

Nghe tiếng gọi thân thương ấy, ai đó khóc òa. Cô chẳng hiểu vì sao mình khóc, là do cô bị ngã đau? Là do anh không sao cả? Là do cô đã rất nhớ anh? Là do cô biết, anh yêu cô...trước giờ chỉ yêu mình cô?

Sống mũi anh cũng đỏ rực, lấy tay xoa đi những giọt lệ trên má cô, đặt một nụ hôn trên trán, anh thì thầm.

-”Không sao...không sao rồi, anh tới đây rồi!”

Trời vẫn mưa rả rích, xa xa, có người con trai siết chặt người con gái tiến về phía nhà sàn, khước mọi nỗi nộ cười hạnh phúc!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 67

67. Chương 67

Chương 67: Hà Nguyễn Dương. Anh . Yêu . EM

Trong căn nhà sàn đơn sơ trên đỉnh đồi nọ, có hai kẻ ngốc, cùng ướt sũng...

Kẻ ngốc thứ nhất nói với kẻ ngốc thứ hai, giọng bực bội:

-”Xe cậu đâu? Đậu ở ngay ngoài bãi phải không? Ở đó có chỗ cho xe ô tô đấy...”

Sợ có người lo lắng, kẻ ngốc nọ chỉ gật đầu. Vậy mà cô vẫn cau:

-”Cậu có biết là bão lớn lắm không? Cậu có biết là nguy hiểm lắm không? Tôi đã nói rồi, người ta bảo “ngu thì chết”, với cậu, đúng là không sai vào đâu được!”

Anh thắm đầu vào, xoa đầu, lẩm bẩm:

-”Em thì có khác gì, đã bảo đứng trên đấy đợi anh, lò dò đi xuống, có mỗi đi từ trên xuống dưới thôi, cũng bầm dập hết cả còn gì...”

-”Cậu nói cái gì thì nói to ra xem nào, lí nha lí nhí!”

Ai đó bực, quát to. Ai đó ngậm ngùi.

-”Không có gì, là anh sai, anh ngu, anh thật ngu, thật đáng chết, vì anh mà...em khổ...”

Phong nói, giọng trầm xuống, anh nhận lỗi nhanh quá, cô chẳng thể nào mà bắt bẻ được nữa.

-”Đỡ đau chưa em?”

Từ nãy tới giờ, cứ anh em em em, đúng là làm cô phát ngượng mà, đành trả lời cộc lốc.

-”Đỡ rồi! Nói đi, cậu tự dưng tới đây có việc gì?”

-”Anh vừa đọc một câu chuyện rất hay, muốn kể cho em nghe!”

-”Chỉ có thể thôi?”

-”Ừ!”

Nguyệt Dương nhìn tên dở hơi trước mặt, choáng! Nhưng vì ánh mắt anh quá đỗi trìu mến, quá đỗi dịu dàng, cô đành gật đầu.

-”Truyện kể rằng, có một kẻ ngốc nọ, ôm mối tình đơn phương với một cô gái, hơn mười chín năm. Lúc nào, anh ta cũng cảm thấy cuộc đời bất công. Lúc nào anh ta cũng tự hỏi, tại sao? Anh ta có gì không tốt? Anh ta toàn tâm toàn ý, anh ta yêu cô ấy nhiều thế cơ mà...hỏi thế gian, liệu có ai yêu cô ấy được nhiều như anh? Cả trái tim anh, tâm hồn anh, đều thuộc về cô ấy...vậy mà cô ấy không hề quay lại nhìn anh lấy một lần...Anh ta hồ đồ, anh ta ngu xuẩn tin lời kẻ xấu, không dưới một lần xâm phạm cô ấy, tổn thương cô ấy...”

Khước mắt Nguyệt rưng rưng, Phong kéo bàn tay cô, nhẹ nhàng áp lên mặt mình.

-”Thế rồi, một ngày nọ, kẻ ngốc ấy biết, vì anh ta, đôi bàn tay xinh đẹp này gầy đầy những vết sẹo...vì anh ta, đôi mắt này đã khóc tới sưng húp...vì anh ta, những giọt máu quý giá...”

-”Đừng...tôi...tôi đọc truyện đó rồi...”

Tiếng cô êm nhẹ, quả thực, nếu anh nói thêm một từ, chỉ một từ nữa thôi, cô sợ...cô không thể chịu đựng được...

-”Nguyệt...”

-”Tôi...tôi...không biết...”

Cô lắp bắp.

-”Nhìn thẳng vào mắt anh, nói cho anh biết em nghĩ gì...”

-”Tôi...tôi...Phong...”

-”Nguyệt, em có thể sống thật với lòng mình được không? Em có thể đừng nghĩ tới người khác nữa được không? Em đối với người ta, đã quá tốt rồi...em có thể nào, từ giờ, hãy sống ình được không?”

Ánh mắt anh chân thành, khẩn khoản, cô bị ánh mắt đó làm cho rối bời.

-”Tôi...cậu đi tắm đi, để ướt lâu như thế là cảm lạnh đấy...”

-”HÀ! NGUYỆT! DƯƠNG!”

Ai đó ục diên, nhấn mạnh từng chữ.

Ai đó giật nẩy mình, trong lúc cô còn không biết phải làm gì, nên như thế nào thì đã bị người ấy ôm chặt. Một nụ hôn mãnh liệt, khát khao. Mỗi ai đó cứ thế xâm lược mạnh mẽ, càng lúc càng nồng nhiệt, càng lúc càng nóng bỏng.

Anh cứ rấn ép cô hé mở, không chút ngập ngừng càn quét bên trong. Nguyệt Dương cả người mềm nhũn vô lực, cô bị anh làm cho đến không biết phương hướng, mơ màng, đầu óc trống rỗng...ngay cả hô hấp cũng khó khăn, người trước mặt dường như muốn hút cạn toàn bộ hơi thở của cô, dù có thể cũng không thể nào làm anh thỏa mãn sau bao nỗi nhớ thương, buồn bã, hối hận, tiếc nuối ...

-”Phong...Phong...”

-”Em thừa nhận đi, má em đỏ ửng và hình như tim đập rất nhanh!”

-”Đó chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của con người thôi...”

Cô một mực phủ định khiến anh phát khùng. Cuối cùng chẳng thêm kiên dè, chỉ thẳng vào người đối diện, ai đó nói.

-”Được, tôi cóc cần em chấp nhận hay gì hết. Em yêu tôi cũng được, không yêu tôi cũng được, nói rõ ràng quan điểm của tôi cho em biết nhé, từ giờ Hà Nguyệt Dương ở đâu là Vũ Huỳnh Phong ở đó!”

-”Cậu...cậu...vô lý vừa thôi...sao lại có đứa đáng ghét như cậu chứ?”

-”Đấy, lại nói về vô lý, kém một tuổi mà còn không chịu gọi là anh? Yêu mà không dám thú nhận? Nguyệt, mười chín năm rồi, mười chín năm đấy, em không biết thế nào là hối tiếc sao? Em không thương em thì em cũng thương tôi một chút chứ???”

Nguyệt Dương bị dồn cho tới đường cùng, đành phát biểu liều:

-”Thương gì, sao tôi phải thương cậu? Cái mặt rõ là hãm mà...”

-”Được, nhớ lời em nói!”

-”Nhớ! Tôi nói tôi chẳng nhớ!”

Anh không đòi co thêm với người cứng đầu cứng cổ trước mặt nữa, chỉ đơn giản ra mở cửa đi xuống tầng bậc thang.

-”Cậu đi đâu? Tối rồi cậu còn đi đâu?”

Tiếng gọi từ phía trên, khoe môi ai đó khẽ mỉm cười. Giọng vẫn điềm nhiên.

-”Yên tâm, anh đã hứa cả đời này sẽ không rời xa em rồi. Chẳng qua em ngứa mắt với anh nên anh ra đây thôi, đêm nay anh sẽ ở ngoài này, em vào đi!”

-”Điên hả, hay rồ? ”

-”...”

-”Mưa to như thế lại ra đây đứng...hay lúc này cậu bị sét đánh rồi, cho nên đầu óc có vấn đề...”

-”...”

-”Vũ Phong, tôi ra lệnh cho cậu lên đây!”

-”...”

-”Thực ra tôi nói thế thôi, cậu cũng không đáng ghét lắm đâu, vào nhà đi!”

-”...”

Mặc kệ cô nói, từ đầu tới cuối anh lặng yên.

Hà Nguyệt Dương, cô đành chịu thua, đành xuống dưới cầm tay kẻ bướng bỉnh, lôi xềnh xệch lên nhà, sau đó đem cửa khóa lại. Kẻ bướng bỉnh sượng rơn người mà vẫn phải cố tỏ ra tiu nghỉu.

-”Thôi mình bị người ta bắt cóc ở đây thì mình đành chịu vậy...”

-”Cậu đứng là...mặt đây...đi tắm đi...”

-”Em tắm trước đi, em cũng ướt như chuột mà!”

-”Cậu tắm trước đi!”

-”Hay tắm chung?”

Nguyệt Dương nghe câu đấy, nóng bừng cả người, lườm đũa đáng ghét một cái, rồi vào tắm trước.

.....

Cửa mở, ai đó tý nữa ngã nhào.

-”Cậu...không đứng đắn tý nào cả!”

-”Nhà tắm ở đây cũng tốt nhỉ?”

-”Đây là nhà xây cho khách, bản này là địa điểm du lịch nổi tiếng ...”

Ai đó cười.

-”Thế mà lại cho cô giáo ở hả, chứng tỏ người ta rất là quý người anh yêu nhé!”

-”Vũ Phong! Nghiêm túc tý đi!”

-”Anh vẫn nghiêm túc mà, thôi, anh đi tắm đây nhé, đừng nhớ anh nhiều quá nhé!”

-”Cậu...cậutôi điên mất!”

.....

.....

Lẽ nào em không biết?

Rằng anh yêu em...

Tiếng anh hát vui vẻ, dáng cô ngồi cạnh cái bếp ga du lịch, lúi húi nấu mì, sao mà đáng yêu đến thế?

Anh nhẹ nhàng tiến lại, âm thầm bịt mắt.

-”Đồ em biết ai?”

-”Cậu hết việc làm rồi hả?”

-”Đoán đi mà!”

-”Bỏ ra không cháy mì bây giờ!”

-”Thì em đoán đi rồi anh bỏ.”

Đến bó tay, Nguyệt Dương thở dài, cô nói.

-”Phong!”

-”Sai rồi!”

-”Thế thì con chó nào?”

Cô xỉa đều, nhưng Phong không tức, ngược lại còn hòa theo.

-”Con chó này, con chó thích em từ lần đầu gặp mặt...và nó đang rất hạnh phúc...vì được ở bên em!”

Anh nói, khẽ cắn vành tai cô. Nguyệt trong giây lát cứng đơ...

Lấy lại bình tĩnh, nấu nướng tiếp.

Lúc quay ra, suýt nữa chết ngất...Vũ Huỳnh Phong...chỉ quần duy nhất một cái khăn...cơ ngực sần chắc tới chướng mắt.

-”A...cậu làm quái gì thế?”

Cô vội vàng che mặt. Anh cũng đỏ bừng.

-”Áo quần ướt hết sạch rồi, anh...anh...”

Đoạn, Phong tự lấy mì ăn, vừa ăn vừa khen.

-”Ngon quá! Sao em biết anh đói?”

-”...”

-”Mì em nấu là nhất đấy!”

-”...”

-”Hà Nguyệt Dương, quay mặt ra đây! Em định tránh anh cả tối đấy hả?”

-”...”

-”Thôi, anh biết rồi, chắc là do anh quá quyến rũ nên em sợ không kiềm được hả?”

-”...”

-”Em sợ em sẽ ăn thịt anh hả? Không sợ đâu, anh tình nguyện, quay ra đây đi em!”

-”...”

Anh tủm tỉm, cô thì tức điên.

-”Ai thèm chứ! Cậu nhìn cậu kia, người thì cao lều kều...cơ bắp thì...”

-”Thì sao?”

-”Thì sần chắc...”

Lỡ lời, Nguyệt Dương đành bổ sung:

-”Trông ghê chết đi được!”

Ai đó týt sặc, bất cẩn thêm chút nữa chắc mì phun ra đằng mũi mất!

-”Ừ, bạn Nguyệt bạn nói thế làm tôi cũng thấy lạ thật!”

-”Lạ cái gì mà lạ?”

-”Tôi là tôi trông xấu xí ghê ghê vậy đấy, thế mà cũng có người suýt chết vì cho tôi máu, liều lĩnh làm ba công việc một lúc chỉ để tôi lấy lại được nhà...”

Cứng cả họng, có người đánh trống lảng.

-”Thế hả? Con nào mà ngu thế?”

-”Ừ, chẳng biết con nào mà ngu thế không biết!”

-”Ăn đi!”

Nguyệt bỏ vào gian trong, Phong cười nham hiểm!

....

Ăn xong, Phong vào với Nguyệt, ức chế hết cả người.

Gì vậy? Nguyệt trải hai cái nệm, hai cái chăn...Đùa hả?

-”Ngủ thôi, muộn lắm rồi.”

Cô nói, hất hàm vào cái đồng cách cô cả mét.

Thôi không sao...Nguyệt à, em cứ tự thỏa mãn đi!

Phong quan sát thế trận, sau đó vào địa bàn, nói lạnh tanh.

-”Ừ, tắt điện đi, sáng quá anh thường không ngủ được...”

Làm màu làm mè, nhưng mà Nguyệt Dương cũng không thèm tranh luận, cô với tay tắt đèn.

-”Chúc em ngủ ngon!”

-”Cậu cũng ngủ ngon!”

....

-”Khó ngủ quá, nói chuyện tý đi!”

-”Cậu muốn nói chuyện gì?”

Ai đó thở dài, giọng nói trầm trầm.

-”Chẳng biết nữa...”

-”Thế thì ngủ đi!”

-”Anh không ngủ được, hay em hát cho anh nghe đi...”

-”Cậu lắm chuyện vừa thôi!”

-”Thật mà, lúc này đi mưa, giờ đau đầu kinh khủng...”

Cô thấy anh nói vậy, lòng xót, nhẹ nhàng hỏi.

-”Thế cậu muốn tôi hát bài gì?”

-”Bài hôm nọ chúng mình song ca!”

-”Nhưng bài ấy là song ca mà?”

-”Anh hát trước nhé, rồi tới lượt em...”

Giọng anh trầm ấm, dịu dàng.

Anh gặp em, khi em mới chỉ là một cô bé

Từng ngày từng ngày bên em trái tim anh rung động

Bóng dáng em, nụ cười em

Lấp đầy tâm trí anh
Em là vàng trắng ngọt ngào
Em là ánh dương rực rỡ
Em là lẽ sống của anh
Lẽ nào em không biết?
Rằng anh yêu em?

...

Đây là lần thứ hai, cô nghe anh hát...lần đầu tiên, cô đâu biết bài hát đó là dành cho cô?

Lần này, cô đã biết.

Lúc trước, cô khóc vì cảm giác tủi thân...vì đau khổ...vì tình yêu đơn phương xuẩn ngốc.

Bây giờ, cô cũng khóc...nhưng là vì cảm động, cảm động trước anh...cô là gì? Có là gì đâu mà anh yêu cô nhiều tới thế?

-”Nguyệt!”

-”...”

-”Nguyệt!”

-”...”

-”Ê!”

-”Ừ!”

Cô đáp, nghẹn ngào...

Em gặp anh, khi anh mới chỉ là một cậu bé

Từng ngày từng ngày bên anh trái tim em rung động

Bóng dáng anh, nụ cười anh

Lấp đầy tâm trí em

Anh là cơn gió dịu mát

Anh là mặt trời tỏa nắng

Anh là lẽ sống của em

Lẽ nào anh không biết?

Rằng em cũng yêu anh?

...

Và sống mũi anh cay cay, tim bỗng loạn nhịp. Có được tình yêu của cô, là điều kì diệu nhất đối với anh.

Họ nói rồi họ cười, họ buồn với nhau dăm ba cân lê. Ai đó cứ ngây thơ kể chuyện, ai đó gian xảo nín thở d
ịch chần dích đệm, mỗi lúc một gần, mỗi lúc một sát...

Cho tới khi cảm nhận được hơi thở của cô rất gần, vòng tay anh ôm cô, toàn bộ mang vào lòng, một tay siết chặt eo, chặt chẽ giam cầm, khiến cô dán chặt mặt vào lồng ngực nóng bỏng.

Anh không hề dùng nhiều sức, nhưng hình như cô cố gắng giãy dụa cũng không thể thoát...

-”Nguyệt! Biết không? Anh nhớ em phát điên!”

Cô thấy trán mình ướt, nụ hôn của anh sao dịu dàng đến thế?

-”Anh xin lỗi...xin lỗi em nhé!”

Người cô khẽ run rẩy, tiếng anh vẫn thì thầm bên tai.

-”Anh sai rồi...anh đáng chết...tha thứ cho anh!”

-”Đừng nói vậy...”

Giọng cô lạc đi khác thường. Môi anh rà soát, nuốt trọn từng giọt nước mắt rơi trên má ai đó. Tay anh nắm tay cô, đặt lên môi mình, làn da khô với những vết sẹo hơi sần sùi, như mũi kim xuyên qua trái tim anh...

Đã ngần ấy năm, mà tay cô vẫn thế? Phải chăng lúc đó vết thương rất sâu?

Cẩn thận thơm lên từng ngón tay, lòng anh nhói đau.

-”Hà Nguyệt Dương. ANH. YÊU. EM.”

Vâng, cô biết anh yêu cô.

Nhưng hình như nghe ba từ này có hơi khác thì phải? Tim trong lồng ngực cô, sắp không nghe lời mà nhảy ra ngoài mất rồi.

Phong, Vũ Phong, Vũ Huỳnh Phong! Rốt cuộc anh cho cô ăn cái bùa mê thuốc lú gì đây???

Xấu hổ quá, trả vờ ngủ.

-”Em có bao giờ ngủ gật đâu mà trả vờ, chịu em luôn!”

Anh bẹo eo cô, trêu chọc.

Hà Nguyệt Dương...đúng là không còn lỗ nào mà chui nữa!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 68

68. Chương 68

Chương 68: Tình yêu trên bản nhỏ

Đêm khuya thanh vắng, ai đó không ngủ được. Nghĩ suy nhiều chuyện linh tinh.

Mọi việc, chỉ có cô, Nguyệt Anh là rõ nhất. Phong biết được bao nhiêu? Nếu như anh biết hết rồi, liệu có phải Nguyệt Anh đã quay đầu hối cải? Liệu có phải em gái cô đã hối hận?

Nguyệt Dương hơi mỉm cười. Những ngày qua, nếu nói không giận em gái, là không đúng, nhưng cũng có một sự thực rằng, cô rất nhớ nó...không nhớ sao được, nó và cô...là ruột thịt, nó và cô...chung một dòng máu...

-”Mất ngủ à em?”

Phong thủ thả, cầm anh đưa đưa quanh trán cô, cảm giác hơi ngứa, mà trong lòng cô, lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

Tay cô khẽ đưa lên, chạm quanh mặt anh.

-”Cậu làm gì mà không cạo nổi râu đi, như ông già...”

-”Xấu trai lắm hả?”

-”Ừ, xấu lắm!”

-”Chẳng phải tại em sao, anh làm gì có tâm trí nào nữa...”

-”Chỉ giỏi đổ tội thôi.”

-”Thật!”

-”Phong này...”

Nguyệt Dương ngập ngừng.

-”Sao em?”

-”Hà Anh...nó...tốt chứ?”

Anh nhú mày, trả lời miễn cưỡng.

-”Nó rất khỏe, và em đừng bao giờ nhắc tới cái tên đó trước mặt anh...”

-”Vậy tại sao...?”

Phong chậm rãi kể lại mọi chuyện, từ việc gặp Khanh, cho tới việc anh dùng điện thoại cô nhắn tin với Nguyệt Anh...Hà Nguyệt Dương tâm trạng buồn phiền khác thường, cô thở dài.

-”Nó nhất định rất khổ tâm...cũng chỉ vì nó yêu cậu quá, đừng ghét nó...”

Ai đó vốn dĩ không muốn nói tới chuyện không vui, cũng không muốn cô như này, đành đánh trống lảng.

-”Hôm đó, hình như anh có trối em nhỉ...sao em vẫn thoát được...”

Nhắc tới chuyện...hôm đó, cô nóng bừng, khẽ đánh vào người đối diện.

-”Còn hỏi à? Hóa ra cậu gây chuyện xong còn chẳng nhớ gì cả?”

-”Thật á, anh quên gì sao?”

Ký ức lúc đó ủa về, có người say xỉn tức tối làm càn, nhưng một lúc tỉnh táo, vội vàng xin lỗi, vội vàng cõng trối, sau lại ngủ gục trên người cô, vừa thương, vừa hận...

-”Em nói gì đi?”

-”Ngủ đi...”

-”Em đau lắm phải không?”

Anh xoa xoa cổ tay cô, giọng hối hận.

-”Tôi bảo ngủ đi...”

Hà Nguyệt Dương ngượng đỏ ửng mà ai đó không biết điều cứ liên mồm.

-”Anh xin lỗi...”

-”Đồ mặt dày, ngủ đi.”

-”Anh xin lỗi thật mà!”

-”Ngủ.”

-”Nhưng anh chưa muốn ngủ, muốn nói chuyện với em.”

-”Tôi tha thứ cho cậu, lúc đó là cậu say thôi...”

-”Nếu thời gian quay lại, anh vẫn làm vậy, không hối hận...chỉ có điều, anh sẽ nhẹ nhàng hơn...”

-”Vũ Phong, cậu chết đi! Biến ngay ra đi!”

-”Không!”

-”Biến...”

-”Em nhốt anh trong nhà mà, em cầm chìa khóa mà, anh biến sao đây?”

-”Chìa khóa trên bàn uống nước đấy, cậu lấy rồi biến đi đi...”

-”Thật hả, em nói thật không?”

-”Thật.”

-”Nhưng đêm tối lắm, mưa rào, em không lo cho anh hả?”

-”Không, biến đi...ghét...”

.....

Trong gian phòng nọ, có người cứ đuổi, có người mặt dày bị đuổi mà cứ nheo nheo, không những không tự ái, mà còn cứ sát lại người kia, ôm hôn đến là tự nhiên, và rồi...họ ngủ lúc nào không hay, một giấc ngủ yên bình!

Dự báo thời tiết nói, sẽ bão mấy ngày, Nguyệt Dương cũng vì thế mà cho học sinh nghỉ tới ba buổi.

Chẳng ngờ sáng hôm nay, trời quang mây tạnh tới là đẹp. Cẩn thận phơi chiếc áo phông rộng lên dây treo, ai đó mỉm cười.

-”Chào cô giáo Dương!”

Giọng nói vang vang này là của trưởng bản, Dương quay lại, tươi tắn.

-”Chào bác ạ!”

-”Cô giáo à, ở dưới đèo Ngang có một cái xe rất đẹp, mà tôi hỏi người trong bản đều không biết của ai, có phải của bạn cô giáo không? ”

Trưởng bản chắc cũng nhìn thấy áo quần lạ mà cô đang phơi rồi, hơi thẹn, cô đáp.

-”Vâng, của người yêu con bác ạ...”

Còn đang định làm mới cô giáo cho con trai mình, trưởng bản hơi tiếc, nhưng thôi, cô giáo xinh đẹp thế này, chắc chắn là phải có người yêu rồi.

-”Vậy cô bảo cậu ấy để xe vào chỗ để xe dưới bản được không? để bà con còn có đường xuống huyện...”

-”Dạ...”

Nguyệt Dương vào nhà, thấy Phong đang ngủ ngon, lại không nỡ đánh thức...tự mình tìm chìa khóa khắp nơi không có, lẽ nào anh để quên dưới xe? Cô kéo lại chăn cho người ấy, rồi đi với trưởng bản.

Cùng cô và ông là gần hai chục thanh niên trai tráng, chia làm hai công nông, lúc đầu cô có hơi thắc mắc, mà khi tới nơi, chứng kiến cảnh tượng đó, đầu óc căng cứng, tim trong ngực như muốn ngừng đập.

Chiếc Porsche của anh...chỉ cách tảng đá khổng lồ kia, đúng hai gang tay.

Đám thanh niên hò zô, phải mất tới hai chục phút mới đẩy được tảng đá đó xuống phía dưới, đầu xe ô tô bị méo hết, chắc là do những mảnh đá con rơi vào.

Nếu hôm qua, chỉ một giây, chỉ sai lệch một giây thôi...sợ rằng, tảng đá kia sẽ nghiền nát chiếc xe, và người cô yêu, cô sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy anh nữa.

Cả người Nguyệt Dương lạnh buốt, cô mấp máy môi chào một người, tay lái xe run rẩy. Tối qua, Vũ Phong...rõ ràng là anh đi bộ. Họ đi công nông còn mất gần một tiếng mới tới đây, vậy anh, rốt cuộc anh đã đi mất bao lâu? Hai mắt cô nhòe đi, cảm giác này, như có trăm ngàn mũi khoan dùi lên da thịt...nặng nề, đau đớn, xót xa...

.....

.....

Vũ Phong tỉnh giấc, thấy ai đó đang ngồi cạnh nhìn mình thì nở nụ cười vui vẻ.

-”Em dậy lâu chưa?”

-”Tôi...cũng vừa dậy!”

Gì đây? Giọng cô lạnh lùng lạ thường.

- "Đánh răng rửa mặt rồi vào ăn sáng!"

Có cái gì đó khang khác, nhưng Phong vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Xong xuôi, Nguyệt hỏi.

- "Phong này, xe ở đâu? Tôi mượn xuống phố huyện mua ít đồ!"

- "Ừ, để ở chỗ gửi xe dưới bản mà em bảo hôm qua đấy...nhưng mà em muốn mua đồ gì, đợi anh một chút nhé..."

- "Đợi làm gì?"

- "À, xe hôm qua có hỏng hóc vài thứ, anh xuống sửa rồi lên gọi em, chúng ta cùng đi phố huyện."

- "Thật hả?"

- "Ừ, nhanh thôi, em cứ ở trên đây, xong anh gọi em xuống!"

- "Tôi đi với cậu, có gì tôi giúp!"

- "Thôi, thôi không cần..."

- "Cậu định đi...với cái khăn ấy..."

Anh nhìn lại mình, hơi xấu hổ, nói.

- "Anh mặc lại quần áo ướt hôm qua vậy, em cứ ngồi ở đây đợi anh nhé..."

- "Sao phải cuống lên thế!"

- "Không có gì đâu, anh đi lát rồi về ngay!"

Anh trở nên vội vàng khác thường, dù thế nào cũng không thể để Nguyệt biết.

Hà Nguyệt Dương mắt một bóng nước, ném thẳng chiếc chìa khóa xe vào ai đó, gần như mất toàn bộ bình tĩnh.

- "Tôi đã cho cậu cơ hội cuối cùng để nói thật rồi, CÚT CHO TÔI!"

Một mực không thèm nhìn mặt anh, căn nhà thì nhỏ, cô chỉ biết chui vào trong chăn.

Vũ Phong sau vài tích tắc, dần hiểu ra mọi chuyện, ban đầu nhất quyết rúc vào cùng, cười xuề xòa.

- "Người yêu lấy xe cho anh hả? Tốt quá, vậy mình đi chơi đi!"

- "Ai là người yêu cậu, tránh ra cho tôi...xe cậu ở dưới bản rồi, hết mưa rồi, đi đi..."

Lần này cô phản ứng mạnh mẽ hơn hẳn, chắc chắn là rất rất rất tức rồi, tội nghiệp ai đó.

- "Thôi, anh xin, chẳng phải là không sao đấy thôi, người thì vẫn khỏe mạnh này, xe thì em vẫn đi được về đấy thôi..."

- "Lắm mồm, tránh ra..."

- "Không..."

- "Không thì đừng trách tôi ác!"

Cô giận tới run người, cầm tay anh, đưa lên miệng, cắn thật mạnh. Mà anh cũng rất gan. Nguyệt Dương bỗng nhớ một ngày xa xưa nào đó, hình như có kẻ bị cô đâm, chảy máu thành dòng cũng chẳng kêu...cách này, có lẽ không được.

- "Cậu không ra tôi sẽ cắn lưỡi tự tử!"

Tất nhiên là chỉ dọa thôi, nhưng mà không ngờ có tác dụng. Ai đó tiu nghỉu ra, ngồi lăm lăm bên cạnh.

Gian nhà sàn rơi vào trạng thái lặng thinh.

Hắt...xì...

Có lẽ hôm qua ngấm nước mưa lâu quá, hôm nay có người sức khỏe không tốt. Cũng chẳng ngờ rằng, vô tình hắt xì một cái, thể trận thay đổi. Biết thế, trả vờ từ lúc này!

Hà Nguyệt Dương khấn trương tiến về phía Phong, tay sờ trán sờ người, gương mặt lo lắng.

- "Có sao không? Cảm rồi phải không?"

- "Không sao, không sao, em hết giận là anh không sao cả!"

- "Trán nóng nóng đây này, không sao cái gì? Cái con người cậu, sức khỏe đúng như cách cách nhà vương gia...yếu điệu yếu điệu..."

Ai đó tím mặt, oan quá, mấy lần trước toàn là làm màu mà, có lần này là thật thôi.

Siết cô thật chặt trong lòng, anh thì thầm.

- "Anh không sao thật mà, đừng ghét anh nữa..."

- "Tăng đá đó...tăng đá đó...rất to..."

Thanh âm cô nhỏ nhẹ, yếu ớt, giọng nói lạc đi.

- "Cũng không to lắm mà..."

- "Không to gì mà không to, hai chục người xoay xở mãi mới thông được đường..."

- "Ừ...to...thôi...anh biết lỗi rồi...anh xin..."

Có người càng dễ, có người càng khó. Chẳng biết anh có bị trừng phạt không nữa, nhưng thấy người mình yêu khóc, ngoài thương thương ra thì thấy cô thật đáng yêu, chỉ muốn cắn ột cái.

Phong kéo Nguyệt nằm trong lòng mình, cô vẫn nức nở. Một lúc, anh dịu dàng hỏi.

- "Thoải mái hơn chút nào chưa..."

- "Tôi...tôi...sợ...lắm...chẳng may làm sao...tôi sẽ không được gặp lại cậu nữa..."

Lời cô nói, trong cơn hoảng loạn, nghèn nghẹn tức tưởi, có sao ngọt ngào tới thế, người con gái này, có sao yêu anh nhiều tới vậy? Có sao nhiều năm qua anh ngốc ngếch chẳng nhận ra?

Anh nhìn cô, trong lòng dâng lên cảm giác dịu dàng, khẽ cúi xuống, nhắm nháp cánh môi đỏ mọng, chậm rãi, chậm rãi thưởng thức. Hà Nguyệt Dương tim đập từng nhịp, từ từ bị ai đó dẫn dụ, từ từ đáp lại nụ hôn nóng bỏng kia. Bàn tay anh mang theo lửa ấm áp, vuốt ve gò má, xương quai xanh...thong thả di chuyển xuống dưới, cẩn thận mở từng chiếc cúc...

Làn da trắng trẻo cùng những vết cắn bầm tím như tổ cáo sự tàn bạo của anh, ánh mắt đỏ rực, giọng ai đó xót xa.

- "Anh...anh...em còn đau lắm đúng không?"

Hai má đỏ ửng, cô lắc đầu. Những chiếc hôn của anh dừng lại rất lâu ở từng chỗ bầm, ôn nhu di chuyển từ nụ hồng đỏ rực tới cánh sen ửng ửng. Loại chuyện này, là lần thứ hai rồi, mà sao cô vẫn thấy cực kì xấu hổ...

- "Hình như có người bảo rất là thành thực mà...còn muốn dạy anh thành đàn ông nữa..."

Phong trêu, má Nguyệt càng đỏ, nói cũng không biết nói gì, chỉ gất gao cắn môi, thẹn thùng muốn tìm cái lỗ nào chui xuống...

Bên ngoài, gió thổi nhẹ nhẹ, chim chóc ríu rít. Bên trong, có đôi trai gái, cùng nhau tới một thế giới ngập tràn hạnh phúc!

.....

.....

Hà Nguyệt Dương thức dậy, mở mắt ra đã thấy một vòm ngực rắn chắc, hương bạc hà thoang thoảng quanh chóp mũi. Ngoài trời âm u, nước nhỏ từng giọt tí tách, không biết bây giờ là lúc nào rồi?

Có người véo má, đùa đùa.

- "Nguyệt, thực ra rất là gà nhé!"

Có người lắng chuyện khác.

- "Áo quần ướt hết cả rồi..."

- "Anh rút rồi!"

- "Lúc nào? Với bộ d

ạng này?"

Cô trợn tròn.

- "Ừ! Lúc em ngủ..."

- "Ai nhìn thấy thì..."

- "Làm gì có ai, chỗ này vắng... mà thế mới nói, nhờ em ốm thì sao? Đêm hôm biết gọi ai? Đúng là ghét em mà!"

- "Lúc sáng tưởng hết bão rồi mà giờ lại mưa nhỉ?"

- "Này, em nói đi đâu thế?"

- "Tôi nói chuyện thôi mà..."

- "Hà Nguyệt Dương, em...em rất khôn nạn!"

Nguyệt há hốc, Phong âm ức.

- "Đã ăn người ta sạch sành sanh như thế mà còn không chịu gọi một tiếng anh?"

Ặc. Là ai ăn ai đây? Tên này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng mà. Cô bĩu môi.

- "Vâng, anh Phong, mấy giờ rồi thưa anh?"

- "Năm giờ chiều, mà không phải cái giọng đấy, nghe rất đều..."

Cô muốn ngồi dậy, nhưng mà cả người đau đớn nhức nhối, đặc biệt là phía dưới, giống như vừa đi bộ từ bản lên ngọn núi cao nhất vậy. Nhớ lại lúc này, khuôn mặt lại hồng đậm.

- "Em sao thế?"

- "Không có gì... hơi... đau..."

- "Thế thôi, cứ nằm xuống, có gì anh làm cho!"

- "Cậu tốt vậy hả?"

Mặt như đít nồi cháy, mà thôi, chẳng chấp nữa. Anh véo má cô, hỏi han.

- "Nhà mình hôm nay ăn gì hả em?"

Nguyệt Dương sốc, nhà mình? Đúng là... da mặt rất dày mà...

- "Nhà tôi có măng rừng, trứng và cá đó, cậu muốn làm gì thì làm..."

- "Thế em thích ăn gì?"

- "Thôi măng nấu cá, trứng rang đi cho tiện..."

- "Ừ, ừ, anh biết làm..."

.....

Phong vui vẻ huýt sáo, Nguyệt mệt quá, ngủ mất. Lúc cô dậy, bày trước mặt đã là mâm cơm thơm phưng phức.

Là măng nấu trứng và cá rang...Đúng là không thể tin tưởng được. Người nào đó vẫn đưa cô đôi đũa, hứng khởi.

-”Nào ăn đi, thử tài năng của anh! Đúng những món em yêu cầu nhé!”

Ai đó méo cả mặt.

-”Là măng nấu cá và trứng rang... ”

Phong giật mình, thôi chết, lúc đó vẫn còn đang sung sướng hạnh phúc, chẳng để ý Nguyệt nói gì cả. Cứ đinh ninh là...ai ngờ...

-”Hả? Làm thế nào đây?”

-”Ăn chứ sao...cậu nấu như nào mà siêu vậy?”

-”Anh á, ăng vào luộc, rồi đánh trứng đều lên, đổ vào...cá thì anh cứ thế chặt ra rồi rang thôi...”

Nguyệt Dương húp tý canh, đắng ngắt.

-”Cậu luộc măng một nước thôi hả?”

-”Thế mấy nước?”

-”Cá cậu cứ thế chặt hả, không đánh vẩy lấy ruột ra hả?”

-”Phải làm thế hả?”

-”Ôi ông Phong ơi là ông Phong, tôi lạy ông! Ông tưởng IQ cao thì thích sáng tạo thế nào cũng được hả?”

Có đĩa mặt ngấn tuna, có đĩa trở mình, dặt dẹo dấy luộc thêm ít măng, sau khi chắt hai nước thì cho hành vào phi, xào thơm phức. Cá hết rồi, chỉ còn có thể rán trứng.

-”Ừầy, vợ mình siêu thế!”

Nguyệt Dương tý nữa thì ghen cơm.

-”Ăn nói cẩn thận, ai thềm lấy cậu!”

-”Em không lấy anh thì lấy ai?”

-”Biết đâu đấy, cậu đừng tự cao quá, tôi cũng không phải không có người tán...”

-”Chả nhẽ em lại muốn con mình không được sống với cha đẻ?”

-”Linh tinh gì vậy? Vớ vẩn...”

-”Sút hai quả bóng chả nhẽ không trúng được quả nào...mà không trúng thì sau này sút tiếp...”

Ai đó nói tỉnh bơ, ai đó chỉ muốn nhét cả nắm cơm vào miệng đứa bên cạnh.

.....

.....

Ngày hôm sau, Phong được Nguyệt mua cho hẳn mấy bộ áo quần mới, tuy hơi lỗi thời, nhưng mà Phong rất chi là sướng, cười tùm tùm suốt.

Lúc Nguyệt nấu cơm, Phong chạy ra chạy vào, Phong hỏi.

-”Thấy anh đẹp trai không?”

Nguyệt mím môi, nói.

-”Có, rất đẹp trai!”

Phong hí hửng. Nguyệt tiếp lời.

-”Thực ra cậu là người đẹp trai nhất...”

Ai đó nở từng khúc ruột, ai đó e hèm:

-”Cậu là người đẹp trai nhất trong những người xấu trai!”

Có người méo mặt, nhưng dạo gần đây, hình như dây thần kinh xấu hổ, tự ái của người ấy đã bị đứt hết rồi thì phải, vẫn nhe nhớn.

-”Ừ, còn Nguyệt của anh là người đẹp nhất trong những người đẹp!”

-”Nịnh là giỏi!”

-”Bao giờ em gọi anh là anh thế?”

-”Tôi không biết...cậu thấy bất bình thì về Hà Nội đi...mà đấy, thế bao giờ cậu về Hà Nội?”

-”Bao giờ em hết đợt dậy tình nguyện này thì anh về!”

-”Thế còn công ty?”

-”Đã có Hiếu và Nghĩa rồi, không phải lo... Em đi đâu anh đi đấy, em ăn gì anh ăn đấy, em ngủ đâu anh ngủ đấy...”

Phong vừa bốc vụng thức ăn, vừa nhớn nhoe đáp, Nguyệt ngoài miệng mắng đồ bám đuôi, mà trong lòng thấy ấm áp hạnh phúc khó tả. Con người trước mặt cô, quả thực vô cùng...vô cùng...vô cùng đáng yêu.

.....

Nguyệt đi dạy, Phong ở nhà cũng chán, anh nói chuyện với trưởng bản, cũng muốn làm giáo viên lớp học tình thương. Mọi khi mới mãi chẳng có ai lên dạy các bé, giờ lại có hẳn thầy giáo đẹp trai, có giải quốc gia, trưởng bản mừng rơn, đồng ý ngay lập tức.

Vậy là người dạy sáng, người dạy chiều. Phong giờ cũng biết nhặt rau, nấu vài món đơn giản. Anh nhớ về thầy Bình cô Lệ của anh, hít một hơi thật sâu, hương núi rừng tinh khiết, mùi ly ly dịu nhẹ...mọi thứ, thật ngọt ngào.

Cuộc sống của Phong Nguyệt yên bình ấm áp, cho tới một ngày, mãi chẳng thấy Nguyệt về. Phong ban đầu nghĩ là cô dậy thêm giờ, nhưng trời càng lúc càng tối muộn, anh quyết định tới lớp học. Cửa lớp khóa, và trên đường đi, cũng chẳng gặp cô...tim bỗng đập mạnh, một cảm giác bất an trào dâng, trong lòng anh như có lửa đốt.

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 69

69. Chương 69

Chương 69: Chị em gái

Căn nhà gỗ nhỏ phía cuối bản, nằm giữa chân đồi hoang sơ, xung quanh, một mùi xăng nồng nặc khó chịu...

Đầu óc choáng váng, cả người nhức nhối, Hà Nguyệt Dương nheo mắt. Hình ảnh duy nhất còn đọng lại lúc trước là bóng người đàn ông to cao bịt mặt kín.

-”Tỷ!”

Giọng nói này, quen thuộc làm sao! Đứa em gái này, cô đã nhớ nó như nào...Và bây giờ, nó lại gọi cô một tiếng “tỷ” thật thân thiết.

-”Nguyệt Anh. Sao mi lại ở đây?”

-”Tỷ thấy thế nào?”

Hà Nguyệt Anh hỏi han.

-”Ta...ta...cũng bình thường...mà sao ta lại ở đây?”

Nhìn em gái cười khẩy mà lòng cô xót, lẽ nào, mọi việc là nó làm?

-”Tỷ nhìn gì, là muội đấy, nhưng chắc gã đó cũng không làm tỷ đau phải không?”

-”Mi tính làm gì?”

-”Muốn nói chuyện với chị gái của tôi một chút? Không được à? Dạo này chị kiêu vậy?”

-”Sao mi biết ta ở đây?”

-”Haha, muốn người khác không biết thì đừng làm, Hà Nguyệt Dương ạ!”

Nguyệt Dương thở dài.

-”Được rồi, ta cũng có chuyện muốn nói với mi...”

Thái độ của Nguyệt Anh, lúc nói lúc cười, không bình thường chút nào khiến Nguyệt Dương nghi hoặc.

-”Mi...mi lại dùng thuốc cấm?”

-”Còn quan tâm tới muội thế sao? Phải, muội dùng đó!”

-”Sao mi phải làm khổ mình như thế? Nguyệt Anh, mi đừng như vậy!”

-”Haha, đồ giả tạo, chị còn đang hạnh phúc như vậy thì nhớ gì tới em? Cuộc sống giản dị gồm nhĩ? Thầy cô bản làng, một túp lều tranh, hai trái tim vàng...haha...”

-”Mi đang không tỉnh táo rồi, lúc khác chúng ta nói chuyện, đi, ta đưa mi về, tối nay ở chỗ ta...”

Nguyệt Dương định đứng dậy đỡ em gái mới phát hiện ra cửa khóa. Cô hỏi nó mãi, nó cũng chỉ cười cười.

-”Nguyệt Dương, chị sợ lắm phải không?”

-”Sợ cái gì? Nguyệt Anh, tỉnh táo lại đi, làm lại cuộc đời, mi đừng như vậy nữa...”

-”Đúng vậy, chúng ta làm lại cuộc đời, Nguyệt Dương, chúng ta cùng làm lại.”

Hà Anh ôm lấy chị mình, cô nức nở.

-”Tỷ biết không, muội đau lòng như nào tỷ biết không? Muội thương anh ấy, từ lần đầu tiên gặp mặt. Tỷ biết muội yêu anh ấy như nào không? Tỷ biết, ước mơ từ nhỏ của muội, là được làm vợ anh ấy, tỷ biết không hả tỷ...”

Hà Dương cũng rơm rớm theo.

-”Ta biết, ta biết...ta xin lỗi...”

-”Tỷ biết cái cảm giác phát hiện ra người mình yêu nhất, lại yêu chị gái mình, nó đau đớn như nào không? Tỷ có hiểu cái cảm giác, khi phát hiện người ấy quan tâm tới mình, chỉ vì người ấy yêu chị mình, muốn chăm sóc mình, chỉ vì để chị mình yên tâm, nó xót xa, nó khổ sở như nào không?”

-”Ta hiểu...”

-”Không, tỷ không hiểu đâu...Tỷ luôn là người được yêu, tỷ làm sao thấu được...Ngày đó, phát hiện ra điện thoại của anh ấy, toàn chứa ảnh của tỷ, lòng muội như muối xát. Muội cố gắng, muội làm đủ mọi cách...vậy mà rốt cuộc thì sao? Ánh mắt anh ấy lạnh lùng, ánh mắt anh ấy chỉ có tỷ mà thôi...anh ấy, không bao giờ thấy muội cả...anh ấy...là đồ chung tình ngu xuẩn...nhưng mà, muội không cách nào dứt ra được...”

-”Nguyệt Anh...”

-”Muội cũng thương tỷ, trong sâu thẳm, muội thực sự yêu quý tỷ, chỉ sau anh Phong. Tiếc là muội không có cách nào chấp nhận được, khi nghe Hiếu nói anh ấy bỏ cả công ty, bỏ cả sự nghiệp năm năm, chỉ để sang Mỹ với tỷ, chỉ để lên bản với tỷ, muội ghen tỵ lắm...Nghĩ tới một ngày, hai người tới với nhau, muội phải

chào tiếng “anh rể”...muội đau, nghĩ tới ánh mắt trù mến anh ấy dành cho tỷ, muội...cho nên là, Nguyệt Dương à, muội không muốn sống nữa...nhưng muội rất sợ...tỷ, cùng đi với muội nhé...”

Hà Dương run người, chưa kịp phản ứng thì đã bị em gái đẩy ra xa. Nó điềm tỉnh đánh lửa, chỉ trong giây lát, căn nhà gỗ bùng cháy.

-”Hà Nguyệt Anh, mi điên rồi!”

Hà Nguyệt Dương cuống cuống tìm cách mở cửa, Hà Nguyệt Anh chỉ cười.

-”Kiếp sau, lại làm chị em sinh đôi nhé, nhưng kiếp sau đổi được không? Cho muội làm tỷ, uội tài giỏi, uội được người khác thương yêu, muội sẽ nhường tỷ, tất cả mọi thứ...”

-”Mi không nghĩ tới ba mẹ sao? Đưa chìa khóa cho ta, MAU LÊN!”

-”Muội vứt rồi...chúng ta không thoát được đâu, tỷ đừng cố, nhìn xem, lửa cháy đẹp chưa? Là tự tay muội mua xăng, tự tay mang lên đây đây...haha...”

Hà Anh bình yên nằm xuống, còn chị gái cô, vẫn cầm mẫu gỗ trong tay, kiên trì phá cửa.

Lửa cháy mỗi lúc một lớn, thanh gỗ trụ của căn nhà không chịu được mà đổ xuống, Hà Nguyệt Anh nhắm mắt buông xuôi. Cô nghe thấy tiếng “RẦM” khủng khiếp, nhưng người cô, tại sao lại không đau? Tại sao lại ấm áp mềm mại? Có phải đây là cảm giác sắp được lên thiên đường không?

Hình như là không...

Hình như là...chị ấy...đã kịp lao ra ôm lấy cô, trước khi thanh gỗ kia đè nát cô. Người chị ấy, chỉ toàn là máu. Hà Anh thấy tim mình trống rỗng, một giọt nước mắt chảy, lạnh lẽo...

-”Tỷ...Dương! Nguyệt Dương!”

-”Nguyệt...Anh...”

Hà Dương rất yếu, mà chị ấy vẫn cố gắng.

-”Cửa...chỉ...còn...một...chút...nữa...mi...cố...lên...chạy...”

-”Không, không bao giờ, Hà Nguyệt Dương, đồ hãm, chị ngu ngốc thật hay chị định làm thánh mẫu, chị sống giả tạo cả cuộc đời mà không thấy mệt hả?”

Hà Nguyệt Anh vừa đau lòng, vừa uất ức, giọng nói nghẹn ngào. Hà Nguyệt Dương cố hít một hơi, kiên cường nói những lời khuyên nhủ em gái.

-”Ta...ta chỉ là một người bình thường, giống như mi, chúng ta đều có thể làm mọi việc vì người mà chúng ta yêu thương nhất, chỉ khác là...người mi yêu nhất, là Phong...còn người ta yêu nhất...là mi...ta chắc không qua được rồi...có lẽ Phong sẽ cần một thời gian để ổn định... Cho nên, mi mau đi đi...việc hôm nay sẽ không liên quan tới mi...đợi vài năm nữa quay lại, chắc Phong sẽ chấp nhận mi...mau lên...”

Có lẽ, đó là chút sức lực cuối cùng còn lại của Hà Dương, Hà Anh thấy đau đốn, nhúc nhối tới từng lớp da thịt, cô ôm chặt lấy chị gái, vỗ về.

-”Ngủ ngoan, Nguyệt Dương, đi trước đi nhé...muội sẽ không bỏ mặc tỷ, kiếp sau nhất định nhường nhịn tỷ...”

.....

Những tiếng bước chân ngày một gần, người phía bên ngoài, hình như đang cố gắng phá cửa.

Hà Nguyệt Anh cũng không rõ lúc đó là mơ hay tỉnh, chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt như muốn xé xác mình, anh cướp lấy chị gái khỏi vòng tay cô, vội vàng rời khỏi...

Mấy thanh niên trong bản khẩn trương dập lửa, họ đỡ cô ra khỏi đám cháy.

.....

.....

-”Hà Dương...Dương!”

-”Cô gái, tỉnh rồi hả?”

Tỉnh rồi? Vậy là cô chưa chết sao? Hà Nguyệt Anh ngó quanh, chị gái cô đâu rồi? Sao cả phòng bệnh này không có chị ấy? Không thể nào! Cô chưa chết thì chị ấy cũng không thể chết được!

Hà Anh luống cuống hỏi bác sĩ, mới biết tình hình chị ấy rất nguy kịch, đã được chuyển về thành phố. Cô sợ hãi bắt xe rời khỏi.

....

Hành lang im phăng phắc, chỉ có bóng người đàn ông dựa tường cầu nguyện, mặt anh tái nhợt, từng giọt mồ hôi căng thẳng cùng từng giọt nước mắt lo lắng, như mũi tên, xuyên thẳng vào tim gan cô.

Cánh cửa phòng cấp cứu hé mở, vị bác sĩ già đi ra, sau khi phân tích tình hình tệ hại của Hà Nguyệt Dương, ông kết luận buồn phiền.

-”Tóm lại là tình hình bệnh nhân cực kì xấu, có lẽ không qua được đêm nay, gia đình nên chuẩn bị hậu sự...nếu gia đình không muốn bệnh nhân đau đớn, chúng tôi sẽ rút ống thở...”

Phong không giữ nổi bình tĩnh, anh phát khùng.

-”ÔNG NÓI LINH TINH CÁI GÌ VẬY? Cô ấy...cô ấy...sẽ sống...nhất định thế...dù như thế nào, cũng không cho phép các người rút ống thở...”

Vị bác sĩ thở dài bước đi, tâm lí người nhà bệnh nhân, ông còn không hiểu?

Hà Anh chết lặng, cô muốn xin lỗi, cô muốn nhận tội, mà sao không thể nói lên lời? Nguyệt Dương...Nguyệt Dương sẽ chết sao? Đã từng có lúc, cô mong chị ấy biến mất, đã từng có lúc, cô tưởng tượng ác độc, có lúc cô hăm hại chị ấy, nhưng đối mặt với sự thực...sao nó khác xa, sao tàn ác, sao khiến cô hoảng loạn...

Chị ấy nằm đó, khuôn mặt xanh xao, đôi môi khô khốc...và chị ấy, sẽ không qua nổi đêm nay. Có ai nói với cô, đây chỉ là giấc mơ được không? Có ai đó, trở lại quá khứ, ngăn cản cô đừng dại dột được không?

Phong nhẹ hôn lên trán chị, anh thì thầm:

-”Em mệt lắm phải không? Trông này, mặt mũi xấu quá đi mất...”

Những ngón tay anh ấy lùa vào tóc chị, nhẹ nhàng xoa bóp, cứ thế, anh ấy cùng y tá, đẩy chị từ phòng cấp cứu về phòng nghỉ.

Hà Anh rất muốn vào, lúc này cô rất muốn được bên Hà Dương, nhưng Phong lại đóng cửa thật tàn nhẫn, từ đầu tới cuối, trong mắt anh, cô vốn chẳng tồn tại.

Ai đó òa khóc, cô lúc này, không giận anh, cũng chẳng còn cảm thấy ghen ghét với chị. Chỉ là, so với tình yêu của họ, thì cô thật nhỏ bé.

Cô kiếm tìm một chỗ gần cầu thang, lặng lẽ ngồi xuống. Nếu chị ấy không ngất, nếu chị ấy mạnh khỏe, những lúc đau lòng như thế này, cô có thể tìm chị ấy, chị ấy sẽ nựng cô, sẽ cưng chiều cô như một nàng công chúa nhỏ...tiếc là...

....

“Hà Dương, Hà Dương!”

“Mi gọi cái gì?”

“Vừa xem phim hay lắm!”

“Thật hả, phim gì đấy? ”

“Không biết, ba thuê đĩa, bây giờ em không gọi chị là chị nữa đâu.”

“Hả?Mi muốn làm chị hả? ”

“Không, gọi là tỷ, xưng là muội, giống phim đó, cái gì mà tỷ muội thâm...thâm gì đó...”

“Tỷ muội tình thâm, mi ngốc...”

“Ừ, tỷ muội tình thâm, tỷ tỷ, hehe...”

“Không, gọi vậy kì quặc lắm! ”

“Đi mà, bao nhiêu người gọi thế mà, có sao đâu, tỷ tỷ, tỷ Hà Dương yêu quý, muội Hà Anh cầu xin tỷ tỷ đó...”

“ ... ”

“Đi mà, đi mà, năn nỉ...”

“ ... ”

“Đi, sao bảo cái gì cũng chiều muội cơ mà? ”

“ ... ”

“Gọi thế cho thân thiết, đi, ban đầu ngượng sau này sẽ quen...”

“Được rồi, được rồi...”

.....

“Hà Anh, mi làm bài tập về nhà chưa?”

“Muội quên mất!”

“Ba mà biết mi chết!”

“Trời ơi giờ làm sao mà kịp, tỷ làm cùng muội đi...”

“Mi đúng là, nót lẩn này thôi nhé!”

“Vâng, tuyệt vời quá! Yêu tỷ nhất!”

....

“Mi đi đâu đấy, về thôi không ba lại điên lên đấy!”

“Không muốn, hôm nay anh Phong đi bộ đi học.”

“Liên quan gì?”

“Thì muội muốn bám theo, xem nhà anh ấy ở đâu?”

“Mi hâm rồi, thế thôi, ta về trước đây! Kệ mi.”

“Không được, tỷ nhất định phải đi, có tỷ đi ba sẽ không mắng nữa...”

“Chịu mi luôn...”

.....

“Tỷ, ngủ chung đi!”

“Ừ!”

“Người tỷ thật ấm, thật thơm nhá!”

“Haha, mi nói vậy nghe ghê chết, như hai con dỏ với nhau ý...”

“Kệ...”

.....

....

Thì ra tuổi thơ nhiều ngọt ngào...thì ra lại có lúc cô muốn trở về tuổi thơ tới thế? Trước đây, cô xem sự bao dung, vòng tay của Nguyệt Dương, là một cái gì đó rất bình thường, không ngờ được có

ngày khát khao được nói chuyện với chị như vậy...

“... Cho nên, mi mau đi đi...việc hôm nay sẽ không liên quan tới mi...đợi vài năm nữa quay lại, chắc Phong sẽ chấp nhận mi...mau lên...”

Cho tới cuối cùng, cho dù cô làm bao việc tội lỗi, chị ấy vẫn bảo vệ cô, theo cái bản năng của một người chị, theo như phản xạ tự nhiên nhất.

Hình ảnh thanh gỗ to lớn đó đè lên Hà Dương, máu đỏ rực một góc...cái ý nghĩ chị ấy không qua được đêm nay...khiến cô run rẩy. Cô biết, phải báo cho ba mẹ, cô chẳng đủ dũng khí để gọi điện, nên chỉ nhấn một tin, thú nhận tất cả lỗi lầm.

....

....

Đó là một đêm thật dài.

Ai đó mượn điện thoại của y tá, cố gắng kiềm chế.

-”U à?”

-”Ừ, mẹ đây con, sao hôm nay lại gọi số này, dạy học trên bản vẫn vui chứ?”

-”À, con về rồi, u à, mai thầy u lên Hà Nội được không? Con muốn giới thiệu một người...”

Anh ngập ngừng.

-”Được, được chứ!”

-”Vâng, con hơi bận nên đã dặn người rồi, mai thầy u tới qua công ty con, sẽ có người dẫn thầy u tới nơi...”

-”Ừ ừ...”

Ba mẹ Phong nghe vậy thì mừng như vớ được vàng, mấy năm con mình im hơi lặng tiếng, ông bà còn đang lo nó bị bóng đống như lời đồn năm xưa.

....

Phong đập máy, trùi mền vuốt ve người con gái trước mặt. Phải, dù anh đã cố động viên mình lạc quan...nhưng lời ông bác sĩ, cứ mãi ám ảnh.

-”Anh muốn em gặp ba mẹ anh...cho nên là...em cố gắng kiên trì tới mai nhé!”

Hôn lên từng ngón tay của cô, bàn tay gầy gò xương xương đầy sẹo, giờ tích thêm vài vết bỏng rộp, trái tim ai đó đau đốn rướm máu.

-”Tay em thật xấu, Nguyệt ạ!”

-”Thực ra là anh đang rất giận em đấy, em có nghe thấy không?”

-”Ông bác sĩ nói vớ vẩn em nhỉ? Em dậy đi, dậy chứng minh ông ta sai lầm đi...”

Hơi thở của cô, mỏng manh đến dọa người.

-” Lúc em làm việc vất vả để bị thương, lúc em cho anh máu, lúc em bị ngất ở nhà, lúc thanh gỗ đó rơi trên người em...em đau lắm đúng không?”

-”Vậy mà anh lại không ở bên nhỉ? Anh chẳng đáng mặt đàn ông, em có thấy ức chế không? Thấy ức chế thì dậy chứ mắng anh đi này...”

....

Phong khẽ kéo chăn, nhẹ nhàng để đầu cô lên cánh tay mình, toàn bộ ôm cô vào lòng, anh cất giọng ảm áp.

-”Tối rồi, chúng ta lại đi ngủ như bao ngày nhé, sáng mai...em lại dậy nấu bữa sáng cho anh nhé!”

Nước mắt cứ thế chảy, ai đó ghen ngào.

-"Anh...anh chẳng phải yếu đuối như thế đâu...mà là em...em rất quá đáng..."

Một đêm, lo lắng, hồi hộp, sợ hãi...từng khắc từng khắc trôi qua. Khi ánh bình minh kia chiếu qua khung cửa sổ, có người buồn rầu đặt tay lên chỗ đó.

Cảm nhận được tiếng tim đập nhẹ nhẹ, hơi thở yếu ớt của người ấy, anh như trút tảng đá nặng, sống mũi cay xè, cả người mệt mỏi gục vào cô.

....

9 giờ.

Thật tình cờ, mọi người lần lượt tới rất đông đủ, giáo sư Hà Quốc Trung và vợ bay chuyến sớm nhất, ba mẹ Phong lên, Hiếu Nghĩa thấy vậy cũng tò mò đi theo.

Mọi thứ diễn ra, đau đớn ngọt ngào. Đối với ba mẹ Nguyệt Dương, đúng là một cú sốc nặng. Một đứa con gái nằm bất động chờ chết, một đứa thập thò ngoài cửa, người không ra người.

Thấy mẹ quay về phía mình, Hà Anh từ phía cửa sổ vui mừng vẫy vẫy. Bà lau nước mắt, lén đi ra.

Con gái bà, đầu tóc bù xù, khuôn mặt nhem nhuốc, mỗi lần xem tin tức của nó trên tạp chí, đều là một vẻ đẹp hoàn mỹ tới lay động...thảo nào, nó lang thang quanh đây, cũng không ai nhận ra nổi.

-"Mẹ... mẹ...Dương sao rồi?"

Hà Anh lí nhí.

Hai đứa con gái, xót xa tội cùng. Không biết kiếp trước bà đã gây ra tội lỗi lớn lao như thế nào nữa? Không biết bà là mẹ kiểu gì mà lại không nhìn được sự đổ vỡ giữa chúng?

-"Tỷ ấy tỉnh rồi hả...tỷ ấy không chết phải không?"

-"Nó sẽ không sao cả..."

Bà nhìn con, lại sợ để chồng gặp nó, không biết sẽ giận dữ như nào, đành đưa nó về nhà, nhưng Hà Anh nhất quyết không chịu, nó đòi về nhà Hà Dương đợi chị.

.....

.....

Hà Nguyệt Anh nhìn mẹ, đó là lần hiếm hoi cô thấy mẹ khóc. Mẹ cô là nữ doanh nhân mà, mẹ cô luôn rất cứng rắn. Mẹ giúp cô tắm giặt, chải tóc.

Mẹ ôm cô vào lòng.

Ước gì mẹ mắng cô, mẹ trách cô, cô sẽ thấy nhẹ nhàng hơn. Nhưng không, mẹ chỉ lặng thinh, nấu đồ cho cô.

-"Mẹ..."

-"Con nghỉ đi, mẹ giờ vào với chị một lát, rồi tối sẽ về với con, nhé...con tạm thời ở đây, mọi người đều đang mất bình tĩnh..."

Nguyệt Anh ngoan ngoãn gật đầu. Tiến mẹ, cô vào phòng của chị. Đã tới đây nhiều lần, nhưng giờ mới để ý, nó thật giản dị, khác hoàn toàn với căn phòng pha lê xa hoa của cô, lần đầu tiên, cảm nhận một cách công bằng nhất, hóa ra, cô cũng có nhiều thứ hơn chị.

Mùi hoa lyly thoang thoảng thật thơm. Chị của cô...sao mà cô nhớ chị ấy tới thế?

Một vài bức vẽ được bày la liệt trên giường, là anh Phong. Chị vẽ anh sao? Nhìn những ngày tháng đề trên đó, Nguyệt Anh há hốc...Hà Nguyệt Dương...cũng yêu thầm anh!

Và năm năm trời, chị ấy phải nghe chuyện tình bịa đặt của anh với cô. Chị ấy không biểu hiện, cô càng tức, càng bịa nhiều chuyện. Giờ mới biết, chị gái của cô, không phải lúc chị ấy cười...là lúc chị ấy hạnh phúc.

Trong căn nhà gỗ đó, cô đã kể khổ, cô đã hỏi chị, liệu có hiểu tình yêu đơn phương đau đớn như nào không? Chị đã trả lời chị hiểu, cô cứ nghĩ, cứ nghĩ là chị ấy chỉ nói thế...có ai ngờ...

Hà Dương yêu Phong, và trong nhiều năm liền, nghĩ rằng Phong yêu cô. Cách chị ấy chọn, là thầm chúc phúc cho cô, chị ấy kiên nhẫn nghe mọi hạnh phúc ái tình của cô. Còn cách cô chọn, lại là ghen tức phần nộ, muốn đá chị ấy ra khỏi cuộc sống của mình...

Bây giờ thì cô đã hiểu, vì sao anh chọn chị. Cô mãi mãi, cũng chỉ là một đứa em ích kỷ không hiểu chuyện.

Khung ảnh đặt đầu giường của chị ấy, vẫn là ảnh hai người chụp chung, chị ấy có thói quen vậy từ bé. Lúc trước, cô cho là hiển nhiên, mà sao lúc này, mắt lại đỏ hoe.

Cẩn thận nhắc lên, cẩn thận chạm tay vào nụ cười ấy.

Một dòng chữ nhỏ nhắn đề bên dưới...ngay ngắn đẹp dễ...

‘My dear twin sister, the best gift of my life. Love her anyway. Love her forever.’

Hà Nguyệt Anh khụy xuống...Không, cô không xứng...Hà Nguyệt Dương, chị ấy mới là món quà tuyệt vời nhất trong cuộc sống của cô. Còn cô, một chút cũng không xứng!

70. Chương 70

Chương 70: Ai cũng có hạnh phúc riêng

-”Anh ạ!”

-”Bảo Lâm, chú đang ở đâu thế?”

-”Em đang đi khảo sát thực tế!”

-”Sao chú không để người khác đi, đích thân đi làm gì ệt? Mọi thứ vẫn tốt chứ?”

-”Cũng không tin tưởng được, thi thoảng em muốn tự mình kiểm tra, mọi thứ vẫn tốt, có hệ thống siêu thị ở Duck Mall nhập hàng kém chất lượng, ảnh hưởng tới danh tiếng của Bảo Minh...”

-”Chú định sao?”

-”Tất nhiên là phải hủy hợp đồng rồi.”

-”Ừ, nhưng mà phần giấy tờ chú giải quyết cho cẩn thận, tiện thể còn hệ thống bệnh viện tư của nhà mình, mở thêm vài khoa mới, chiều chú qua đó xem có ổn hay không.”

-”Vâng, em biết rồi...”

Người đàn ông cúp máy, một môi bảo lái xe lái thẳng tới Phước Minh, anh muốn hoàn thành công việc ngay trong một buổi.

.....

Nói chung thì đây là nơi khiến anh hài lòng nhất trong chuyến đi của mình, bác sĩ, y tá đều rất tận tâm, nét cười trên mặt bệnh nhân khiến anh hạnh phúc.

-”Nguyệt Dương, tôi muốn gặp chị tôi...”

-”Các người làm gì vậy, bỏ tôi ra.”

-”Cho tôi gặp chị tôi đi mà!”

-”Tôi nhớ chị tôi, Nguyệt Dương ơi, tôi cứu em với...”

-”Tôi không muốn uống thuốc...”

....

Tiếng la hét của cô gái trong căn phòng nhỏ khiến Bảo Lâm dừng bước, cô y tá bên cạnh phải nói rất vất vả với bệnh nhân ương bướng. Nữ bệnh nhân này, hình như là rất quen...có phải là cô bé ích kỉ mà anh gặp nhiều tháng trước?

-”Anh cũng nhận ra cô diễn viên này ạ?”

Y tá tò mò hỏi, Lâm gật đầu.

-”Cô ta làm sao vậy?”

-”Cô ấy tự tử, may mắn không chết, nhưng lại thành ra điên loạn, mất ý thức...một phần cũng là do lối sống buông thả trước kia của cô ấy, dùng thuốc cấm bừa bãi...”

Một nỗi chua xót trào dâng, anh khẽ chạm vào khuôn mặt xinh đẹp kia, cô gái thấy vậy, không những không giận, mà còn ôm chặt lấy anh.

-”Phong à, em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm anh biết không? Đừng lạnh lùng với em thế, em chỉ yêu anh thôi, em sẽ không làm những việc ngu ngốc nữa, từ giờ em sẽ ngoan ngoãn gọi anh là anh rể, em nhớ nhà lắm, nhớ anh chị lắm, đón em về, được không?”

Y tá định ngăn cản thì vị giám đốc lại xoa tay. Anh ôn tồn nói với cô.

-”Anh chị cũng yêu em, nhưng em phải uống thuốc đã, được không? Em phải khỏe mới về được với anh chị chứ!”

-”Thật ư? Anh hứa nhé!”

-”Anh hứa...”

Bảo Lâm lưu lại khoa thần kinh một lúc lâu, sau đó anh dặn dò bác sĩ quan tâm tới cô hơn. Trước khi anh đi, ai đó cứ nín áo mãi, mắt cô rơm rớm:

-”Đừng đi...anh đừng đi...”

-”Ngao nào, giờ anh phải đi về đi làm chứ, mai anh sẽ vào thăm em...”

-”Anh nói dối...”

-”Anh nói thật mà!”

-”Ngao tay nhé!”

-”Ngao tay!”

Vậy là anh hứa với cô bé, anh sẽ vào thăm cô.

Hành động dễ cô uống thuốc ngày hôm nay, thật lòng mà nói, chỉ xuất phát từ sự thương hại. Lúc anh hứa với cô, cũng chỉ là hứa hứa cho xong chuyện, cũng không thể ngờ, cả tối hôm đó anh bị ám ảnh bởi khuôn mặt cô đơn đăm lẹ kia, hôm sau đi làm, lại không ngừng nhớ về cô.

Để rồi, vô thức thế nào, anh đã đặt chân tới nơi này.

-”Anh, anh tới rồi à?”

-”Ừ, anh đây!”

-”Em uống thuốc, ngoan lắm, em còn ăn nhiều cơm nữa...”

-”Ừ, tốt rồi!”

-”Anh ơi, Nguyệt Dương như nào? Nguyệt Dương khỏe chưa?”

Cô vẫn nhầm anh, là người đàn ông đó, nhưng anh lại không có cách nào khác, ngoài sự giả dối.

-”Nguyệt Dương khỏe rồi, giờ chỉ cần em khỏe, cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ, em phải nghe lời bác sĩ nhé...”

-”Em biết rồi, anh tới đây, chị ấy có buồn không?”

-”Không!”

-”Đúng rồi, Nguyệt Dương rất lương thiện, chị ấy rất rộng lượng...”

-”Ừ!”

....

Điều kì lạ là, hôm nào anh cũng vào thăm cô gái ấy, một cô gái mang trong mình tình yêu xuẩn ngốc, một cô gái đang phải sống những tháng ngày dày vò đau đớn, do chính những lỗi lầm cô gây ra.

Cô kể cho anh nhiều thứ, kể về họ hồi nhỏ, kể về tình cảm của cô, về ước mơ của cô, cô mong muốn anh vào thăm mình, nhưng lại sợ không kiềm lòng được. Mỗi lần anh về, là một lần cô đoán. Cô dặn, mai anh không phải vào cũng được, nhưng ánh mắt lại mong chờ. Kể đó, cô đã yêu nhiều tới thế sao?

Cô gái ấy mắc bệnh tâm thần, luôn nhầm anh với một người khác...mà anh, lại không có cách nào yên tâm nếu không nhìn thấy cô. Chiều vào thăm cô, tối lại đọc tin tức về cô, anh ngày càng biết nhiều hơn về cô, ngày càng lún sâu hơn vào vũng bùn ấy.

....

Một ngày nắng đẹp, anh chọn bó hoa hồng đỏ rực, loài hoa mà cô yêu thích nhất. Bó hoa này, cũng nổi bật, như cô vậy.

-”Anh tới rồi à?”

Giọng cô nhỏ nhẹ.

-”Ừ!”

Anh ngồi xuống, lấy viên thuốc cho cô uống, rồi ân cần xoa bóp chân tay, anh hỏi.

-”Đã đỡ hơn chưa em?”

-”Anh đã vào thăm em...tính tới hôm nay là được 27 ngày rồi...”

Bảo Lân giật mình, cô bị bệnh như thế, vẫn còn có thể đếm ngày được sao?

-”Mỗi lần anh vào, em đều vẽ lên tờ lịch này một phát...Em có một điều cần thú nhận...đó là ngày thứ ba anh vào thăm, em đã biết, anh không phải anh ấy...”

-”Em...em...”

-”Phải, em đã từng yêu anh ấy nhiều như thế, làm sao em có thể hồ đồ mãi, Phong sẽ không bao giờ nhìn em trêu mến như vậy, cả cuộc đời này, anh ấy sẽ chán ghét em...Anh có thể cho là em ích kỉ, tuy ba mẹ em ngày nào cũng vào, nhưng họ còn lo lắng cho chị em nữa, em không dám kể nhiều chuyện...và em thấy rất cô đơn, vì vậy em đã trả vờ như không biết...”

-”Vậy tại sao bây giờ em lại không muốn trả vờ nữa?”

-”Vì em...không muốn lợi dụng anh...anh mau về đi...từ giờ sẽ không làm phiền anh nữa...”

Nguyệt Anh nói rất chân thành, có lẽ cô đã khỏi bệnh chăng? Có một cái gì đó vui mừng, anh tìm gặp trưởng khoa.

Ông ấy nói với anh, Hà Nguyệt Anh đúng là có tiến triển, nhưng chỉ là những giây phút ít ỏi trong một ngày thôi, muốn khỏi bệnh hoàn toàn, phải mất một thời gian dài.

Quay lại phòng bệnh, nhìn thấy cô đang xé từng cánh hoa hồng, lòng ai đó thấy nhói.

-”Anh, sao anh lại quay lại?”

-”Em đã biết, anh không phải người ấy...vậy em có biết, anh tên là gì không?”

Nguyệt Anh hơi ngây người, cô lắc đầu.

-”Vây em hãy nhớ, anh tên là Bảo Lân, em nhắc lại được không?”

-”Bảo Lân...”

-”Được, em có muốn, từ mai anh vẫn vào chơi với em không?”

Cô rụt rè gật đầu.

Vây là từ đó, cứ 5 giờ chiều, anh luôn vào với cô. Lúc cô tỉnh táo, họ nói chuyện đời, chuyện phim ảnh, chuyện nghề nghiệp. Lúc cô trở lại trạng thái căng thẳng, anh cùng cô vượt qua, anh chơi đồ chơi cùng cô, bám sát quá trình điều trị, hiểu biết về bệnh của cô còn hơn cô và người nhà.

Ở một nơi khác, vị bác sĩ động viên người nhà, dù bệnh nhân chưa tỉnh, nhưng tồn tại được tới giờ, xem như cũng là kì tích.

Mọi người, tất cả đều hi vọng, tất cả đều hồi hộp.

Ba mẹ Phong, nhiều năm trước, họ đã nhắm cô bé này làm con dâu. Bây giờ, khi biết mọi việc, lại càng thêm yêu quý, trong tâm can luôn có cảm giác mắc nợ.

Giáo sư Hà Quốc Trung và vợ nhiều ngày nay đều ít nói, có phải chẳng, là ông bà dạy con vẫn chưa đủ nghiêm? Sự việc, rốt cuộc, là sai từ đâu?

Hiếu Nghĩa hàng ngày đều vào thăm, biết bạn mình như thế nên hai người vẫn cố gắng xử lý các vấn đề về công ty trong khả năng có thể. Khổ nỗi, MW, bề ngoài đơn giản là một công ty giải trí, nhưng một năm nay, nó đã lấn sân sang nhiều lĩnh vực khác, đặc biệt là bất động sản và thời trang.

Lần trước, Phong định rút lui, nhưng cũng chỉ là thời gian ngắn, họ vẫn chưa nếm trải là có nhiều khó khăn tới vậy. Lần này, hàng đồng hợp đồng lớn ngưng trệ, nhiều thứ, chỉ Phong mới là người hiểu rõ. Dù thương bạn nhưng bất đắc dĩ, mỗi lần đến thăm Nguyệt Dương, vẫn phải mang theo một ít công việc. Phong hiểu, nên cũng không cầu gắt nhiều, cậu ta xem xét chỉ đạo, tay vẫn nắm chặt tay người con gái trên giường bệnh.

Cảnh tượng đó, thật khiến người ta động lòng. Rảo bước trên hành lang, Hiếu thở dài:

-”Lần sau mình tự quyết đi, đừng phiền cậu ấy nữa...”

-”Thì tôi đã bảo thế rồi còn gì, nhưng mình lại sợ rủi ro.”

Nghĩa đáp.

-”Ừ, tội quá, em cũng chỉ lo cho bao nhiêu nhân viên thôi, mà này...nếu em rơi vào hoàn cảnh đó...anh đừng như Phong nhé, anh cứ cho rút ống thở để em ra đi nhẹ nhàng là được, như vậy, cực lắm...”

Biết là Hiếu thử lòng mình, Nghĩa cũng trêu lại.

-”Ừ, em yên tâm, nếu có cơ hội thì anh là anh cho người tiêm cho em luôn một liều thuốc chuột ý chứ...”

Mất ai đó đã rục rủa.

-”Thằng kia, đứng lại cho bà, mau đứng lại...dám hạ độc bà để đi với đứa nào hả...chó chết...”

Ai đó cứ chạy, ai đó cứ đuổi.

Ai đó ngồi trong phòng bệnh, khẽ cười, tay anh siết chặt tay cô hơn. Hạnh phúc đơn giản mà sao lại khó khăn với họ tới thế?

Liệu đời này có còn được cùng cô chạy nhảy vui đùa?

Chỉnh sửa lại mái tóc đen mượt, có người trút bầu tâm sự.

-”Nguyệt à, thực sự là hi vọng em hồi phục...”

-”Nhưng em cũng đừng áp lực quá, cứ ngủ tới lúc nào hết mệt thì dậy nhé!”

-”Dù sao thì như nào anh cũng chấp nhận, chỉ cần em còn thở là được, chỉ cần vậy thôi...”

....

-”Hà Nguyệt Dương. Anh. Nhớ. Em.”

....

Ngón tay nhỏ bé trong lòng bàn tay anh khẽ động đậy. Là thật, hay là vì anh quá mong ngóng mà sinh ảo giác?

Hình như là thật!

Bờ môi cô yếu ớt mấp máy.

-”Nguyệt Anh...Hà Nguyệt Anh...”

-”Nguyệt Anh...”

Ai đó mừng rớt nước mắt, anh gọi cô khẩn khoản.

-”Nguyệt Dương, Nguyệt...Nguyệt ơi...”

-”Nguyệt Anh...Nguyệt Anh...”

Mắt cô hé mở, bờ vai anh run rẩy, những nụ hôn không ngừng trên khuôn mặt xinh xắn.

Nhưng cô lại đẩy anh ra, ánh mắt lo lắng, không ngừng hỏi thăm về em gái mình, dù anh có giải thích lên xuống, cô vẫn nhất quyết đòi gặp Hà Anh.

Phong bắt lực, đành gọi bác sĩ vào khám qua, rồi đưa cô đi.

Hai chị em gặp mặt, vui vui mừng mừng. Nghe chuyện kể, lại nhìn em gái lúc ngơ lúc tỉnh mà lòng cô nhói đau.

Từ tác giả: Hiện tại có rất nhiều trang lấy truyện của ta trái phép, thôi ta cũng đành phải kệ. Nhưng vì ta không thể sửa trên mấy trang đó, nên đành thông báo, trong quá trình viết truyện, đôi khi ta có sửa vài chi tiết, ai đọc ở wattpad sẽ được cập nhập một cách chính xác nhất. Tuy nhiên, với những người không đọc ở wattpad thì ta xin thông báo, ngoài các chi tiết nhỏ, lỗi chính tả thì có một chi tiết “hơi lớn” đã thay đổi, vì muốn giữ lại một mình nhân vật Bảo Lâm xuất hiện dành cho Hà Nguyệt Anh nên ta đã loại Lê Như Ngọc ra khỏi bộ truyện này, các nàng load lại chap 56 sẽ thấy. Thank

you!

....

Thời gian thấm thoát qua, như một phép màu, Hà Nguyệt Dương dần hồi phục, cô được xuất viện. Phong xin phép ba mẹ Nguyệt đưa cô về căn biệt thự trước kia của mình để tiện chăm sóc, thấy con gái đồng ý nên ông bà cũng không phản đối.

Hơn nữa, quan sát sự tận tâm của anh, ba mẹ cô cũng tin tưởng giao phó. Phía ba mẹ Phong, muốn đôi trẻ có không gian riêng, nên cũng sớm về quê.

Hà Nguyệt Dương những ngày này đều phải vào thăm Hà Nguyệt Anh mới yên tâm. Cô thường ở với em gái cả ngày, có hôm thì ngủ qua đêm với nó. Tối mức, Hà Nguyệt Anh phải ghé vào tai chị gái, thì thầm.

-”Tỷ, từ mai tỷ đến đây ít thôi...”

-”Sao vậy? Mi đã ghét ta rồi hả?”

-”Trời ơi, ai mà ghét tỷ cho được...nhưng...nhưng bọn muội cần không gian riêng...”

Cô nói, mắt liếc về phía người đàn ông đối diện, mặt đỏ bừng.

Hà Nguyệt Dương nhìn Bảo Lâm, người này, hình như hôm nào cũng vào thăm Nguyệt Anh, lại thấy ánh mắt anh ta đối với em gái mình có vẻ thật lòng nên tùm tùm cười hiểu ý.

Chị gái đi rồi, Hà Anh mới quay sang, dè dặt nói:

-”Cảm ơn, thiết thời cho anh rồi...là em muốn...chị ấy lo cuộc sống của mình...”

-”Nguyệt Anh, em lớn thật rồi!”

Người ấy tự nhiên cầm tay cô, Hà Nguyệt Anh tưởng như tim muốn rớt ra ngoài. Trái tim này, có sao có thể đập lại một lần nữa...

-”Muộn rồi, anh về đi!”

-”Em...thôi được, để em khỏi hần, chúng ta sẽ nói chuyện...”

-”Em không ngốc, nhưng anh à...em không xứng đâu...”

-”Xứng hay không không do em quyết định!”

Họ nhìn nhau hồi lâu, anh lại giúp cô uống thuốc, vui đùa với cô. Hà Nguyệt Anh đêm đó đã khóc rất nhiều. Mấy tháng qua, hình như, cô đã thích anh mất rồi...nhưng liệu cô có xứng? Một người như cô, còn có thể có hạnh phúc?

Một người như cô, nên sống cả cuộc đời trong đau khổ mới đúng, cô không nên, rất không nên. Anh tốt đẹp như thế, anh xứng đáng có được người phụ nữ tốt hơn cô.

Ngày hôm sau, Nguyệt Anh gọi điện cho Hiếu, nhờ tìm vài người mẫu mới nổi, nhân cách tốt, nhờ họ tới thăm mình, lựa đúng giờ anh vào.

Nhìn thấy anh, biết anh là con trai thứ hai của tập đoàn Bảo Minh, đẹp trai, giàu có, gia thế tốt, tuy không phải con trưởng nhưng cũng vì thế mà trách nhiệm chăm sóc “ba mẹ chồng tương lai” được giảm đi rất nhiều...của độc như thế, tất nhiên cô nào cũng ra sức lấy lòng.

Cô nghĩ là cô sẽ cứng rắn được, nhưng nhìn họ với anh, chẳng hiểu sao thấy đau lòng. Mặc họ nói chuyện với nhau, Hà Anh một mình rúc vào chăn...cuộc đời, một diễn viên giỏi như cô, có bao lần giả khóc để đạt được mục đích, trở trêu thay, lúc khóc thật lại không kìm lòng nổi, thật mất mặt.

Tiếng cười đùa bớt hần đi, căn phòng trở lại yên ắng...có lẽ, họ đã đi rồi. Nguyệt Anh vô thức đi về phía cửa sổ, ánh mắt xa xăm, kiếm tìm hình bóng ấy.

Một bàn tay nhẹ nhàng vòng qua eo cô, hơi nóng từ người ấy sưởi ấm trái tim lạnh giá của cô.

-”Em...em thực sự...là một con người rất xấu xa...và em...em còn bị thần kinh nữa...”

Lân chỉ cười nhẹ nhàng. Đúng vậy, Hà Nguyệt Anh nói được những câu này, là trong những lúc cô ấy tỉnh táo, lát nữa, nếu cô ấy phát bệnh, sẽ rất khủng. Nhưng anh lại không có cách không nghĩ về cô.

-”Bác sĩ nói em sẽ sớm khỏi thôi...”

-”Thật vậy hả?”

Cô khẽ cười.

-”Ừ, có những việc, lần sau đừng làm, vô nghĩa...nếu còn hư nữa, anh sẽ bỏ mặc em...”

Ánh mắt cô thoáng nét sợ hãi, đôi chút lưỡng lự. Cô có thể, ích kỉ thêm một lần nữa được không?

Hà Nguyệt Dương chán nản nằm đọc truyện. Phong thuê hai người giúp việc, cô chẳng cần động tay làm gì nữa.

Hàng ngày, anh đều chăm sóc cô rất cẩn thận, sáng sớm dậy giúp cô chải tóc, uống thuốc, lo chu toàn mọi thứ. Chẳng hiểu sao, cô vẫn thấy có một cái gì đó rất xa cách.

Anh cười với cô, nhưng ánh mắt lại buồn phiền. Giờ mới để ý, hình như hàng tối, họ cũng không ngủ cùng nhau. Mấy ngày cô khỏe lại, thời gian đến công ty của anh cũng nhiều hơn.

Có phải cô quá nhạy cảm rồi không? Đang miên man suy nghĩ, bỗng người giúp việc gõ cửa.

-”Dương à, ba cháu chuyển đồ cho cháu!”

Hà Nguyệt Dương nhận đề, vừa hay nhận được điện thoại của ba.

- "Khỏe không con?"

- "Con khỏe ba ạ!"

- "Ừ, có ít đồ hôm nay ba cho người dọn phòng, mới phát hiện ra, ở trong phòng Hà Anh, nhưng hình như em gửi cho con...trước khi nó làm chuyện đại dột đó...giờ nó đầu óc không tỉnh táo, có thể nó cũng chẳng nhớ nữa..."

- "Dạ vâng ba..."

.....

Hà Dương mở chiếc hộp to, lớp giấy đầu tiên bóc ra, trên đó kèm một bức thư gấp cẩn thận.

‘Hà Nguyệt Dương,

Trước khi mở nốt chiếc hộp, tỷ hãy làm ơn đọc hết những dòng này. Tất cả mọi việc muội gây ra, không có một lời nào ngoài xin lỗi, chẳng có biện minh, chẳng có giải thích, tất cả, là muội ích kỉ, nhỏ nhen, cũng không dám mong tỷ tha thứ.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, muội tới thăm tỷ, vì xấu hổ, chỉ dám đứng từ xa nhìn tỷ. Hôm nay, là lần thứ hai tỷ rơi vào nguy kịch, dọa mọi người một phen náo loạn.

Muội đã quyết định đi về, trong lúc tỷ còn đang ở phòng cấp cứu. Muội thật hèn nhát phải không? Quả thật, muội rất sợ phải đối mặt với bác sĩ, nghe ông ta nói những lời đau thương. Lần đầu tiên, tỷ qua khỏi, nhưng lần thứ hai này, muội không dám tự tin.

Người ta nói, có thể cả đời tỷ cũng không tỉnh lại, có thể một đêm nào đó, lặng lẽ ra đi. Muội thực sự rất sợ.

Muội, không can đảm được như anh Phong, muội...sẽ không đợi chờ, sẽ không đối mặt với cái việc khủng khiếp đó đâu. Cho nên là, muội đã quyết định, muội sẽ đi trước, đợi tỷ.

Nếu như tỷ thực sự phải tới thế giới đó, muội sẽ chăm sóc cho tỷ.

Nếu như tỷ may mắn sống sót, thì muội chúc phúc cho tỷ, và chiếc hộp này, là để lại cho tỷ. Trong đó có thư Phong viết cho tỷ, trong thời gian tỷ ở Pháp, để tỷ hiểu hơn khi đọc, muội đành thú nhận, muội đã nói dối với anh ấy, tỷ yêu nhiều người, thậm chí còn nói dối tỷ chơi bởi có thai. Một lần nữa, xin lỗi tỷ nhé!

Hà Nguyệt Anh

P/S: My dear twin sister, I am really really sorry! Love you, so much!’

Mất mũi đỏ hoe, Hà Nguyệt Dương từ từ đọc từng bức thư của Phong.

‘ Ngày...tháng...năm...

Nguyệt Dương à, sao cậu cắt liên lạc vậy. Tôi xin lỗi, tôi quá lười rồi. Tôi thực sự phải nói một điều mà rất lâu rồi chưa có cơ hội nói với cậu, Hà Nguyệt Dương, tôi thực sự yêu cậu, rất nhiều...’

.....

‘ Ngày...tháng...năm...

Nghe nói năm nay ba mẹ cậu cùng sang đó ăn Tết, nghĩa là cậu không về phải không? Nguyệt Dương, ghét Việt Nam lắm à? Ghét tôi lắm à? Chưa tha thứ cho tôi sao? Để tôi kể cậu nghe tình hình của tôi nhé...’

.....

‘ Ngày...tháng...năm...

Tôi đã mở công ty, năm đầu tiên nhưng thuận lợi, thu nhập kha khá, cậu còn giận tôi không? Tôi có thể sang thăm cậu được không? Tôi rất muốn bay sang luôn, nhưng lại sợ cậu không đồng ý, gây cho cậu ức

ché, nên muốn hỏi cậu trước. Trả lời tôi nhé! Mà công ty của tôi, đặt tên là MW đấy, cậu có hiểu được chút nào không? Còn nữa...'

.....

Rất nhiều, rất nhiều thư, Hà Nguyệt Dương đọc tới khi mắt nhòe đi...không thể ngờ, anh yêu cô...nhiều tới vậy.

Mười bốn năm, âm thầm bên cô, yêu thương chăm sóc cô, xin học cùng lớp với cô, xin ngồi cùng bàn với cô, cho cô chép bài, mua đồ ăn vặt cho cô, quan tâm cô...

Năm năm trời, chờ đợi cô.

Đến rồi khi cô về nước, lại một lần nữa kiên nhẫn tới bên cô, bất chấp nguy hiểm mà ôm cô lao xuống vực, bất chấp mưa bão đêm hôm lên bản với cô...

Tính tới giờ, đã gần hai mươi năm...gần hai mươi năm...ai đó ngốc nghếch thương cô. Đời người có được bao nhiêu cái hai mươi năm? Mà anh...lại dành trọn cho cô?

Sống mũi cay xè, cổ họng cũng nghèn nghẹn...Nguyệt Dương bỗng chạm vào một mẩu giấy, chỉ vón vện vài chữ vội vàng:

'Moon, đừng bỏ đứa trẻ, về đi, Wind sẽ luôn ở bên!'

Cớ sao lại thấy tim mình nhức nhối đến thế? Trên đời, có một tình yêu đẹp đến như này sao? Có một người đàn ông, yêu cô tới mức, dù biết cô có bao nhiêu bạn trai, dù biết rằng cô đã bị họ chà đạp, chơi bời, dù nghĩ cô đang mang trong mình con của một người khác, vẫn dang rộng vòng tay với cô...

Cô bị tai nạn, hẳn anh sẽ là người đau khổ nhất, hẳn những tháng ngày của anh rất khó khăn. Vậy mà cô lại vô tâm, từ khi tỉnh lại, chỉ biết tới Nguyệt Anh, suốt ngày vào với Nguyệt Anh, một lời hỏi thăm Phong hình như cũng không có.

Hà Nguyệt Dương ôm những bức thư vào lòng, òa khóc, nức nở. Tưởng tượng từng nỗi đau anh phải trải qua, trong suốt bao nhiêu năm, trong suốt những ngày cô nằm viện, cả người run rẩy, như có hàng ngàn, hàng vạn mũi tên xuyên qua.

Cô, một thứ đồ hơi ngu ngốc chẳng ra gì...lúc này, quả thực, khát khao muốn gặp anh, khát khao muốn ôm anh, khát khao muốn gọi tên anh. Vũ Huỳnh Phong từng nói, cô ở đâu, anh sẽ ở đó. Bây giờ, cô cũng muốn nói với anh rằng, Phong ở đâu, Nguyệt cũng sẽ ở đó!!!

Đọc tiếp Lê nào em không biết? – Chương 71 (end)

71. Chương 71 (end)

Chương 71: Kết

Hiếu đang ngồi ba hoa tán phét thì gặp con muội muội thân yêu, nàng sốt sắng.

-”Không ở nhà dưỡng bệnh chạy lung tung đi đâu thế?”

-”Muội...muội...”

Nguyệt Dương vừa thở vừa nói tiếp.

-”Muội tìm Phong...không thấy Phong nghe máy...”

-”A, nó đang họp ban lãnh đạo công ty mà...”

-”Sao tỷ không họp?”

-”Nhà ta có một người là được rồi...tôi về truyền đạt lại, tham dự lắm, mệt người, stress, ích lợi gì...”

-”Vâng, thế muối ở đây đợi!”

-”Hâm à, đi...ta dẫn lên phòng Phong, mi vẫn còn yếu...”

-”Muội khỏe rồi, khỏe lắm rồi.”

-”Khỏe cái gì, mặt hốc hác thế kia...”

Nàng chẳng đợi co nữa, tóm cổ xách con tiểu muối muối, vút lên giường của “người yêu” nó. Hà Dương ngạc nhiên.

-”Phòng ốc mọi người bố trí tốt vậy tử, ngoài bàn làm việc còn có một gian nghỉ ngơi...”

-”Không, chỉ riêng phòng của Phong thôi! Đợt mi còn ở Pháp, nó làm việc như điên, hầu như ăn ngủ ở công ty luôn...”

-”Dạ...”

-”Người ngoài nghĩ bọn ta may mắn, giàu nhanh, nhưng thực ra cũng phải trả giá bằng mồ hôi và nước mắt cả thôi.”

Nàng ở lại buồn đưa với Hà Dương một lúc, lâu lắm không có dịp nói chuyện, trên trời dưới biển, lời hết ra buồn. Cuối cùng, Hiếu nắm tay, nhìn thẳng vào mắt Dương, nàng nói:

-”Nè, đừng ghét ta nhé!”

-”Sao cơ ạ?”

-”Trước kia, Phong có thích ta, ta cũng thích Phong, nhưng chúng ta quang minh chính đại, chỉ yêu thầm chứ chưa từng công khai. Ta giờ toàn tâm toàn ý với Nghĩa, ta nghĩ Phong cũng yêu thương mi hết lòng, cho nên là...mong mi đừng cảm thấy bận tâm về quá khứ...hồi đó, trẻ trâu biết gì đâu...”

Hà Nguyệt Dương bặm môi, cố gắng để không cười. Cơ sự ra thế này, chẳng phải cô cũng góp phần sao? Chỉ biết gật đầu.

-”Người ta nói mối tình cuối mới là mối tình vĩnh cửu...”

Hiếu giảng giải thao thao bất tuyệt, cô đành vụng lòng an ủi tử.

-”Vâng, muối biết, muối sẽ luôn yêu quý tử...”

-”Ừ, tốt...”

Có vài người mẫu gọi Hiếu xin ý kiến, nàng cau có đi ra. Nguyệt Dương ở lại, một mình lang thang trong phòng Phong. Mọi thứ bố trí cũng khá đơn giản, nhắm mắt lại, cô hình dung bóng dáng anh làm việc những ngày đó...

Anh có từng mệt mỏi? Anh có từng buồn chán? Ước chi, ngày đó, cô có thể bên anh, đem cho anh một cốc sữa ấm, hoặc đơn giản, chỉ là ngồi cạnh anh...

Nghĩ lại, thấy mình thật ngốc nghếch. Hồi đó, anh vội vàng đi tìm cô trong phòng thay đồ nữ, anh cứu cô dưới biển, anh chăm sóc cô từng chút mỗi buổi học đội tuyển, anh luôn mua cho cô đồ ăn ngon...

Khi cả thế giới, mọi người tạm quên mất cô, thì vẫn luôn có một người nhớ tới, đó là anh.

Bây giờ cũng hiểu, vì sao ngày xưa đi học anh lại không thích kém điểm cô, thì ra là vì...anh yêu cô!

Đầu giường của anh, có một chiếc điện thoại cũ kĩ, cô tò mò mở, mặt khảm, đúng là ngày sinh của mình, màn hình hiển thị, cô gái trong ảnh, khoác chiếc áo đồng phục chuyên Biên Hòa, nở nụ cười thật tỏa nắng...

Trong máy anh có rất nhiều ảnh, hình cô ngủ gật trên bàn, hình cô ăn ổi, hình cô hút nước dâu, hình cô lén lút đọc truyện dưới ngăn bàn, hình cô đá cầu...Ngay cả mấy bức vẽ vớ vẩn, mấy tờ nháp lung tung, anh cũng chụp lại. Vũ Huỳnh Phong, có nhất thiết phải yêu cô tới thế này không? Cô có gì tốt?

Vào một thư mục khác, có tên “My Moon and I”, anh đặt mặt khẩu. Thử các kiểu ngày sinh, số má liên quan tới hai người đều không được, Nguyệt Dương chán nản, ấn bừa lần cuối cùng ‘moonwind’, thật không ngờ, thư mục ấy được mở.

Vũ Huỳnh Phong, khốn nạn!!!

Ngoài bức ảnh cô bị anh cưỡng hôn, thì còn lại, là rất nhiều ảnh chung của hai người, Hà Nguyệt Dương bị...hôn trộm.

Kể nào đó, hôn trộm lúc cô ngủ gật...mà cô...thì rất nhiều lần ngủ gật...trán, môi, mắt, má, vành tai, cổ...không một chỗ nào là tên ác ma đó chưa lần qua!

Ức chế, ức chế hết chỗ nói!

Ức chế điên tiết, cho tới khi, nhìn thấy bức hình cuối cùng, có dòng chữ rần rỏ chèn vào...

‘Ha Nguyệt Dương. My Moon. My Sun. My Life’

Chỉ thế thôi, mà Hà Nguyệt Dương đã quên mất mình đang giận dữ, cô khóc...nghe ngào...hạnh phúc.

.....

.....

Tan họp, Phong mở máy, thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ của Nguyệt thì sốt ruột, gọi lại không thấy cô bắt máy, gọi về nhà thì người giúp việc bảo cô đi ra ngoài từ lâu rồi. Lòng anh như có lửa đốt, sợ hãi, lo lắng.

-"Này, Phong...đi đâu đấy?"

-"Tôi đang vội, có gì hôm khác nói đi!"

Hiếu vất vả lắm mới đuổi theo Phong, thở hổn hển, nằng quát.

-"Lên phòng làm việc của ông đi!"

-"Tôi phải về nhà gấp, bà tránh đường cái..."

Hiếu trêu trêu.

-"Ừ, thế ông cứ về trước đi, tỳ tôi đưa con Dương về cũng được..."

Mắt ai đó hơi sáng, Hiếu bĩu môi.

-"Sao, tưởng về nhà gấp cơ mà...đi đi chứ..."

Nàng kiêu căng quay bước đi, để tên ngốc đó phải bám theo hỏi sự tình.

-"Gớm thôi...nó đang đợi ông, ở phòng ông ý..."

Phong hơi mỉm cười...cô tới, thăm anh ư? Cứ tưởng cô đã quên mất anh rồi chứ?

Chạy thật nhanh, nhìn dáng ngủ ngon lành của cô mà lòng thấy ấm áp, cố sao lại đi giận cô cơ chứ? Chẳng qua cô cũng vì lo cho em gái thôi, nhìn khuôn mặt vẫn còn xanh xao của ai đó, tự dưng anh thấy hối hận.

Sực nhớ, anh lấy trong ví sợi dây chuyền cổ bốn lá, cẩn thận đeo cho cô, thật đẹp! Phong mỉm cười, nhẹ nhàng nằm xuống, ôm cô vào lòng, mới thấy, đã nhớ cô thật nhiều...

-"Phong!"

Hà Nguyệt Dương trở mình, giọng nói êm dịu. Vòng tay qua ôm anh, cô nói.

-"Em xin lỗi...xin lỗi anh nhé!"

Vũ Huỳnh Phong...chẳng từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng anh lúc này.... Hà Nguyệt Dương, sau bao nhiêu năm, cô đã chịu gọi “anh”, một cách tử tế.

-"Ê...sao thế?"

-"Phong...Phong ơi..."

Anh cố gục đầu vào gáy cô, chết tiệt, sao có thể xúc động tới như này? Cô biết vậy, phì cười.

-”Anh Phong, anh yêu của em sao thế? Anh ơi, anh ơi, anh ơi...”

-”Hà Nguyệt Dương, em đều!”

-”Gì mà mũi đã đỏ lên rồi, không biết anh có phải là đàn bà không nữa...”

Lại dám trêu người hả? Cô hình như đã chọc đúng huyết của ai đó, không lâu sau, đã bị môi người ta rà soát trên dưới. Nguyệt lúc đầu ngoan ngoãn, lúc sau tự dưng nhớ lại chuyện cũ, đem ra chất vấn.

-”Phong này, có chuyện muốn hỏi tội anh đây...”

-”Để sau đi em, chẳng phải bây giờ em muốn biết giới tính của anh mà...”

-”Nhìn cái này xem, anh biết tội anh lớn lắm không hả...dám ăn trộm đậu hũ nhà người ta...”

Nhìn cô mím môi, tay giơ điện thoại, mặt ửng lên vì tức, sao mà đáng yêu thế cơ chứ? Kẻ nào đó mặc kệ, vẫn cứ mặt dày tiếp tục, nụ hoa đỏ rực bị trêu chọc tới cứng đờ, người trắng trẻo cũng ửng hồng những ấn ký.

-”Đằng nào chả là của anh...ăn trước ăn sau khác gì nhau...”

Lời nói ra, ai đó thần nhiên như không, hại ai đó ngượng chín. Đúng là, nhìn vẻ bề ngoài hào hoa phong độ lịch thiệp, mà bây giờ...khác gì lưu manh, rừng rậm bị khua khoắng tới ầm ụt, Hà Nguyệt Dương chỉ còn cách giơ tay đầu hàng, tuyệt đối đầu hàng!!!

Vài tháng sau, khi Nguyệt Dương đã khỏe hoàn toàn, cô cũng bắt đầu đi làm lại.

Phong đưa cô về quê ra mắt ba mẹ hai bên. Quen biết cũng lâu rồi, đâm ra việc này chỉ là thủ tục, nhưng anh vẫn rất khẩn trương.

Ngày tháng của họ, giản dị nhưng ngập tràn hạnh phúc. Có đôi khi, chỉ cần nhìn nhau thôi cũng thấy đủ.

.....

Một buổi, Vũ Phong đưa Hà Dương ra ngoài, được một đoạn, anh dừng lại, hỏi.

-”Hàng ngày anh chải tóc cho em, em có thích không?”

Cô ngớ người, chẳng hiểu ra sao, nhưng vẫn trả lời.

-”Thích lắm!”

Đúng là rất thích, anh biết búi, biết làm xoắn, biết tết tóc, biết gài kẹp xinh, mỗi buổi sáng, chỉ vài phút mà anh đã biến cô thành nàng công chúa nhỏ.

-”Em có muốn từ nay về sau sáng nào ngủ dậy cũng được anh chải tóc cho không?”

-”Có chứ!”

Cô trả lời hiển nhiên.

-”Được, thế nhắm mắt lại!”

Ngẩn ngơ làm theo lời anh, thấy anh cầm lấy tay mình, hình như có vật gì đó được đưa vào ngón áp út của cô. Nguyệt Dương vội mở mắt, người trước mặt cô đã cười nham hiểm.

-”Là em nói nhé, em đòi sáng nào ngủ dậy cũng được anh chải tóc, như thế thì chỉ có cách anh phải lấy em thôi...nhân này, không được tháo xuống đâu...”

Có người ầm ỨC.

-”Diễn viên cơ mà...IQ 157 cơ mà, không tìm được cách nào hay hơn để cầu hôn hay sao? Lại đi lừa người ta...”

Thề có trời là anh cũng lên mạng, cũng hỏi han tìm nhiều cách, nhưng mà thực sự, chẳng áp dụng được cách nào. Anh nghĩ cô sẽ đồng ý lấy anh, nhưng trong tâm, vẫn sợ cô từ chối, cảm giác hồi hộp, anh không chịu nổi.

Chiếc Porsche tăng tốc.

Tới nơi, anh dừng xe, dứt khoát lôi cô vào trong.

- "Đi đâu?"

- "Đăng ký kết hôn chứ đi đâu?"

- "Cái gì?"

- "Đi theo anh, nhanh lên..."

Anh hứng khởi, cô phát choáng.

- "Em có mang giấy tờ gì đâu?"

- "Anh mang hết rồi!"

- "Hả, anh đang ép hôn hả? Anh không hỏi ý kiến em gì cả?"

- "Rõ là anh hỏi lúc này ..."

- "Đây là anh lừa em!"

Nguyệt bực, Phong sốt ruột.

- "Thế được rồi, bây giờ anh hỏi, em có nguyện ý đi vào đây đăng ký kết hôn với anh không? Cho em 30 giây suy nghĩ...Bắt đầu..."

- "..."

- "Hết giờ!"

- "Em không đồng ý...nói cho anh biết, không bao giờ..."

Ai đó bực bội, ai đó bẽ hăn người kia lên, mặc cho cô ầm ức.

- "Em bảo em không nguyện ý đi vào thì giờ anh bế em còn gì?"

- "Vũ Huỳnh Phong...anh đều...ghét anh..."

Nguyệt la hét một lúc, vào trong, thấy mọi người nhìn mình thì xấu hổ không nói gì nữa. Tên đầu giả kia vẫn cứ giữ chặt lấy cô, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, đăng ký kết hôn với hắn!!!

.....

Lúc về, Phong rất phấn khởi, anh bảo.

- "Cuối cùng cô Nguyệt cũng là vợ anh Phong rồi. Thế bao giờ mình tổ chức hôn lễ hả bà xã?"

- "Em không biết, nhưng chưa phải lúc này..."

- "Thôi mà, đừng giận, anh xin lỗi, muốn bao giờ thì nói cho anh biết?"

- "Em đã hứa với Nguyệt Anh, bọn em sẽ cưới cùng một ngày..."

- "Không thể nào..."

Hà Nguyệt Dương giờ mới nhớ, vết thương trong lòng anh, là rất sâu...từ đó tới giờ, anh chưa hề vào thăm Nguyệt Anh, hình như vẫn còn hận nó.

- "Anh nghĩ thoáng ra tý đi, chẳng nhẽ anh muốn cả đời tránh mặt nó, nó là em gái em đấy!"

- "Kể cả có thế, thì cũng không thể trong ngày anh hạnh phúc nhất, vả lại, Hà Nguyệt Anh, biết bao giờ cho khỏi bệnh? Biết bao giờ nó lấy chồng, chẳng nhẽ cả đời nó không khỏi bệnh, chúng ta cũng đợi..."

-”Đúng vậy, nó không tổ chức đám cưới, em cũng không tổ chức!”

-”Em vô lý!”

Cô không hề biết, nếu như có ai đó làm việc có lỗi với Phong, anh có thể sẽ bỏ qua. Nhưng đằng này, vì người ta mà người anh yêu nhất, chịu bao nhiêu khổ cực...anh...không có cách nào

tha thứ.

-”Còn anh thì sống ích kỉ quá đấy!”

Nguyệt Dương nói, có lẽ cộng thêm vụ đăng kí kết hôn lúc này, cô có phần nóng tính.

-”Lẽ nào em không hiểu? Anh biết anh cũng có lỗi, nhưng cứ nhìn thấy nó, anh lại nhớ tới những tháng ngày em khổ sở, tới đám cháy ấy, tới đợt em sống thực vật...Anh. Không. Thể.”

-”Vậy thì đừng lấy em nữa!”

-”Hà Nguyệt Dương, em nói thật?”

-”Phải!”

-”Nghiêm túc? Em nghĩ kĩ chưa? Chỉ vì anh không muốn tổ chức đám cưới của mình cùng ngày với đám cưới của Nguyệt Anh?”

-”Đúng vậy!”

-”Thì ra là anh không quan trọng tới thế? Vậy mà anh cứ tưởng...”

Cánh cửa phòng đóng một cách tức tối. Anh bỏ đi, mấy ngày sau không hề về nhà. Có lẽ, Phong đợi một lời an ủi từ Nguyệt, mà cô cũng ương bướng, nhất định không nói.

Thi thoảng, anh ghé qua nhà, lấy đồ, họ nhìn nhau, lạnh nhạt bước qua nhau, người lên gác, người về công ty, chiến tranh lạnh kéo dài thật lâu, mấy người thân quen, ai cũng biết, mà không ai khuyên được hai kẻ cứng đầu.

Sau đó, Phong vì quá nhớ Nguyệt, đành đầu hàng đi tới Viện Toán, đứng ngoài cổng, thấy cô nói chuyện với đồng nghiệp nam, tay lại không đeo nhẫn, ai đó tức tối bỏ đi.

Hà Nguyệt Dương về nhà, thấy ông xã ngồi lẳng lặng trên giường, người anh gầy quá, lòng cô xót. Thực sự cô nhớ anh lắm, cô còn có chuyện vui muốn báo anh nữa, cô ngồi xuống, nhẹ ôm lấy anh.

Phong đẩy cô ra, giọng buồn buồn:

-”Em giả tạo...bao ngày qua, tôi tự hỏi sao em lại không gọi cho tôi lấy một cú điện thoại, hóa ra là em có người mới...tâm sự với nhau vui nhỉ, còn chẳng thèm đeo nhẫn...định cho hấn ta cơ hội sao?”

Nguyệt máu nóng dồn lên tới đỉnh đầu, quát:

-”Anh chả hiểu cái gì cả...Toàn vớ vẩn, thôi anh biến đi, tôi chẳng muốn nhìn thấy anh làm gì nữa...”

-”Em...nói với tôi thì hùng hổ, nói với hấn thì ngọt ngào?”

-”Anh...ghen mù quáng, đúng là tức không chịu được mà...”

-”Được, tôi đi, cho em thoải mái!”

Ai đó bực, dùng dùng định bỏ đi. Ai ngờ người trước mặt anh, người mà anh còn đang rất giận, cô mệt mỏi ngã xuống, ngất lịm.

Cả người anh căng cứng, hoảng loạn, vội vàng ôm lấy cô tới bệnh viện.

.....

Anh đã sợ hãi và hối hận. Nguyệt Dương, dạo gần đây, anh đều không ở bên cạnh chăm sóc cô, nếu hôm nay, Nguyệt làm sao, e rằng anh cả đời không thể tha thứ cho bản thân mình.

Bác sĩ bước ra, ai đó nín thở.

-”Không sao, chỉ là mệt mỗi stress quá thôi, thai nhi không ảnh hưởng, nghỉ ngơi tý rồi cho về nhà tắm rửa là được...”

-”Bác sĩ...bác sĩ bảo sao cơ ạ?”

Giọng anh run rẩy.

-”Có thai...ba tháng rồi...anh là bạn hả? Hay là cha lũ trẻ mà lại không biết?”

-”Lũ trẻ...”

-”Song thai, cơ hay cái anh này?”

Một giọt nước mắt chảy, nước mắt của hạnh phúc. Ai đó vội vàng chạy vào với bà xã.

Nguyệt Dương đã tỉnh, nhưng chắc còn buồn vì anh lắm, Phong cũng biết điều, chẳng dám nói nhiều, nhờ người làm thủ tục xuất viện rồi đưa cô về.

Nguyệt nằm quay về phía tường, im lặng.

Phong ân hận, nắm tay Nguyệt, thủ thủ.

-”Xin lỗi...anh xin lỗi...”

-”...”

-”Anh vô tâm quá, làm ba mẹ con khổ rồi...”

-”...”

-”Nguyệt, đừng thế, từ giờ em nói gì anh cũng nghe mà...anh xin lỗi...”

-”...”

-”Anh nghĩ rồi, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới cùng Nguyệt Anh nhé, nếu em ấy không cưới, chúng ta cũng không cưới luôn...”

-”...”

Đoạn, ai đó đặt tay vào bụng, khấn khoản.

-”Ba biết lỗi rồi, các con bảo mẹ tha lỗi cho ba đi...”

-”Mẹ mà không nói chuyện với ba như vậy ba khổ tâm lắm!”

Xong lại ranh ma trả vờ giọng trẻ con.

-”Ba Phong biết lỗi rồi, mẹ Nguyệt tha thứ đi!”

Nguyệt Dương phì cười, cuối cùng cũng quay ra, ôm lấy anh, cô nói.

-”Muốn em tha thứ...thì anh hãy tha thứ cho Nguyệt Anh...”

Anh yên lặng, sau đó gật đầu. Giờ cô có bảo anh chết để cô vui, anh cũng cam lòng.

-”Em xin lỗi, em biết là khó khăn...em tháo nhẫn vì người ta nói, em mang bầu rồi sẽ béo, không nên đeo nhẫn cưới, sợ sau này tay đau...để xong hết béo em sẽ đeo nhẫn lại...”

-”Là anh hâm, ghen tuông mù quáng...anh thật vô trách nhiệm, con được ba tháng rồi mới biết...”

-”Đừng tự trách, con trong bụng em, hai tháng trễ mà em không hề để ý, em cũng vừa mới biết hai tuần trước. Hai chúng ta cùng là cặp ba mẹ vô tâm...”

-”Tại anh làm em mệt mỏi mà...xin lỗi...”

Nghĩ quãng thời gian mang bầu cô phải ở một mình, anh đối xử với cô lạnh nhạt, Phong xót ruột kinh khủng. Lạm dụng tối đa quyền uy của một ông chồng, anh bắt cô xin nghỉ việc sớm, Nguyệt Dương ban đầu không đồng ý, vì ở nhà nhiều sợ chán, đành lấy cớ là nghỉ vậy sẽ không có lương. Vũ Phong nói ở nhà mỗi ngày anh trả cô tiền, con lợn của hai người, vì thế mà đầy ứ.

Hàng ngày anh cũng chỉ đi làm tầm hai tiếng, giải quyết các công việc cần thiết, còn lại đều dành thời gian bên bà xã.

Chẳng mấy chốc, nhà Vũ Phong có con lợn thứ hai, béo múp míp.

- "Không ăn..."

- "Ăn đi, con mới khỏe được chứ?"

- "Nhưng béo lắm rồi..."

- "Vẫn gầy mà..."

Nguyệt bĩu môi, thảng thừng lên cân, sau đó lườm.

- "Đó, thấy chưa, anh thấy chưa, nhìn thấy số mấy không, là 75 đó, 75 cân...ăn nhiều rồi béo có ngày mất chồng như chơi..."

- "Hâm à, anh không có ai khác!"

- "Làm sao mà tin được, ông chủ của một công ty giải trí, người mẫu vây quanh ầm ầm...em nào cũng mong cong ngực ưỡn..."

- "Hà Nguyệt Dương, chiều em quá rồi phải không? Hôm nào anh cũng chỉ tới công ty có hai tiếng, lấy đâu thời gian..."

- "Tiếng sét ái tình đôi khi chỉ cần một giây thôi, anh ở tận hai tiếng cơ mà..."

- "Thôi anh xin...là hai con, cả nước ối nữa, mới nhiều thế chứ, em thực sự vẫn gầy mà...em như nào anh cũng thấy quyến rũ cả!"

- "Ai mà tin?"

Nói qua nói lại chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, có người ôm vợ, hít hà trên chộc. Rốt cuộc cũng có tác dụng, trong phòng tiếng cười đùa riu rít.

- "Em ngoan, em ăn, xin anh..."

- "Lần sau có hư nữa không?"

- "Không, em hứa!"

- "Ai mà tin?"

- "Anh tin, anh yêu tin em đi...em ăn ngoan mà."

- "Được, tha cho nàng..."

Ba mẹ hai bên nghe lén ngoài cửa phòng, cười tủm tỉm rồi rủ nhau làm ván tấn.

.....

Hàng ngày, Phong đều dẫn Nguyệt đi dạo. Một bận, đang đi thì Nguyệt chỉ vào cái xe kéo bông bên đường.

- "Anh mua cho em đi, thèm quá à!"

Phong định chiều vợ, mà liếc sang, thấy kéo màu sắc xanh đỏ tím vàng, sợ toàn hóa chất độc hại nên cương quyết từ chối.

Nguyệt tưởng đùa, hỏi lại.

- "Không mua thật á?"

- "Thật."

- "Thật hay đùa?"

- "Thật, ăn cái đó không tốt."

-”Ăn một cái thôi mà, không sao đâu...”

Ai đó nũng nịu, ai đó vẫn một mực lắc đầu.

-”Không phải em thèm ăn mà con thèm, mua đi mà, em thèm không chịu được mất.”

-”Không được!”

-”Chẳng qua là em quên không mang ví thôi nhé, đồ nhỏ mọn, ken bon...”

Nguyệt thời điểm này rất khó tính, thế là giận rồi. Mặt mày tối sầm, phụng phịu đi đằng trước, mặc kệ Phong leo đèo đằng sau.

Về tới nhà, Nguyệt lấy tiền, chạy ra chỗ lúc nãy định mua ăn, ai ngờ cái xe đó họ đã đi bán chỗ khác rồi. Nguyệt tức điên cả người, lườm nguýt Phong một trận, kết quả, tối đó Phong có đồ có trêu như thế nào cũng không chịu ăn đêm.

-”Thế giờ em muốn sao?”

-”Em chẳng muốn sao cả, anh làm gì mà nói lảm thế?”

-”Em trẻ con vừa thôi, em phải nghĩ cho hai đứa chứ...”

-”Ăn tối rồi mà, thế là đủ chất rồi, sao phải ăn đêm nữa?”

-”Thôi mà, anh xin mà, ăn chút nhé!”

Phong năn nỉ mãi, Nguyệt mới trở mình, hỏi.

-”Thế mai mà gặp hàng kẹo bông đó thì em sẽ mua.”

-”Không được!”

Phong lạnh lùng bỏ đi, Nguyệt máu điên dồn hết lên đỉnh đầu.

....

Nằm dỗi hồi lâu thì thấy mùi bạc hà quen thuộc, ai đó lay cô, dịu dàng nói.

-”Kẹo bông này, dậy ăn đi!”

-”Đừng có lừa người ta...”

Nguyệt không tin, vẫn trằm kín chắn.

-”Anh thề!”

Bán tín bán nghi quay ra, thấy kẹo bông thật, màu sắc đủ thể loại, sượng điên cả người, Nguyệt thơm Phong chụt một phát, rồi ăn ngon nghề. Nhưng suy cho cùng thì cô cũng nghĩ cho con, nên chỉ dám ăn hai chiếc.

-”Sao không ăn nữa?”

Phong hỏi.

-”Thôi, ăn nhiều không tốt, vợ biết mà, chẳng qua thèm quá thôi...”

-”Cứ ăn đi, thoải mái.”

Nghe anh nói, cô há hốc, rồi lại xịu mặt.

-”Biết rồi nhé, anh biết có hại nhưng anh vẫn để cho em ăn, anh suy nghĩ kĩ rồi chứ gì, anh muốn độc em chết rồi đi lấy người khác chứ gì...”

Người ta nói phụ nữ mang bầu tính khí thất thường, cứ nghĩ Nguyệt nhà mình chính chắn, ai dè cũng bị dính chuồng, dễ thương không tả nổi, Phong nghe vợ nói, chỉ biết cười.

-”Lại còn nhe nhớn nữa, em nói trúng tim đen rồi phải không? Cái đồ khốn nạn nhà anh...”

-”Không phải thế!”

- "Đấy, lại cái em hả? Em nói là không được cái..."

- "Ừ, thì phải..."

- "A, hóa ra anh muốn lấy người khác thật hả, anh muốn bỏ em hả? Biết ngay mà, giờ em bèo anh đâu có thêm yêu..."

Phong thở dài, Nguyệt lèo nhèo một lát, ngủ trong lòng chồng lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, thấy bếp nhà mình có cái máy lạ, Nguyệt hỏi bác giúp việc. Bác nói:

- "Ô cô không biết hả? Máy làm kẹo bông đấy, tối hôm qua cậu ấy cất công đi mua, rồi còn bảo tôi xay cả nước ép cà rốt, bóp cải tím, rau chân vịt..."

- "Xay để làm gì cơ bác?"

Cô ngạc nhiên hỏi.

- "Thì để lấy màu làm kẹo bông cho cô đó, cậu ấy lo phẩm màu không tốt...số cô là sướng lắm nhé..."

Ai đó che giấu những giọt nước mắt, vội vã lên phòng. Lúc Phong từ công ty trở về, Nguyệt đã chủ động hôn Phong, rất lâu, xong rồi Nguyệt nói.

- "Vũ Huỳnh Phong. Em. Yêu. Anh."

Ba từ đó, sao ngọt đến vậy? Vẫn biết cô yêu anh, hi sinh vì anh rất nhiều, nhưng mà, được nghe cô nói, cảm giác khác hẳn. Chỉ có thể diễn tả rằng, hạnh phúc sung sướng tới điên người.

Hai năm sau.

Hà Nguyệt Anh hoàn toàn khỏi bệnh, cô được xuất viện. Việc đầu tiên cô làm là tới thăm chị gái và hai cháu. Ánh mắt anh rể với cô cũng không còn căm ghét như trước, cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Sau đó Hà Anh xin đi tình nguyện ở viện dưỡng lão. Công việc ở đây tuy hơi vất vả một chút, nhưng làm thế, cô mới có cảm giác được thanh thản.

Cô dưỡng bệnh hơn hai năm, vậy mà người hâm mộ vẫn nhận ra, rất nhiều người gặp còn xin chữ kí, thấy mình thực sự may mắn.

- "Nguyệt Anh, có người muốn gặp em, chỗ cái ghế gốc cây bằng lăng khu nhà B nhé!"

- "Dạ, ai vậy chị?"

Chị tổ trưởng cười tủm, nói:

- "Là bà Hoa ý mà, chắc bà cần em giúp gì đó..."

Nguyệt Anh đang nấu cơm dưới bếp, thấy chị tổ trưởng gọi thì vội vã lên. Dáo dác tìm bà Hoa mãi chẳng thấy, chỉ thấy một bóng người, khiến tim cô đứng đứng.

- "Hà Nguyệt Anh..."

Toi rồi, anh có về

rất tức giận.

- "Từ hã nói, có bà cần em giúp, em tìm bà ấy đã..."

- "Đừng tìm mất công, anh nhờ người lừa em đấy!"

- "Anh!"

Nguyệt Anh hơi giận, Lân đưa ra một tờ giấy, vẻ mặt hung hãn hơn.

- "Cái này là cái gì hả?"

- "Em...em..."

-”Chỉ để lại một tờ giấy rồi biến mất...em nghĩ em là ai? Là ai mà có cái quyền đấy? Cái gì mà người phụ nữ xứng với anh hơn?...”

-”Em...”

-”Rõ ràng mọi việc em đang làm là trả nợ những lỗi lầm của em, vậy người em nợ nhiều nhất sao em không trả...”

-”Hà Dương...chị ấy đã tha thứ cho em rồi...”

-”Anh không nói chị gái em, người anh nói là anh đây này!”

Cô sống người, cũng đúng, cô nợ anh...rất nhiều. Người giúp cô trong suốt hai năm, cùng cô trải qua bao đợt điều trị, chính là anh. Nhưng mà anh quá tốt, anh giống như thiên thần vậy, ác quỷ như cô, chẳng thể nào có đủ tự tin mà ở bên anh.

Trong lúc cô rối tung rối mù, thiên thần ấy đã đặt nụ hôn trên cánh môi cô, mạnh mẽ chiếm đoạt trái tim, tâm hồn cô.

-”Em...thực sự là rất xấu...rất ác...rất ích kỉ...”

-”Vậy thì cứ ích kỉ đi!”

Anh nói, ôm chặt cô vào lòng. Và cô, mềm nhũn, chẳng thể khước từ.

....

Vũ Phong nhìn hai cu cậu nhà mình, có phần “hơi chạnh lòng”. Chúng có biết ba chúng quan tâm chăm sóc chúng từ lúc còn trong bụng mẹ, tới khi ra đời, cũng chính tay người ba này tự tay thay từng chiếc tã, nấu từng nồi bột...

Ừ thì chúng giống nhau như đúc và giống ba như đúc. Nhưng sao bọn này mới tí tuổi đầu mà đã “vô tình bạc nghĩa” thế cơ chứ? Mẹ đi đâu là theo đấy, mỗi đứa một bên. Ban đêm ngủ cũng chia địa bàn.

Thậm chí hai “bình sữa” của mẹ, chúng chẳng ăn nữa, mà vẫn chí chóc suốt ngày vì tội thằng này lẩn đất của thằng kia. Ba chúng là cỏ rác, mẹ chúng là vàng bạc.

Chúng không quan tâm ba chúng thì thôi, ba chúng cũng đâu có cần, nhưng thái độ chúng là sao? Ra sao thế kia? Thái độ này chính là cướp đi người phụ nữ của ba chúng còn gì???

Hà Nguyệt Dương thì thôi khỏi phải nói, tới Hà Nguyệt Anh là em gái còn chiều như thế nữa là hai ông tướng này, cưng con khùng khiếp, nhiều lúc Phong thấy con mình rất bướng, mà bà xã cũng bướng theo, đâm ra không xử chúng được.

Nhấn nhện nhiều cũng có ngày phát hỏa, rồi có một lần, hai đứa trẻ bị ba quát tùm lum. Mẹ xót con, đâm ra ba mẹ cãi nhau.

Tối mẹ vẫn ôm hai đứa đi ngủ, mẹ thủ thỉ hỏi chúng.

-”Sao ba mắng?”

Đứa út nói.

-”Ba giận!”

-”Sao ba giận?”

-”Anh làm hỏng đèn...”

Đứa lớn cãi.

-”Nó cũng làm hỏng.”

-”Đèn nào cơ?”

Mẹ chúng hỏi, hai đứa lò dò xuống giường, lấy cái đèn trong giỏ đồ chơi đã bị phá tan nát đưa mẹ.

Nguyệt Dương nhìn mới giật mình, Phong rất yêu quý cái đèn pin này, anh nói nhờ nó mà đêm mưa bão năm ấy, mới có thể tìm đường tới chỗ cô. Nghĩ lại hồi ấy anh đi bộ bao nhiêu cây số, sống mũi cô cay cay, vậy là lúc này trách oan chồng yêu rồi. Đạo này cũng không được quan tâm tới anh cho lắm, lại vô tâm rồi...

Nguyệt Dương khẩn trương dỗ hai con trai ngủ, sau đó trở về phòng. Rúc vào lòng ai đó, cô nói.

- "Em xin lỗi...đừng giận nhé!"

- "Ai dám giận cô?"

- "Thôi mà..."

Nguyệt nhìn một hồi, Phong vẫn yên lặng. Cô đành đi lấy hai quả quýt, và một quả cam to hơn hai quả quýt một chút xíu, hồ hởi tâm sự.

- "Trong lòng em...hai quả này giống hai con...còn đây...là anh..."

Cô hơi cười, phải rồi, nếu ông xã biết cô yêu anh nhiều hơn hai con, chắc sẽ không tủi thân nữa nhỉ? Nhưng ông xã có vẻ không hài lòng, ông xã thủng thẳng vào bếp, vác ra một quả dưa hấu to bự.

Đoạn, anh chỉ vào hai quả quýt, bảo:

- "Đây là chúng nó!"

Rồi hất hàm vào quả dưa hấu.

- "Đây là chồng em!"

Hà Nguyệt Dương méo cả mặt, người này, còn tự nạnh với cả con nữa, nhưng thôi, cả ba đứa này đều đáng yêu cả, cô nựng:

- "Được rồi, được rồi, trong lòng em, chúng là quýt, là nho cũng được...anh là dưa hấu, là bầu trời..."

Ai đó nghe xong, cười tủm tỉm, trêu mếu nhìn vợ yêu.

Màn đêm buông xuống, ở nhà nọ, gian phòng nhỏ, có hai đứa bé ngủ yên bình, gian phòng to, có hai người lớn mệt nhoài.

Một năm sau, trong khán phòng ngập tràn hoa và ánh nến lung linh.

Giờ khắc ấy, có ông giáo sư rất đẹp lão, ông đi giữa, hai bên là hai cô dâu giống nhau như đúc, diện váy trắng tinh khôi, đẹp tới mê hồn.

Phía xa xa, có hai chàng trai mặc vest, tim đập thốn thức.

Bên dưới, hai đứa trẻ đáng yêu thích thú vẫy tay với ba mẹ chúng, mọi người xung quanh nhìn họ, mỉm cười hạnh phúc.

Hai chị em sinh đôi nhà họ Hà, sau bao nhiêu sóng gió, họ vẫn giữ được lời hứa, lên xe hoa cùng một ngày!

HẾT

Lyon, France, 18/04/2015

Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S: Thank you all, love u :X.

72. Ngoại Truyện #1

-“Mẹ, mẹ yêu con không?”

-“Có.”

-“Thế còn con?”

-“Tất nhiên là có!”

-“Thế mẹ yêu ai hơn?”

-“Yêu hai đứa như nhau.”

-“Thế mẹ yêu ai nhất?”

-“Yêu hai đứa bằng nhau, yêu nhất trên đời, được chưa? Ngày nào cũng hỏi.”

Bà mẹ trẻ thơm má hai thằng con trai, mỗi đứa một cái!

-“Hà Nguyệt Dương!”

-“Dạ?”

-...

-“Sao vậy anh?”

-“Gọi thế thôi, cho cô biết trên đời còn có sự tồn tại của tôi.”

.....

.....

-“Mẹ, mẹ tối nay ngủ với con nhé!”

-“Không, tối qua mẹ ngủ với nó rồi còn gì, tối nay mẹ phải ngủ với con...”

-“Anh tham thế, anh là anh mà không nhường em gì cả?”

-“Tháng này mày ngủ với mẹ hai mươi lần rồi, ai mới là người tham?”

Hai đứa choảng nhau. Mẹ chúng nói.

-“Được rồi, thôi hôm nay mẹ ngủ phòng anh con, con thích thì sang phòng anh ngủ cùng.”

-“Hà Nguyệt Dương!”

-“Dạ?”

-“Gọi để cho cô biết là tôi còn sống thôi!”

.....

.....

-“Tý mày ôm chân mẹ, tao ôm cổ mẹ.”

-“Vâng.”

-“Ra khóa cửa đi!”

-“Sao phải khóa hả anh?”

-“Mày ngu lắm, ngủ như con lợn có biết gì đâu? Mẹ nói thế thôi, chứ nửa đêm toàn chạy sang với ba đó, lần này chúng ta phải chặn mấy cái ghế nữa...”

-“Nói nhỏ thôi không mẹ biết.”

-“Ừ, đi làm đi.”

-“Vâng.”

-“Từ đây, cầm cái khóa này khóa cả phòng ba lại, tỵ mẹ mất đường sang.”

-“Vâng!”

.....

.....

Nửa đêm.

-“Bây đặt gọi điện thoại làm gì thế?”

-“Em không tìm thấy khóa phòng, hai thằng quý. Anh xuống nhà lấy chìa khóa dự phòng rồi nhét dưới khe cửa cho em.”

-“Ừ, đợi tỵ.”

....

-“Sao vậy anh?”

-“Cửa phòng anh cũng bị khóa!”

-HẢ???

.....

Mười phút sau.

-“Nguyệt, Nguyệt ơi!”

Lập tức tới phía cửa sổ.

-“Anh làm gì thế? Sao đứng ở đây?”

-“Trèo qua cửa sổ chứ sao? Cho ôm một cái nào, nhớ quá!”

Ôm một cái, cảm thấy không đủ. Chàng nói.

-“Để anh trèo xuống tầng một rồi thử chui vào nhà xem có lấy được chìa khóa dự phòng không?”

-“Thôi, nguy hiểm lắm, đợi tỵ, em trèo ra.”

-“Thế vứt cái chặn ra đây nữa, ngoài này hơi lạnh.”

-“Vâng!”

.....

Sáng hôm sau, có hai thằng tiểu quý tức lòi cả mắt. Thằng thứ ba, đang nằm ban công “ôm gái”, vừa nháy mắt vừa cười đều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-nao-em-khong-biet>